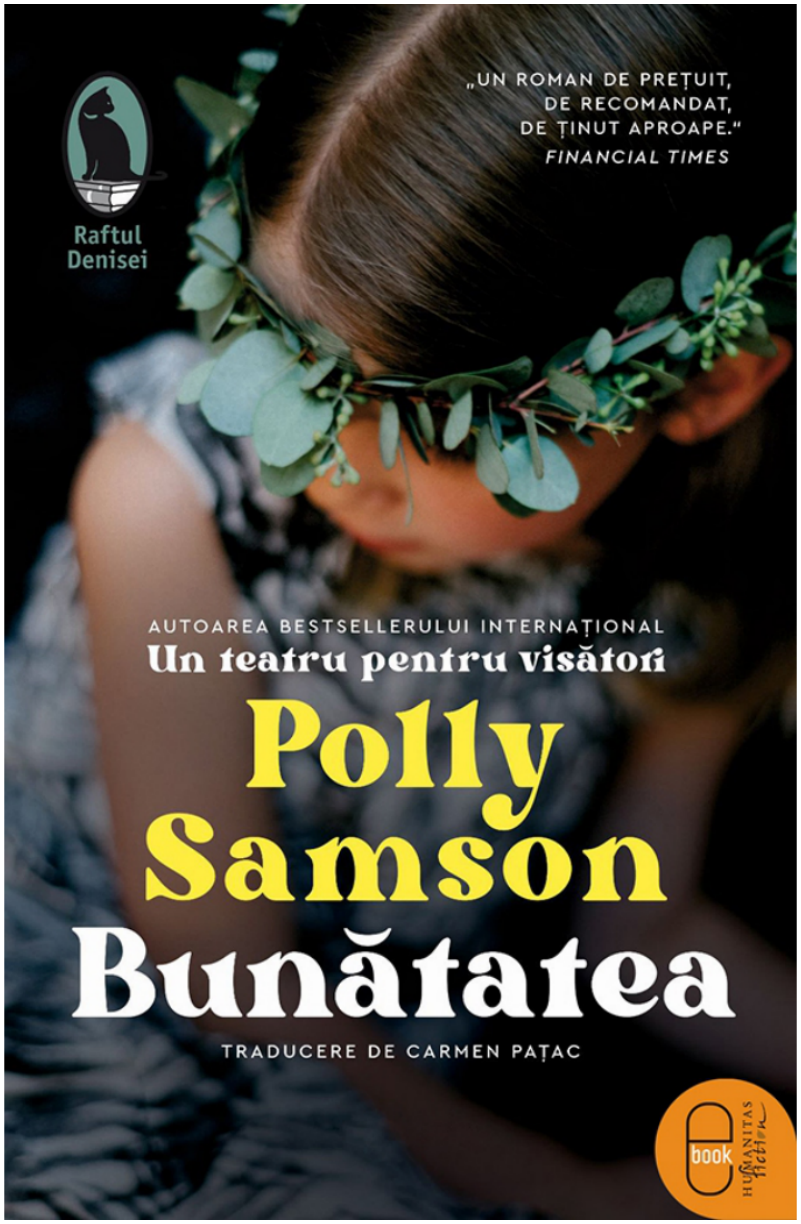
„UN ROMAN DE PREȚUIT,
DE RECOMANDAT,
DE ȚINUT APROAPE."
FINANCIAL TIMES
Raftul
Denisei
AUTOAREA BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
Un teatru pentru visători
Polly
Samson
Bunătatea
TRADUCERE DE CARMEN PAȚAC
book
HUMANITAS
fiction

Polly Samson
Bunătatea

Traducere din limba engleză şi note de
CARMEN PAŢAC

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

POLLY SAMSON
THE KINDNESS
Copyright © 2015 by Polly Samson
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2023, pentru prezenta versiune în limba română (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-097-263-1 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

În amintirea tatălui meu, Lance Samson
(1928–2013)

WYCHWOOD

August 1989

Lucifer zbură spre ea în lumina din ce în ce mai slabă, coborând din cer când îl chema și apoi, din nou, înălțându-se spre un măreț apus de soare care devenea vineţiu. La început era singură pe culme: doar ea, pasărea și orizontul larg din faţa ochilor. Era una dintre zilele acelea enervante de vară, cu vânt puternic, iscat ca din senin, care răscolea penele șoimului când pasărea se uita la ea fix din postul ei de observaţie de pe mănușă. Purta blugi și sandale și, pe deasupra, avea o cămașă roșie, lungă. Părul i se desfăcea din elasticul cu care-l prinsese. Avea o pungă de piele atârnată de curea și un fluier, pe un șnur în jurul gâtului. Șoimul i se prinse bine cu ghearele de încheietura mâinii, făcând să se legene un ciucure de piele de la mănușă. Ea îi simți adierea penelor pe față când Lucifer plecă de lângă ea și-l urmări cum se îndepărtează cu vântul sub aripi, împrăștiind ciorile ca pe niște picături de apă de pe o umbrelă.

Julia încerca să facă tot ce putea pentru ca șoimului să-i fie bine. Bucățelele de carne erau mici, ca să-l țină cât mai vioi. În dimineaţa aceea, când îl pusese pe cântar, avusese rușinoasa greutate de 26 de uncii[1]. Îl chemă cu fluierul, două țignale ascuțite, și iată-l că își și făcu apariția: un arc întunecat al unui Cupidon care venea dezlănțuit din cer spre ea.

Merse mai departe pe culme. Lucifer, stându-i neclintit pe mână, nu-și luă ochii sălbatici de pe chipul ei până ce nu dădu ea semnalul. Îi făcu vânt să zboare în cercuri, încoace și încolo, și nici unul din ei nu știa că acesta avea să fie ultimul lor dans.

Seara începu să se facă rece. Aproape uitase că Julian ar fi trebuit să vină la ea, acolo, sau poate că, pur și simplu, renunțase să mai spere. Julian gâfâia când sosise, încă roșu la față din cauză că urcase dealul în fugă, bicicleta și cauciucul ăla inutil lăsate în plata Domnului. Avea aerul unui băiat care, cu bluza de bumbac înnodată în jurul mijlocului, traversase trei continente ca s-o vadă pe ea. Inacceptabil de tânăr, cu părul intrându-i în ochi și cu un crac de la blugi încă băgat într-o șosetă, făcea pași uriași, nesiguri. Nu îndrăznea s-o sărute, îi spuse, cu șoimul ăla uitându-se fioros la el de pe încheietura mâinii.

Șoimul își înfoie aripile și ea îi făcu vânt să zboare. Se sărutară și, când Julian se opri ca să se uite nervos la cer, ea își scoase mănușa și i-o băgă lui pe mână cu forța. Chemă șoimul cu fluierul, mișcând brațul lui Julian în sus și-n jos, cu ciucurele de la mănușă dansând grațios, dar Lucifer nu făcu altceva decât să se înalțe și mai sus, cu vântul șoptindu-i „crimă“ la ureche și asurzindu-l ca să nu audă strigătul Juliei. Fata o luă la fugă blestemând, Julian venind teleap-teleap pe lângă ea. Îi smulse mănușa când șoimul se repezi ca o săgeată spre pradă. Julian o cuprinse pe după mijloc cu mâinile lui calde și amândurora li se păru că țipătul iepurelui continuă la nesfârșit.

Era aproape miezul nopții când ajunse înapoi la Wychwood. Ar fi stat în hogeag la Julian până dimineaţa dacă n-ar fi fost Lucifer, păsăroiul ăla nesuferit.

Parcă mașina pe alee, îl luă pe Lucifer cu zăhărelul ca să-l scoată din cușcă și îl puse pe mâna înmănușată. Șoimul își scutură penele, puțin zgândărit că se găsise cineva care, din nepăsare, îi mototolise pelerina.

Crengi căzute îi trosneau sub picioare când ea o tăie prin crâng, deranjată de greutatea păsării cocoțate pe brațul ei. Sclipirea acuzatoare din ochii șoimului era singura strălucire pe sub copaci. Se lăsă întunericul, crengile amuțiră. Wychwood stătea singură în luminiș, la fel de ciudată precum căsuța fraților Grimm, cu scândurile ei înnegrite care abia se mai țineau și cu ferestrele strâmbe. Dintr-odată, văzu o lumină aprinsă, deși era sigură că le stinsese pe toate.

Albă la față, fără cea mai vagă urmă de zâmbet, Julia intră tiptil pe poarta din spate, vorbindu-i lui Lucifer în șoaptă, în timp ce-l așeza înapoi la locul lui din șopron, și o porni mai departe singură pe cărare. Cu inima bătând să-i sară din piept, dădu de o piatră ușor desprinsă pe trepte, deschise ușa cu piciorul și se duse direct în bucătărie. O gâfâitură, mai mult o uşurare: Chris, soțul ei, cu părul răvășit, lipit de pielea capului, cu adidașii cenușii, imenși, aruncați în mijloc, pe podea, zăngănea cu lingura într-o cană.

Ea făcu o jumătate de pas înapoi.

— Ce te miri așa? zise el. Și eu locuiesc aici, după cum bine știi.

Maggie, ogărița lui, se scutură scârbită lângă el, lipindu-și nasul de genunchiul lui.

— Iată-mă, deci. Ar… car… să….

Se strâmbă când pronunță cuvântul, accentuându-l și arătând cu lingura spre ea.

— Nu mă așteptam să vii.

Atârnă mănușa de piele într-un cârlig, storcându-și creierii ca să găsească un alibi și nevenindu-i nimic în minte.

— M-ai speriat groaznic. Puteai fi tu sau oricine altcineva.

El o înjură pentru primirea pe care i-o făcuse, dezgolindu-și dinții care păreau că veniseră pe lume înaintea lui, atât de negri erau de la Nescafé și tutun.

— Ce-ai făcut, l-ai lăsat pe Lucifer în portbagaj până te-ai…?

— N-am putut să pornesc mașina.

Îi smulse punga de piele și îi azvârli câinelui bucățile de carne rămase, pe urmă întoarse punga pe dos.

— Dacă n-o cureți, o să facă viermi din nou.

Avea de făcut vopsitoria la optsprezece etaje în Dagenham[2], așa-i spusese ei, adică o sută optzeci de birouri, cabine mici, toate date cu aceeași vopsea cenușie și fadă, împroșcată din cap până-n picioare pe salopeta în care intrase cu totul. Credea c-o să lipsească până la Crăciun, și tot până atunci își promisese Julia ei înseși c-o să plece. Din salopeta descheiată i se vedea un tricou Ramones[3] atât de decolorat, încât trebuia să știi dinainte numele formației, și o curea cu o cataramă mare de metal. Își goli buzunarele pe masa din bucătărie: tutun, bomboane cu mentă Murray, foiță pentru țigări, o cutie cu „ierburi“, niște mărunțiș zornăitor. Părul îi era stropit cu aceeași vopsea cenușie de parcă niște muște și-ar fi depus ouăle în părul lui.

— Mă bucur că-ți face atâta plăcere să mă vezi, spuse el. Adevărată desfătare.

— Asemenea, zise Julia, dar când se întoarse spre ea, întrezări o versiune mai veche a lui Chris, o șmecherie apărută pe neașteptate ca o hologramă întinsă la maximum între ei,

ceva în legătură cu cuta de pe frunte și cu sprâncenele lui stufoase, o sclipire în ochii de culoarea chihlimbarului.

Exact ca acum salopeta de pe el fusese descheiată când dăduse Julia cu ochii de el prima dată, pe terenul de joc, și aflase că făcea parte dintr-o echipă ce vopsea barăcile Nissen[4], care aveau să devină noile săli de clasă pentru elevi. Avea părul numai șuvițe de altă culoare de la peroxid și scrum. Toate fetele îi spuneau Sting[5]. În pauză, cele dintr-a cincea își făcuseră obiceiul să se strângă în jurul barăcilor când el, cu pieptul bronzat, auriu, venea pe furiș ca să schimbe câteva vorbe cu ele.

Se culcase cu el din prima noapte, cu peria pentru păr băgată sub ușă ca s-o trezească scârțâitul în caz că taică-su venea acasă împleticindu-se. Prin podea, zgomotul de la bar fusese un fundal sonor supărător când se gândea la ochii de tigru ai lui Chris, la cum putea el, cu o mână, să răsucească o țigară cu canabis, lăsând-o pe cealaltă liberă ca s-o aducă pe ea în pragul delirului.

Acum se ștergea unde-l sărutase ea de parcă l-ar fi înțepat o viespe. Peste tot pe masă era numai cafea.

— Lucifer a omorât un iepure în seara asta.

Ea încerca să se poarte normal, desfăcând fermoarul de la sacul lui de voiaj și supunând conținutul unui strict sistem de segregare rasială în fața mașinii de spălat: o grămadă de (așa-zise) rufe albe și o grămadă de rufe colorate (niște pantaloni făcuți ghemotoc, bluze de bumbac și șosete țepene, afectate de rigiditate cadaverică).

— Sper că nu l-ai adus acasă, spuse el. Iepurele? mai zise, strâmbându-se cu dispreț. Nu, bineînțeles că nu l-ai aduce, nu-i așa?

— A fost și-așa destul de greu să mă lupt cu Lucifer ca să-i dea drumul iepurelui din gheare.

O trecură toți fiorii când își aminti scena respectivă, dar și din cauza mirosului greu care venea de la Chris.

— Hainele astea ale tale duhnesc, sunt împuțite rău.

— Unii dintre noi trebuie să mai și lucreze ca s-aducă un ban în casă.

Se uită la ea plin de ură și sfidare și verifică apoi congelatorul, scoțând o tavă de metal cu cadavre mititele și roz, înghețate, pe care o izbi de masă în așa fel, că toate săriră, rămânând fără pic de gheață pe ele. Oare își făcuse ea treaba până la capăt? Și care fusese contribuția lui Lucifer în ziua aceea? Și în ziua de după? Câte ore îl lăsase liber să zboare? Câte animale omorâse șoimul?

— E șoimul tău, spuse ea în cele din urmă, dorindu-și să scape de senzația de greață pe care o simțea în stomac. Ai noroc că-mi fac timp să ies cu el la plimbare.

Cu coada ochiului, îl văzu cum alege câțiva șoricei înghețați bocnă și îi pune pe o farfurie. După ce se dezgheță și capetele aveau să le atârne blegite când le scotea din apa din ce în ce mai roșie, îi desprindea cu degetele unul de altul. Avea falca încleștată.

— Cel puțin unu' din noi câștigă bani ca lumea. Deci când aveai de gând să-mi spui de puștiul ăla fenomenal? făcu el, ștergându-se pe mâini de turul salopetei.

Băgă tava de metal înapoi în congelator, trântind-o cu putere, și veni spre ea amenințător. Avea brațe musculoase pentru un om care era numai piele și os, un lucru pe care ea îl considerase atrăgător cândva.

Julia ridică mâinile ca să se apere.

— Termină, Chris.

Dar rămase fermă pe poziție, cu gura căscată de mirare în fața mașinii de spălat și ținându-și respirația în vreme ce el se lupta să scape de salopeta de pe el și urla la ea din toți rărunchii:

— Bănuiesc că mi-ai scos șoimul la plimbare împreună cu el, nu-i așa?

Ea întoarse capul, temându-se să nu pufnească în râs. Lui îi păsa mai mult de fidelitatea șoimului decât de fidelitatea ei.

— Spune! zise el, prinzând-o cu putere de umeri. Ai fost plecată atâta timp. L-ai lăsat să-mi scoată șoimul la plimbare?

Fața îi era doar un hău din care ieșeau urlete, răsuflarea, cumplită.

Ea clătină din cap și el o împinse la o parte, dându-i drumul din strânsoare.

Avea falca atât de încleștată, încât i se albise pielea întinsă pe oase. Dându-și seama deodată ce s-ar putea întâmpla și cuprinsă de groază, Julia se repezi ca din pușcă spre baie, trântind ușa și încuind-o.

Oare căutase el deja și-și dăduse seama că diafragma ei lipsea din cutia de plastic din dulap? Își trase în jos blugii și se așeză pe toaletă. El urla din bucătărie cum că fusese văzută cu „micuțul licean“, vorbind cu emfază despre bani și teste mot6 și despre toate chestiile care nu puteau în nici un caz să fie în neregulă cu mașina ei. Ea își simțea trupul copleșit de rușine când auzea cum o insulta. Își scoase diafragma și o băgă sub jetul de apă de la robinet.

În clipa când ieși Julia din baie, Chris se năpusti la ea, zbierând:

— Mincinoaso!

Apucând-o cu sălbăticie de păr, o trase înapoi cu o smucitură.

— Ți-ai lăsat iubitul să-mi scoată șoimul la plimbare, zise el și continuă s-o tragă de păr, până când o usturară ochii. Să nu crezi că nu te-a văzut nimeni. Și ești o împuțită de corupătoare de minori, o împuțită fără nici un căpătâi.

Îi răsuci în jurul pumnului părul pe care-l apucase până o lipi cu fața de pieptul lui. Julia îi simțea mirosul de transpirație și de terebentină pe care o folosea el ca să-și spele pensulele. Auzea cum îi bate inima.

— Dă-mi drumu’!

Reuși să-l lovească cu genunchii, deși nu-i nimeri boașele. Mai degrabă auzea decât simțea durerea care o ardea în spate, pe pielea capului. Ajunse să scape din strânsoare, lăsându-i în mână un smoc de păr.

El se uită o clipă cu mirare la părul pe care i-l smulsese, apoi sări la ea când Julia încercă să deschidă ușa, trăgând-o înapoi și trântind-o pe podea.

O imobiliză cu fața în jos printre hainele împrăștiate.

— Nu mă părăsi, zise el, și furia i se transformă în implorare fierbinte și nedisimulată. Nu pleca, mai spuse.

— Dă-mi drumu’, zise ea, încercând să-și ascundă tremurul din glas. Te rog, dă-mi drumu’. Dă-mi drumu’, dă-mi drumu’.

— Promite-mi că nu pleci și-o să-ți dau drumu’, făcu el de parcă era vorba doar de o

luptă în joacă și era pur și simplu o chestiune de a o face să zică: „Mă supun“.

— Dă-mi drumu’!

Încerca s-o sărute.

— Lasă-mă-n pace!

Era sleită de puteri și stătea întinsă și nesimțitoare, deși inima încă îi bătea cu putere. Îi simțea balele și lacrimile pe ceafă.

— Scoate-ți blugii.

Cămașa roșie, preferata ei, era sfâșiată acum în mai multe locuri.

— Nu fi tâmpit, Chris.

— De dragul vremurilor de altădată, și după aia n-ai decât să pleci.

Julia știa că o să suporte rușinea la nesfârșit, pentru totdeauna, dar dintr-odată își dădu seama că pur și simplu e obosită.

El îi trase blugii în jos, până la genunchi, de îndată ce ea nu mai opuse nici o rezistență, și-și scuipă în palmă.

Tocul ușii din spate se bălăbănea zăngănind. Afară vântul se întețea din nou. Ei i se întoarse stomacul pe dos în clipa în care îi veni în gând o altă noapte, când vântul bătea la fel de tare, în același loc, pe Downs[7], unde îl scosese ea pe Lucifer mai devreme la plimbare.

Începuseră vânătoarea cu o lampă puternică pe care o fixaseră pe un camion și cu un biet iepure ce nimerise în cercul de lumină al lămpii. Șoimul lui Chris se năpustise în jos, în cercul de lumină, ca un patinator înfășurat într-o pelerină cu multe zorzoane, înfigându-și ghearele încovoiate în spinarea iepurelui și acoperindu-l cu aripile și cu coada, în vreme ce bietul animal țipa de te asurzea. Chris, lăsat în jos pe vine, trăgea de gâtul iepurelui.

— În felul ăsta se chinuie mai puțin.

Ea nu auzise nici un pârâit, și iepurele continuase să-și miște spasmodic picioarele din spate de parcă ar fi alergat într-o direcție care nu ducea niciunde.

— Doar nervii mai lucrează, spusese el, prezentându-l ca pe o ofrandă.

Șoimul smulsese fâșii de carne de pe gâtul iepurelui, care încă mai dădea din picioare.

Chris nu se grăbi. Ea îl rugă fierbinte să n-o pătrundă. Dar el o pătrunse.

În cele din urmă Chris slăbi strânsoarea și se rostogoli în marea de rufe murdare. Ea era în picioare, tremurând și ridicându-și blugii, și se repezi la ușă, coborând treptele ca o furtună, fără să aibă unde să fugă decât la hogeagul lui Julian.

---

1. Unitate de măsură pentru masă, egală cu 28,35 g.

2. Oraș-satelit al Londrei.

3. Formație punk rock americană, care a luat ființă în 1974. Este considerată prima formație adevărată de acest gen.

4. Barăci prefabricate cu structură de oțel, de formă semicilindrică, acoperite cu tablă de oțel ondulată, folosite drept locuințe în timpul războiului. Au fost concepute de inginerul și inventatorul britanic de origine americană Peter Norman Nissen (1871–1930).

5. Înțepătură.

6. Test anual obligatoriu în Marea Britanie făcut mașinilor mai vechi pentru a constata gradul

de siguranță și cantitatea de noxe.

7. Dealuri calcaroase din sudul Angliei.

FIRDAWS

August 1997

Unu

Nu mai e nici o fotografie de-a Mirei acum. Un somn ca de drogat, un telefon care sună, o cameră inundată de lumina zilei, din care a fost înlăturată existența ei. Julian iese de sub cearșafuri, dând din mâini ca un sălbatic, și se trezește că, în dimineața asta, n-are nici un motiv să se trezească. Sticluța lipicioasă cu calpol[8] nu mai e pe partea unde dormea Julia și nici exemplarul studiat temeinic din *Noapte bună, lună*[9], pe partea unde doarme el. Împreună cu pătuțul ei făcut dintr-o cutie de carton, păpușa-bebeluș a dispărut din colțul în care se juca Mira. A fost îndepărtată cu mult tact chiar și pernuța de rezervă pe care o păstraseră între pernele lor, acceptând în tăcere nopțile când ea se furișa pe burtă între ei. Julian se face că n-aude telefonul și se bagă bine în așternut, cufundându-se din nou în aerul îmbâcsit, care miroase doar a el însuși, așa că trebuie să se facă covrig ca să-l poată suporta.

O altă zi de august începe cu cârteală aproape de amiază. Brațele și palmele îi sunt așa de nesigure, încât e un adevărat efort să facă telefonul să tacă în momentul când începe să sune din nou. Aerul e îmbâcsit. Trebuie să țină ferestrele închise din cauza iasomiei cățărătoare care, în timpul nopții, răspândește un parfum ce-i provoacă o durere de cap groaznică în ultimul timp. Păsările se ciorovăiesc printre ramurile de iasomie, ceva zgârie la geam, o vacă mugește în depărtare. O pală de lumină scânteietoare se strecoară printr-o gaură din perdele, firișoare de praf dansează în aer și, deși poza îi lipsește de pe noptieră, chipul Mirei este primul lucru care îi apare în fața ochilor. Mira, cu o coroniță de margarete pe cap și raze de soare în păr.

Merge împiedicat pe scări, se prinde de balustradă ca să nu cadă. E bătrân, la douăzeci și nouă de ani, înainte să-i fi venit de hac nicotina și cafeaua. E stors de vlagă și se scarpină pe sub tricoul și chiloții pe care nu-i schimbase de ieri, lăsându-și automat capul în jos când cotește pe sub grindă și, din nou, pe sub tocul ușii de la bucătărie. Câinele dansează în jurul lui, neliniștit la culme, lovindu-și cu coada picioarele din spate, fără să-i pese de nimic altceva decât de propria vezică, pe care trebuie neapărat s-o golească, și o zbughește ca din pușcă pe ușă, alergând și adulmecând printre pomii fructiferi. Înainte de a da drumul la foc ca să fiarbă apa din ibric, Julian pune niște carne în castronelul câinelui și dă drumul furculiței, zbang!, în chiuvetă.

Afară se aude portiera trântită a unei mașini și tusea indignată a cheii în contact. Umple ochi o oală cu cafea. Perdelele trase din față (pe care Julia vrusese bineînțeles să le

schimbe) sunt atât de subțiri, încât lumina soarelui trece prin ele. Le ține trase pentru ca oricine vine și bate la ușă să creadă că nu e acasă. În cele din urmă mașina pleacă.

Rămân urme de bandă adezivă pe ușa de la frigider. Se văd mai bine în zile însorite ca aceasta, zigurate mititele în colțurile locurilor unde fusese odată schița unei zebre vopsite grosolan în alb și negru. O figură pictată pe o farfurie de hârtie. O listă cu diverse forme de paste făinoase. Un orar de grădiniță. O fâșie de fotografii de la un automat. Ochii Mirei, mari cât niște farfurii zburătoare, luați prin surprindere de lumina zglobie. Un fluture vopsit în roșu și galben. Bucla veselă lăsată de mânuța ei.

În frigider nu e mare lucru în afară de laptele pentru cafeaua lui. Untul pe jumătate învelit în staniol e plin de firmituri ca niște picățele. Sunt mâncăruri pe care le-a gătit mama lui, neștiind ce altceva să facă. Pe capacele de carton scrie ce e în fiecare cutie. Pui cu lămâie, lasagna (lucruri care îi plăceau în mod deosebit când era copil), tartă Banaramel și ghiveci persan cu nuci și portocale, dracilă, migdale și carne de miel. Maică-sa a pus și câteva etichete în plus: „Trebuie să mănânci“ și „Făcută cu iubire“. E de mirare că nu mai e una care să zică: „O să scapi și de asta“. Găsește o cutie cu ouă pe care le-a lăsat mama lui Katie Webster la ușa din față, cafenii, cu picățele, de la găinile ei de rasă Marans. Se gândește o clipă să-și fiarbă câteva, dar stomacul i se strânge, nelăsând aproape nici un pic de loc pentru altceva în afară de supărarea lui cu gust de sare.

O pornește alene spre birou, sorbind din cafea. Câinele vine, tropa-trop, din grădină, îl găsește stând cu bărbia în palme și se trântește la picioarele lui cu un suspin total lipsit de optimism. Biroul lui Julian e cam la fel de îmbietor ca o baltă cu apă stătută. E plin de hârtiuțe cu lipici pe spate. Computerul e gata să se-apuce de treabă, câteva pixuri își oferă serviciile dintr-un borcan cu smalț verde. Din nou apare un loc spre care i se îndreaptă mereu privirile, un loc unde fusese odată o fotografie într-o ramă din lemn de abanos. Poza a fost luată cu toate celelalte lucruri. Nu se pune problema s-o ceară înapoi.

Borcanul pentru pixuri a fost făcut de mama lui, smalțul oxidat parțial în rumeguș, așa că arată aproape ca un metal în locurile în care apar ape mai închise la culoare. Julian are tot ce-i trebuie: pixuri cu gel Pentel V5 negre, albastre și roșii, hârtie de scris nouă, cartușe cu cerneală și hârtie pentru imprimantă, pachete de gumă, tutun, produse de la firma Rizla[10] și tot timpul din lume.

Întinde o mână spre sertarul cel mai de jos al biroului. Se ține tare. Zi de zi trebuie să-și pună stavilă impulsului de a verifica dacă mai e acolo. Un pantofior zgâriat, stângul. Piele moale. Al Mirei, cu o baretă în formă de T și cu o cataramă de argint pe care aproape că învățase s-o închidă și s-o deschidă singură.

Câinele se întinde, mișcându-și încheieturile și aruncându-i stăpânului priviri posomorâte. Mama lui Julian o să sune, n-o să pomenească nimic de Julia, n-o să vorbească despre Mira, toată lumea e de acord că așa e cel mai bine. O să-l întrebe dacă a mâncat, dacă a reușit să-l scoată la plimbare pe Zephon.

— Ți-ar face bine, plimbarea face-ntotdeauna bine, o să spună ea și veselia forțată din glas o să-i facă ziua și mai cumplită lui Julian.

Trage de sertar. „O să scapi și de asta.“ Pantofiorul este singurul lucru care contează. Diamante șlefuite incastrate în piele și o talpă alburie de crep. Călcâiul ei a lăsat o urmă murdară înăuntru, acolo unde scrie „Start-rite“. A mers mititica foarte bine chiar de la

început. Își aduce aminte cum îl trăgea de mână, cum țopăia plină de hotărâre. Pantofiorul e un pic julit la vârf, zgâriat pe partea din afară a tocului. Începuse să meargă prea devreme, la unsprezece luni și treisprezece zile. Își aduce aminte de sentimentul de ușoară pierdere care l-a făcut să roșească de rușine când ea, triumfătoare, a reușit să ajungă dintr-un capăt în altul al camerei. Mira, plină de hotărâre, cu bărbia ieșită în afară, anunța că n-o să rămână bebeluș multă vreme. Totdeauna nerăbdătoare să fie în altă parte. Degețelul arătând întruna:

— Acolo, dincolo…

Închide sertarul și încearcă să se concentreze pe ce are de făcut.

Deasupra biroului este un geam, iasomia se revarsă în ghirlande peste cristalul de la fereastră, cârcei întinzându-se și răsucindu-se în spirale duble. Soarele formează modele peste hârtiuțele galbene cu lipici pe spate, toate bune de aruncat la gunoi. Au colțurile răsucite, cuvintele mâzgălite de el aproape că s-au șters și unele sunt încercuite cu pete de cafea de la cănile lui. Uneori citește ce e scris, o scurtă descriere a unui lucru, o expresie, o metaforă ciudată, și încearcă să-i dea de cap.

„Și așa a venit, acest mesager întunecat, dând din aripi spre el ca o piază rea“, zice una scrisă cu un pix de pe vremea străbunicii. Ce piază rea? Doar el a scris-o, nu altcineva.

„Adună un nor în jurul nostru ca să facem dragoste în taină (Homer?)“, scrisă pe deasupra alteia ca un cod din vechime. Timpul trece.

În bucătărie, scoate ceva alunecos dintr-o găleată. Cât privește plimbarea, bietul câine trăiește într-o stare de optimism cu întreruperi, repezindu-se la ușă de fiecare dată când Julian se ridică de pe scaun ca să se îndrepte de spate sau să facă vreo câțiva pași, alergând înainte și înapoi ca o majoretă și împungându-l cu nasul.

— Bine, bine, hai să ieșim, spune el, deschizând ușa.

Ajung până la dependințe, câinele învârtindu-se pe lângă picioarele lui înainte ca Julian să se dea bătut când aude glasuri de-a lungul aleii.

Se întoarce la biroul lui, își scoate computerul din amorțeală, se hotărăște să-și verifice e-mailurile, dar nu reușește să răspundă la nici unul. Nu ajută cu nimic faptul că pastilele îl amețesc. Câinele stă afară și latră la rândunele ca să-l înfurie pe el. Se holbează la însemnările lui învăluite în mister, deși la fel de bine ar putea să fie scrise pe papirus: „Au dispărut în ceață, braț la braț, ca niște îndrăgostiți care intră în paginile unei cărți“.

Se întreabă ce înseamnă toate astea, dar deocamdată nu poate face mare lucru, doar să-și țină capul în mâini și să se gândească la Mira.

Pozele lipsă bântuie locurile în care au stat cândva împreună. Imposibil de șters din memorie, deși dispărută din rama ei de abanos, Mira e un copil cu zâmbet senin în brațe la Julia. Ușa din față de la apartamentul lor din Cromwell Gardens e întredeschisă. E o dimineață blândă de aprilie și se simte deja praful care tocmai se ridică de la platani și Julia e îngrijorată ca nu cumva copilul să facă o iritație la ochi. Mira are zâmbetul lipicios al unui spiriduș, pe cap are o căciuliță de lână roșie cu picățele, cu o codiță verde la mijloc, ca o căpșună. E îmbrăcată cu o rochiță albă, cu multe volănașe, pentru petrecerea dată în cinstea ei, pe care Julia a reușit să-i scrie numele cusut cu stofă roșie.

„Mira Eliana.“ „Mira“ de la miracolul și minunea nașterii ei (de la latinescul *mirus*, care înseamnă „mirare“). Al doilea nume i l-a spus Julia pe nepusă masă în ziua când au înregistrat-o la primăria din Hornsey. „Eliana.“ După dicționarul onomastic avea rădăcini ebraice (și însemna „darul lui Dumnezeu“) sau grecești, referindu-se la soare.

Suna bine. Mira Eliana. Și avea sens pentru că el fusese prezent când se înfăptuise miracolul: soarele de la miezul nopții la nașterea ei.

Julia îl făcuse să promită c-o să se țină deoparte de ceea ce moașa numise „sfârșitul afacerii“. Dar doctorul din Africa de Sud striga:

— Uite, iese!

Julia își ținea fața întoarsă.

— Repede!

Ceva bombat și închis la culoare, învelit într-o membrană, își făcea drum să iasă printre cutele întinse, vineții ale Juliei. Coapsele îi erau pline de sânge, iar capul își făcea apariția împingând și făcând-o să țipe prelung. Stătea rezemată în coate, gâfâind, cu părul lipit de frunte (era datoria lui să țină „tentaculele“ sub control), în vreme ce creștetul se forța să țâșnească spre el ca un ochi gigantic ieșit din orbită, și copilul a venit pe lume într-o răbufnire de sânge.

— Doamne Dumnezeule, Julia, a strigat el de trei ori, copleșit de un val subit de remușcări.

— Copilul meu, e bine copilul meu?

Doar asta o interesa.

Julian vede totul: sala de nașteri care i se păruse atât de fără nici un Dumnezeu când au ajuns ei doi acolo, patul și monitoarele severe și rigide, pereții galben deschis, ca primulele, care degajau un aer optimist, fotoliile moi și joase înghesuite toate într-un colț. Când îi e dată în brațe, Mira scoate niște scâncete tremurate care îi pătrund direct în inimă și o lumină aurie (imposibil, fiindcă este miezul nopții) începe să se răspândească peste tot în sală.

El stă lângă pat și cineva înfășoară copilul într-o păturică albă, țesută cu model de fagure, și-i pune pe cap o căciuliță de bumbac. O ține tremurând între îndoitura de la cot și piept și fetița încetează să mai plângă, rămânând cu un ușor tremur al buzei de jos. Un aer de concentrare profundă pune stăpânire peste toate. Degețelele ei cântă la o harpă invizibilă. Se răsfiră și se strâng la loc, cuprinzând subțirimea uimitoare a aerului, și pe frunte îi apare un șănțuleț adânc în formă de V sub căciulița cea nouă, în vreme ce ea meditează la acest fenomen ciudat. O ridică ținând-o mai aproape de fața lui ca s-o liniștească, apropiindu-și buzele de moliciunea pielii, inspirând noul ei miros de pâine caldă și sânge clocotitor.

Doctorul sud-african, care părea un pic supărat doar cu câteva ceasuri în urmă, se învește mântează în strălucirea solară a unei stele de cinema, halatul și dinții cu sclipiri de perle.

— Tare frumoasă mai e, zice el.

Mira mișcă din guriță, făcând botișor și țuguindu-și buzele. Obrajii îi sunt uimitor de rotunjori și moi ca niște ciuperci abia culese. Julia are chipul palid și ochii limpezi ai unei sfinte, mișcându-și capul pe perne, gângurind pe limba fetiței din brațele lui în timp ce

doctorul termină de cusut. Anestezista, pe care Julian o observase doar parțial înainte (când dimensiunea acului pe care i-l băgase Juliei în coloană îl făcuse efectiv să i se moaie genunchii), are un glas plăcut de irlandeză și o cunună de bucle roșcate. Se apleacă drăgăstos asupra copilului. Mira cască și nu-și mai ia ochii de la el, privirea îi este atât de statornică, încât el simte că fetița îi citește gândurile.

— Așa, acum puteți să-i dați mamei copilul.

Doctorul își scoate mănușile grăbit.

— Bravo, zice el, atingând-o ușor pe Julia pe coapsă de parcă era o iapă preferată.

Nici măcar asta nu l-a enervat, căci Mira continua să se uite fix în ochii lui.

Aproape împotriva voinței lui s-a dezlipit de ea, punându-i-o în brațe Juliei, care o aștepta, și s-a așezat molcom lângă pat, cuprins de venerație față de ele două. Urmărindu-le cum se îndrăgostesc una de alta. Murmurând. Plângând. Julia descheindu-se la cămașa de noapte.

Un tractor a început să huruie în apropiere, zgomotul lui amplificându-se și diminuându-se de câte ori trăgea presa de balotat înainte și înapoi pe Horseman's Field. Un strigăt din depărtare îl aduce înapoi la birou. Se încăpățânează să nu răspundă la e-mailuri. Michael abordează cu precauție una sau două probleme importante: proiectul unei mape pentru întreaga lui serie *Câinii de-a lungul istoriei* îi așteaptă aprobarea; agentul lui de la casa de film vrea să-l facă să semneze un contract ca să scrie *Fletch le Bone III.*

Ar trebui să se ocupe măcar de Michael. Michael are tot dreptul să se considere salvatorul fiului său vitreg și, totodată, agentul lui, dar ultimul lucru pe care și-l dorește Julian acum este să apară cineva care să-l salveze.

Nu așa stăteau lucrurile și când avea douăzeci și unu de ani. Pe atunci, oferta de lucru pe care i-o făcuse Michael venise ca o binecuvântare. Julia rămăsese însărcinată și erau pe punctul să fie dați afară din camera lui de student când și-a făcut apariția Michael. Julian lucra în ture de zi și de noapte la Crown și Julia avea genul ăla de datorii care o făceau să scrie în grabă sume de bani pe bucățele de hârtie. Era mereu cu ochii în lacrimi, iar Chris, nenorocitul ăla de bărbatu-său, venea întruna la el acasă (unde Julian n-avea voie să primească pe nimeni care să rămână acolo peste noapte), îi trântea în hol saci cu haine de-ale ei și lăsa grămezi de facturi pe care, cu răutate, hotărâse el că trebuia să le plătească ea.

Londra nu se deosebea în nici un fel de alte locuri în care puteau să-și înceapă viața împreună. Au găsit o cameră ieftină cu baie la capătul liniei de nord a metroului. Julia, cu fața scofâlcită din cauza grețurilor de dimineață, de la prânz și de seară ale acelei prime sarcini care n-a durat mult, s-a angajat la o florărie, care era la mică distanță de mers cu autobuzul de strada lor. Julian era bucuros că măcar ea putea să stea în aer curat. Nu ca el. Mai întâi cu metroul, pe urmă prin lumea subterană a mocirlei cărților pentru copii de la subsolul lui Abraham and Leitch. Firma Abraham fiind Michael, bărbatul maică-sii, cel pe care era de așteptat să-l considere tată.

Angajatorul lui atunci, agentul lui acum, îl pisa cu întrebări la care trebuia să răspundă. Julian nu ia în seamă e-mailurile mai vechi ale lui Michael. E ceva trimis de fata cea nouă de la publicitate, o școală l-a solicitat să le inaugureze biblioteca. Oare n-ar putea cineva să facă în așa fel încât să nu mai aibă el nici o bătaie de cap cu chestiuni de genul

ăsta? De pe rafturile de lângă el propriile lui cărți în culori țipătoare se uită chiorâș dintre coperțile cu scene din filme de desene animate.

Cariera asta a lui, construită pe priceperea de a face istoria să rămână la nivelul animalelor de companie, a început să nu mai aibă nici un chichirez încă dinainte de a se naște Mira. Când Julia a trebuit să se ducă înapoi la muncă, el a fost mai mult decât fericit să-și ia o pauză de la trăncăneala nesfârșită a pungașilor ălora cu blăniță, de la ce se petrecea printre câinii de la Hampton Court[11], de la Armata Noului Model formată din bullterieri, de la cățelușii lingușitori din poala reginelor lor. Ham, ham, ham.

A, dar ar trebui să fie recunoscător! Fără ei n-ar fi putut în vecii vecilor să strângă banii gheață și să facă împrumuturile pentru a revendica Firdaws. Dar chiar și Firdaws, pentru care credea că nutrește o iubire la fel de mare ca pentru orice om de pe lumea asta, nu-i fusese de ajuns pentru a trece peste umilința cumplită pe care a simțit-o când un scriitor pe care îl admira l-a felicitat pentru succesul celei mai recente cărți scrise de el, *Ponsonby*. Această ultimă carte, o comedie în genul celor scrise pe vremea Restaurației, prezentată prin ochii spanielului lui Carol II, a fost terminată fără entuziasm cu puțin înainte de nașterea Mirei.

Încearcă să scrie niște e-mailuri, dar încă îi e greu să se așeze și să se apuce de lucru. Sunt câteva de la vechiul lui prieten William. Toate pe un ton plin de precauție: „Scuză-mă că te deranjez… N-am nici o îndoială că s-ar putea să nu fie momentul potrivit ca să te gândești la chestia asta… Te rog să nu-ți faci nici un fel de probleme și să mă suni dacă te-ar ajuta în vreun fel să vorbești cu cineva, oricând, ziua sau noaptea…“ Julian se lasă pe spate în scaun și închide ochii.

„Mira“, un miracol. Au început să încerce să facă un copil curând după ce Julia l-a pierdut pe primul, dar a fost nevoie de cinci ani ca să apară Mira. Erau în baia apartamentului lor din Cromwell Gardens, străduindu-se să nu le pese nici cât negru sub unghie când Mira a dat primele semne. El era sub duș și ea făcea pipi pe un stick (cum se întâmpla lună de lună, fiindcă ciclului ei îi plăcea s-o țină în șah întârziind). Ea l-a strigat, ca să acopere zgomotul apei, și i-a arătat cu degetul stickul alb de pe rezervor și o linie albastră care creștea în intensitate de la o ușoară undă de albastru deschis precum floarea de nu-mă-uita la o culoare stabilă de bleumarin. Amândoi s-au uitat fix la stick, abia îndrăznind să vorbească, și Julia a trebuit să se așeze din nou pe toaletă. El a făcut repede socoteala pe degete.

— Paris! a zis, iar ea, mușcându-și buza, l-a privit și a dat din cap. Apoi s-a îndepărtat, cerându-i să fie atent când a îngenuncheat ca s-o strângă în brațe. L-a rugat să-i ia încă un test, al doilea, „pentru mai multă siguranță“, și, când el a venit înapoi în fugă, cu respirația tăiată, cu o pungă de la farmacie într-o mână și cu o sticlă de șampanie în cealaltă, ea era în bucătărie, tot cu prosopul pe ea, și stătea plângând pe taburetul mic de lângă telefon.

Ziua dispare în mod foarte asemănător cu cele de dinainte. Firdaws se lasă înghițită de lumina crepusculară până când, în cele din urmă, Julian aprinde lămpile. Se descurcă oarecum cu niște cartofi prăjiți, la pungă, își încălzește un soi de ghiveci și își dă seama că mirosul de iasomie e mai puternic când se întoarce la birou cu un pahar zdravăn din sticlă

Duralex și ceea ce i-a mai rămas dintr-o sticlă cu vin roșu.

În dormitorul lor de deasupra Julia deschidea de obicei fereastra ca să intre mirosul de iasomie. Își închipuie că ea e acolo sus acum, cu părul strălucitor, cârlionțat și răsucit, și cu Mira lângă ea, surprinsă ca într-un tablou în pătratul de lumină aurie, cu mânuțele întinse, strigându-l:

— Bubu!

Și toate astea ca să fie sigură că el poate s-o vadă în pijamaua ei preferată. Julian își toarnă vin.

Curând, o să iasă ca să ia o gură de aer, o să dea peste câine și, împreună, o să străbată grădina la lumina lunii. Ia o înghițitură din pahar, mirosul de iasomie făcându-l deja să-l doară capul. Simte gustul somniferului pe care are de gând să-l ia. Sus, patul gol așteaptă.

Are coșmaruri în care o vede pe Mira cum cade. Se trezește lac de sudoare, dând din mâini ca un nou-născut. Apoi pustietate. Nu e nici Julia, nici Mira.

Își răsucește o ultimă țigară, strigă câinele. Mira îi revine în minte. Aleile cu copaci își aduc ofranda de frunze și promisiuni, după-amiaza este destul de însorită, așa că, luând-o de la grădiniță, n-are cum să reziste la rugămințile ei de a merge la joacă. Porumbeii, ca niște băieței, umblând de colo-colo în refugiul din stația de autobuz, sperând c-o să se mai aleagă cu vreo câteva firimituri din cutia ei cu sendvișuri, și Mira luând-o repede la vale pe toboganul pentru copiii mai mari, cu chipul împietrit de spaimă până când o prinde el. Clipind cu teamă, îl privește drept în ochi și dintr-odată devine încrezătoare, căci își dă seama că zâmbește. O să fie toate bine.

— Ce fetiță curajoasă! zice el când copilul i se smulge din strânsoare. O dată și încă o dată!

O pornește înapoi în fugă pe fâșia de beton și ajunge la scară, o bretea desfăcută de la salopetă atârnând, Julian prinzând-o de mână ca să-i așeze breteaua la loc. Ea se uită cu atenție la degetele lui, băgând mereu la cap tot ce vede. Mersul ei țopăit și caraghios și amestecul de mândrie și groază din inima lui de câte ori ea încearcă să facă ceva nou. Ridicând-o până sus ca să nu trebuiască să facă ea un efort atât de mare și să urce scara de metal, ridicând-o, și aruncând-o spre cer, și suflându-i în ceafă ca s-o facă să râdă.

Toate astea întruna, fără întrerupere, până când Julian s-a uitat la ceas și și-a dat seama că e vineri și că Julia trebuia să se fi întors deja la Firdaws.

Mira privindu-l de sus, de pe marginea de unde Julian e gata s-o prindă.

— Bine, Bubu?

Așa îi spune ea, și nici el, nici Julia n-ar putea să-și calce pe inimă s-o corecteze.

— Gata?

Solemn în toată regula. Privind-o dintr-un unghi nou, pornind în sus, de la pingelele de crep ale pantofiorilor, nemaifiind bebeluș. Și pe urmă vine în jos ca o vijelie, o stea de mare ce se prăvale peste el, iar el se încordează ca s-o poată prinde.

O pune pe Mira lângă tobogan ca s-o ajute să-și scoată o piatră din pantof, îndreptându-i șoseta care era puțin transpirată. Îi bagă din nou ușurel pantofiorul în picior, făcând o plecăciune plină de noblețe.

— Ești cumva Cenușăreasa?

Și ea îi răspunde chicotind:

— Nu fi prostuț!

Îi arată din nou cum să treacă breteaua prin cataramă. Fetița respiră mai greu, căci s-a concentrat să-și prindă catarama, și el o ține să nu cadă.

Întinde mâna spre sertar, îl deschide un pic, doar cât să fie sigur că pantofiorul e tot acolo. Imposibil să reziste. Îl scoate și-l ține în mână, așa cum face în fiecare zi. Îndoiturile de pe căpută i-au dat o formă, talpa din piele moale s-a lăsat, călcâiul iese în afară, așa că e aproape ca și cum îi ține în mână piciorușul, nu doar pantofiorul.

În jurul lui stau de pază umbre familiare, stafiile prietenoase a patru generații din familia Vale. E plăcut aici înăuntru, cu raze de soare atât de molcome, că îi limpezesc mintea și gândurile, aruncând lumină peste câteva fotolii de pe vremea străbunicii, peste niște covoare turcești de pe podea, roase la colțuri de un șir de câini ai mamei lui.

— Ei, ce-ai zice ca asta să fie camera de joacă a Mirei? a încercat Julia să sugereze prima dată când el i-a arătat pozele pe care le făcuse agentul imobiliar la Firdaws.

— Vai, dar ăsta a fost totdeauna biroul meu, a răspuns el, neputând fi altfel decât mâhnit. Probabil că e cel mai bun loc ca să pot să scriu.

E încântătoare, camera asta a lui, cu fereastra familiară ce dă spre apus, acoperită parțial de viță-de-vie, lăsând impresia unei peșteri sau a unui chioșc plin de verdeață.

Pune la loc pantofiorul Mirei și închide sertarul. Biroul a fost cândva al lui taică-su. În ziua în care el și Julia s-au mutat, mama lui a scos ce ținea la păstrare și le-a trimis totul într-o furgonetă. Julia a fost îmbufnată, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, când toată mobila veche a intrat pe ușă: masa cea mare de bucătărie, bufetul din bucătărie cu vasele lui de lut în formă de animale în culori stridente, scrinuri, fotolii, covoare, biroul acesta. Stând acum aici, îi vine ideea că poate nu i se întâmplase nimic. Pentru o clipă, e copil din nou și se uită în sus la același petic de cer prin același geam de cristal, așteptând să-l cheme maică-sa la bucătărie ca să-i dea supă. Bea ultimele picături de vin, își închide documentul, își pune computerul pe sleep. N-o să rămână foarte mult în urmă.

---

8. Sirop pentru copii care se administrează în caz de febră, dureri etc.

9. Carte pentru copii (*Goodnight Moon*) a scriitoarei americane Margaret Wise Brown (1910–1952), ilustrată de Clement Hurd, care s-a bucurat de foarte mult succes.

10. Firmă renumită pentru produsele destinate fumătorilor.

11. Palat regal situat în apropiere de Londra, reședință a monarhilor englezi între secolele al XIV-lea și al XIX-lea, al cărui farmec constă în combinația dintre stilurile Tudor și baroc francez. (N. red.)

Doi

Firdaws este ultima casă de pe uliţa care merge şerpuind din sat către râu şi întrucât şcolile s-au închis, nu e zi să nu fie cineva prin preajmă care să nu fluiere după un câine sau să nu ţipe în gura mare, alergând pe malul apei. Cele mai multe dintre casele celelalte au în faţă poteci care trec prin grădină, dar la Firdaws se ajunge traversând o pajişte mică, acoperită cu ierburi pitice, care, în partea asta a anului, e plină de flori galbene de câmp, de albăstrele şi de margarete. Coşul de pe acoperiş e înalt şi aplecat într-o parte şi, cum se lasă seara, ceaţa blândă vine în valuri de la râu ca s-o înconjoare, dându-i aspectul unei case din vis. Construită din cărămidă uşor tocită de vreme şi din ţigle ornamentale, casa a fost făcută într-un ungher oferit de natură, aşa că, dacă stai culcat pe malul râului şi te uiţi în sus, spre sat, este prima casă pe care o vezi, cuibărită bine în peisajul ce nu oferă nimic altceva decât pădurea de conifere de un verde închis de pe marginea necirculată a drumului şi turla bisericii Sf. Gabriel, care se înalţă spre cer.

După ce a urmat un drum întortocheat, uliţa ce vine dinspre sat se opreşte dincolo de pajişte, la păşunile lui Jerry Horseman, ale căror porţi mâncate de rugină, cu legăturile lor din sfoară de balotat făcute cu mare grijă, nu contează nici cât negru sub unghie pentru cei din partea locului, care de mult au hotărât că drumul acesta spre râu este al tuturor. Din când în când, Jerry Horseman înviorează atmosfera scoţând un taur la păscut pe una din fâneţele lui, dar, una peste alta, omul e paşnic şi lasă partea aceasta din împărăţia lui pentru un fân nu foarte grozav, în care e mereu prea mult piciorul-cocoşului.

În spatele casei, de pe o mică verandă din lemn, se vede cum coboară în pantă grădina peste păşuni, cu frunzele ei legănătoare de doc amar, galbene şi ruginii, şi se vede şi râul care sclipeşte printre copaci. Când plouă, e plăcut să stai pe verandă, să simţi mirosul pământului umed, să fumezi şi să asculţi apa picurând de pe acoperiş şi frunze. Într-o noapte cu adevărat liniştită poţi auzi bufniţele de pe lângă râu şi, în jurul casei, strigătul scârţâitor al liliecilor care zburătăcesc printre plantele căţărătoare de pe ziduri. Mai există o terasă mică pentru plante şi straturi pentru trandafirii căţărători, câteva tufe parfumate. Restul se reduce la pomi fructiferi şi ierburi care fac seminţe multe. Cu alte cuvinte, totul rămâne aşa dacă reuşeşti să nu iei în seamă cele trei straturi de flori pe care le-a lăsat familia Nicholson, unde tufe de trandafiri roz, înghesuite unele în altele, au înflorit toată vara, umplând văzduhul cu mireasma lor.

Atârnat între cei doi meri din fundul grădinii, hamacul îşi bate joc de el cu un zâmbet

zeflemitor pentru orele pe care le-a petrecut simțindu-se în siguranță, cu Mira cuibărită lângă el, rugându-l fierbinte să-i spună povești. Dedesubt, în mijloc, este un petic de iarbă culcată la pământ, călcată cu piciorul chiar de el, când își făcea vânt lui și Mirei, înainte și înapoi, pe sub baldachinul de flori și frunze.

Grădina era plină de apă de la ploaie după ce plecaseră ei, de parcă prezența fetiței s-ar fi șters și ea de tot. Uimitoare eficiență. Agitația i-a crescut tot mai mult în intensitate când a trecut ca o furtună prin camere, deschizând sertare și scotocind pe după dulapuri. În noaptea aceea, neputând să doarmă, a pornit-o desculț prin iarba udă. Cerul, limpezit după furtună, ardea ca o vălvătaie în lumina stelelor. Ferestrele de la hambar îi aruncau sclipiri de argint și el a început să tremure când a auzit ceva foșnind în măr. Brațele lui dezgolite păreau nepământesc de albe când a întins mâna să caute în hamac. Pantofiorul Mirei rămăsese între pliurile de la hamac, bareta, încă prinsă în cataramă, așa că trebuie să-i fi scăpat din picior, un ghemotoc umed de flori lipit pe vârf.

Acum florile au dispărut din pomi, înlocuite de fructe mici și tari, hamacul e plin de mucegai și probabil c-ar trebui să dea și el în primire.

În livadă aerul miroase îmbătător a prune coapte, dar Julian nu se duce acolo să le culeagă. Dincolo de pruni și de goldani este un pom pe care l-a plantat Julia. Își spune să nu fie caraghios (bineînțeles că pomul e tot acolo), dar nu e în stare să se ducă și să verifice, de teamă că nu l-ar mai găsi. E un păr, transplantat cu mare grijă de la Cromwell Gardens, deosebit fiindcă i-a fost dat Mirei la ceremonia numelui.

Julia scrisese numele fetiței cu litere cursive, argintii, pe invitații: „Mira Eliana“, și au așteptat până în aprilie să facă petrecerea, pentru ca lumea să se poată simți în largul ei pe peticul de pajiște. S-au împotmolit când a venit vorba despre cum să-i zică evenimentului acestuia, căci dacă i-ar fi spus „botez“, chestia asta ar fi fost o ușă deschisă pentru rugămințile delirante ale lui Gwen, mama Juliei, care e catolică. S-au hotărât să-i zică „ceremonia numelui“, și rochița ca un fulg de nea a Mirei a fost la fel de încântătoare ca orice rochiță de botez.

Pe Mira au plimbat-o copiii mai mari prin camera de zi ca pe o păpușă, Julia fiind mai destinsă decât el în privința unui asemenea tratament. Era un copil robust, deja în stare să-și țină capul în sus, totuși… Vinișoarele albăstrui, pulsând ca niște zvârlugi sub pielea delicată de la fontanelă, îi dăduseră lui mari dureri de cap doar cu câteva săptămâni în urmă, rugat fiind s-o lase în brațele altcuiva în afară de Julia. Când tatăl Juliei, Geoffrey, a venit clătinându-se la spital ca s-o descânte cu răsuflarea lui ce duhnea a băutură, Julian a vrut să găsească un mod de a-i spune:

— Nu, e prea mică.

Spre norocul lor, Geoffrey arareori părăsea rulota bramburită din spatele centrului de recreere de la Vernow, unde, câteodată, avea de lucru la spațiile verzi, dar, cel mai des, nu avea. La petrecerea în cinstea Mirei, căreia i se dădea un nume, n-a putut fi despărțit de masa unde se turna șampania pentru toasturi. Mama Juliei, Gwen, și-a fixat privirea drept pe pieptul fiică-sii:

— Ești sigură că ai destul lapte pentru copil?

Mira n-a plâns mai deloc toată ziua. Ar trebui să fii tâmpit sau de-a dreptul răutăcios ca să faci vreo aluzie cum că i-ar fi foame. Julia era așa de încordată din cauza prezenței

părinților ei, încât un ochi a început să i se zbată.

Toată lumea voia să se fotografieze cu copilul. A trebuit să sară Julian ca să-i ferească ochișorii de lumina blițurilor.

— Fără blițuri, a zis el.

Maică-sa, cu o rochie neagră și ciorapi sclipitori, a sosit cu un braț plin de lalele în culori de-ți luau ochii, iar Michael, cu mâna pe șalele ei ca și cum ar fi fost proprietatea lui, era grozav de curtenitor în sacoul lui de tweed, pe care-l purta la sfârșit de săptămână, cu petice de piele la coate.

Nașa atipică a fetiței, Freda, și-a adus chitara și pomul cu pere și, cu glasul ei subțirel și abia auzit, a cântat un cântec pe care-l scrisese pentru Mira. Era scris din punctul de vedere al părului, ceea ce l-a făcut pe Julian să-i vină să râdă, și pe Julia, să plângă.

— Mira, draga mea, uite-aici o pară căzută din soare doar pentru tine…

Dintr-un afiș de pe peretele de lângă biroul lui Julian, un Skye Terrier din desene animate, cu ochi plângăreți și, destul de puțin probabil, cu gene lungi, se uită de sub juponul stacojiu al reginei lui. „Geddon, cel mai bun prieten al Maiestății Sale.“ Julian clatină din cap la el. Nimeni n-a crezut vreodată că dibăcia lui în a înzestra animăluțele familiei cu trăsături zbanghii și cu păreri dure o să ajungă la așa ceva: *Geddon* și o întreagă haită de potăi bine plasate din punct de vedere istoric, toate la dispoziția ta, carte după carte din care se aude câte un lătrat. „Bună, câtă plăcere îmi face să vă cunosc“ (și scenariile apar în număr tot mai mare, ca ciupercile după ploaie: *Fletch le Bone*, *Luna Laikăi*, un remake după *Greyfriars Bobby*). Da, eu sunt ăla care scrie pe limba câinilor.

Copiii plângeau de câte ori citeau povestea lui Geddon și, pentru asta, Julian strângea nenumărate aplauze.

Citise cartea Antoniei Fraser despre regina Maria Stuart și scria seara după ce-și termina treaba: râzând de propriile bancuri și scriind la computer cu mănuși fără degete. Erau încă în Burnt Oak[12] atunci și, în ciuda celor patru ochiuri de la aragaz care fâsâiau, pe dinăuntrul geamurilor se făcuse gheață. Citindu-și manualele despre plante la capătul ei de masă, având părul legat la ceafă cu una dintre eșarfele ei ferfenițite, Julia se lasă pe spate, legănându-se pe scaun, cu o pătură pe umeri, în timp ce el își vede mai departe de scrisul lui la computer.

Ca să fim sinceri, în momentul acela, *Geddon* nu fusese mult prea departe de o replică amuzantă la mocirla de la Abraham and Leitch, prin care se târa cu greu zi de zi. N-ar fi visat niciodată că *Geddon*, împreună cu *Mrs. Pericos*, scrisă la repezeală, rămasă în urma lui (scrisă în perfida limbă maternă a cățelului Elisabetei I), le-ar lumina calea cu atâta eroism ca să plece din Burnt Oak.

Și le-ar deschide ușa spre Cromwell Gardens, pe un drum plin de verdeață, la mică distanță de Waterlow Park. Julia era înnebunită după apartamentul ăla. Cine n-ar fi fost? La Cromwell Gardens era un șemineu original în camera de zi, baghete de atârnat tablourile care rămăseseră neschimbate când apartamentul fusese transformat, fructe de ipsos de-a lungul cornișei, pe care ea le-a vopsit în culori atrăgătoare. Amândoi se trezeau în fiecare dimineață într-o cameră pe care ea o pictase într-un zmeuriu intens, cu perdele din catifea de culoare închisă, strălucind precum o mângâiere în soarele de dimineață. Și el era înnebunit după apartamentul ăla.

La petrecerea dată în cinstea Mirei, Gwen a venit timidă la el.

— Sper ca gustul fistichiu al fiicei mele să nu-ți dea dureri de cap.

Julian a trebuit să se îndepărteze de ea în loc să-i răspundă. Pomul cu pere cântător al Fredei era aplaudat din politețe și acum venise rândul lui William.

Karl ar fi trebuit să facă onorurile de naș în ziua aia, nu William, dar Julia fusese total împotrivă.

— Nu, pentru nimic în lume!

Vehemența ei l-a oprit din acțiune. Mira, care sugea, a scos un țipăt.

— Adică, de ce el? Vai, ia uite, nu mă lași să-i dau să sugă, a zis ea, mângâind-o pe Mira pe cap.

Așa că William, la care Julian, clar, nu se gândise niciodată c-ar putea fi prietenul lui cel mai bun, era acolo în locul lui Karl și bătea apa în piuă despre poezia lui Larkin, „Născută ieri“, scrisă pentru Sally Amis.[13] Ei, pe dracu'! Julian nu i-ar dori altceva fetei lui decât să fie extraordinară. Pentru ea s-ar renunța la regate, bolile incurabile ar fi vindecate, recordurile mondiale ar fi doborâte. Mira a scâncit și Julian a liniștit-o, ținându-i capul ca pe o nucă între umărul și obrazul lui și spunându-i în șoaptă:

— Vai, scumpa mea, n-asculta ce zice lumea.

Cei de față și-au umplut din nou paharele și au băut în sănătatea Mirei, toți, în afară de Julia, care a rămas cocoțată pe brațul unui fotoliu, uitându-se afară în stradă, șuvițe de păr rebele înhățând lumina ce venea de la fereastră.

Își aduce aminte tot: laptele care se scurgea din sânii Juliei și ieșea prin rochia subțire, de mătase; un tort mare cu fructe; maică-sa rareori luându-și ochii de la el, încercând să-i ghicească gândurile, în timp ce el împarte farfurii în stânga și-n dreapta; oameni lăsând să le curgă băutura pe jos și scăpând firimiturile pe podea; tatăl Juliei împiedicându-se într-un lampadar și făcându-l praf; nepoatele Juliei tolănindu-se pe podea; Mira la sân și el dorindu-și din adâncul sufletului să plece toată lumea ca să rămână iarăși doar ei trei în aerul lăptos și greu din dormitor.

---

12. Suburbie a Londrei.

13. Poezie scrisă de Philip Larkin (1922–1985) la nașterea lui Sally Amis, fiica romancierului Kingsley Amis, în care analizează calitățile care pot face fericită o femeie, calități ce diferă de cele obișnuite (frumusețe, inteligență, bogăție), și accentuează faptul că, pentru a fi fericită, femeia nu trebuie să iasă cu nimic în evidență, deoarece calitățile enumerate mai sus pot aduce și opusul lor, reversul medaliei.

Trei

Cromwell Gardens i se pare acum la fel de ireal ca un vis și e un efort să se smulgă din visul acesta. Vrea cu tot dinadinsul să stea la biroul lui în vreme ce o viespe îl calcă pe nervi, plimbându-se de-a curmezișul pe partea dinăuntru a ferestrei, lovindu-se de geam, împleticindu-se până își pierde echilibrul și căzând ca beată, luând-o apoi de la capăt cu și mai multă furie.

În copilărie, Julian ar fi pocnit pacostea aia de viespe care făcea atâta zgomot, ar fi băgat-o într-o ceașcă și-ar fi ținut-o sub folie transparentă în răcoarea soporifică a frigiderului, împreună cu alte câteva prietene de-ale ei. Până să-și vină în simțiri viespile ținute la frigider și deși îi era al dracului de greu să facă așa ceva, le lega cu niște fire de ață așa cum stăteau ele, pe burtă, și aștepta până se încălzeau și își luau zborul, pentru ca să se poată el înălța în spatele lor, pe moment chircit și aproape beat de fericire, făcându-le să danseze după cum le cânta el, vizitiul cu aripi de diavol, care trăgea de capătul frâielor de mătase. Hamurile lor erau firele de funigei de la caleașca crăiesei Mab[14]. Ori să fi fost cumva caleașca Degețicăi[15]?

În vara aia viespile au fost ușor de găsit pentru criogenie. Lumea vorbea despre ele ca despre o pacoste. Uneori păreau că-i înțeapă pe copii doar ca să se distreze. Nimeni nu se apropia de smochinii ce creșteau pe lângă unul din fânarele lui Jerry Horseman și uneori pofta de carne de om a viespilor era așa de mare, că oamenii renunțau să-și facă vânt, să țipe, să-și spună unul altuia să nu le ia în seamă, intrând înapoi în casă cu friptura pe care o făceau duminică de duminică.

Când erau în culmea nebuniei, pe maică-sa au înțepat-o în picior în timp ce nu făcea altceva decât să umble la niște oale în hambar, nimic agresiv. A lăsat în plata Domnului lutul pe care-l amesteca, a intrat în casă ca o furtună să se schimbe și să-și pună pe ea ceva mai puțin stropit și-a pornit-o cu mașina spre magazinul din sat, de unde a cumpărat ultimele trei curse de viespi pe care le-a găsit în stoc. Alte curse a făcut din borcane de dulceață. Împreună, ea și Julian au umplut cursele cu un amestec de sirop auriu și apă și le-au pus una lângă alta de-a lungul pervazurilor, unde, nu mult după aceea, au îndulcit moartea a numeroase invadatoare. La fereastra de la bucătărie Julian a petrecut multe seri plăcute, urmărind cum viespile se luptă cu inevitabilul, soarele la scăpătat preschimbând în chihlimbar plin de viață raiul lor de făpturi cu minte puțină.

Dar tot au mai venit o grămadă. Și-au făcut cuib în tufele din dosul hambarului.

Maică-sa era acolo, înăuntru, și scotea visătoare din cuptor ce lucrase o săptămână întreagă când a venit el ca s-o pună-n gardă.

— Hm… a zis ea. O fi, dar n-ai vrea să faci ceva în chestia asta?

Și a făcut. N-a „întrebat pe nimeni“, cum îi dăduse ea de înțeles, cu ochii deja pe smalțul unei oale noi. Nu exista un „cineva“ pe care să-l întrebe.

— Deci e bine, a spus el, dacă scot benzina de la mașina de tuns iarba?

— Hm…

Jenna nu mai era atentă, după cum își dăduse și el seama. Deci la ce se aștepta?

Julian a rămas cu gura căscată, jubilând, când a văzut cât de măreț era cocktailul ăla Molotov al lui, aproape pierdut în fața marelui *buuum* portocaliu care s-a ridicat dintre tufe, punând pe orbită un nor răsucit de fum, viespi și bucățele din tufa de trandafiri.

Ca să scape de furia Jennei, și-a băgat pistolul cu aer comprimat în buzunarul de la șort și-a pornit-o cu bicicleta spre prietenul lui, Danny, care stătea la cinci kilometri depărtare. Acolo erau deja alți câțiva băieți înarmați asemănător și, ca de obicei, au ajuns în inima pădurii, unde au tras unul în altul la nimereală (vai de capul bietelor păsări!), ascunzându-se și apărând de după copaci, norocoși, într-adevăr, că nici unul n-a rămas fără vreun ochi.

Când s-a pornit, atacul a venit din senin, ca și cum cineva i-ar fi răsturnat o cutie cu viespi drept în cap. Și-au făcut apariția într-un nor afurisit de înțepături, încercând să-l măcelărească când s-a ascuns într-o adâncitură. Așa cum era, în șort, a luat-o la fugă printre copaci, dându-le jos de pe el, și a ajuns fără suflare acasă la Danny, cu viespile bâzâindu-i pe picioare și prinzându-i-se în păr. A început sistematic să le omoare pe cele de pe fluierele picioarelor, așteptând până ce le simțea acele intrându-i în piele ca să fie sigur c-o să le prindă, ceea ce n-a făcut decât să le îndârjească și mai tare. Simțea că îl arde pielea când a intrat ca un vârtej în baie la Danny. Avea o mâncărime ciudată în gâtlej și, văzând în oglindă niște umflături roșii pe gât, s-a întrebat prostește dacă nu era cumva o iritație de la căldură. În câteva minute roșeața s-a întins și mai mult. S-a uitat uimit la harta asta, care i se desfășura pe brațe și pe piept, apoi și-a scos pantalonii ca să verifice, da, da, dacă nu era la fel și acolo jos. Cu respirația tăiată și cu un soi de hârâit în gât, a ținut-o morțiș că n-are nimic când tatăl lui Danny, care era doctor, a ieșit în fugă din cabinet și i-a spus să se întindă pe spate.

Doctorul Andrews i-a salvat viața în ziua aia făcându-i o injecție cu adrenalină înainte să sosească Jenna, care a depășit orice limită de viteză când l-a dus la urgențe cale de treisprezece kilometri. Își aduce aminte de urletul claxoanelor la sensurile giratorii. Nu era în stare să-i dea curaj maică-sii. În gât avea un balon care se umfla încet, dar sigur, pielea lui, numai umflături peste tot, avea culoarea prunelor coapte, dar Julian delira în așa hal, încât totul i se părea doar ciudat. La spital i-au pus mască și l-au băgat pe aerosoli, apoi l-au ținut acolo toată noaptea, în caz că i-ar fi fost greu să respire. I s-a spus că niciodată, pentru nimic în lume, să nu umble fără un stilou EpiPen la el.

Bineînțeles că Julian n-a avut niciodată un stilou EpiPen la el.

Într-o zi plictisitoare de după examene a fost înțepat din nou. Atacatoarea l-a nimerit, cu precizie de rachetă anti-navă Exocet, chiar în mărul lui Adam. Nu făcuse nimic ca s-o provoace. Razele de soare și poșirca aia ieftină, filele cărții care-l mângâiau ușor pe față cu

o adiere, în vreme ce inspira adânc, simțind mirosul ierbii tăiate și al cremelor Ambre Solaire cu care se dădeau fetele. William era și el acolo în ziua aia, îndrăgostit lulea de Cara, o fată de la cursul lor, cu o strungăreață sexy între dinții din față. În apropiere se auzea un aparat de radio și zgomotul unui joc de *rounders*[16]. Cara era ușor enervantă.

— „Uite un buchet de flori“, a zis ea trăgând firele de iarbă printre degete și aruncând semințele în aer. „Și-n april stropi trecători.“[17]

Se pare că tot colegiul alesese locul acesta ca să sărbătorească terminarea examenelor. Anul trecut pe vremea aceasta Julian se dusese imediat înapoi la Firdaws. Era greu să reziști mâncării făcute de maică-sa și îmbrățișărilor calde ale prietenei lui, Katie. Dar anul acesta se hotărâse să rămână în oraș, ceea ce nu i-a făcut plăcere nici lui Katie, nici maică-sii.

Renunțase doar de curând să-i fie fidel lui Katie. Avea vara înainte. Vreo două fete cu care călcase strâmb, înșelând-o pe Katie, tocmai apăruseră, ținându-se de mână, și se trântiseră ca din pod în fața lui, fără să aibă cine știe ce haine pe ele. Julian a simțit cu mare plăcere cum căldura soarelui i se concentrează între picioare.

Și pe urmă l-a apucat.

— Fir-ar să fie!

A sărit în picioare, încercând să nu intre în panică și frecându-se pe gât, unde îl ardea tare de tot. Durerea s-a potolit repede și el și-a spus că totul o să fie bine.

— A dracului viespe!

— Pe mine m-a înțepat una în fund într-un moment foarte jenant, a spus una din fete.

— Ha, ha, te-a durut în fund, a comentat altcineva.

Julian a sperat că era doar închipuirea lui care-l făcea să simtă că mâncărimea ce-l seca la suflet deja începea să se simtă pe la gât.

— Fir-ar să fie, am nevoie de-un EpiPen, așa cred, a zis el, încercând să rămână calm.

— Un epi… ce?

Cara s-a uitat în sus, ridicându-și privirile de la sutienul din care-și scotea semințele de iarbă. Toți ceilalți s-au sprijinit în coate și s-au holbat la el.

Julian a explicat cât se poate de clar:

— Poate-o să fac un șoc anafilactic. Trebuie să mă duc la spital.

Simțea cum i se întinde iritația care-l ardea, cum îi trece prin stomac o nouă senzație de usturime, ce-l seca la suflet.

— Urgențele sunt în spatele catedralei, nu-i așa? a spus William fără să se grăbească.

— Da, s-ar putea să fie vorba de-o urgență.

Julian a început să se îndepărteze de ei, simplul fapt că punea un picior în fața celuilalt amețindu-l deja. Nu vinul era de vină, din păcate, nu asta era cauza. Ceva în rugămințile stăruitoare ale maică-sii îl făcuse să se încăpățâneze și să nu-i pese de EpiPen.

— Sunt nemuritor, o necăjea el de câte ori îl bătea la cap.

Simțea deja o greutate la respirat când William a sărit în șosea încercând să dea de un taxi, iar ceilalți au luat-o la fugă prin parc, întrebând înnebuniți de un doctor, de un EpiPen, de o mașină care să-l ducă la spital.

Gâtlejul i se îngusta, fiecare răsuflare devenea mai scurtă și mai vâjâitoare decât alta, limba umflându-i-se. Șoseaua de dincolo de parc își pierdea conturul. Când a ajuns la

poartă, a auzit un strigăt și s-a oprit.

Un bărbat destul de scund, într-un vârtej de haine mototolite, a țâșnit ca din senin, gâfâind și agitând în mână o seringă.

— Mai bine m-ai lăsa să ți-o fac în coapsă, a zis Karl, și Julian a simțit cum se prăbușește în timp ce se chinuia să se desfacă la curea. Nu-i nimic, a adăugat Karl, apoi s-a lăsat în genunchi lângă el și i-a înfipt acul direct prin blugi. Acum trebuie să te punem pe niște aerosoli.

Karl își alertase deja un prieten care avea un pager de la spital.

— Nu-s chiar sigur c-o să pot face față la o traheotomie azi, a spus el, cu un zâmbet crispat pe buze, sprijinindu-l pe Julian ca să stea drept.

Ceilalți au sărit când Julian s-a clătinat pe picioare, Karl dându-i brațul ca să se sprijine, spunând:

— Ușurel! Vine-o ambulanță-ncoace, trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

Lui Julian îi venea încă greu să respire. Se holba la Karl, încercând să-și aducă aminte dacă-l mai văzuse vreodată pe tipul ăsta calm, cu glas molcom, cu ochelari în stilul John Lennon și cu părul ciufulit. Chipul lui Karl părea că apare și dispare din raza lui vizuală. Sub sprâncenele întrebătoare erau ochii lui căprui plini de umor, ceea ce l-a făcut pe Julian să nu intre așa de tare în panică.

Sunetul sirenei era asurzitor în timp ce luminile albastre se aprindeau și se stingeau pe chipul salvatorului său.

— Gata, hai să mergem, a zis Karl, ridicându-l în picioare, în timp ce William și ceilalți se fâțâiau de colo-colo fără rost. O să vin cu tine dacă vrei, a adăugat Karl, scăpându-l de povară. Nu-ți face griji. Acum o să te faci bine.

Julian renunță la modesta anestezie pe care i-ar putea-o oferi scotocitul prin misterele de pe birou și își cheamă câinele, a cărui bucurie este total disproporționată față de gura de aer proaspăt pe care plănuise s-o ia în grădină. Soarele de amiază e acoperit de nori. Afară e mai înăbușitor decât înăuntru. Câinele se învârte în cercuri, extaziat, mergând spre colțul din cealaltă parte și spre iarba mai aspră. Hambarul stă ghemuit pe picioroangele de piatră și e încă sălașul cuptorului vechi de piatră al maică-sii, deși nu se vede nici un semn cum că familia Nicholson l-ar fi aprins vreodată. Au adăugat diverse rafturi și dulapuri acolo unde era de obicei masa de lucru a Jennei, și acum i se face dor de felul în care erau toate pe vremea copilăriei lui, de roata din mijloc și de acele cutii cu substanțe minerale industriale, de mirosul de rumeguș încălzit amestecându-se cu umezeala lutului proaspăt, de oalele făcute de ea și puse la uscat pe rafturi. Oalele și figurinele s-au dus, la fel și stativul demodat de care își atârna oalele ce-i fuseseră comandate și cutiile ei cu e-mailuri, fiecare cu plăcuța ei colorată, atârnată într-un cui, alese în așa fel încât se înșirau ca un curcubeu pe lângă perete.

Julian întoarce capul când trece pe acolo. Trebuie să intre, dar nu poate să nu considere vandalism orice dovadă a faptului că familia Nicholson și-a pus amprenta asupra acelui loc.

Le-a făcut o vizită o dată, din greșeală, în ziua când a venit de la colegiu, aducându-și nenorocita aia de inimă care bătea de două ori mai repede ca să primească un șut final de

la fata pe care o părăsise el. Katie Webster punea la inimă așa de tare vestea că Julia era gravidă, încât se întorsese acasă de la Manchester pentru maică-sa, să încerce măcar s-o facă să mănânce cum trebuie. Avea glas tremurat când l-a sunat la hogeagul lui, iar el fusese aproape imediat de acord să vină.

A ajuns în sat a doua zi și, de la tren, s-a dus pe bicicletă direct la Katie acasă. A fost foarte impresionat de efectele fiziologice cumplite ce le avusese asupra ei trădarea de care se făcuse vinovat. Parcă se micșorase, văzând-o acum în colanții aceia ferfeniți și în tricou, doar colțuri unde fuseseră cândva rotunjimi. Tot timpul a stat chircită și amărâtă pe canapea, cu pungi mari sub ochi.

El a rămas stingherit în partea cealaltă a camerei, scuzându-se fără speranță:

— Suntem împreună de la cincisprezece ani. Doar n-ai crezut că…

Nu s-a revoltat la nimic din ce-a zis ea și și-a luat capul în mâini ca s-o audă cum spune că Julia e „o hoașcă bătrână care rămâne gravidă“. A lăsat-o să zică vrute și nevrute, ridicând din umeri și crispându-se, până ce Katie n-a mai avut ce spune. Ce altceva putea să facă? Lovitura pe care i-a dat-o Katie la despărțire a fost cumplită:

— Îmi pare bine că s-a vândut Firdaws, a zis ea.

S-a trezit acolo pe pilot automat. Doamna Nicholson se uita pe fereastră și trebuie c-a ghicit cine era tânărul trist, cu bicicletă, care se rezema de porțile mâncate de rugină ale lui Jerry Horseman.

Mersul la Firdaws în ziua aia l-a făcut să-și aducă clar aminte de vechiul coșmar din copilărie, în care ajungeai acasă și găseai doar străini care habar n-aveau cine ești. Nu mirosea deloc a bine, tablourile erau toate puse aiurea pe pereți, nici urmă de câine, totul clar, și curat, și cu iz de lămâie. Doamna Nicholson l-a condus prin bucătărie. Mașina de gătit Rayburn dispăruse, la fel și dulapurile de doi bani, verzi ca merele necoapte. Gemenele stăteau cu codițele lor de culoarea paiului și colorau desene în niște cărți, la o masă rotundă dintr-un loc nepotrivit – un laborator nou, plin cu instrumente albe și lucitoare din oțel.

Le-a lăsat în plata Domnului pe gemenele urâte ca noaptea ale doamnei Nicholson (ce treabă aveau ele, de ce se tot holbau așa la el?), îndreptându-și atenția spre cana aburindă cu trandafirași pusă pe masă, în fața lui. Observând că i se vedeau articulațiile degetelor sub pielea întinsă, s-a hotărât să-și descleștеze pumnii. A băut ceaiul arzându-se la limbă și a plecat spre gară cu lichidul acela fierbinte pârjolindu-l pe dinăuntru și cu vântul înțepându-l în ochi.

---

14. Personaj din poemul omonim de P.B. Shelley (1792–1822).

15. Eroina basmului omonim de H.C. Andersen (1805–1875).

16. Joc englezesc cu mingea asemănător oinei.

17. Sunt două versuri dintr-un cântecel englezesc pentru copii, ai cărui autori sunt necunoscuți: „*Here's a tree in summer / Here's a tree in winter / Here's a bunch of flowers / Now here's the April showers*“.

Patru

E năduşeală mare la Firdaws, din vale nu vine nici un fir de aer. Zi de zi muştele se lovesc de geam, se încaieră şi bâzâie, untul pe care l-a lăsat afară a râncezit, aşa că trebuie să-şi arunce sendvişurile la câine. Cineva bate uşor în fereastra de la bucătărie când coboară el, forţându-l să se fofileze pe lângă prima treaptă de jos a scărilor, unde poştaşul i-a mai lăsat un aviz pentru un pachet, pe care Julian îl aruncă deasupra unei grămezi dezordonate de pachete de ţigări şi scrisori. De lângă uşa din faţă, taică-su îl priveşte nepăsător, ochii lui albaştri sclipind de-a pururi în uleiurile mânjite ale Jennei.

Maxwell e mai palid decât Julian, care are pielea măslinie a Jennei şi se bronzează de cum îl atinge o prăpădită de rază de soare. Pare încrezător şi amuzat, mâinile mari sprijinindu-se pe o masă de cărţi acoperită cu postav verde. E un bărbat prezentabil, cu o culoare delicată a pielii, cu gene blond-roşcate şi păr vâlvoi. E într-o cămaşă albastră, cu o bentiţă în jurul gâtului ce se deschide în faţă şi, ceea ce se vede cel mai bine, felul acela aproape zâmbitor care nu dispare deloc şi te face să crezi că omul are de gând să-ţi spună un secret. Maxwell Julian Vale plesneşte de vioiciune şi pare de necrezut c-o să moară la trei ani după ce a fost pictat aici.

Sunt cârlige pentru haine şi cizme lungi de cauciuc, câteva perechi, încă pline de noroi uscat din timpul iernii. Cizmele roşii ale Mirei lipsesc, bineînţeles. Haina ei miţoasă cu glugă, pălărioara cu dungi şi rucsacul cu care mergea la grădiniţă nu mai stau atârnate de cuiul din alamă pe care el însuşi îl bătuse în perete foarte jos, pentru ca ea să poată ajunge singură să-şi ia şi să-şi pună lucrurile.

Ciocănitul în geam pare să se fi oprit şi Julian dă buzna în bucătărie, dorindu-şi ca musafirul să fie departe, ca să-şi poată recupera laptele de pe prag şi s-o ducă aşa, fără să fie observat de altcineva. Tremură deja, are nevoie de o ţigară. A rămas fără nici o firimitură de pâine şi, mai important, şi fără tutun, dar nu suportă cicăleala la care o să fie supus de una sau de amândouă domnişoarele Hamlyn la magazinul din sat. Durerea de cap îi aminteşte că a rămas şi fără vin, fără băutură în general. Noaptea trecută s-a terminat cu îmbrăţişarea cremoasă a unei sticle de Advocaat[18].

În maşină e ca pe râul Styx[19], dar câinele ţine morţiş să meargă cu el în oraş şi scoate capul pe geam, vântul vâjâindu-i pe lângă urechile care arată precum baretele de la casca de zbor a Ameliei Earhart[20]. Insectele, fleoşc!, se storcesc pe parbriz şi ştergătoarele le amestecă, făcând din ele o unsoare de culoarea puroiului, pe care o întind pe sticlă în

formă de arc. Dispozitivul pentru spălarea parbrizului reușește să scoată doar un spârcuit de spumă.

Niște oameni repară podul arcuit care duce afară din sat și Julian trebuie să se oprească la o barieră, ca să lase un Volvo alb să treacă. Automobilul se oprește lângă el cu un scrâșnet amenințător de la frâna de mână și Julian e nevoit să-și reprime pornirea de a intra în marșarier când Penny Webster, cu părul alb cu șuvițe roz, scoate zvâcnind capul pe geamul de la mașină. Își face vânt cu o mână grasă.

— Pfuuui, ce cald e! Vai, Julian! Am crezut c-ai plecat, dar iată-te aici în carne și oase.

Pe bancheta din spate a mașinii sunt copii. Penny Webster scoate mâna pe geam ca să-l bată pe umăr, brațul ei gol e împestrițat ca o mortadella de la soare.

— Ești bine, scumpule?

Băieții lui Katie de pe bancheta din spate a mașinii se uită la el cu ochii lor albaștri care privesc în gol. El încearcă să nu-i privească.

— Katie i-a lăsat pe drăcușorii ăștia la bunica, spune Penny Webster inutil, arătând cu mâna, așa că Julian trebuie să se uite la ei.

Billy își suge degetul mare, cu un șervet la gură, în timp ce Arthur dă din picioare în toate părțile, lovind în scaunul pe care stă. Julian reușește să le facă semn cu capul și ei continuă să se holbeze la el. Nu întreabă unde e Mira, așa că trebuie să li se fi spus lor ceva.

Șervetul lui Billy rămâne atârnat chiar și când băiatul își scoate degetul din gură. Ce li s-o fi spus? Nu se poate s-o fi uitat atât de repede. Billy, Arthur, Mira, chițăind și stropindu-se unul pe altul cu furtunul, alergând de colo-colo în chiloți, sărind pe plasa elastică, urlând cât îi ținea gura cuvinte urâte pe care tocmai le învățaseră. Și toți trei strigând din hamac:

— Hai, vino să ne dai huța!

Pe bancheta din spate a Volvoului, Arthur se întinde spre Billy ca să-i spună ceva șoptit la ureche.

Da’ de ce nu întreabă de Mira? Katie i-a adus la spital în sâmbăta aceea din aprilie. E o chestie doar de câteva săptămâni. I-au adus niște cărți noi cu benzi desenate și câteva baloane.

Penny Webster vorbește întruna. El mormăie ceva despre o întâlnire și își fixează privirea pe drumul pe care-l au în față.

— Ai primit ouăle? Le-am lăsat pe prag…

Camionul din spatele mașinii lui Penny o semnalizează ca să plece.

— Vino la noi la masă, scumpule. Katie e îngrijorată pentru tine. Și noi toți, zice ea, și el trebuie să-și îndrepte privirea în altă parte acum, când vede că ochii lui Penny se umplu de lacrimi.

Femeile astea din familia Webster plâng cu ușurință. Katie n-a fost în stare să-și stăpânească lacrimile când a venit la spital. A ajuns în salon cu Billy și Arthur, care încercau să nu se holbeze pe măsură ce veneau mai aproape și se ascundeau după maică-sa ca niște bobocei de gâscă încolțiți. S-a întrebat ce-or fi văzut ei atunci. Mira era palidă,

fără discuție asta era tot, și în clipa aceea nimic alarmant nu ieșea la iveală, cum ar fi canule, sau perfuzii, sau tuburi de alimentare.

Baloanele pe care le-au adus erau cu heliu, o maimuță și un ursuleț Winnie, și Mira stătea în capul oaselor, cu gura până la urechi, sprijinită pe pernele ei de la Disney, cu fața plină de lumină când le-a văzut cum sar în sus și în jos. Katie s-a aplecat și a sărutat-o ușor pe frunte, pe urmă a îmbrățișat-o pe Julia, care părea că se sparge, la cât de tare o strângea la piept.

— Uite, stai pe scaun, a zis Julia, ridicându-se în picioare și trăgându-și repede în sus pantalonii largi ca de clovn. Dar nu trebuie s-o obosim pe Mira.

Și-a dat părul pe spate, răsucind cu hotărâre de câteva ori banda cu care și-l lega, făcându-l pe Julian să se ducă cu gândul la un fir scăpat de la un pulover. Katie s-a încruntat și s-a așezat lângă patul Mirei. Julian era încă înțepenit din cauză că dormise noaptea pe un pat pliant de la spital și mai avea nevoie de cofeină. S-a prins cu mâinile de șale, întrebându-se dacă ar putea cumva să scape și să meargă până la bufetul de jos să își ia o cafea. Băieții s-au mișcat un pic pe lângă pat, iar Julia și-a făcut de lucru legând baloanele de cadrul patului. Asistentele au adus cu mare grijă paharele cu milkshake roz și paiele când a venit ora ca Mira să-și ia băutura cu proteine. Julian și-a schimbat glasul și a început o discuție tâmpită între jucăriile ei de pluș, iar râsul Mirei s-a făcut imediat auzit. El l-a oprit pe urs în mijlocul discursului și s-a uitat fix la ea. Ochii ei imenși au început să strălucească, destul ca să frângă orice inimă. Destul ca s-o facă pe Katie să izbucnească în plâns.

— Trebuie să-i fie așa de greu, a spus ea în șoaptă, întorcând capul, și, la început, el a crezut că se referea la Julia. Ai idee când o să-i dea drumu' acasă?

— Dacă o să reușească să-i scadă tensiunea și dacă analizele o să iasă bine și de acum încolo, s-ar putea să-i dea drumu' curând, a răspuns el.

Dă, Doamne!

Katie l-a apucat pe Billy de mână ca să-l facă să nu mai sară pe pat. Julia s-a așezat pe marginea scaunului, jucându-se cu colierul de la gât.

— Sărăcuța!

Katie și-a lăsat o șuviță de păr să-i alunece peste ochi.

— Da' Mira e foarte bine, a zis Julia strâmbându-se, ca s-o facă pe Katie să tacă. Urmărește tot ce se-ntâmplă și nu e niciodată singură, fiindcă eu sau Julian dormim lângă ea în fiecare noapte. A întins o mână spre Julian și el a tras-o mai aproape.

Mira a pornit prima spre camera cu jucării. Era dureros să o vezi atât de entuziasmată. El și Katie au luat-o după ceilalți, Julian căznindu-se să înghită ceva.

— Julia stă aici la noapte și eu o să mă duc la mama, a zis el. Ai fost vreodată la Michael acasă? La Barnes? Nu?

Katie a clătinat din cap. S-au oprit la recipientul cu dezinfectant ca să-și dea pe mâini.

Camera cu jucării era destul de luminoasă. Soarele intra tiptil prin ferestre, aducând cu el și hărmălaia de pe stradă. Măsuțe joase, scăunele ca pentru păpuși, carioci în cutii de plastic. Mira i-a dus pe băieți la cutiile cu capace roșii, galbene și albastre. Jucăriile care fuseseră dezinfectate stăteau una lângă alta pe rafturi.

— Michael și mama vorbesc tot timpul și se ceartă, așa cum au făcut mereu, a zis el, dând din mâini ca să mimeze două capete care trăncănesc. Și câinii ei fac mereu numai rele și-i strică lui mobila aia frumoasă. E ceva încordare acolo, a adăugat, trăgând un scaun în miniatură pentru Katie, în timp ce Julia s-a lăsat în genunchi și a început să scotocească într-o cutie plină cu piese dintr-un set cu trenulețe. Nici unul din ei nu concepe c-aș putea să-mi petrec timpul fără a avea nevoie de compania cuiva.

Când s-a trezit că se smiorcăie în ultimul hal pe umărul lui Katie, Julian și-a dat seama cât de morocănos se făcuse, cât de uzat era.

— Mă simt mult mai bine în nopțile când stau aici, a adăugat el, lăsându-se cu toată greutatea pe scăunel.

— Trebuie să fie îngrozitor și pentru Jenna, a spus Katie.

— E nasol pentru noi toți.

S-a aplecat puțin ca să oprească un tren ce pornise de capul lui. I l-a dat Juliei, a atins-o afectuos pe umăr și, o clipă, ea și-a lipit obrazul de dosul palmei lui.

— N-am mai petrecut nici o noapte împreună de când cu chestia asta, a zis el. Și nu pot să scap de mama, care sare de câte ori sună telefonul. Stă lipită de mine tot timpul. „E doctorul? Ce zice?“ Mă scoate din sărite.

— Vai, biata Jenna, a spus Katie, și Julia a făcut stânga împrejur și a pufnit pe nas.

— Maică-mea mai e furioasă la culme fiindcă Julia nu stă cu ea, la Barnes, în nopțile când eu sunt aici, a explicat el.

— Da, sunt insuportabil de egoistă fiindcă vreau să fiu cât se poate de aproape de fiica mea, a zis Julia, desfăcând niște bucăți din linia de tren.

Copiii s-au plictisit de trenulețe și acum intrau și ieșeau pe ferestrele căsuței din camera cu jucării.

— Of, Doamne! a exclamat Katie încruntându-se.

Julia a început să arunce vagoane și bucăți de șină într-o cutie, în timp ce Julian explica:

— Julia are o cameră pe Lamb’s Conduit Street. Face numai cinci minute pân-acolo.

— A, da, acolo stai tu la Londra… a zis Katie, întorcându-se către Julia.

Julian a întrerupt-o:

— Mda, la tatăl prietenului meu Karl, la fel ca mai demult. Trei nopți pe săptămână înainte ca toate astea… a spus el dând din mâini ca să arate că se referea la Mira, la tot spitalul.

— E-al dracului de rău că Firdaws e-așa de departe, a aprobat Katie, scotocind prin geantă ca să găsească ceva cu care să-l șteargă pe Arthur la nas.

— Pentru Julia e foarte bine, iar tatăl lui Karl e un bătrânel încântător. Dac-ar fi după mine, mi-aș ridica și eu tabăra acolo, dar poți să-ți închipui c-ar apuca-o pandaliile pe mama.

Julian a oftat și a încercat să se arunce ca din pod pe scăunelul lui liliputan.

— De fapt, fiindcă veni vorba de Firdaws, a zis Katie, fluturând triumfătoare spre Arthur o batistă de hârtie, mama a spus c-ar trebui să mă ofer să vă dau o mână de ajutor. Ce se-ntâmplă cu zidarii? Bănuiesc că e ceva de lucru de când au demolat bucătăria aia îngrozitoare.

Julian și-a trecut degetele prin păr, făcându-l să stea ridicat în față.

— N-am fost în stare să mă duc pe-acolo… a zis el, iar Julia s-a oprit din ce făcea și s-a îmbățoșat. Da, da, trebuie să mă duc la un moment dat, cât mai repede.

Mira, vedea el, începea să obosească. Stătea pe un scăunel în ușa căsuței de plastic, jucându-se visătoare cu o bucățică de panglică. Avea cearcăne la ochi și obrajii supți. Deasupra ei, lăsându-și picioarele durdulii să se bălăbănească de pe acoperiș, băieții lui Katie, roșii la față, arătau indecent de sănătoși.

Katie s-a întors spre el.

— Acum sunt în sat mai tot timpul, a continuat ea. Nu pot să te ajut cumva? Mă rog… să stau cu ochii și cu gura pe zidari sau cam așa ceva…

Răspunsul Juliei a fost plin de arțag, s-a gândit el, și cu siguranță sonor. Arthur a sărit de pe acoperișul căsuței și Katie s-a repezit să vadă cum stă treaba cu nasul lui. Băiatul s-a răsucit în strânsoarea ei.

— Billy, coboară și tu, a spus ea.

Mira a înfășurat panglica în jurul cozii unui dinozaur, ca pe un bandaj. A căscat, și Julia s-a dus la ea și a luat-o în brațe ca pe un bebeluș.

O asistentă a trecut pe acolo cu un cărucior care huruia. Julian s-a întors către Karie și a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Mulțumesc, a zis el îndatoritor.

Mai târziu, la bufetul spitalului, pe Julia a apucat-o furia.

— Cum de-a putut să se uite-așa la Mira?

Era obosit, luminile fluorescente storcându-l de puteri. Totul avea un ușor gust de dezinfectant pentru mâini.

— Nu-i trece prin minte că s-ar putea să nu fie bine pentru Mira dacă vine cineva și începe să se smiorcăie în halul ăsta?

Julian a ridicat o mână făcându-i semn că ajunge.

— Termină, Julia, te rog, a rugat-o. Cred că făcea pe dracu-n patru ca să fie veselă. A fost un șoc. Ar fi trebuit s-o pun la curent dinainte cu toate.

— Și-a întrebat măcar o dată cum merge tratamentul Mirei?

Ochii Juliei s-au umplut de lacrimi și el s-a aplecat să i le șteargă cu un șervețel de hârtie, dar ea s-a ferit. Era așa de slabă, încât colierul pe care începuse să-l poarte, un soare de aur micuț, îi aluneca de pe clavicule. El nu-și aducea aminte de unde era colierul ăla. Ea punea adesea mâna pe el, mutând soarele de aur dintr-o parte în alta pe lanțul subțire, în timp ce vorbeau cu doctorul.

— Nu uita, e greu și pentru alții, a spus el, în vreme ce ea și-a dat furioasă ceaiul pe gât. A fost frumos din partea ei că i-a adus pe băieți. Ai văzut și tu cât de fericită a fost Mira când i-a văzut!

Julia s-a ridicat în picioare, scuturându-și firimiturile imaginare din poală.

— N-a întrebat decât de Firdaws, a insistat ea, strângându-și portofelul de pe masă și pornind pe coridor, spre lifturi.

El a prins-o din urmă, dar ea apăsase deja pe buton și ușile îi despărțiră. A rămas acolo, urmărind cu privirea cum merge în sus săgeata până la salonul Mirei, la etajul nouă. Acolo Julia o să se așeze pe patul pliant, în cearșafurile în care dormise el cu o noapte în

urmă, și o să întindă brațul s-o ia pe Mira de mânuță. La rândul lui, el o să se ducă la Barnes, unde o să trebuiască să țină piept nervilor dezlănțuiți ai Jennei și să discute despre afaceri cu Michael, fiindcă Michael avea mereu atâtea să-i spună. O să se întoarcă la micul dejun, totuși se simțea abandonat, când Julia s-a zbârlit la el și a plecat, și nu-i venea să creadă, așa cum stătea acolo și se uita la lift, că nu-l sărutase.

L-a sărutat cu lacrimi în ochi a doua zi dimineață. Dar pe urmă l-a trimis la plimbare de îndată ce a adus în discuție chestia cu Firdaws:

— Stai un pic, nici nu vreau să mă gândesc la asta!

Fusese o noapte agitată în salon, nu era nevoie să-i spună ea, căci se vedea după ochii ei roșii. Mira se trezise de mai multe ori și nu voise să mănânce nimic la micul dejun. Un copil, Oscar, făcuse o criză noaptea și fusese dus la reanimare. Oscar era la a treia serie de citostatice și, în ciuda faptului că avea aproape șase ani și-l interesau doar trenulețele, se juca adesea cu Mira.

— E încă acolo jos, la terapie intensivă.

Julia nu făcea altceva decât să-și mute soarele acela de la un capăt la altul al lanțului, nu se oprea deloc, nu mai avea lacrimi să plângă, iar vârful nasului îi părea jupuit pe o față mai mereu palidă. Au lăsat-o pe Mira dormind și au coborât cu liftul. Și-au sorbit în tăcere cafeaua, în vreme ce lumea venea și pleca, tăvile se trânteau, tacâmurile zăngăneau. Cineva a intrat fluierând. După un timp, Julia a oftat, s-a scărpinat pe frunte, pe urmă s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Uite ce e, mie puțin îmi pasă, e clar? Dacă Katie e așa de nerăbdătoare să dea o mână de ajutor, de ce nu mergeți voi doi să faceți ce e de făcut?

— Bine. Înțeleg ce vrei să spui. N-o să te mai supăr cu chestia asta.

A rupt colțul unui croasant și și l-a îndesat în gură ca să-și domolească vorbele. Privirile li s-au întâlnit până când el a făcut-o să se uite în altă parte. El se gândea doar la Mira, la cum o să plece ea de la spital și cum o să ajungă acasă, în aerul proaspăt de la Firdaws, la lucrurile care îi erau familiare, la cărțile de la capul patului și la lampa ei în formă de dinozaur… Mesteca și nu putea să nu zâmbească.

Julian s-a întâlnit cu Katie într-o seară, două zile mai târziu. Hotelul era în Marylebone. Mușcate roșii la fiecare fereastră, pe tot pervazul, un covor cu rotocoale de culoarea mușt arului și a ketchupului.[21] A așteptat-o la bar și a simțit, spre surprinderea lui, o repulsie ca o lovitură de pumnal când a văzut-o intrând, îmbrăcată cu o rochie albastră, sclipitoare, care era atât de strâmtă, încât, când mergea, i se încrețea pe coapse. A simțit din nou aceeași repulsie când l-a sărutat și a tras adânc în piept nostalgia forțată a parfumului de zambile cu care se dădea ea în adolescență.

Avea ruj roz. Julian a întins instinctiv mâna ca să se șteargă pe obraz, în locul unde îl atinseseră buzele ei. Când a văzut-o, a simțit că se topește după Julia. Și-a închipuit-o pe Julia lângă patul Mirei, cu părul acela frumos și ciufulit care se făcuse numai zulufi în bentița legată la ceafă, cu capătul atârnând al curelei de piele fără de care i-ar cădea pantalonii.

Katie l-a dus pe Julian de la bar la o masă așezată într-un colț. Chelnerul de la bar știa

cum o cheamă și Julian a ridicat mirat din sprâncene.

— A trebuit să stau aici de câteva ori când erau băieții la Adrian, a spus ea. Nu merită să faci tot drumul ăla înapoi până la Horton, mai ales când, în perioada asta a anului, toate au întârzieri așa de mari. Pe urmă a adăugat roșind ușor: Și, în plus, am de gând să golesc contul ăsta al nostru până nu-i vine lui vreo idee tâmpită să cheltuiască toți banii pe vacanțe cu tipa aia.

Julian a simțit un nod în gât și a cerut un whisky, o băutură după care nu prea se dădea în vânt. Katie a șters cu degetul broboanele de apă care apăruseră pe paharul ei de vin. Acum erau singuri, l-a descusut despre tratamentul Mirei și a ascultat cu multă atenție. Acum, că erau singuri, i-a spus „Jude“, așa cum îi spunea în vremurile de demult, și lui i-a părut bine că Julia nu era de față s-o audă.

— Trebuie să fie groaznic să vezi cum îi fac toate chestiile alea fetiței, a zis ea, întinzându-se ca să-l atingă pe dosul palmei.

— Mira e-așa de curajoasă! Cu toată sinceritatea, îți spun c-așa e. Unele zile sunt mai bune decât altele. Sărăcuța abia s-a trezit astăzi. Și de fiecare dată când se trezește, o dor și piciorușele, și burtica.

Katie a ajuns să-și pună mâna pe dosul încheieturii de la mâna lui.

— A fost bine c-au venit băieții s-o vadă. Le e dor de ea, a spus.

— Normal ar fi să poată să plece acasă, dar de câte ori se pare că lucrurile merg bine, se găsește ceva care să meargă prost, a zis el, trăgându-și mâna și, dintr-o înghițitură, a băut tot whisky-ul, care l-a ars pe gât, apoi i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă unul.

— Mai sunt niște săptămâni bune de tratament, plus operația care urmează și, cu toate câte s-au întâmplat, mogâldeața aia de copil nu s-a plâns deloc, nici măcar o dată.

A simțit cum îl înțeapă ochii gândindu-se la curajul Mirei și s-a ridicat în picioare ca să se ducă glonț la toaletă. Katie s-a ridicat la rândul ei, întinzând mâinile spre el și reușind să-l facă să se liniștească cât de cât.

— E-o luptătoare adevărată, a spus ea, ajungându-i cu capul doar până la piept, în ciuda faptului că purta tocuri înalte.

Julian i-a simțit apăsarea sânilor, respirația caldă prin cămașă, și ochii i s-au umplut de lacrimi.

Ea s-a lipit și mai tare de el, înecându-l cu mirosul greu al parfumului de zambile. El a făcut un pas înapoi și a împins-o de lângă el.

La chiuvetă, Julian și-a dat cu apă pe față.

— Așa e, i-a vorbit chipului din oglindă. Probabil c-a fost o greșeală.

Și totuși… Firdaws trebuie neapărat pusă la punct până vine Mira acasă, ceea ce s-ar putea întâmpla în curând. Acum, că bucătăria familiei Nicholson fusese demolată, cineva trebuia să pună totul în ordine acolo. A închis robinetul și, uitându-se în oglindă, și-a spus c-a văzut un om de onoare. Ștergându-se ușor pe față cu un prosop de hârtie, și-a spus fără drept de tăgadă:

— Ea a zis c-ar fi *fericită* să poată da o mână de ajutor.

Și împingând ușile batante, a intrat din nou în bar, simțindu-se mult mai bine.

Părea că un bărbat subțirel, într-o haină de piele, o observase deja pe Katie singură la masa din colț și probabil c-o luase drept damă de consumație (lui Julian i-a părut imediat

rău că avusese un gând așa de deșănțat). Bărbatul îi dădea lui Katie o carte de vizită. Ea își aranja părul după ureche, uitându-se în fugă la cartea de vizită, ridicând privirea ca să răspundă la zâmbetul bărbatului. Julian s-a oprit un pic la bar, citind o glumă de pe un șervețel. Bărbatul arăta spre paharul lui Katie și într-o clipită, care nu a durat mai mult decât ai fi aprins un chibrit, Julian era înapoi la Paris, cu Julia: un bar mai întunecat și mai mohorât decât ăsta, cu banchete de piele roșie și lustre care împrăștiau o lumină difuză, cu muzică ce te făcea să uiți de tine, cu lumânări parfumate și cu Julia seducând fără rușine un străin îmbrăcat cu un costum maro de catifea reiată ca să-l distreze pe el, pe Julian. A clătinat din cap ca să alunge amintirea când Katie i-a făcut semn și bărbatul a plecat spre lifturi fără să se agite.

— Văd că ai și făcut o victimă, a zis Julian.

Cum ar fi scos-o la capăt fără ea? Ele două, Katie și Penny Webster, îi cunoșteau pe toți localnicii de care era nevoie. În timp ce el și Julia țineau mai departe piept greutăților de la spital, cineva scotea tot praful de la Firdaws, vopsea dulapurile în nuanța potrivită de măr verde, avea grijă ca plăcile de faianță emailate de deasupra blatului să fie chiar de culoarea calmă a laptelui bătut. Bucătăria era asamblată din nou cu mare precizie și acurateță fiindcă în cei aproape zece ani Katie nu uitase nimic, absolut nimic, trimițându-i fotografii ca să vadă cum înaintau cu lucrul (la care Julia refuza să se și uite, înfuriindu-l până când Julian și-a ieșit din pepeni, zicând: „Altceva mai bun n-ai de făcut decât să te tot bosumfli? Cineva trebuie să facă și treaba asta“). Katie a găsit o mașină de gătit emailată de culoarea untului, marca Rayburn, la un depozit de materiale rămase de la alte construcții, același model cu aceea pe care familia Nicholson o aruncase la gunoi. Poate chiar aceeași, căci era acolo de ceva timp. Animalele din lut erau gata și așteptau cu frații și surorile lor gemene pe rafturile de la bufet, tigăile, în cuiele lor de deasupra aragazului, cursele pentru viespi, de la un capăt la altul al pervazurilor, gata să facă față invaziei. Toate la locul lor și fără vreun semn cum că familia Nicholson avusese vreodată mână liberă să-și pună în aplicare țicnelile lor despre casa ideală.

Drumul spre Woodford e înmuiat cu sânge. Un fazan sare din tufiș cu gând să se sinucidă. Julian a numărat șase fazani, opt iepuri și două vulpi strivite de când a plecat de la Firdaws și acum, în fața lui, un bursuc pe marginea drumului. N-are de ales decât să încetinească și să se uite atent la el. Mușchii bâzâie înnebunite pe o bucățică de sânge închegat sub ureche și în șănțulețele mânjite de pe cap, câteva pete ca niște lacrimi secate.

Una dintre amintirile cele mai puțin plăcute din copilăria lui Julian este un bursuc mort pe alee, aproape chiar în fața casei de la Firdaws. În seara când l-au găsit, maică-sa s-a dus cu câinii la Horseman’s Field, i-a auzit puii plângând în adâncul vizuinii, dar n-a putut face nimic ca să-i ajute. A doua zi dimineață plânsul lor era foarte slab și, până la prânz, amuțiseră de tot. În seara aia i-a făcut de două ori aceeași mâncare lui Julian.

Apoi, într-o noapte cu lună plină, când aveau doar șaisprezece ani, el și Katie s-au uitat la niște bursuci tineri care se jucau pe Horseman’s Field. Împrăștiaseră niște bobițe dulci în jurul intrării în vizuină fiindcă prietenul lui, Raph, care fusese într-un convoi al păcii[22], le-a spus că astea le plac bursucilor cel mai mult. Bobițe dulci și o lună plină. Când a început să se însereze, au stat împreună, unul lângă altul, Katie și el, și-au ascultat

diverse șuierături și țipete. Erau înfășurați într-o pătură fiindcă era seară și se răcise. Ceața venea târâș-grăpiș dinspre râu pe măsură ce se lăsa întunericul. Au rămas nemișcați sub pătura care se umezise, Katie cu capul pe umărul lui, până când, în cele din urmă, au fost răsplătiți de doi bursuci, care au venit adulmecând aerul, scormonind printre ierburi și rădăcini, descoperind bobițele dulci, țopăind și făcând tumbe.

El și Katie au plecat de pe câmp, încă băgați unul în altul, sub pătura transformată în mantie, răsuflarea amândurora formând un singur nor. Ceața le pătrunsese în oase și cel mai normal lucru de pe lume părea să se încălzească unul pe altul în patul lui îngust. Vârful nasului ei era rece ca un nasture acoperit de gheață. El și-a înăbușit un strigăt când ea și-a băgat picioarele reci ca gheața între coapsele lui, și din nou când s-a întins și părul ei alunecos i-a gâdilat fața. Ea nu mai rămăsese noaptea la Firdaws. În grabă, nu trăseseră perdelele și, din pat de la el, vedeau cum noaptea se desface și desenează contururile argintii ale copacilor. A dormit cu capul pe pieptul lui în vreme ce el a zâmbit în sinea lui, văzând geana de lumină, luna stând la fereastră ca un Peeping Tom[23].

Familia Nicholson a transformat dormitorul acela într-o baie, cu de toate în ea, inclusiv o cadă de piatră în formă de ou. El a refuzat să intre acolo, deși Julia a pretins că-i place și a și făcut baie serios de câteva ori, cu ușa încuiată.

De îndată ce zidarii au terminat de dezmembrat camera, Katie l-a sunat la maică-sa ca să-l anunțe că vechea lui cameră e gata și poate să fie zugrăvită. Julia era la spital și n-a fost nevoită să fie martoră la încântarea de pe chipul lui, așa cum și-o amintea ea.

— Albastru ca oul de măcăleandru?

Camera era exact cum a fost, chiar și perdelele originale, făcute din muselină albastră, întunecată ca miezul de noapte, brodate cu stele argintii, pe care – ce bucurie! – le găsise într-o cutie în pod. Îi fusese ușor să le dea la reparat și să le atârne din nou. Katie se gândise la toate. Fiecare tablou a fost pus la loc, atârnat de cârligul lui. Camera cea nouă a Mirei era gata s-o primească când o să vină înapoi la Firdaws, după tratament: lucrurile ei, cărțile ei, ursuleții ei de pluș, lampa ei în formă de dinozaur. Julian îi scrisese lui Katie ca să-i mulțumească. Ar trebui să fie de ajuns.

Merge cu mașina prin Woodford și oamenii de pe trotuar i se par molatici și beți de parcă lumina soarelui e ceva prin care trebuie să înaintezi cu greu, ca prin noroi. Copii târâți în urma părinților scâncesc că vor înghețată, bărbați cu mândrețe de burți își fac apariția din parcarea Six Bells, dezbrăcați de cămașă. Unul se împiedică și cade pe stradă, prietenul lui gonește câinele. Julian nu poate face față gamei de produse de pe rafturile supermarketului, așa că iese din oraș și se îndreaptă spre micul magazin Lipton, de unde ia în grabă biscuiți, unt, pâine, gumă de mestecat, supă de roșii și conserve de mâncare grețoasă pentru câini. La magazinul de băuturi alcoolice se hotărăște să cumpere câteva sticle mari de băutură cu ghimbir și încă niște vin și bere. Prea des își potolise setea cu sticle de bere pe căldura din ultimele zile și nopți. Cât pe ce să uite de tutun.

Victime făcute de curând în accidente sunt înșirate pe tot drumul lui spre casă. Merge cu toate ferestrele deschise, căci căldura de afară i-a venit de hac sistemului de răcire. Câinele gâfâie pe scaunul de lângă el, cu limba scoasă. Transpirația îl înțeapă pe ceafă. Spatele tricoului i s-a lipit de scaun. Ridică brațul, își miroase propria duhoare și înjură. Acum că Penny Webster i-a dat de urmă, care sunt șansele s-o găsească pe Katie

așteptându-l să ajungă acasă?

O mierlă fâlfâie din aripi în fața lui, iar el coteşte brusc ca să-i ferească perechea de pe drum. În oglindă o vede pe mierla mititică repezindu-se ca din puşcă spre grămada de pene cu sânge.

Nu e nici o adiere de vânt. Asfaltul străluceşte când Julian ajunge pe coama dealului spre sat.

La Firdaws, se căzneşte să intre cu cumpărăturile, se reazemă de uşă ca s-o închidă şi rămâne acolo o clipă, trăgându-şi sufletul.

Aruncă nişte beri în congelator, apoi ia o înghiţitură zdravănă de bere caldă din altă sticlă. În camera de zi, deschide larg uşa dinspre grădină înainte să se trântească în fotoliul de la fereastră. Din câte îşi dă seama, n-a fost nimeni pe acolo în afară de un alt curier care a lăsat o ladă mare pe veranda din spate, şi ştie deja că n-o să aibă energie ca s-o deschidă.

Îi vâjâie capul. Câinele se face covrig, amărât şi tremurând, în colţul din spatele unui scaun. Păsările amuţesc. Simte în nări mirosul furtunii înainte de a auzi ecoul primelor tunete în vale, nimic mai mult decât un zvon care se joacă printre frunzele copacilor înainte ca o rafală de la răsărit să umple cerul de cerneală şi să-l sfâşie cu o frântură luminoasă de fulger. Ploaia se dezlănţuie lovind şi sfârâind.

Picături de mărimea unor bile de marmură sar din iarbă când furtuna se năpusteşte, spintecând valea. Copacii îşi pierd controlul asupra propriilor crengi, frunzele de un verde electric proiectate pe cerul întunecat par luminoase precum stelele. Lui nu-i pasă de bubuitul tunetului, de scheunatul câinelui, de zbârnâitul telefonului. Viţa-de-vie loveşte în fereastră şi ploaia biciuieşte geamul, parcă sfârtecându-l. Julian urmăreşte cu privirea cum picăturile se sparg şi se împrăştie, lăsând urme care te fascinează. Îşi ţine degetele lipite de obraji şi e aproape împăcat cu sine. Aerul, îmbibat de electricitate, are prospeţimea pământului şi Julian se uită încremenit la curgerea neîntreruptă a mişcării. Picăturile se strâng, plesnesc şi o iau la sănătoasa, mormoloci ai ploii licărindu-i în faţa ochilor, transportându-l într-o altă seară. Camera de student a lui Karl. Seara dinainte de a da el cu ochii de Julia pentru prima dată.

---

18. Băutură făcută din albuşuri de ouă, zahăr şi brandy.

19. În mitologia greacă, Styx este râul care delimitează Pământul (Gaia) de Lumea de dincolo. (N. red.)

20. Amelia Earhart (1897–1937), aviatoare americană, prima femeie care a traversat Oceanul Atlantic la bordul unui avion pilotat de ea însăşi.

21. Teoria ketchupului şi a muştarului susţine folosirea celor două culori (roşu şi galben) pentru a atrage clienţii la restaurante. Roşul stimulează apetitul şi galbenul este uşor de observat.

22. Peace Convoy, grup de tineri nonconformişti britanici care, în jurul anului 1980, au făcut vizite la taberele păcii (peace camps), sprijinind campania de dezarmare nucleară.

23. Personaj legendar, croitor, care a orbit fiindcă s-a uitat pe furiş la Lady Godiva, mergând călare dezbrăcată. În context, cineva care trage cu ochiul la o persoană pentru propria satisfacţie sexuală.

Cinci

Karl stinse lampa cu braț rabatabil și-i făcu semn lui Julian. Pe biroul lui, microscopul sclipea în propria lui lumină oferită de tehnica modernă. Julian îi dădu țigara cu canabis uneia dintre fetele care se tolăneau printre pernele și cuverturile indiene de pe patul lui Karl și, când se ridică în picioare, simți că se clatină.

— Haide, ești invitatul meu, spuse Karl, deschizând palma și îndemnându-l să vină la microscop.

Julian își dădu seama că era mai timid decât își amintea să fi fost vreodată și că era nervos în mod prostesc, fără să fie ajutat în vreun fel de CD, care făcu o schimbare nemaipomenită cu toate coardele la un loc și cu oboaiele ce-i dădură senzația că merge înainte. Se simțea ridicol, blocat între fetele de pe pat și biroul lui Karl, victimă a unui sentiment ce aducea a vină sau trac. Și mai era și drogat până la Dumnezeu. Muzica porni în trombă și crescu în intensitate, împingându-l înainte cu putere ca un marș nupțial în infern, iar domnișoarele de onoare vampirice, adică fetele, se înghesuiră și veniră atât de aproape de el, dându-i târcoale, încât le simțea respirația în ceafă.

Karl își verifică obiectivul încă o dată, rotind cu mare grijă un disc înainte și înapoi și îngânând în barbă ceva lipsit de melodicitate.

— Ei, ar trebui acum să fie focalizat pentru tine.

Se uită peste umăr și văzu ceva la Julian care-l făcu să întindă mâna spre el și să-l țină bine ca să-l scape de povară, cum făcuse în ziua aia în parc.

— O să fie ca lumea, spuse el ținându-și umărul nemișcat. L-am reglat ca să mărească de patru sute de ori pe un câmp închis la culoare. Acolo, înăuntru, e ca-ntr-un acvariu.

— Hai, mai repede, zise Verity dându-i un ghiont în umăr. Ard de nerăbdare să mă uit.

Erau o gașcă ciudată în vara aceea, uniți doar prin rolul pe care-l jucase fiecare în mărunta dramă anafilactică prin care trecuse Julian nu demult în parc.

Aproape toată lumea o tulise la sfârșitul semestrului, dar Julian rămânea acolo până la mijlocul lui august cel puțin, ca să-și plătească datoriile. Și pentru asta, lucra în schimburi la Crown. La fel făcea și Cara.

— Salvează o viață și e a ta pentru totdeauna, ceva în genul ăsta.

Cara încercă să-și aducă aminte un proverb chinezesc pe care să i-l spună lui Karl, aruncându-i lui Julian o privire piezișă și intenționat provocatoare.

— Și, apropo, după felul în care se poartă Karl, eu zic că ești bine-venit!

Karl avea proiectul lui de cercetare și Verity era prea înnebunită după medicină ca să lase facultatea după primul an. Apărea oriunde se ducea Karl, dând aprobator din cap la fiecare cuvânt care-i apărea pe buze, așezându-se lângă el ori de câte ori se putea și încercând să profite de pe urma creierului lui deosebit de bine înzestrat și generos. Verity avea ceea ce Karl numea un „bronz de laborator“ și o față debordând de veselie, care trăda o dietă formată din vin și cartofi prăjiți. Cele mai multe haine ale ei semănau, în ceea ce privește croiala și culoarea, cu uniformele personalului medical din spitale sau cu halatele doctorilor. În contrast cu ea, Cara era subțirică. În seara aceea, când a fost la Karl, era îmbrăcată cu o bluză neagră de satin cu butoniere, care, în mod evident, erau un pic prea generoase pentru nasturii din perle, iar pe cap avea un melon negru, furat, care-i dădea aerul lui Sally Bowles[24].

— Eu am fost cea care-a găsit-o pe doamna cu stiloul EpiPen, le aducea ea aminte pentru a suta oară, ridicând din sprâncene cu o indignare prefăcută. Vă tot spun că mie trebuie să-mi mulțumiți. Nu lui Karl, zise ea, învârtind pe vârful degetului arătător pălăria obținută prin mijloace deloc cinstite.

Karl rânjea la ea, cu băutura în nas. Încet, încet, Julian voia să-i spună că o s-o sperie de-o să-și ia lumea-n cap. Avea încă să descopere că femeile rar îi rezistau lui Karl. Nu era vorba despre felul în care arăta. În mare, fetele nu prea se dădeau în vânt după bărbații scunzi și neglijenți, cu sprâncene ascuțite de comedian. Despre altceva era vorba.

Terminaseră sticla de coniac pe care o șparlise de la o petrecere unul dintre colocatarii lui Karl. Cara dădea târcoale camerei lui Karl, scotea cărți de pe rafturi și se uita la obiectele răzlețe de primprejur. Luă în mână niște vertebre de demult și le lăsă imediat jos, suflă praful de pe florile uscate puse în sticle de vin, cu pălăria așezată șmecherește pe cap. Fata se opri la microscopul lui Karl. De-acolo porni totul. Își plimbă degetul pe o cutie cu lamele și se uită la ceilalți peste umăr, dar i se adresă doar lui Karl:

— O cunoștință de-a mea a avut un prieten căruia-i plăcea să-și studieze propria spermă la microscop. Tu faci asta vreodată, Karl? întrebă ea, flirtând cu nerușinare.

— Fac chestia asta în fiecare zi, replică el, înăbușindu-și un zâmbet.

Își scosese ochelarii și îi ștergea cu poala cămășii. Se uită în sus, oprindu-se din ștersul lentilelor ca să-i întâlnească privirea, clipind întruna, căci era fără ochelari.

— A mea și a altora.

Fața lui era acum golașă fără ochelari, vulnerabilă, ca a unui băiat care și-a pierdut mama.

Verity se opri din scotocit printre benzi și rămase cu gura căscată și cu urechile ciulite ca un terier care aude zăngănitul cutiei cu biscuiți.

— Nu zău, chiar așa?

— Da, ăsta e și subiectul meu de cercetare. Facem teste folosind sperma și reacția ei la diferite substanțe chimice și medicamente.

Îi zâmbi Carei din nou. Sprâncenele lui arcuite erau tot ce avea mai atrăgător.

— Ai lucrat pe mutește, spuse Verity. E un proiect de cercetare privind contracepția?

— Da, de-asta sunt încă aici.

Karl făcu un gest cu mâna, arătând spre cameră, și ridică din umeri.

— S-a dat o sumă mică de bani, așa că mă plătesc.

— Și-ți strângi singur mostrele?

Cara se uită pieziș la el de sub borurile melonului.

— Lucrăm mai mult cu mostre congelate, spuse Karl, străpungându-l repede cu privirea pe Julian și rânjind. Deși suntem mereu în căutare de donatori.

Julian pufni pe nas, simțind că-l ia cu călduri. Verity se trânti lângă el printre perne, frecându-l cu mâna, înainte și înapoi, pe cusătura dinăuntru a blugilor.

A fost descoperită o altă sticlă de coniac, urmată de un uzo, ca să se dreagă băieții, care fusese adus de colocatarul lui Karl din vacanță. Se auzea din nou banda cu melodia preferată a lui Karl, *The Mission*. Julian o auzea prin perete când stătea pe marginea toaletei, cu blugii dați în jos până la glezne, Verity în genunchi, nerăbdătoare să-l ajute, trăgându-l cu toată delicatețea unei mulgătoare. El se uită la borcanul de sticlă din mâna stângă și se gândi la Cara din cealaltă cameră cu Karl. Cumva treaba asta a fost de ajutor. Cara, cu o strungăreață între dinții din față, cu părul ondulat ce mirosea a piersici și cu cămașa aia mai-mai să se descheie toată seara. Karl stătea peste ea, în sfârșit dându-i jos pălăria, în vreme ce Verity îl scoase din cameră cu borcanul. O ultimă privire când Cara se cățără pe biroul lui Karl, fusta ridicându-i-se deasupra coapselor, mâinile lui Karl deja în părul ei, iar Cara lăsându-se pe spate, așa că el trebui să se aplece deasupra ei ca s-o sărute și în cele din urmă nasturii de la cămașă i se descheiară și da, nici vorbă să aibă sutien… și cu asta Verity făcu rost de mostră.

Ventilatorul zbârnâi și zăngăni când Verity luă la puricat ofranda lui începătoșată, ținând borcanul în lumină, întorcându-l pe o parte și pe alta, până când, copleșit de pudoare și sobru din senin, el o rugă fierbinte să înceteze.

Karl pregăti lama și reglă microscopul. Turnă soluție salină din belșug pe mostră, spunându-i Carei:

— Trebuie să fie cam aceeași salinitate ca a apei de mare, fiindcă marea are același echilibru mineral ca și corpurile noastre. Dacă aș amesteca-o cu apă obișnuită, s-ar duce toate dracului.

Aproape, lângă el, Cara arăta ca o asistentă de stomatologie șleampătă, cu cămașa încheiată aiurea.

Verity bântuia pe acolo, refuzând să-l privească în ochi pe Julian, în vreme ce Karl continua să regleze mai fin microscopul, uitându-se prin ocular, ridicând și coborând platforma. Julian aproape bătea din picior fiindcă își pierduse răbdarea când Karl a început să se fâțâie, dansând în ritm de „vreau să fac pipi“.

— Scuzați-mă, vin repede, spuse el, ieșind din cameră ca din pușcă. Să n-atingeți nimic.

Cât lipsi el, Cara își răsuci o țigară cu canabis, iar Verity se trânti lângă ea. Julian își făcu de lucru cu un pachet de cărți de joc, încercând să-și aducă aminte o șmecherie pe care i-o arătase vechiul lui prieten Raph din Convoiul Păcii, în vara când venise prima dată cu rabla lui de dubiță în culori țipătoare la marginea drumului care ieșea din Horton.

Șmecheria lui Raph era bună fiindcă n-o știau mulți. Dacă și-ar aduce aminte cum, ar face ca toți cei patru așii să se ridice din pachetul de cărți. Cara și Verity nici nu puteau să vorbească de cât râseseră. Cara își puse pălăria pe scheletul lui Karl. Țigara cu canabis ajunsă în sfârșit din nou la el a fost grozavă.

Auziră fâșâitul apei trase la toaletă și Karl ieși cu pași șovăielnici, părând amețit.

— De ce nu terminați voi trei de fumat chestia aia până aranjez eu lucrurile aici?

Își reluă treaba la microscop.

— S-ar putea să trebuiască să schimb un bec. Pân-acuma nu m-a lăsat nici unul, spuse el mormăind și clătinând din cap.

Julian era drogat de-a binelea când îl chemă Karl, care îl prinse de umăr.

— Uită-te și tu, îi spuse el. Toți înoată fără să aibă un loc anume unde să se ducă.

Și îi spuse lui Verity să tacă și să aștepte până o să-i vină rândul.

Julian se aplecă spre ocular. Era ciudat de impresionat de ceea ce vedea. Constelația asta – nu, mai mult de atât, așa de mulți, fiecare cu haloul lui de parcă ar fi fost luminat dinăuntru – sclipind, trimițând săgeți luminoase, pâlpâind. Propriul său univers format în întregime din comete. Păreau atât de siguri de țelul pe care-l aveau, atât de strălucitori și promițători, încât, pentru o clipă, îl copleși tristețea pentru fiecare dintre ei, pentru îndărătnicia lor, pentru mesajele pe care n-o să ajungă niciodată să le transmită.

---

24. Personaj creat de romancierul Christopher Isherwood (1904–1986), având-o ca model pe cântăreața de cabaret de nouăsprezece ani Jean Ross.

Șase

Julia intră în viața lui chiar a doua zi. Era ca și cum ar fi țâșnit, formată pe deplin, de pe fruntea lui. Julia, ca un premiu pentru urcușul pe care-l luase el în piept ca să ajungă acolo, stătea pe creasta dealului, trei comitate coborând în pantă lină în spatele ei și părul ei lung fluturând în vânt. Doar cu câteva clipe înainte visase la ea, chiar la femeia asta, în timp ce se cățăra pe poteca albă ca varul, rușinea copleșindu-l pe măsură ce urca tot mai sus, dar tot cam fără suflu din cauza lui Karl, care-i dăduse coniac și uzo cu o noapte în urmă. O chemase din adâncul mahmurelii. Dorise s-o vadă întruchipată. Uraaa! Era tot ce-și dorea el: din cap până-n picioare, până la pulpele musculoase, arse de soare, care se vedeau prin blugii tăiați.

Vântul sufla în rafale haotice, dându-l de-a dura spre ea, de-a lungul crestei acoperite cu iarbă. Ea mergea cu vântul în spate, cu bărbia îndreptată spre cer, și nu-l observă până ce el nu ajunse destul de aproape ca s-o facă să sară în sus speriată.

— Bună, îi strigă el și, întrucât ea se întoarse tresărind, îi văzu chipul care era exact cum îl visase el, cu trăsături frumoase, cu ten măsliniu, iar de sub genele întunecate ieșeau la iveală ochii neașteptat de albaștri, ca ai unei pisici siameze.

— Aaa! Marfă! spuse el uimit când își dădu seama că e în stare să vorbească.

Ea dădu din cap și arătă cu mâna spre cer.

— Ei, ia uită-te!

Și abia când își ridică ea mâna stângă, îi observă mănușa de piele. Îi urmări privirea ridicată spre cer către o pasăre care cădea, venind în jos, răsucindu-se întruna, ca o inimă ce sărise, luându-și zborul spre libertate. Căzu și, în cădere, se preschimbă în șoim. Julian încremenise. Avea privire de răpitor. Se arunca furios spre ea din înaltul cerului. Bătaia din aripi a șoimului era și bătaia inimii lui. Ateriză pe mâna ei întinsă, cerându-i să-i dea toată atenția cuvenită, înșfăcându-i încheietura de la mână cu picioarele lui galbene cu negru, ascunzându-și cu gelozie, sub o mantie de pene de la aripi și coadă, carnea pe care i-o dădu ea.

— O, un șoim! N-am văzut niciodată un șoim așa de aproape.

Ea râse de uimirea lui.

— Fii atent cum te porți, Lucifer, spuse ea în timp ce șoimul îi smulse carnea din mână. E de fapt un uliu erete.

Pasărea se uită la ea cu ochi de psihopat.

— Nu fi așa lacom, îl mustră ea și Julian îi observă cămașa umflată de vânt și strălucirea pielii.

Ea ridică o a doua bucată de carne ațoasă, roz, în mâna înmănușată. Un ciucure de piele se bălăbăni atârnat de încheietura mâinii ei, mișcându-se sacadat când șoimul sfâșie carnea.

— Da' ce-i dai acolo să mănânce?

— Nu pune întrebări, zise ea, încreținд din nas în așa fel încât lui i se muie inima.

Avea niște pistrui delicați chiar pe șaua nasului. Altă pală neastâmpărată de vânt dădu la iveală o curea de piele și, deasupra ei, ceva care-i distrase atenția pe moment, un stomac prelung și îngust, neted ca hârtia nouă de împachetat. Oare visa?

— Să fac tot drumul ăsta pân-aici ca să-l scot la plimbare! Și e chiar ca lumea, vântul ăsta, da' șoimu' n-a prins nimic în dimineața asta.

Ascultă cu atenție, doar-doar o găsi vreun semn în vorbele ei care-i să-i spună de ce arată atât de exotic, dar nu află nimic din glasul și accentul ei. Ea se strâmbă la șoim și el înțelese că poate să-și ia zborul, cu penele tiranice zbârlite, rotindu-se în zbor spre copaci.

— O pornește din nou, spuse ea și Julian îi urmări mersul legănat când se îndreptă spre pădurice, cu cămașa albă care i se strângea și se umfla în jurul mijlocului. Punga din care scosese bucățelele de carne sărea întruna, lovind-o pe șold. Mănușa era caraghios de mare pe mâna ei subțire, măslinie.

Șoimul aterizа într-un copac și Julian își dădu seama că el însuși își ținea răsuflarea, cu brațele ridicate deasupra capului, în formă de cruce, cu toți mușchii încordați, dorind din tot sufletul să-l facă să zboare spre ea. Șoimul o coti și Julia începu să sară, apoi să alerge, urmărind zborul păsării.

Aproape o pierdu din ochi. Intră în panică, nevenindu-i în minte ce să strige. Își pipăi neputincios buzunarele. N-avea la el decât cheia lacătului de la bicicletă și o pungă cu tutun. Nici un obiect pe care să pretindă că ea l-ar fi putut pierde. O văzu cum dispare pe după copaci. În timpul ăsta, brațele lui atârnau neajutorate pe lângă trup. O luă la fugă spre pădurice, împiedicându-se în grămăjoare de pământ acoperite cu iarbă, dar nici urmă de ea. Rugii de mure îl traseră de haine. Cu respirația tăiată, se rezemă de trunchiul unui copac. Prin frunziș vedea doar niște ciori învârtindu-se în cerc, glasul lor răgușit și aspru stârnind ecou.

De câteva ori în zilele ce au urmat veni înapoi pe dealuri, dar nici urmă de ea. Încercă să citească, în hogeagul lui, cărțile de care avea nevoie și noaptea se duse la muncă la Crown printre bețivii nerușinați, dându-le să bea și ștergând voma de pe jos. Când închise vinerea următoare, Karl îl întrebase ce i s-a întâmplat.

— M-am îndrăgostit, mărturisi Julian. Mă doare aici, mai spuse el și arătă spre inimă.

— Nu-mi vorbi mie de inima aia a ta, zise Karl. Glandei pituitare trebuie să-i mulțumești pentru toată nebunia asta. Dopamină, oxitocină, adrenalină, norepinefrină, vasopresină…

— Hai, mai taci!

— …și serotonină, adăugă Karl. Ăia care zic că sunt îndrăgostiți au același nivel de serotonină ca pacienții cu toc[25], din cauza asta nu te gândești decât la ea. La fel ca ăia care se tot spală pe mâini, multă vreme după ce și le-au umplut de răni.

Julian pufni pe nas.

— N-ai decât să râzi, dar gândește-te un pic la șoarecii de câmp, spuse Karl entuziasmat de tema pe care o găsise, mimând cu mâinile două rozătoare mici. Au întruna impulsuri sexuale unul față de celălalt. O, atât de îndrăgostiți! Mult mai mult decât e strict necesar pentru reproducere, cuibușoare ale iubirii în iarba înaltă, căutând mereu mici delicatese… Cu toate astea, dă-i masculului îndrăgostit un drog care îi suprimă vasopresina și gata, doamna Șoricioaică de câmp e ultimul lucru la care se mai gândește.

— S-a întâmplat în clipa în care-am văzut-o, continuă Julian, neluându-l în seamă pe prietenul lui.

— Da, glanda pituitară a dat o mică petrecere în cinstea ta.

Nu putea să nu se gândească la ea. Își aminti cum, în clipa în care o văzuse, îi sărise inima, odată cu tot felul de chestii mai puțin poetice: rinichi, stomac, vezică biliară, mațe. Forma iubirii lui era presărată cu organe.

Maică-sa îl sunase ca să-i aducă aminte să vină acasă de ziua ei și mintea lui zbura neîntrerupt la fata cu șoimul. Cum ar putea oare s-o întâlnească din nou?

— Nici cel mai grozav cadou nu mă face să fiu la fel de bucuroasă ca prezența ta, spunea Jenna. Mi-e dor de tine… Și înotatul. Ești singurul, în afară de mine, care are destul curaj. O să facem peștele în ceaunul de tuci, o să răcim vinul în râu.Îi promisese toate lucrurile obișnuite pentru Firdaws, iar el încercase să nu audă ușurarea și încântarea din glasul ei când îi spusese că nici prin cap nu-i trecea să lipsească.

— O să fiu acolo.

Chiar și pentru urechile lui păru lapidar. Uneori avea senzația că-i oferă maică-sii resturi de la masa lui.

O să găsească anghinare dolofane în grădină, pomi cu crengile încovoiate de atâtea prune, trandafiri delicați, râul curgător și, printre pomii cu mere pădurețe, hamacul ce atârna ca un zâmbet într-un peisaj care îi era la fel de familiar precum chipul maică-sii.

De câte ori era ziua ei, Jenna înota vreun kilometru sau cam așa ceva în josul râului. Sărea de pe malul înalt unde făceau picnic pe la mijlocul lui august, într-o zi în care soarele nu îndrăznise niciodată să nu strălucească. Râul era lat acolo, o băltoacă de apă neagră și sticloasă cu răchitan pe margine, câteva pene de lebădă împrăștiate ici-colo. Nu se plânsese nici măcar o dată de frig, ci ieșise la suprafață zgândărindu-i pe cei care erau destul de viteji, de îndrăgostiți sau de beți ca să intre după ea în apă. Părea ispititor, întotdeauna, cu frunze și flori de nufăr care se deschideau printre umbrele copacilor scufundate în apă, dar era destul de rece ca să te doară oasele, și mai încolo devenea sinistru și plin de buruieni pe măsură ce porumbarii se îndeseau.

Malurile cu multe urzici se ridicau drept în sus și ramurile dese și pline de spini ale tufelor cu țepi nu te lăsau să te cațări până ce nu mergeai aproape un kilometru sau cam așa ceva în josul râului. De acolo, Jenna o pornea vitejește în picioarele goale prin mirișteа aurie, scuturându-și apa din păr, debordând de veselie în costumul ei negru de baie. Victoria ei an de an. Întotdeauna era un apus de soare care te înduioșa, iar Michael, dragul de el, cânta de obicei la muzicuță. În timp ce maică-sa vorbea, Julian aproape că simțea gustul peștelui pe care îl mâncau cu pâine neagră, moale, și cu creson, adulmecând

mirosul de fum când Jenna ridica șervetul de pe ceaunul de tuci încins de la cenușa fierbinte de hickory.[26]

— Am găsit un cadou incredibil pentru tine, minți-se el. Abia aștept să-l vezi…

Căutarea cadoului „incredibil“ pentru Jenna îl scoase din amorțeală. Pe Swallow Street, își legă bicicleta cu lanțul de un stâlp de lumină de lângă magazinul cu articole pentru drogați, îi făcu apoi cu mâna lui Pete, care era hippie, și se îndreptă spre pasajul cu obiecte vechi de artă și bricolaj. Primul lucru care îi atrase atenția a fost o colecție de lacăte de alamă la Geldings Antiques (unele de pe vremea reginei Victoria, altele de mai de demult), și toate lustruite așa de bine, încât Julian se simțea ca o coțofană. Îi plăceau mult, în special unul în formă de inimă. Prețul era atârnat de o bucățică subțire de panglică roșie. Îl trecură fiorii când văzu ce scria acolo. Magazinele astea nu aveau prețuri pentru studenți.

Se îndepărtă de lacăte ca să vadă dacă preferatul lui, pe care își închipuia c-o să-l cumpere, mai era expus. Și iată-l acolo, strălucitor de-ți lua ochii, pe postamentul lui: un gramofon de mahon cu cheiță și cu o pâlnie despre care ai fi zis că e o dezmățată ridicându-și fustele.

Rămase o clipă uitându-se pur și simplu la gramofon și visând cu ochii deschiși, răsucindu-și țigara. Fusese țâfnos toată săptămâna din cauza fetei ăleia cu șoimul și începea să-și dorească mult ca fata să fi rămas doar în visurile lui. Fusese lipsit de amabilitate față de maică-sa, deși ea se oferise să-i dea bani pentru biletul de tren până la Firdaws. Își imagină gramofonul pe iarbă, lângă râu: Billie Holiday și Patti Page. Cât de uimită ar fi Jenna!

Crosby, Stills și Nash își revărsau muzica în valuri la un radio, liniștindu-l cu armoniile lor cerești. Pentru prima dată după un număr mare de zile se simțea aproape împăcat în timp ce-și termina de răsucit țigara. Își lăsă capul într-o parte ca să umezească foița de la țigară cu limba și aruncă o privire către o pictură mare în ulei atârnând pe peretele din fundul magazinului, în care un cormoran își usca aripile pe un fundal verde ca smaraldul. Îi atrase imediat privirea o oglindă aurită de alături, cu ornamentație bogată. Imaginea fetei lui era reflectată acolo: Julia. Într-o rochie de vară cafenie spre ruginiu, cu părul căzându-i liber pe umerii goi, îl urmărea în tăcere, mușcându-și colțul buzei.

Stătea chiar lângă ea, destul de aproape ca s-o atingă.

— E exact ce-mi trebuie, zise el în vreme ce ea îi vorbea despre proveniența aleasă a oglinzii, și Julian încercă să nu se înece când îi spuse cât costă.

Îi studie ochii reflectați în oglindă. Irisurile ei de culoare deschisă aveau cercuri nedefinite de cel mai închis albastru, precum cerneala care se prelinsese pe margini.

— Ce-mi place cel mai mult este faptul că pe chipul îngerului se vede o preocupare atât de delicată, spuse ea aproape șoptit.

Părul ei părea așa de moale, că lui Julian îi veni să-l atingă.

— Rama, îi aminti ea.

Din partea lui, îngerul sculptat, ale cărui aripi îndoite acopereau o margine a oglinzii, ar fi putut să fie la fel de bine o cioară sau Baba Cloanța.

— Aduce un pic cu Marlon Brando, zise ea.

— Pardon?

— Îngerul. Nu credeți?

Ea nu-și mută privirea și amândoi continuară să se privească unul pe altul în oglindă.

---

25. Tulburare obsesiv-compulsivă.

26. Arbore subtropical, asemănător cu nucul, având lemnul tare, compact şi flexibil, întrebuinţat la fabricarea schiurilor şi a altor articole de sport.

Șapte

Peste o săptămână Julian se duse la ziua Jennei. Luă ultimul tren care pleca din oraș și merse cu oglinda și cu bețivii. Trenul rușinii.

Luna ținu pasul cu trenul când acesta o luă la goană spre apus și aerul era greu de respirat din cauza mirosului de toaletă care părea o grădină a iadului. Îl scoase pe Yeats[27] din buzunar și-l puse pe masă și, răsucind un băț de chibrit între dinți, își rezemă capul de fereastră și se uită insistent la lună, dar o văzu numai pe Julia, numai la ea se gândi.

Se trezi înspăimântat dintr-un vis în care se vedea căzând și se sculă cu o tresărire când mai era doar o stație până să coboare, privirea insistentă a Juliei urmărindu-l încă. O porni mergând într-o parte cu oglinda în brațe spre cele patru vagoane din față, blestemându-și zilele în gura mare. Peronul de la Horton este mai scurt decât trenul. Bineînțeles că toată chestia e o tâmpenie. Oglinda era un tovarăș de drum cam ciudat și o ruptură începuse să se vadă într-un colț al ambalajului. Împreună se prăvăliră pe un peron gol în miez de noapte. Fir-ar a dracului de treabă, de ce nu era mă-sa acolo să-l aștepte? Chiar o fi crezut că vorbea serios când îi spusese că i-ar face mare plăcere să meargă pe jos?

O secundă îl străfulgeră gândul să dea cu piciorul în pachet, dar, în loc de asta, se hotărî să-i vorbească cu asprime în timp ce se chinuia să iasă din gară. Oare chiar i-o plăcea maică-sii? Era un pic mai fantezistă: „Rococo“, după cum spusese Julia. Ceața se ridică deasupra satului și mirosul dulce de siloz și îngrășăminte îi aduse aminte că era acasă. Un câine urlă prin vale și i se răspunse cu un cor de lătrături. Ambalajul se rupse încă puțin. Într-un colț, o aripă de înger încerca să scape. Julian merse mai departe în pas de marș, prinzând-o ca un partener de dans nesupus, încercând să n-o lovească prea tare cu genunchii, evitând șanțurile de noroi uscat de pe drum, care îi sugerau să se împiedice și să se-aleagă în felul ăsta cu șapte ani de ghinion pe deasupra.[28]

Conștiința i se ivi din ceață, mergând în pas cu el, luând în zeflemea cadoul al cărui preț mare părea acum de prost gust. „Crezi că asta o să te spele de păcate fiindcă ai stricat toată ziua? Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă n-ai ajunge acasă de ziua ei. I-ai promis. Chiar ți-a trimis și bani de drum…“

Strânse mai tare oglinda cu mâinile. În întuneric se auzi deodată un scrâșnet și lui Julian i se ridică părul măciucă. Luminile jucăușe și huruitul inconfundabil al rablei de Land Rover pe care o avea maică-sa nu fuseseră nicicând mai bine-venite.

— Așteaptă un pic, mamă, trebuie să pun asta în spate, zise el când ea deschise portiera.

Femeia sări din mașină pe șosea, obiectând la faptul că fiu-său întârziase și avea părul prea lung. El schimbă vorba, repezindu-se după păturile câinelui ca să înfășoare oglinda în ele.

— De ce te amesteci unde nu-ți fierbe oala, băgăreațo? N-ai pic de răbdare. E cadoul pentru tine.

O opri punând umărul când ea întinse mână și încercă să-i dea la o parte părul care începuse să-i intre în ochi.

Ea mișcă întruna maneta de la o viteză la alta tot drumul spre casă și el o simți cum își înăbușă un suspin.

— Ce e, mamă?

— Ceva. Mai târziu…

Și din nou sunetul înăbușit.

— Îmi pare rău că n-am ajuns de ziua ta.

Drumul era plin de hârtoape, se simțea mirosul pătrunzător de câine ca întotdeauna.

— E, nu-i nimic, spuse ea, făcând semn cu mâna că n-are rost să zică nimic. N-ai de ce să-ți faci probleme pentru asta, chiar n-ai de ce.

Dar el nu reuși să-i vadă fața pe întuneric.

Începu să-i spună de Julia, de șoim, de frumusețea ei care te lăsa cu gura căscată, de norocul pe care-l avusese s-o găsească din nou, dar totul suna prea ciudat și maică-sa nu spuse decât:

— Așa o fi, dacă zici tu!

Odată ajuns la Firdaws, Julian simți mirosul de acasă și se mai îmblânzi: pământ umed și trandafiri, caprifoi, grajduri, vaci ca pe vremuri, fân cosit de curând și fructe poleite de căldura verii, care îi lipsiseră atât de mult. Trase adânc aer în piept de câteva ori și de fiecare dată simți aceeași mulțumire pe care o ai când inspiri aer curat după ce ai plâns.

Se lăsă apoi îmbrățișat de Jenna și oftă prelung.

— E-așa de bine-aici!

Niște gâște începură să facă gălăgie pe malul râului. Pământul și pietrele scrâșneau sub picioarele lui și terierii, care alergau de colo-colo, săriră la el, apucându-l de buzunare.

În casă, fum de la lemne și creton, familiara urare de bun venit. Castronele cu trandafiri aruncând petale pe podea. Propti oglinda cu grijă de perete în bucătărie și-și zise: „O să-i spun tot“.

— Așa, deci era acolo, femeia asta frumoasă pe care-abia o întâlnisem, așteptându-mă să ies din schimb. Stătea pe capota Fiatului ei mic și citea o carte la lumina becului de pe stradă. Și aia, zise el făcând semn cu capul spre pachet, împachetată bine și așteptându-mă pe bancheta din spate.

Julia promisese să i-o livreze de la magazin și se ținuse de cuvânt. Era gata, înfășurată în mai multe straturi de hârtie roșie, lucioasă, chiar și cu o fundă.

— Toate astea sunt incluse în preț, zisese ea sărind jos de pe mașină.

El se trezise că-i duce la buze degetele de la mâna stângă și i le sărută. Ea făcuse o

glumă pe seama comportării lui curtenitoare, zâmbise și făcuse o reverență aplecându-se, dar nu-și trăsese mâna. Pe degete, el îi simțise mirosul de piele de la mănușa pe care o purtase când plimbase șoimul.

— Da' mai taci un pic.

Oare de ce nu-l asculta maică-sa ca lumea? Singura ei preocupare era să facă zgomot și mai mare ca să-l acopere pe el: să umple ceainicul cu apă, să dea drumul apei care începea să curgă după o bufnitură, să-l întrerupă ca să-i dea niște ghiveci ori un sendviș.

— Sau vrei mai bine un gin?

Jenna arătă cu mâna spre sticla verde de pe bufet, învelită în hârtie albă.

El dădu din cap și, după ce ea turnă ginul și mărunți gheața ca s-o facă cuburi, ciocniră amândoi.

— Vai, îmi pare-așa de rău. Ar fi trebuit să vin cu un tren mai devreme.

Jenna arăta bine, deși trecuse de ora la care mergea de obicei la culcare. Când ea ridică paharul, el observă pielea cenușie care-i atârna la colțurile gurii. Mâța căscă mitocănește pe masă, între ei, fiind sigură că nici unuia din ei n-o să-i treacă prin cap s-o gonească de acolo. Nu era sigur ce auzise ea, dacă auzise într-adevăr ceva. Schimbă subiectul.

— Ei, pe cine-ai convins să înoate cu tine pe râu în jos?

— A, pe Michael, bineînțeles, răspunse ea, turnând din nou câteva degete de gin în pahare.

Julian pufni pe nas.

— Ai noroc că n-a pățit nimic.

— Să știi că am, zise ea.

Torsul pisicii era aproape asurzitor când o mângâia el sub bărbie. O clipă îi veni greu să se uite la maică-sa. Părea așa de încordată. Mai slabă decât la Crăciun, un pic mai dezumflată în rochia cu margarete ce păreau gata veștejite. De obicei Julian se prindea când spunea lumea că e bucățică tăiată din maică-sa, dar nu prea se mai întâmplase așa ceva de când ei îi puteai număra coastele.

Rămase descumpănit o clipă, nefiind în stare să se decidă ce anume să-i spună despre acea primă noapte nemaipomenită pe care o petrecuse cu Julia. În graba mare, totul se dăduse peste cap. Urcase în salturi scările de la hogeag, cu Julia după el, adunase repede hârtii, cărți, șosete de pe scaune ca să facă loc, dorindu-și să fi avut lapte proaspăt în frigider.

Toată noaptea cu un singur martor, o rază de lună slabă, slabă de tot. Dimineața trezindu-se tocmai când Julia se ducea în vârful picioarelor spre ușă. Sărise din așternut ca s-o aducă înapoi cu forța, trăgându-i rochia subțire de pe ea, dar Julia se apărase.

— Nu! Nu pot să întârzii. Trebuie sam grijă de șoim înainte să mă duc la muncă. Trebuie să dezgheț niște pui și niște șoareci. Pfui! zisese ea încrețindu-și năsucul adorabil. Ca să fiu sinceră, aș prefera să n-am treabă cu Lucifer și cu mâncarea lui dezgustătoare, dar când soțul meu e plecat, n-am de ales și trebuie s-o fac.

„Soț." Era pentru prima dată când spunea cuvântul care îi făcuse moralul să cadă la pământ. „Soț." Când o sărutase la plecare, se gândise că nici un miros nu va fi vreodată mai erotic decât cel de piele de pe degetele ei, semn că soțul ăsta al ei, Chris, era plecat și

Lucifer rămăsese în grija ei.

— Măritată. Măi, Julian, ce dracu'…?

Dezacordul maică-sii i se citea pe chip și el avu pornirea bruscă să râdă ca un prost.

— Ea îl părăsea, o părăsea și el, treaba asta ține așa la nesfârșit.

El își întinse palmele nevinovate, dar maică-sa i-o tăie scurt și își mută privirea spre ceasul din bucătărie.

— Oricum, faptul e împlinit, spuse el. După doisprezece ani de mizerie l-a părăsit.

Atunci ea se întoarse repezită spre el.

— Câți ani ai zis că are?

— N-am zis.

Ea așteptă, cu privirea încă pironită asupra lui.

— S-a măritat la optsprezece ani. Da, e mai mare decât mine, cu câțiva ani. Are vreo importanță? zise el în timp ce ea făcu socoteala pe degete fără să se ferească.

— Deci câți ani are? Treizeci? făcu ea și între ei se lăsă tăcerea. Se face groaznic de târziu, zise Jenna rupând tăcerea și ridicându-și brațele deasupra capului, cu degetele încârligate. Și trebuie neapărat să-ți spun ceva.

Își întinse gâtul până se auzi un pârâit.

— Dar mai întâi, făcu el, încordându-se, doar-doar o vedea bucuria pe chipul ei, trebuie neapărat să desfaci cadoul de la mine.

Amândoi se întoarseră spre pachetul rezemat de perete ca un bețiv, sub o retrospectivă a strădaniilor artistice ale lui Julian, lipite acolo cu multă tragere de inimă. Pe rafturile de la bufet, animale din lut hălăduiau două câte două, dovedind diferite grade de pricepere din partea autorilor. El și Jenna le făceau în fiecare an, deși el se simțea mereu descurajat când își vedea „operele" lui lângă ale ei. „Opera" lui cea mai veche, de la vârsta de patru sau cinci ani, nu era altceva decât o grămăjoară de lut cu trompă și coadă, dar leopardul pe care-l făcuse anul trecut era aproape încântător. Două făpturi noi aduse la viață în fiecare an, de Crăciun. El și Jenna stăteau împreună, ascultând mormăitul încălzitoarelor portabile cu gaz în hambar, uitându-se la modelul făcut de ger pe geamuri, bucuria și duhoarea răspândită de substanțele chimice când ea lua acoperitoarea de pe cuptorul de ars, spunându-i să-i țină pumnii…

Lui i se puse un nod în gât când împinse cadoul spre ea.

— Hai, mamă, desfă-l.

Un terier scheună, se întinse și sări pe unul din fotoliile tapițate de lângă mașina de gătit Rayburn. Julian și-o imagină pe Julia stând acolo, bălăbănindu-și picioarele peste brațul de la fotoliu.

— O să-l desfac imediat, dar mai întâi trebuie să termini ce spuneai și pe urmă trebuie să-ți spun eu ceva până nu mă duc la culcare, zise Jenna.

El puse pachetul la loc și începu să se plimbe cu pași mari prin bucătărie. Era greu să găsești cuvinte pentru ce se întâmplase: Julia venise la el dimineața devreme, cu cămașa atârnându-i sfâșiată și cu urmele de degete pe care nenorocitul i le lăsase pe gât.

— A luat-o de păr și e un loc unde i l-a smuls de tot. Nu puteam s-o las și să vin aici, spuse el uitându-se la maică-sa și implorând-o din priviri. Mă-nțelegi, nu-i așa?

— Julian, nu te mai fâțâi!

Îi spuse sever să se aşeze în fotoliul lui, îl prinse de mână şi i-o strânse cu putere peste masă. Chiar şi simplul fapt că îl privea în ochi era acum un semn de mare timiditate.

— Abia dac-am închis ochii în noaptea aia şi eu ar fi trebuit să iau trenul… începea el să şovăie. Îmi pare rău că n-am fost aici.

— Julian! Nu te mai scuza atâta! Ziua mea a fost minunată.

Dar părea totuşi amărâtă. El îi observă tendoanele de la gâtul lung şi subţire, se miră când îi văzu lacrimile, pe care şi le şterse nervoasă cu încheietura mâinii în timp ce trânti câteva vorbe:

— De ziua mea, Michael m-a cerut de nevastă, iar eu i-am spus că, dacă o să înoate în râu, am să-l iau de bărbat.

Julian simţi că se răsuci ceva în el.

— Michael?

Mititelul şi grasul de Michael, cu pantalonii lui de catifea reiată şi cu mâinile alea păroase?

— Chiar te-a cerut? Şi tu chiar chiar ai acceptat?

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Da, şi după nuntă o să stau la el, la Barnes, unde tu o să ai întotdeauna o cameră.

Julian simţi ca o lovitură în moalele capului, gândindu-se la casa lui Michael, cu scara aia interioară lustruită şi cu mobila de valoare şi plină de fasoane, la maică-sa, care avea să se trezească în fiecare dimineaţă şi să dea cu ochii de arta erotică orientală ce era de-a dreptul jenantă şi de bogata colecţie a lui Michael de netsuke[29], obiecte care nu trebuiau atinse, dar de care Julian, când era copil, se simţise irezistibil atras, ceea ce avusese ca rezultat furtul ruşinos al unei maimuţe de fildeş.

— Te muţi acolo? o întrebă Julian, turnându-şi mai mult gin în pahar.

— Dragul meu, Michael n-ar putea să facă naveta de aici până la biroul lui.

— De ce acum? făcu el, luând o înghiţitură de gin. Şi ce-o să se aleagă de toate astea…?

Făcu un gest, arătând de jur împrejurul bucătăriei cu mâna în care ţinea paharul şi simţind cum îi alunecă pe gât în jos o aşchie de gheaţă. Se sufoca, şi Jenna se aplecă spre el ca să-l bată pe spate.

— Vai, ce m-am speriat!

Jenna se tot ridica în picioare şi se aşeza din nou la loc, încordându-şi gâtul. El era acum îngrozit, căci îi vedea ochii plini de lacrimi şi, ca să împace lucrurile, se concentră asupra celor doi câini, Yin şi Yang, care dormeau făcuţi covrig pe pernele de pe fotoliu.

— Ce-o să se-ntâmple cu Firdaws dacă tu n-o să fii aici?

Ea lovi masa cu palmele, făcându-l să sară în sus.

— Familia Vale m-a făcut să renunţ la contractul de închiriere.

Vorbele ei sunară ca o jelanie. Lovi din nou în masă şi pisica sări pe podea.

— N-am crezut niciodată că ticăloşii ăştia hapsâni o s-o ducă aşa până-n pânzele albe, dar…

Lui Julian i se făcu brusc rău.

— Dacă unchiu-tău ar trăi, n-ar îndrăzni ei să facă una ca asta, spuse ea. Dar mi-a fost

încredințată numai până când deveneai tu major, și acum ești într-adevăr major. Ai douăzeci și unu de ani. Ești bărbat.

Pierduseră Firdaws.

---

27. William Butler Yeats (1865–1939), poet și dramaturg irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1923.

28. Superstiție pornită din Roma antică conform căreia spargerea unei oglinzi aduce ghinion timp de șapte ani.

29. Mici obiecte sculptate din fildeș, lemn, piatră ori porțelan, care făceau parte din costumul tradițional japonez din secolul al XVII-lea. Erau folosite ca un fel de brandenburguri pentru a atașa diverse obiecte la îmbrăcămintea care nu avea buzunare.

Opt

Julian stă în fotoliul de la fereastră și bea bere mult după ce norii au dispărut și ploaia a stat. Rândunelele și lăstunii-de-casă sunt ca niște puncte pe cer, din iarbă ies aburi după o asemenea răpăială neașteptată, de pe frunze picură apă. Deschide ușa spre verandă ca să intre aer proaspăt, își mai ia o sticlă, un pachet de cartofi prăjiți și o bucată de brânză Cheddar. Mănâncă brânza, mușcând direct din bucata mare, o înghite cu bere și urmărește cu privirea o mierlă care trage din iarbă un vierme roz ce se întinde de parcă ar fi de cauciuc.

Câinele iese pe burtă din ascunzișul lui, speriat ca de bombe, prostul de el! Gâfâie și tremură, cu o ușoară urmă de tragism în toată laşitatea lui, dar fără să aibă nimic împotriva brânzei. Bătând cu palma pe pernă, Julian îl invită – pe Domnia Sa – să se așeze pe scaun. Ăsta a fost mereu locul lui de citit preferat când era copil, cu câinii făcuți covrig primprejur. Pernele de pe fotoliul de la fereastră sunt mult mai mari și mai frumoase decât cele scămoșate dinainte. Catifea de culoarea veșmintelor papale, alegerea Juliei.

Maimuțica din fildeș, sculptată, îl cheamă din locul ei de pe bibliotecă. Julian o ia în mână. Grozavă mai e figurina asta netsuke, cu ochi negri din gagat sticlos și cu coada răsucită fără rușine!

Michael n-a pomenit niciodată de furtul figurinei și nici măcar n-a confirmat primirea scrisorii pe care Jenna îi ceruse lui Julian să i-o scrie ca să-și ceară scuze imediat ce descoperise maimuțica ascunsă la el sub pernă. De-a lungul anilor tăcerea lui Michael n-avusese alt rezultat decât să-l facă pe Julian să-i fie și mai rușine și să găsească pretexte ca să rămână la Firdaws ori de câte ori maică-sa se ducea acasă la Michael, la Barnes.

Ochii maimuței sclipesc răutăcioși. *Biata maică-ta*, zice maimuța. *Nu e de mirare c-au așteptat până ce-ai plecat tu ca să se căsătorească.*

„Grasul și părosul de Michael!“

N-a fost prea frumos, nu-i așa? Uită-te la tot ce-a făcut pentru tine. Te-a luat și te-a dus unde ai avut nevoie. Ți-a băgat cartea în cap înainte de examene. Și toate festele alea, bietul de el! Ce fel de om e ăla care storcește muște de-adevăratelea în biscuiții Garibaldi 30 *ai cuiva? Toate mesajele alea telefonice pe care nu i le-ai transmis niciodată, vremea când te-ai șters la fund cu…*

Julian strânge figurina netsuke în pumn.

„Ți-a fost mai mult decât un tată“, zice glasul din el. „Unde crezi c-ai fi fără el?“

Faptele bune ale lui Michael se țin lanț, deși nimeni n-a spus c-ar avea nevoie de-așa ceva: ajunge la doamna Briggs într-o furgonetă închiriată, cu promisiunea de a-i oferi un loc de muncă la Abraham and Leitch, se oprește la Geldings Antiques ca să-i lase Juliei cheile și cumpără gramofonul cu cheiță pentru Jenna fiindcă ea avea nevoie de ceva care s-o înveselească. Fără Michael, n-ar fi nici cărți și nici afaceri cu filme, nici scenarii de scris care să aducă bani. Nici casa de la Firdaws recâștigată.

Julian se întoarce cu gândul la prima dată când a înotat în râu (să fi avut doisprezece sau treisprezece ani) și simte că se umple de furie. Ceva din ce îi spusese maică-sa în ziua aia îl făcuse să-i vină să plângă. O vede stând în genunchi pe o pătură cadrilată, printre resturile de la picnicul lor, cu brațele întinse, iar el spunându-i „Termină“ și ferindu-se de încercarea ei de a-l mângâia. Pentru ce să-l mângâie? Nu-și aduce aminte. Ridicându-se în picioare, pe neașteptate și fără nici un alt cuvânt, Jenna făcu doi pași pentru săritura în foarfecă și intră în apă.

Nori rozalii dădeau apei o strălucire ca de perlă și Jenna sări, cu costumul de baie negru pe ea, descriind un arc lung, aproape de perfecțiune, chiar în vâltoarea râului, în partea cea mai adâncă, fără să se gândească nici un pic la cei pe care îi lăsase în urmă. Vernon, lupul lor alsacian luat de la adăpostul Battersea, schelălăi și sări după ea ca s-o salveze.

— O, Doamne sfinte! E ca un urs mare de tot!

Jenna înota în cerc, râzând de câinele care își croia drum cu greu printre frunzele de nufăr.

— Cheamă-l înapoi! strigă ea. N-are cum s-ajungă până la locul pe unde poate să iasă din apă.

Michael alunecă, dar, spre dezamăgirea tuturor, nu căzu când îl trase de gât pe Vernon, sus pe mal, ud leoarcă și clănțănind din dinți, simțind aceeași nevoie aprigă s-o salveze pe frumoasa dragă inimii lui.

Cât timp Michael se luptase cu câinele, Julian rămăsese pe mal, unde florile purpurii i se întinseseră la picioare. Departe, în cea mai întunecată apă, maică-sa întinse brațele spre el și de data asta, fără să se gândească de fapt, Julian sări și ajunse aproape de ea.

— Ești sigur c-o să reziști tot drumul ăsta? îl întrebă ea când el ieși la suprafață, cu răsuflarea tăiată din cauza frigului. N-ai pe unde să ajungi la mal și nici unde să pui piciorul până la Swan Bank.

Julian călca apa, nesigur pe el, dar ea o pornise deja, spintecând apa cu mișcări ample. Michael striga la el de pe mal:

— Vino-ncoace, stai să te trag afară. O să-ți înghețe coaiele!

Ea era o înotătoare puternică, înotând înaintea lui ca să-l ajute să avanseze. El se sperie de moarte când râul se făcu așa de îngust și tăcut ca de pe altă lume. Înotară amândoi printr-un tunel cu tot felul de plante cu niște cârcei lungi, care te sufocau, și el începu să intre în panică, tușind și înghițind apă. Ea îi spuse să-și închipuie că toți cârceii care i se încolăceau în jurul mâinilor și picioarelor lui de aschimodie îi făceau „un masaj din cale-afară de plăcut“, adăugând că în curând o să scape de mângâierile lor alunecoase și o să ajungă într-un alt loc, larg și liniștit, unde o să poată face pluta pe spate și să se

odihnească.

Când o porniră din nou, râul se făcu mai adânc și Julian o rugă pe maică-sa s-o ia mai încet ca să poată înota unul lângă altul, căci plantele se târau ca niște șerpi pe sub ei.

— Acum am scăpat de ele, zise ea, îndemnându-l să meargă mai departe. Știi, plantele nu sunt ceva pentru care să-ți faci probleme. Ce mă îngrijorează pe mine mai mult e șarpele. Nu ți-am spus? continuă ea, uitându-se înapoi la el peste umăr, sincronizându-și vorbele cu ritmul mișcărilor. Acum câteva săptămâni l-am scos pe Vernon la plimbare pe lângă Swan Bank. Am stat cu el acolo o vreme să ne uităm la dansul libelulelor. A, ia uite, dragă, ca alea două de-acolo, zise ea, făcând un semn cu mâna și arătând dincolo de trestii, dar Julian era orb la strălucirea lor multicoloră, nu putea să se uite decât la apă. Doar întunericul putea fi văzut. Vernon bea apă pe mal când șarpele ăsta enorm a trecut înot pe lângă noi. Era gros cât brațul meu și așa de lung, că se încolăcise de trei ori.

Făcu o demonstrație, arcuindu-și brațul, cu degetele împreunate ca și cum ar fi capul șarpelui prin apă. Julian țipă, primind drept răsplată încă o gură de apă din râu.

— Ba și mai rău, continuă ea în timp ce el dădea din picioare, împroșcând prea multă apă ca să ajungă repede oriunde ar fi avut de gând. Mă uitam încă la el când s-a răsucit înapoi și, când a ajuns la Vernon, a ieșit din apă și l-a sâsâit drept în nas.

Mai spuse ceva despre colți.

— Tre' să fi avut pui prin apropiere, adăugă ea în vreme ce își lua avânt ca să meargă mai departe.

El gâfâia când ajunseră la mal și nu putu să se ridice destul de repede din cauza mâlului de pe margine. Stătură amândoi întinși pe iarbă, trăgându-și răsuflarea. El se julise când ieșise din apă și avea puțin sânge rozaliu, care i se strânsese pe fluierul piciorului.

— De ce mi-ai povestit de chestia aia cu șarpele? o întrebă.

Ea se ridică în capul oaselor și-i puse mâna pe frunte, părând îngrijorată, de parcă s-ar fi putut ca Julian să aibă temperatură.

— Nu știu. Probabil că mi-a fost frică, răspunse ea și-l trase în sus ca să-l ridice în picioare și să se ducă amândoi înapoi la focul pe care era sigură că Michael îl aprinsese pe malul râului, ca să le țină cald.

Michael adusese prima dată în discuție faptul că poate familia Vale nu avusese dreptul să rețină toți banii când vânduseră Firdaws, ei fiind încă acolo. Îi arătase documentele Jennei fratelui lui, care era avocat și se dădea în vânt după ciorovăieli pentru o moștenire.

Era de Crăciun, la Barnes, la trei ani după ce pierduseră Firdaws, când Jenna îi dăduse cecul.

— Am câștigat.

Michael se uita, cu un zâmbet prin care încerca să nu se umfle prea tare în pene pentru niște merite care nu erau ale lui.

— E partea ta din Firdaws.

Atât el, cât și Julia se uitau la suma care era scrisă acolo, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Ajungea pentru un depozit frumușel ca să cumpere Cromwell Gardens. Ziduri albe, cornișe fanteziste, ferestre de rămâneai cu gura căscată, o grădină în spate. Când domnul

Pym, proprietarul, îi conduse prin bucătărie, le și spuse:

— De meserie, sunt arhitect specializat în sere și de aici…

Și le deschise larg ușa de la bucătărie. În loc de grădina la care se așteptau, se treziră întâmpinați de o seră așa de mare și atât de bogat ornamentată, încât n-ar fi părut nelalocul ei nici la Kew[31]. Nu se făcuse nici o referire la seră în informațiile puse la dispoziție de agentul imobiliar. „Oranjeria mea“, așa mieros vorbea despre seră domnul Pym, de satisfăcut ce era, în vreme ce se tocmeau la preț, și Julian tare ar fi vrut să nu se vadă chiar atât de clar cât de mult o dorea Julia. Rămase țintuită locului, fiind practic victima unui atac al sindromului Stendhal[32]. Niște uși cu două canaturi cuprindeau partea din față a serei pe toată lățimea și feroneria vopsită în alb se desfășura în volute, iar în vârf ieșeau la iveală niște ferigi desfăcute. Pym le arătă sistemul inteligent de udare alimentat cu aburi și ferestrele care se deschideau după indicațiile unui termostat. Înăuntru avea un dulap din bambus pentru băuturi, seturi de mobilă din nuiele și mai multe rânduri regulate de lămâi în vase de ceramică verde, aliniate precum soldații cu căciuli din blană de urs din garda reginei.

— A cam venit timpul să-mi beau ginul cu apă tonică, zise el, atingându-și cu un deget ceasul de aur. Am locul meu ideal pentru treaba asta și acolo o să mă duc acum. Da' nu face parte din ofertă.

Juliei îi sclipeau ochii de la lacrimile pe care nu le lăsase să curgă și-i spuse:

— Așa a fost să fie.

— Oricum, agentul era de părere că majoritatea clienților ar prefera să aibă o grădină îndeajuns de mare, cu straturi de flori și un scrânciob pentru copilaș, dacă aveți copii.

Domnul Pym își plimbă nervos privirea de la Julia la Julian. N-avea cum să ghicească adevăratul motiv al înflăcărării ei.

Odată ce era a ei, la un preț care însemna că Julian ar trebui să găsească un scenariu pe care să-l scrie repede, sera domnului Pym deveni centrul firmei Arbour, compania horticolă specializată în plante de interior pe care o punea pe picioare Julia împreună cu prietena ei, Freda. Freda plăti furgoneta, pe care Julia pictă numele companiei printre ghirlande de viță cu fructe, și își tipări și cărți de vizită.

Bietele plante! Julian nu știa cum de suportau Julia și Freda. De unde scria, din firida lui, le vedea prin fereastră cum își încărcau la dus furgoneta cu hârdaie cu cimișir tuns și pomi cu coroana rotunjită, maldăre de crini cu cupele deschise și ramuri de orhidee doldora de flori. Cărucioarele care veneau înapoi erau pline doar de tristețe, căci plante cu ramurile rupte se întorceau acasă din centrul Londrei, unele împrăștiind frunze uscate ca fibrele de rafie.

Înăuntru, în apartament, era numai fericire. Când Julia terminase deja de aranjat apartamentul, dacă intrai în oricare cameră de la Cromwell Gardens, puteai fi sigur c-o să te orbească nuanțele pastelate cu strălucirea lor: fiecare perete avea un model marmorat pe o amorsă de culoarea intensă a fructelor zdrobite. Se împrietenise cu un tapițer de prin zonă, salvând mobilă pe care nu te așteptai s-o găsești în magazinele prăfuite din Archway[33]. În camera de zi, scaune adânci ca niște castroane din catifea verde pal și o masă lungă cu margini aurite, sculptate, lămpi cu abajururi de mătase pictată, o canapea de culoarea prunei, pe picioare de alamă în formă de labe de leu. „Cuibar de opiu sau club de

striptease“, își zise el. Dar în sens bun. Lampa de pe tavan atârna în mijlocul unui medalion de forma și culoarea unei rodii, iar platanii de pe stradă își lăsau umbra să cadă pe pereți în verile pline de lumină.

Este ceva contradictoriu, își zice el acum, în dorința Juliei de a avea opulență somptuoasă în casă. De fel, ea se îmbrăca de parcă voia să se piardă în mulțime. Își punea cămăși bărbătești, pantaloni cenușii, spălăciți, suflecați la glezne, pulovere la baza gâtului în nuanțe stinse. În picioare avea sau pantofi cafenii fără toc sau tenișii. Se dădea cu ruj doar ca un fel de hatâr pe care i-l făcea lui special, iar rochiile subțiri ale Juliei pur și simplu se evaporaseră undeva pe drumul dintre Burnt Oak[34] și Cromwell Gardens.

Nu stătuse deloc pe gânduri și se dusese imediat la magazinul de vopsele. Lui îi plăcea cât de vioaie se făcuse, mișunând printre rafturi cu probele de culoare în mână și trântind cutiile cu vopsea pe tejghea, iar el doar aprobând-o din cap, în culmea fericirii. Ieșeau scântei pe unde trecea ea. Erau scrise toate astea în stele, în mod sigur. Cu o noapte în urmă se hârjoniseră amândoi în albul nesfârșit al apartamentului, rostogolindu-se pe scândurile lustruite ca niște copii care-și pierduseră mințile de emoție. Prima lor noapte acolo, câteva cutii cu lucruri împrăștiate peste tot. Michael le trimisese o ladă de șampanie, așa că stătuseră pe kilometri de podele cu prosoapele de baie pe ei. Părul Juliei era ud după ce ieșise din cada încântător de adâncă, cu margini rotunjite și picioare în formă de gheare. Flăcările primului lor foc făceau umbrele să danseze pe pereți. Ciocnind paharele pe care le despachetaseră în grabă, își urară tot ce le trecu prin cap. Sobele duduiau de la încălzirea centrală. Frigul care le intra în oase la Burnt Oak avea să fie uitat într-o noapte. Gata cu scrisul la computer cu mănuși fără degete, gata cu fâsâitul ochiurilor de aragaz care nu făceau față gerurilor din decembrie. La Cromwell Gardens el tot în bucătărie scria, dar la un birou într-o firidă, cu ecranul pe un suport lângă el.

Julian avea o carte și un scenariu în lucru. Julia era fericită să vopsească ea mai toate. Băură în cinstea binefăcătorilor lor canini, Geddon și Mrs. Pericles, și a filmului *Fletch le Bone*, care avea să fie în curând un mare succes de casă. Ea își puse capul la el în poală în timp ce el îi răsfiră cu degetele părul care se usca și o ceru de nevastă, așa cum făcea adesea. Ea clătină din cap și râse, incorigibilă și încăpățânată, ridicându-se în capul oaselor și spunând ce spunea totdeauna:

— Dar să nu-ți treacă vreodată prin cap să nu mă mai ceri de nevastă… zicea ea, lăsându-se în genunchi ca să-l sărute pe vârful nasului. Îmi place-așa de mult când mă ceri de nevastă… și dac-o să mă mărit cu tine, n-o să mă mai ceri… adăuga ea, cuibărindu-se lângă el, așa că Julian trebuia să-i dea sărutarea înapoi. Să bem pentru că nu suntem căsătoriți, spuse ea, ciocnind cu el.

— Să bem pentru Michael, pentru toate sfaturile bune pe care ni le-a dat, făcu el și, când Julia ridică și ea paharul, prosopul începu să alunece, iar Julian întinse mâna și i-l trase jos de tot.

— Pentru noi, zise el, atingându-i sfârcul sânului cu buza paharului.

Mai târziu, când focul se stingea și salteaua era întinsă în mijlocul camerei, își vorbiră în șoaptă despre fiul sau fiica a cărui sau a cărei cameră micuță aștepta în partea cealaltă a holului. Becurile de pe stradă desenau pe cearșafurile albe legate la fereastră zăpada ce cădea, umbra roiului de fulgi, buzele Juliei la urechea lui Julian.

A doua zi dimineaţă el se cam îndoia când desfăcu primul capac cu o şurubelniţă, holbându-se la vopseaua de un roz ţipător şi uitându-se în sus ca să vadă dacă Julia era încă la fel de sigură. Ea dădu din cap. Avea o eşarfă albastră înnodată în jurul capului ca să-i acopere părul, dându-i la iveală contururile precise ale feţei, lumina căzându-i pe bobocelul de pe buza de jos, care fusese morfolită la greu. Totul foarte în stilul lui Vermeer, îşi zise el.

Julia petrecu săptămâni întregi lucrând la cornişele bogat ornamentate. Era moftul ei de fată un pic ţicnită să aibă vopsele întinse pe scândura pe care o folosea pe post de paletă şi pensulele înfipte în păr. Colora şi dădea cu vopsea lucioasă, struguri negri, piersici mângâiate de soare, fiecare frunză şi cârcel de la viţa-de-vie. Stătea urcată, fără să-i pese de primejdie, pe o scândură suspendată între două scări de zugrav. I se părea că totul o îndeamnă la meditaţie, zicea ea, şi el îi făcea masaj la gât când începea s-o doară. Îşi puse vechile ei CD-uri cu Bowie, la care ştia toate cuvintele, şi, după cină, când ea o lua de la capăt cu pensulele şi cu *Hunky Dory*[35], el se aşeza la masa din bucătărie, familiarizat deja cu limbajul celui mai recent alter ego canin al său. Un pahar cu vin lângă el, iar din seră venea mirosul de chitru înflorit.

La Cromwell Gardens erau draperii de catifea, atârnate de sus şi ajungând până la podea. În dormitorul lor, o culoare închisă ca a dudelor, aproape neagră noaptea, dar roşie, suculentă când pătrundea soarele. În fiecare dimineaţă o trezire în culoarea rubinului: Julia goală lângă el, scuturându-şi noaptea din păr, lumina roz căzându-i pe umeri când cearşafurile se dădeau la o parte…

Jucau runde de perudo[36], pe care Julia le câştiga mai des decât el, deşi, spre deosebire de el, nu aplica principii matematice la aruncarea zarurilor. Viaţa lor intră într-un tipar format din pauze pentru ceai, când el îi citea crâmpeie din scenarii. Julia şi Freda erau când sus, în furgonetă, când jos. Copaci şi plante în ghivece şi hârdaie umpleau sera. Mâncare gătită, cumpărată de la magazin, şi platouri cu diverse feluri de carne prăjită. Baie făcută împreună, când se frecau unul pe altul cu o bucată de flanelă ca să se cureţe de urmele zilei obositoare, corpul acoperit cu clăbuci de săpun al Juliei fiind alunecos ca trupul unei sirene.

Ce nopţi fericite de amor la Cromwell Gardens! Să te împerechezi ca… oare cum zisese Karl? A, da… ca şoarecii-de-câmp. Julia cu termometrul şi schemele ei de ovulaţie, dormitorul lor de culoarea unui pântec. Ciorapi, şireturi, masa din bucătărie, gardul de la grădină. Proporţii elegante, ferestre înalte, Julia aplecându-se peste pervaz, neavând nimic pe ea în afară de puloverul ăla al ei, ochii lui aţintiţi la luna trandafirie de sub puloverul de lână de culoarea lavandei, lumânări dând umbrei lui dimensiuni monstruoase, un pat de alamă scârţâitor.

Nu mult după ce se mutaseră, Karl venise de la Rotterdam ca să-i vadă, cu jacheta şifonată de cum stătuse în avion, cu sprâncenele lui ascuţite de comedian.

Julian derulează totul în minte. Julia cocoţată pe scândura ei din mijlocul camerei şi Karl punându-şi mâinile streaşină la ochi, pretinzând că fusese nevoit să-şi pună ochelarii de soare ca să nu-l orbească strălucirea vopselei. Adusese cu el din Olanda două gemene

îmbrăcate în tricouri mulate pe corp, care vorbeau stereo. Toate astea făcând-o pe Julia să se încrunte.

— Anki și Hendrika.

Erau mititele ca niște păpuși și Julian trebuise să se aplece ca să dea mâna cu ele. Cum o să poată să spună care-i una și care-i alta?

Karl o strigă pe Julia, gesticulând:

— E-un palat, zise el, încercând să-i recâștige bunăvoința și ducându-se spre scară ca s-o prindă de mâini. Sari?

Și Julia oprindu-se ca să-și pună jos paleta și să curețe pensula cu o cârpă înainte de a și-o împlânta în păr.

— Hai, vino, unu, doi, trei… spuse Karl, iar ea îl prinse de mâini ca el s-o poată da jos de pe scândură.

Gemenele stăteau cocoțate lângă Karl, pe canapeaua de culoarea prunei. El se îngrășase, de fapt Julian observă că nasturele din mijloc de la cămașă i se desfăcuse sau, știind ce prieten fudul avea și că nu dădea doi bani pe felul în care arăta, că probabil lipsea. Se duse în bucătărie ca să desfacă vinul. Julia veni să aducă pahare și să-i sâsâie la ureche că nici nu merita să-și bată capul ca să-și aducă aminte cum le cheamă pe vreuna dintre tipele lui Karl, avea atâtea și nu semănau una cu cealaltă.

— Îți scoate ochii cu chestia asta, spuse ea.

Odată vinul turnat în pahare, Julian îl întrebă pe Karl despre ultimul lui proiect de cercetare. Karl era pe punctul de a face o mare descoperire. Dar, la urma urmelor, nu era el mereu în situația asta? Gemenele, zicea, lucrau cu el la Rotterdam, și ele se uitară în sus la el și încuviințară dând din cap, pe urmă își băgară capetele sub bărbia lui și își continuară discuția. Karl se uită de la una la cealaltă cu disperare prefăcută.

— Știi, când erau mici, își sugeau una alteia degetul mare.

Ele își întrerupseră conversația și zâmbiră.

— Ce drăguț! făcu Julian.

— Au terminat școala împreună la Rotterdam și Pfizer le-a dat amândurora de lucru la mine în departament, ce noroc pe capu' meu!

Karl se apropie de Julian și-i spuse la ureche cu glas scăzut:

— Și da, fiindcă sunt sigur că mori de curiozitate să afli cum stă treaba, dorm în fiecare noapte în același pat.

Gemenele se făcură că-l pedepsesc cu admonestări tăioase și ciupituri sincronizate, aplicate pe coapse, pe urmă continuară ce făcuseră până atunci, adică începeau și terminau propozițiile spuse de una celeilalte.

— Limbă păsărească! zise Karl cu un zâmbet încrezut, în vreme ce Julia striga la ei din bucătărie să se așeze cu toții la masă.

Câinele îl linge pe Julian pe mână. Mănâncă împreună ce a rămas din brânza Cheddar și el îl mângâie pe bot. Se uită insistent la meri, la hamacul care atârnă părăsit și șiroind de apă, și își zice în sinea lui: „Probabil că asta e… și cu asta, basta! Așa o s-arate viața mea de-acum încolo: să-mi aduc aminte în loc să trăiesc cu adevărat".

Degetele lui se luptă cu o pată închisă la culoare de pe fotoliul de la fereastră. E un pic aspră, ca o limbă de pisică. Înghețata Mirei. S-a dovedit că el are dreptate aproape imediat ce-au venit aici. Catifeaua mov n-a fost o alegere făcută cu cap. Dar, la urma urmei, când a făcut Julia ceva cu cap?

Figurina netsuke a lui Michael, maimuțica de fildeș, s-a încălzit ca o mânuță mititică în mâna lui. O pune la loc deasupra, pe bibliotecă. A scotocit prin toate rafturile cu cărți din casă. Cărțile cu poze ale Mirei au fost luate cu mare grijă. Dar aici rămân cărțile lui și ale Juliei unele lângă altele, din întâmplare. Doar cărțile despre plante ale Juliei au fost luate. Cărțile astea broșate, care sunt atât de evident ale ei – cărțile cu cotor verde de la Editura Virago[37], du Maurier[38], Jeanette Winterson[39], Bridget Jones[40] și încă multe altele, lua-le-ar dracu' –, le azvârle, cu foile zburând în toate părțile, într-o cutie de carton pe care o ține lângă verandă. Cutia se umple încontinuu cu lucruri de-ale ei. Când o să fie plină, are de gând s-o lipească și să i-o trimită.

---

30. Biscuiți cu coacăze, sub formă de sendviș, cunoscuți și sub numele de „biscuiți cu muște storcite", „biscuiți cu muște moarte", „cimitire de muște" și „sendvișuri cu muște" datorită asemănării cu fructele zdrobite din interiorul sendvișului de biscuiți.

31. Kew Gardens, grădină botanică din Londra, care adăpostește un număr uriaș de plante de diverse feluri. Este inclusă în patrimoniul internațional UNESCO.

32. Afecțiune psihosomatică rară care se manifestă prin tahicardie, diaforeză, halucinații sau chiar pierderea cunoștinței, la contemplarea unei opere de artă foarte frumoase.

33. Cartier în Londra.

34. Suburbie a Londrei.

35. Album al cântărețului și compozitorului englez David Bowie (1947–2016).

36. Joc de noroc cu zaruri.

37. Editură britanică de cărți scrise de femei și cu subiecte feministe, înființată și condusă de femei din 1973.

38. Daphne du Maurier (1907–1989), scriitoare britanică, autoare a unor romane cu eroine misterioase.

39. Scriitoare și ziaristă britanică (n. 1959), autoare a unor romane care tratează problema sexualității din diverse puncte de vedere.

40. Eroina unui șir de romane scrise de romanciera britanică Helen Fielding (n. 1958), care au fost transpuse într-un serial de succes.

Nouă

Acum, că a scos-o pe Julia din terfeloage, este o ordine încurajatoare în cărțile lui, în propria lui bibliotecă. Marvell[41], Milton, Ricks, Spenser[42], Vergiliu, Yeats. Volume care au fost mai degrabă cercetate decât citite, cotoare vălurite ca unghiile bătrânilor. Coperțile decolorate îi aduc aminte ce student serios a fost înainte să dea cu ochii de Julia. Cercetează rafturile cu privirea: uniformitatea plăcută la vedere a ediţiilor Everyman, Biblia, Homer şi Stanley Fish, toată lista lui de lecturi pusă în cutii de ceai când au plecat de la doamna Briggs, neluând cu ei decât lucrarea lui de diplomă neterminată, datoriile maritale ale Juliei și dezamăgirea plângăcioasă a maică-sii, care i-a însoțit la Burnt Oak.

Câteva dintre cărțile legate în pânză s-au umplut de picățele de la picăturile răzlețe de ceai, unele un pic îndoite. Umflate între coperți, filele de la *Paradisul pierdut* sunt pline de mâzgăliturile lui, bucățele de hârtie cu lipici, cotorul rupt în mai multe locuri. Când o trage de pe raft, notițele lui își scot capetele amărâte și ciufulite la fiecare câteva pagini, unele aterizează pe podea, scrisul lui mai mic și mai ordonat decât ar putea vreodată să fie acum, mulțumirile trebuind să fie adresate computerului. Ăsta e primul exemplar din *Paradisul pierdut* pe care l-a avut vreodată, dăruit de vechiul lui prieten Raph din Convoiul Păcii, cu *Adam și Eva* de Rubens pe copertă, magnific de despuiați și fără pic de rușine.

De la o prelegere despre *Paradisul pierdut* se întorcea el la hogeag când a aflat vestea că Julia e gravidă. Avansase bine până atunci cu disertația lui. Se cunoscuseră doar de vreo câteva săptămâni. Treaba asta n-ar fi putut să cadă mai prost, și totuși el nu-și aduce aminte decât ce vesel a fost din clipa în care ea și-a aruncat vraja formată din două cuvinte rostite cu glas blând. Era stăpânit de un sentiment fioros de posesie care n-avea nimic de-a face cu copilul care prindea viață acum în ea. Julia făcuse testul când el era la prelegere („Atitudinea lui Milton față de divorț în lumina atitudinii sale față de nașterea Evei“), deși, chiar înainte ca Julia să-și trâmbițeze vestea cea mare, el avea deja multe probleme mai presante decât „Literatură, cultură și criză 1631–1671“.

Schimburile în care lucra la Crown se cam suspendaseră acum, că vara era într-adevăr pe sfârșite, și, deși chestia asta îi dădea înapoi timpul necesar pentru teancurile tot mai mari de cărți pe care le avea de citit, îi făcea pe amândoi să simtă lipsa banilor de care aveau nevoie. Salariul pe care-l primea Julia de la Geldings Antiques a dispărut la sursă, mulțumită diferitelor cumpărături în rate și împrumuturi pe care Chris le făcuse pe numele ei tot timpul cât fuseseră căsătoriți și pe care, drept pedeapsă, nu le onora. Ea a rămas să-i

plătească frigiderul, mașina de spălat și televizorul, iar furgoneta și acoperișul de la casă le pusese el cu atâta prudență pe numele maică-sii. Era greu să divorțezi de datorii. Julian blestema nebunia care-l apucase doar cu câteva săptămâni în urmă, când făcuse pe grozavul și cumpărase oglinda de la Geldings. În curând avea să fie forțat să-și îndrepte atenția spre lăzile de gunoi ale facultății, unde știa că unii studenți se duceau să pună alimente al căror termen expirase. N-aveau bani nici să bage în gazometru[43], așa că-și țineau de cald stând în pat. O, da, în pat!

În dimineața aia ieșise din cameră cufundat în mirosul Juliei. Jos l-a agățat doamna Briggs, care învârtea în aer un aspirator de parcă ar fi fost o sabie.

— M-am săturat să mă tot fac că nu văd, a spus ea. Nebunu' ăla care-mi tot bate la ușa din față.

Julian a mormăit ceva și, fără să se grăbească, s-a aplecat să-și bage în șosetă partea de jos a unui crac de la pantaloni. Ea s-a rezemat de umărul lui ca să fie mai convingătoare, forțându-l să se uite în sus. Ochii ei bulbucați din cauza tiroidei păreau că se clatină, amenințând să cadă din orbite ca niște boabe.

— Nu permit să vină bărbați aici la orice oră din zi și din noapte și să folosească așa un limbaj, a adăugat ea. N-o să permit una ca asta sub acoperișul meu.

Doar când Julian a fost de acord să caute casă în altă parte ea și-a luat mâna de pe umărul lui și, întorcându-și de la el fața lătăreață, a plecat, târșâindu-și papucii și trăgând după ea aspiratorul ca pe o jertfă.

Se întorcea de la prelegere sperând că reținuse ceva, deși fusese prea tulburat ca să ia multe notițe. Era vorba despre diverse secte de pe vremea lui Milton, cum ar fi ranterii[44], calvini care credeau că erau sortiți să ajungă în cer indiferent ce făceau. păcatul este doar produsul imaginației, scrisese Julian înainte de a-și îndrepta gândul spre subiectul mai presant al locului unde o să stea el și Julia.

Când venea înapoi cu bicicleta de la prelegere, ploua mărunt. Luă ziarul local și-l băgă în haină ca să nu i-l ude ploaia. Drumul era plin de frunze ude. Lanțul de la bicicletă tocmai atunci se găsise să cadă, așa că Julian se murdări bine pe mâini de ulei. Ajunse în sfârșit acasă și, în timp ce urca scările, răsfoia ziarului ăla plin de apă ca să-l deschidă la rubrica de „Camere de închiriat". Magazinul unde lucra Julia nu era deschis lunea. Julia era chiar de partea cealaltă a ușii. Lui îi sări inima când băgă cheia în broască.

Ea stătea la fereastră. O rază puternică de soare ce venise pieziș, dar cu putere, pusese la cale o conspirație cu o spărtură în nori, ca să cadă peste ea și să ajungă pe podea în așa fel încât imaginea aia a ei într-o cămașă albastră, cu partea din spate a picioarelor lungi și bronzate și cu părul despletit și lucios își găsi imediat locul în departamentul „Maeștri olandezi" din creierul lui. Ea rămase mai departe acolo, uitându-se în jos, pe stradă, poate nu observase că el sosise. Lumina îi atinse rotunjimea obrazului când se întoarse. Se rezemă de pervaz, cămașa de-abia dacă-i acoperea partea de sus a coapselor, bronzul verii nedispărând nici un pic. Julian se duse glonț la ea și Julia îi puse degetele pe buze, apăsându-le tare, așa că, preț de o clipă, el nu-și dădu seama dacă avea de gând s-o muște sau s-o sărute.

Cămașa albastră-deschis era a lui, ceea ce-i făcu plăcere. Încă mirosea a fierul de călcat încins pe care-l folosise ea înainte să o îmbrace. Nu se sinchisise să-și pună ceva pe

dedesubt și mâinile lui îi atinseră spatele cald. Ea își rezemă capul pe umărul lui, părul îi mirosea a șamponul luat de la el. El își lăsă mâinile să alunece din spatele toracelui spre partea din față, iar ea simți că i se taie respirația și se răsuci când îi atinse sânii.

— S-au făcut așa de fierbinți și gingași, zise ea, iar el nu era genul de băiat care să nu știe ce-ar putea să însemne asta.

Ce-a simțit el când ea a rostit acele cuvinte? Bucurie, da. Teamă? Poate. Oricât de mult încearcă, nu-i în stare să-și amintească exact ce i-a trecut prin minte. Se vede pe el însuși doar din afară, parcă prin geamul unei diorame sau pe un ecran cu sunetul oprit. E costeliv, aproape sfrijit, îmbrăcat cu un pulover negru anchior, care e un pic lung și destrămat în partea de jos, pantaloni largi de la costum, șosete galbene cu o gaură care tocmai începe să se vadă la unul din degetele mari. Dezinvolt, așa-i place să creadă, cu părul negru, ondulat ajungându-i pe guler și, dacă nu-l dă spre spate, intrându-i în ochi. Erudit, înconjurat de cărți și grămezi de note în dezordine, gravurile lui Gustave Doré fixate cu chit pe pereți. Lumânări băgate în sticle de vin, cele câteva farfurii și castroane pe care le avea puse unele peste altele lângă fereastră, pe pat, o pilotă cu un model de frunze de toamnă. Nu era mult mai mult decât un țânc cu cașul la gură, așa se vedea acum. Liber pentru prima dată în viață, dar lipsit de apărare când venea vorba de vraja privirii copleșitoare a frumuseții.

Iată-l aruncând ziarul pe podea, cuprinzând-o pe Julia în brațe, sărutând-o, descheindu-i cămașa albastră, dând la o parte cârpa și sărutând-o pe burtă, iar peste câteva minute, ridicându-se peste ea pe patul de o persoană, pătrunzând-o cu grijă și cu un asemenea strigăt de mirare și teamă plină de respect față de întâmplările vieții – întâmplările neașteptate ale vieții lor, nu a altcuiva –, încât o făcu să râdă și pe urmă să plângă, cu brațele întinse pe lângă cap, cu palmele deschise spre tavan și cu degetele răsfirate, implorându-l să nu se oprească, cu părul acoperind toată perna precum ceva care e pe cale să se deșire.

Nu avea nici urmă de îndoială, această certitudine nouă care-i curgea odată cu sângele prin vene scotea din discuție toate celelalte gânduri. A doua zi se duse la biroul profesorului Mulligan ca să-i spună că se retrage de la cursuri.

Paul Mulligan încercă să-l facă să-și schimbe hotărârea cu vorbe care, doar cu câteva zile mai devreme, ar fi fost o mângâiere pentru urechile lui Julian.

— Felul în care lucrezi la Milton mă face să nu mă îndoiesc deloc de faptul că ai o contribuție serioasă la acest subiect, mult peste ce se așteaptă în general de la un absolvent, îi zise Mulligan cu o licărire în ochi.

Dar muzica generoasă a cărților și a studiului și doctoratele foarte îndepărtate deveniseră peste noapte doar accidente și nimic mai mult. Se muta la Londra, spunea el în timp ce Mulligan se juca nerăbdător cu ochelarii. O să fie de lucru cu copiii bogați pe care trebuia să-i pregătească pentru *A level* [45].

Cu câțiva ani în urmă, Mulligan îi scrisese, prin amabilitatea companiei Abraham and Leitch, pe hârtie de acasă, nu de la colegiu. Zicea că nepoților lui tare mult le-a plăcut un film despre un câine din era călătoriilor spațiale. Lui Mulligan însuși i-a plăcut scena în care Laika apărea ca o fantomă pe Lună. Fusese, scria el cu scrisul lui îngrijit, uimit, dar încântat să vadă numele lui Julian pe generic. Încheia spunând: „Se zice că atunci când

viața devine agitată, timpul afectat studiului și meditației dispare treptat. Sper din toată inima că nu e cazul dumitale“.

Julian îl pune pe Milton la loc și râgâie. Numără sticlele goale de bere, care confirmă că e beat turtă. Ia ce-a mai rămas în ultima sticlă ca să-și înghită somniferul.

Deși furtuna s-a liniștit, aerul e tot îmbâcsit la el în dormitor. Are de ales între asta și duhoarea iasomiei dacă deschide ferestrele. Bufnițele micuțe strigă de pe acoperișul de la hambar. Își scoate hainele de pe el și se trântește în pat, căutând în harababura de așternuturi până găsește ce vrea. Puloverul Juliei e subțire și are culoarea lavandei, moale de cât l-a purtat și aproape găurit în coate, destul de lung ca să-i acopere fundul, și tras pe ea dimineața când cobora ca să-și bea cafeaua.

O vulpe de undeva de departe străpunge liniștea văii cu strigăte ascuțite, înspăimântate. Cașmirul e vechi și moale, lucrătura e un pic roasă. E furios pe el însuși, aruncându-l cât colo, de cealaltă parte a patului. Ar trebui să se ducă jos acum și să-l pună în cutia cu restul de bulendre de-ale ei.

Somniferul nu reușește să-i îmblânzească gândurile pline de îngrijorare, care zboară la nesfârșit, și Julian se trezește că ține puloverul ei aproape de obraz. Mirosul Juliei se risipește treptat, de-abia dacă îl mai simte acolo, dar Julian apucă bine puloverul ca să-și ostoiască o durere care tocmai a început între picioare. Strânge din ochi cât poate de tare. Blestemă începutul unei erecții și de asemenea partea din creier care conspiră continuu și lasciv ca să-i lumineze drumul spre un pat în care să fie Julia. „Iubește întotdeauna; iubirea face bine, dar pasiunea nu…“[46] Cine spune asta? A, da, Rafael către Adam, *Paradisul pierdut*, cartea VIII. Lumina palidă deja îl conducea spre un hotel din Paris, cu lumânări parfumate arzând peste tot de-a lungul barului. E un loc la care nu poate să nu se reîntoarcă, mereu. Mersul legănat al Juliei de-a lungul șirului de lumânări, pantofii cu toc înalt din satin negru și buzele date cu o nuanță de roșu care se numește Rampant, un lucru pe care-l știa fiindcă râseseră copios în farmacia de pe Rue Jacob când îl aleseseră. E o muzică trance[47] în surdină, banchete tapițate, de un cafeniu-roșcat, cu nasturi îmbrăcați, discuții în șoaptă și un bărbat într-un costum cafeniu de catifea reiată care stă la bar și bea singur.

Julian îl observă cu câteva clipe înainte ca Julia să-și facă apariția. Locuia clar în hotel căci se tot juca cu cheia de la cameră, pe care o pusese lângă pahar. Avea în jur de cincizeci de ani, așa bănui Julian, păr cârlionțat, tuns scurt, cărunt cu inflexiuni de culoarea oțelului, și un nas mare. Bea vin roșu și se uita în jur din când în când, dând din cap aproape imperceptibil în ritmul muzicii. Julian îl văzu cum rămâne cu paharul suspendat când mai avea puțin ca să-l ducă la gură, încremenind brusc, și îl urmări cum își îndreaptă privirea spre ușă. Iat-o, ea era. Julia, prinzându-și părul cu o agrafă, oprindu-se pe loc.

Mătasea albă din bluză strălucea când a intrat. Doamne, era nemaipomenită! Venus ieșind din spuma mării. Toți întorceau capul după ea.

Era îmbrăcată exact cum o rugase el și, în ciuda protestelor ei, se descurca perfect în pantofii cu toc înalt și fusta strâmtă. Se opri din nou, chiar în bar, făcându-și curaj pe moment, înainte să se apropie legănându-și șoldurile. El își ținea răsuflarea. Băuseră vodcă la minibarul de sus, de la etaj, până s-o lase să se pregătească, așa că trebuie să fi fost deja

beată criță. Prin bluza lucioasă sânii îi tresăltau când a trecut pe lângă el atât de aproape, încât îi simți în trecere adierea mișcării, dar nu și clipirea ochilor, în semn de complicitate. Străini în toată regula. Ea se instală la o masă în colț, în câmpul lui vizual. Părul îi era jumătate prins cu clame și jumătate îi cădea pe umeri. Se așează picior este picior, pe urmă desfăcu picioarele, prefăcându-se că nu-l observă cum o soarbe din ochi în timp ce ea studia lista de cocktailuri, și Julian își dădu seama că n-are de ales și că trebuie să bea mai departe din pahar, inima bătându-i atunci cu aceeași intensitate cu care strângea pumnul acum.

Julia. Actriță în toată regula. A, da, fără discuție. Julian se detestă pe el însuși cum detesta și puloverul ei făcut ferfeniță și, retrospectiv, se detesta pentru cum s-a simțit când bărbatul cu costumul cafeniu de catifea reiată s-a mutat încetișor de pe scaunul lui de la bar la masa Juliei. A urmărit cu privirea cum bărbatul s-a întins și i-a luat meniul din mână. Ea s-a aplecat înainte să audă ce spunea bărbatul și Julian a observat traiectoria fără opreliști urmată de ochii acelui bărbat când bluza ei s-a dat la o parte de pe sfârcurile ascuțite ale sânilor.

Julian trebuia să păstreze distanța până după primul cocktail și a suportat cu greu faptul că Julia își plimba degetele în sus și-n jos pe piciorul paharului în timp ce bărbatul vorbea. S-a trezit întrebându-se dacă nu cumva chestia asta făcea parte din scenariul pe care trebuia să-l joace ea. Bărbatul s-a apropiat tot mai mult de ea. Pentru vârsta pe care o avea, era aproape prezentabil, cu barba abia mijită și cu părul cârlionțat tuns scurt și egal. În sfârșit Julia a terminat de băut și el era liber să intre în scenă și să le ofere amândurora încă un rând. Oare să li se alăture?

— Bineînțeles, spuse Julia zâmbind, întâmpinându-l și făcându-i semn să vină și să se așeze pe banchetă în vreme ce bărbatul, iritat, se agita lângă ea.

Bărbatul își scoase sacoul cafeniu de catifea reiată și-și slăbi nodul de la cravată, niște urme cenușii cu inflexiuni metalice ieșind la iveală la baza gâtului. Se întoarse cu un umăr spre Julian, încercând din răsputeri să-l blocheze pe tânărul interlop englez, punând ezitant mâna de două ori pe coapsa ei.

Julia și Julian și-au jucat scenariul așa cum îl concepuseră. Asta era treaba într-adevăr, dorința lui tâmpită de ziua lui de naștere. Ar fi trebuit să se țină de scenariu, dar, după al treilea pahar de margarita, s-a trezit în el un spirit total lipsit de bună-cuviință. Aproape râdea cu gura până la urechi când s-a așezat mai bine pe scaun, cerând nota de plată, pregătindu-se să plece. Dată bine cu ruj, Julia a rămas cu gura căscată.

— *Merçi*, zise el, punând pe masă câteva bancnote și ridicându-se cu un clătinat ușor. *Amusez-vous bien*…

Curând ea era din nou sus, unde el stătea gol sub cearșafurile de la hotel, prefăcându-se că sforăie. I le trăsese jos de pe el și-i dăduse o palmă peste fund.

— Trebuia să mă salvezi, nu-i așa?

Julia sărea ca să-și scoată pantofii cu toc înalt.

— Și cum rămâne cu propunerea subită c-o să ne-o tragem și c-o să mă iei de-acolo? Am crezut că ăsta era șpilul micii tale aiureli. Ce zici?

El o trase în pat înainte ca Julia să poată să mai scoată ceva de pe ea.

— Recunoaște. Ai vrut să i-o tragi, zisese el, ridicându-i fusta. Hai, recunoaște…

Picioarele ei după gâtul lui, călcâiele zdrobindu-i umerii. Zgomotul bătăii din aripi în urechile lui.

— Ai vrut să i-o tragi…

Înnebunit, dădea cu pumnii în puloverul ei, copleșit de rușine și furie.

— Recunoaște. Recunoaște…

Ea umbla dimineața fără nimic pe sub pulover. Se întinsese în ani de zile, căci îl trăsese până pe coapse, dar nu era deloc destul de lung ca s-o acopere când se apleca să-și ia chiloții de pe podea în felul ăla al ei, cu picioarele drepte, șoldurile așa de flexibile, că putea să pună palmele jos când își atingea degetele de la picioare.

— Recunoaște, strigă el în camera goală, dând cu picioarele în cearșafuri, lovind cu capul tăblia de la pat, mai tare, mai repede, o mânecă de la puloverul ei bălăbănindu-se cu furie. Sângele îi fierbea.

— Am vrut. Am vrut. Am vrut.

---

41. Andrew Marvell (1621–1678), poet englez, membru al grupului poeților metafizici.

42. Edmund Spenser (1552–1599), poet englez, autorul poemului epic de mari dimensiuni *Crăiasa zânelor*, care o are în centru pe regina Elisabeta I.

43. În casele vechi existau contoare de gaz care funcționau pe bază de monede. Introducerea unei monede elibera o cantitate de gaz necesară pentru încălzirea camerei.

44. Sectă creștină apărută în Anglia la mijlocul secolului al XVII-lea, care nega autoritatea Scripturii și a clerului.

45. Examen de absolvire a liceului.

46. Traducere de Adina Begu, Editura Adevărul, 2012.

47. Gen de muzică dance electronică.

Zece

Avea să se-ntâmple mai devreme sau mai târziu. Nu se putea ascunde de Katie la nesfârşit. Încă o zi cu soare neiertător. Laptele încălzindu-i-se pe prag. Ea vine după el în bucătărie, zăngănindu-şi cheile ca un agent imobiliar şi ciocnind una de alta cele două sticle de o pintă[48] pe care sosirea ei l-a făcut să le uite.

— Mă tot ţin să-i scriu un bilet lăptarului, zice el.

Uşor de zis, greu de făcut. Cea de-a doua sticlă era pentru Mira.

Ea trânteşte laptele în frigider, strâmbându-se când vede harababura dinăuntru. El începe să-şi ceară scuze.

— Bine, bine. Acuma hai să te vedem pe tine, zice ea, trăgând energic de perdelele de la bucătărie, făcându-l să se crispeze.

E îmbrăcată cu o rochie în culori vii, cu trandafiri înfloriţi, şi are faţa îmbujorată, braţele goale. Rochia e strânsă în talie cu o curea roşie de lac ce reflectă lumina când Katie se mişcă.

Se întoarce de la fereastră, mergând către el ca o tufă cu toate florile deschise.

— Vai, Jude, spune ea, întinzând mâna după el în vreme ce câinele vine ţopăind din grădină, sărind pe picioarele dinapoi şi încercând s-o lingă. Măcar e cineva care se bucură că mă vede, zice ea, lăsându-se pe vine ca să-i frământe urechile. Dragu’ de tine, Zephon!

— Mă tem că s-a tăvălit în cine ştie ce porcărie, spune Julian şi se repede să umple ibricul. Pute.

Katie se ridică mirosindu-şi degetele. Se strâmbă.

— Ca s-o spunem p-a dreaptă, amândoi sunteţi la fel.

El ridică braţul şi se miroase la subsuoară. Da, aşa e. E de acord.

— Şi când te-ai ras ultima oară?

El închide robinetul, îşi plimbă degetele pe falcă, ceea ce-i dă o mâncărime pe piele. Ea vine, îi ia ibricul din mână, se udă fără să vrea pe mâini şi se uită după ceva cu care să se şteargă.

— Îmi pare-aşa de rău, zice ea. Nici nu-ndrăznesc să-mi închipui prin ce treci tu acum.

El îi dă un şervet de bucătărie, ruşinat de cât de împuţit e, de mizeria de la sticlele goale şi castroanele pe care s-a lipit mâncarea mâncată pe jumătate, de propria lui duhoare.

— Dă-i drumu', zice ea, ștergându-se pe mâini și împingându-l un pic spre scări în sus. Fă o baie și rade-te, până aranjez un pic jos. Băieții-s la mama, așa că pot să-ți fac ceva să mănânci la micul dejun și n-am să te oblig să vorbești dacă nu vrei…

Apa se revarsă în cadă cu putere, complotând cu conștiința lui să dea la iveală un cântec, ritmul de claves[49] și o cântăreață cu un glas subțirel și abia auzit: „Ușor, ușor, ușor. Ce ușor e să te iubesc". Se dusese direct la hotelul Marylebone de pe Great Ormond Street. Cântecul se auzea dinăuntru, de la bar, cowbell[50] ritmic, percuție în ritm curgător. Cântăreața era suedeză și pronunța „uhor" în loc de „ușor", ceea ce-i făcuse pe el și pe Katie să zâmbească.

Katie, cu rochia aia albastră prea strâmtă, cu tristețea ei excesivă și mirosul de zambile. Gustări de la bar, burgeri de fițe. Îi povestea despre cât de umilitor se terminase căsătoria ei. În ce-l privea pe el, ar fi putut la fel de bine să-i povestească cât de umilitor se terminase ședința ei de coafat cu föhnul. În loc s-o asculte, făcea schițe pe un șervețel, bucătăria de la Firdaws: linii și săgeți care indicau unde ar trebui să fie dulapurile, așezarea plăcilor de faianță și gresie, locurile pentru oale și cratițe. Pe un al doilea șervețel desenă un plan al dormitorului Mirei. Patul avea să fie pus în așa fel încât fetița să stea cu picioarele spre fereastră. Rafturi pe tot peretele de la ușă.

— Era pe vremea când îmi luasem concediu de maternitate pentru Billy… spunea Katie.

El voia s-o roage să pună mochetă peste tot în cameră la Mira pentru ca fetița să nu trebuiască să umble în papuci când o să vină acasă. Salonul de la spital era cu linoleum lucios. Peste tot în spital era așa.

— Camilla a fost ajutorul lui în clasă. Cât se poate de original.

Julian lăsă pixul jos, dându-și seama c-ar fi mâncat și pietre de foame ce-i era, și-și umplu gura cu burger. Katie îi spunea că nu putuse să nu se gândească la chestia asta de câte ori intrase în cancelarie în recreație și toată lumea amuțea dintr-odată.

— Avea cruciulița asta cu rubine pe un lănțișor și toți știau că i-o cumpărase el.

Julian se gândi la Mira, cum stătea ea în patul de la spital, cu mânuța scoasă din cearșaf, Julia întinzându-și mâna din patul pliant ca s-o atingă.

— Totul a-nceput când au făcut o excursie în grup și-au urcat pe munte, continuă Katie. Adrian s-a întors cu o întindere de ligament între picioare. De la urcatu' pe munte!

Barmanul veni să strângă resturile de la cartofii lor prăjiți în timp ce Katie făcu o listă cu toate păcatele lui Adrian. Au fost niște complicații când s-a pus problema să vândă casa, ea și băieții urmau să stea mai departe la maică-sa, după ce trecea vara, și-o găsi ea ceva să lucreze ca suplinitoare.

— N-am de gând să mă-ntorc acolo, zise ea și ridică mâna cu un deget care se îngroșase prea mult pentru verigheta ei. Și chestia asta tre' să dispară…

El îi ceru barmanului niște unt, măcar atât putea să facă, căci lista și planurile lui de acțiune erau la ea în geantă. Barmanul aduse untul într-un coș cu niște cornuri. Era moale, aproape topit, când îl desfăcu. Luă puțin pe foiță ca să i-l întindă pe inelar și, când îi făcu un masaj ușor ca să intre în piele, ea își întoarse capul în altă parte de parcă s-ar fi uitat la o intervenție chirurgicală. El răsuci verigheta, dând-o înainte și înapoi, până ce o făcu să-i alunece de pe deget uimitor de ușor.

Katie se uită insistent la degetul așa de lucios și dezgolit, fără nimic pe el.

— Vai de mine, bănuiesc c-a fost pur și simplu necuviincios din partea mea, spuse ea. Să te rog…

El șterse verigheta și i-o dădu înapoi. Ea încă mai avea o porțiune de piele mai deschisă la culoare.

— Să știi că pentru mine e la fel ca și cum ți-aș fi scos o așchie din deget, spuse, făcând-o să se strâmbe la el. Ești foarte nemiloasă, pe bune, adăugă el și ridică din umeri ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Ea zâmbi fără să facă gropițe în obraji și ciuguli un pic dintr-un corn.

— Știu că n-ar trebui să mai vorbesc despre asta, zise ea.

O, dar ea a avut intenții bune. În baie, el se dă pe față cu pastă de ras și face spumă. Conștiința nu-i dă pace: „N-o să mori dac-o să fii un pic mai drăguț cu iubita ta de altădată“, îi zice ea. Întinzând mâna după aparatul de ras, șterge oglinda aburită și, deodată, îl apucă un dor așa de cumplit, încât închide ochii și-i strânge cât poate de tare, dar tot o vede împroșcând apă la celălalt capăt, pe Mira lui ca un spiriduș mititel cu părul strâns într-un coc mic în creștet, urmărindu-l cum se rade. Mirei îi plăcea când o stropea pe față cu spumă și-l imita cum se rade, folosind un băț de la o acadea, care ajunsese întâmplător în baie, strâmbându-se în toate chipurile posibile, scoțându-și bărbia nostimă în afară.

El își dă cu spumă pe față și începe de la gât, aplecându-se spre oglindă. Baia e demodată, neschimbată de pe vremea lu’ taică-su, sau poate chiar a bunicilor: un apartament primrose care l-a făcut mereu să se gândească la o prăjitură de lămâie cu bezea, un suport de alamă de-a curmezișul căzii, cu o oglindă rotativă rotundă, tocmai ce-ți trebuia dacă voiai să rezemi o carte. Lasă apa caldă să mai curgă, începe să se frece pe față. Conștiința din aburi îl învăluie: „Adu-ți aminte, dacă nu era Katie, Firdaws s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Nimeni altcineva n-avea să-ți spună că e de vânzare. Nici măcar Michael. A ținut secretă toată chestia asta“. Perii de la peria de dinți cad ca niște așchii în spuma albă care i se adunase în gât.

Soarta a făcut ca el să fie cel care s-o ducă pe Mira la rapel în ziua aia, altfel n-ar fi știut niciodată că Firdaws era scoasă la vânzare. Schimbase metroul – ha, ha, Doamne sfinte! – la Angel Islington și exact atunci a văzut-o: Katie era chiar în fața lui pe peron.

În primul moment n-a fost sigur. Avea părul altfel, mult mai blond. Ținea strâns câte un ținc cu fiecare mână și ducea în spate, ca o cămilă, o sacoșă burduhănoasă din pânză tare, prinsă cu curele. Nu-l văzuse încă, dar, strecurându-se prin mulțime, Julian se convinse că ea era, fără discuție. Ea îl trase un pic în sus pe băiețelul mai mic, picioarele lui grase strângând-o ca un clește, și, când se întoarse ca să-i spună ceva, Julian îi urmări zâmbetul. Zâmbetul care îi lumină o parte a chipului mai mult decât pe cealaltă, cele două gropițe din obraji care o făceau, inconfundabil, să fie Katie. O strigă.

Era mai plinuță decât își amintea el, dar cu toate astea, la fel de drăguță. Sânii își reveniseră, observă el cu bucurie. Ultima dată când o văzuse, supărarea pe care i-o pricinuise despărțirea o făcuse șocant de costelivă. Simplul fapt că, atunci, pe vremea aia de demult, îi văzuse sânii mici încercând să răzbată prin tricoul subțire îl făcuse să dorească să se arunce la picioarele ei și să-i ceară iertare.

— Katie?

Ea se întoarse, lăsându-şi bărbia în jos ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Julian? Jude?

Ea îşi întinse mâinile mici ca de copil spre el şi gropiţele îi apărură în obraji cu iuţeala fulgerului.

— Ce cauţi aici?

Trei trenuri, chiar patru se umplură şi se goliră în timp ce ei vorbeau, aerul învăluindu-i cu nişte suspine venite din stomac, băieţii foindu-se nerăbdători.

— Billy. Arthur, zise ea, făcându-i să salute. M-am măritat şi pe urmă i-am avut pe ei.

Julian îi ciufuli părul lui Billy în vreme ce ea trase cu ochiul la rucsacul lui, unde dormea Mira, cu capul sprijinit pe gâtul lui.

— Aaaa… făcu ea fără să se grăbească.

Buzele pe care Julian le apropie de obrazul lui Katie în ziua aia erau buzele unui bărbat care a fost menajat.

— Ţi-ai schimbat parfumul, spuse el mirosind-o pe gât.

Şi ea zise:

— Păi şapte ani înseamnă mult. Ce-ai vrea?

Julian nu putea să întârzie la clinică, aşa că-i scrise numărul lui pe o bucăţică de hârtie şi i-o strecură în geantă. Luă următorul metrou.

— Ştii că Firdaws e scoasă la vânzare?

Ea spuse chestia asta cu nepăsare în timp ce el se strecură printre uşi şi inima i se opri o clipă în loc.

Aproape îl apucase isteria de emoţie când ajunse înapoi la Cromwell Gardens. Freda tocmai pleca să ducă nişte plante unor clienţi, mărgelele de chihlimbar lovindu-i-se una de alta. Făcu o grimasă către Julia. Era clar că Julian nu înţelegea mare lucru. Îşi scoase rucsacul, cu Mira înăuntru, încă prinsă cu baretele de la rucsac, şi-l puse pe podea în vreme ce Julia continuă să taie ceapă, cute adânci apărându-i pe frunte.

— Aproape că-i prea frumos ca să fie adevărat, aşa a fost să fie.

Se învârti ca un titirez şi o luă pe Julia în braţe, ţinând-o strâns.

— Firdaws e scoasă la vânzare.

Ea se uită atent la el, până la urmă lăsând jos cuţitul şi ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Asta ţi-au spus-o la centrul de sănătate?

El nu răspunse. N-avea rost să încurce lucrurile, pomenind de Katie.

— Ar trebui să mesteci nişte pâine când faci o chestie ca asta, zise el, rupând o bucăţică de coajă şi dându-i-o.

Julia desfăcu baretele şi o scoase pe Mira din rucsac.

— Ce tot spui tu acolo, Julian?

Îşi trecu mâna liberă prin păr, pe urmă o mirosi.

— Fir-ar să fie de ceapă!

— Tre’ să pun mâna pe agent imediat. Apropo, Mira a fost tare curajoasă când i-au făcut injecţia, doar un scâncet uşor, spuse el, pornind în pas de dans spre telefon.

— Firdaws? Vorbești serios? zise ea oprindu-l de la înaintare.

— Nu vezi? Nu mai pup eu o ocazie ca asta.

— E ridicol.

Julia își trase capul într-o parte când el încercă să-i ia niște foi de ceapă rătăcite în păr și și-o puse pe Mira pe un șold.

— La mine te-ai gândit măcar o clipă?

Mira începu să plângă.

— Nu pot face naveta de la Firdaws, iar serviciul meu aici e, nu în altă parte. Ce-ar trebui să fac?

— O să găsim noi o soluție, zise el.

Mira era lângă el ca un complice la crimă când o luară amândoi la fugă spre Waterlow Park. Mira îl trăgea și se-mpiedica, așa că stătea atârnată de brațul lui, dar cu toate astea arăta nerăbdătoare spre lucruri pe care voia să i le explice, la care să se uite cu mai multă atenție. Câini, păsări, o foaie cu un desen umoristic ce rămăsese pe trotuar, o monedă de zece penny în rigolă. În parc, când stăteau pe o bancă cu niște cornete de înghețată și cu rododendronii plini de flori roșietice de parcă luaseră foc, Julian îi spuse de Firdaws, de dormitorul ei care fusese cândva al lui, cu steluțe argintii pe perdele, de iarba pe care avea să alerge ea, de câinele grozav care avea să fie al ei. Îi promise c-o s-o-nvețe să înoate în râu și-o să-i arate puii de păsărele în cuiburi. O veveriță, destul de curajoasă, sări lângă ei ca să audă veștile astea nemaipomenite. Julian își duse degetul la buze, spunându-i Mirei să stea cuminte. Rupând capătul cornetului, făcu o linguriță mică de înghețată și veverița o luă de la el, rămânând mai departe lângă ei, stând politicoasă pe picioarele dinapoi parcă având pantalonași, lingând cornetul cel mititel ca un copilaș cuminte, în vreme ce el născoci și-i șopti la ureche ce-i spunea veverița, cu glasul lui grozav de puștan, până când râsul zgomotos al fetiței o făcu s-o ia la fugă ca din pușcă spre rădăcina unui copac.

— Vorbești serios? Chiar ai știut?

Nici nu se terminase ziua că Julian era deja în birou la Michael, ținând cu mâini tremurătoare hârtiile cu informațiile date de agentul imobiliar. Ieșise ca o furtună din metrou și se năpustise înăuntru prin ușile elegante.

— Ehei, bună ziua și pentru dumneavoastră, zise sarcastic recepționera neluată în seamă când Julian trecu în goană pe lângă ea. Michael apăruse deja pe scările de piatră în spirală, observându-i încordarea pe chip, luându-l de mânecă și ducându-l în sala de ședințe, apoi făcându-i semn să stea jos.

— Julian?

— Ai știut, nu-i așa? zise Julian, refuzând să se așeze și lovind cu palma hârtiile de pe masă cu informațiile despre proprietate.

— Ce? zise Michael stând în picioare lângă el. A, da…

— Ți-a fost teamă că, dac-ar afla mama de chestia asta, ar vrea să se mute înapoi? C-ar trebui să te retragi dacă te-ar convinge?… făcu Julian. Păi cum să te retragi la Firdaws și să renunți la toate astea? continuă, făcând un gest larg cu mâna și arătând spre încăperea

cu mobilă lucitoare de mahon, spre ferestrele înalte, spre copacii din piață, plini de frunze tinere.

— Cum dracu' crezi c-o s-ajungi la liman? spuse Michael, clătinând din cap.

— Cafea? întrebă recepționera, băgând capul pe ușă și retrăgându-se fără să aștepte un răspuns.

— O să vând Cromwell Gardens. Se găsește destul de lucru și acolo, după cum ai spus și tu. A, și-o să amân romanul pe care-l scriu.

— Din nou? spuse Michael cu o grimasă.

— Ascultă, Michael, știu bine că n-o să fie ușor…

Michael trase un scaun și-l convinse pe Julian să se aşeze.

— Nu tocmai asta am vrut să spun, zise el și adăugă după ce-și drese glasul: La Julia te-ai gândit? Pare foarte fericită cu ceea ce face acum. Ce-o să se-ntâmple cu toată munca ei dacă vă mutați de-acolo? Tot ce-a făcut cu mâinile ei? Te-aștepți c-o să lase totul baltă pur și simplu?

Și lui Julian i se făcu un pic rușine să-i spună că da, exact la asta se aștepta.

— E raiul pe pământ. Juliei o să-i placă la nebunie, răspunse el, în schimb. De când mă știu, n-am fost niciodată mai sigur de ceva.

Michael luă broșura agentului imobiliar, trecu repede peste fotografia cu bucătăria familiei Nicholson, care părea de marmură, dar avea un aspect ce nu te încânta deloc.

— Pentru un om în situația ta, e o găleată de bani, spuse el, înfigându-și un deget în pagina cu pricina.

— E pentru Mira. Nu crezi c-ar trebui să aibă șansa să crească la Firdaws? Am văzut copiii mergând doi câte doi pe stradă pe lângă apartamentul nostru. Puloverașe cenușii și chipuri cenușii pe măsură. Nu asta vreau eu pentru ea. Și e soarta. Da, așa e. Nu te uita la mine în felul ăsta. Nu sunt un idiot patentat, Michael. Gata, ușile sunt puțin deschise. Asta-i datoria mea față de Mira…

Cromwell Gardens devenise neîncăpătoare pentru ei și chiar așa și stăteau lucrurile. Întors la apartament, aruncă o privire critică. Foile de hârtie milimetrică ale Juliei erau întinse pe masă, creioanele ei marca Caran d'Ache[51] aranjate, oricum, în cutie. În firidă, biroul lui, cu toate lucrurile împinse la perete ca să nu pună Mira mâna pe ele, căștile lui stând pe filele scenariului scris pe jumătate. Începuse să lucreze la scenariul ăla cu Mira în patru labe la picioarele lui, nici o mirare că-i lua atât de mult. Nu prea era ideal. Camera Mirei era minusculă, o să trebuiască să se mute până la urmă. Într-adevăr, nu cu mult mai mare decât o cămăruță cât o cutie, pătuțul lângă o fereastră care dădea spre fâșia de gazon ce ducea la sera Juliei, destul de aproape ca să vezi frunzele lovind în geam.

În baie se face tot mai rece. Conștiința nu-i dă pace. „Katie are și ea greutăți acum", îi aduce aminte conștiința. „O să trebuiască să-ți iei inima-n dinți și să cobori mai devreme sau mai târziu. Stai în baia asta de mai bine de o oră", zice ea. „Uite, curge apa pe pereți."

— Așa, acum e mai bine, zice Katie când el coboară, ștergându-se pe cap cu un prosop.

Are pe el un tricou curat și blugi. Ea îl aprobă dând din cap. Pe masă e un castronel cu zmeură, frumoasă și dolofană. Katie a fost în grădină s-o culeagă. O fi văzut cât de puțin i-

a păsat lui dacă a udat-o sau nu, cum a lăsat totul în plata Domnului.

Ea umple tăcerea cu o actualizare despre criza ei maritală, îi oferă ouă sau clătite. El ridică din umeri.

— Alege tu!

— Cum de nimeresc eu totdeauna așa niște neisprăviți? spune ea spărgând ouă într-un castron. Mai întâi tu și pe urmă Adrian.

Lui Julian îi vâjâie capul. Ea a deschis toate ferestrele. Afară cârâie ulii.

— Fii așa de drăguță, Katie!

Ea se scoală de la masă. Coada de cal blondă i se unduiește. Aerul miroase din greu a Pledge[52]. Blaturile din bucătărie strălucesc. A măturat pe jos, a pus mâna pe câteva spray-uri cu iasomie pentru masă și s-a răfuit cu frigiderul și gălețile cu gunoi care dădeau pe din afară. A pus mâncare în căsuța păsărelelor care e atârnată de rama de sus a geamului și pițigoii-albaștri îl pârăsc pentru că n-a făcut el chestia asta din proprie inițiativă. Ea îi aduce ibricul ca cafea și ouăle jumări, se așază pe scaun ca să-i pună unt pe pâinea prăjită.

El toarnă cafeaua în două căni și, preț de o secundă, cât întinde mâna după lapte, pe Julia, nu pe Katie o vede în fața lui la masă. Julia dându-i cana.

Katie îi mai dă o porție, încearcă să-l învioreze, se întinde ca să-l ia de mână, îi spune c-ar trebui să găsească pe cineva cu care să poată vorbi, îl face să-și dorească să urle când aude de ideile preconcepute despre psihologie.

— Înțeleg foarte bine dacă nu pot fi eu cea cu care să vorbești, zice ea.

Păsărelele ciripesc în căsuță. Haide. Zi ceva. Ea se joacă cu vârful cozii de cal. El vrea ca ea să plece. L-a răzbit oboseala.

— Pot să te scot la o plimbare? întreabă ea și, la auzul cuvântului „plimbare“, Zeph sare de pe scaun. Doar până la râu și înapoi?

El clatină din cap. Păsărelele se ciorovăiesc, lumina soarelui se reflectă pe oale și cratițe. Ea îl strânge de mână.

— Jude, pe bune, cred c-ar trebui să-ncerci să vorbești cu cineva despre treaba asta.

Se eliberează din strânsoarea ei, se scoală în picioare și începe să se miște prin bucătărie.

— Nu-mi vine să cred că nu s-ar îndrăgosti de casă de îndată ce-am ajunge acolo, face el. Îți aduci aminte că te-am văzut pe tine și pe băieți în seara când ne-am mutat?

— La focul de tabără, da, zice Katie. Mira voia să se joace cu Billy și Arthur, da’ tu erai prea îngrijorat din cauza copiilor mai mari care aruncau cu artificii.

— Și cât de tristă era Julia? Ziceai c-ai adus-o la propria execuție.

Plecaseră de la Cromwell Gardens în dimineața de 5 noiembrie și, până ajunseseră la Firdaws, se făcuse întuneric. Un nor mare și negru plana peste vârfurile copacilor, iar luna nouă intra ca o monedă la locul ei. Voise s-o treacă pe Julia în brațe peste prag, dar ea râsese de el, îi spusese c-o să-și rupă spinarea. Și, în plus, încă o avea pe Mira în brațe, care dormita, după cât merseseră.

Julian aranjase să se facă focul și să fie flori.

— Nu ți se pare îmbietor și plăcut acum, că toată mobila e la locul ei? o întrebă el și ea dădu din cap.

Mira se trezise acum și fugea dintr-o cameră în alta în timp ce el îi arăta Juliei casa. Se opriră în bucătărie. Ea avea lacrimi în ochi.

— Îmi dau seama de ce ții atât de mult la toate astea, spuse ea. Sper doar să ai dreptate și să găsim o cale ca să punem totul pe picioare.

Și-și ascunse fața în cămașa lui. El o ținu strâns, aproape de el.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să fac treaba asta, zise el, sărutând-o pe creștet.

Pe pajiștea din sat ardea un foc de tabără imens, cordita[53] făcând să scânteieze nădejdea în timp ce ei se îndreptau spre mulțimea care înconjura focul. Rachetele scoaseră un guițat și păpădiile aurii țâșniră deasupra capetelor lor, și Julian se trezi că se întoarce să urmărească din priviri panseluța mititică și strălucitoare de pe chipul Mirei, care privea în sus de sub pălărioara ei de lână. Explozia de steluțe îi lumină pielea, gura și ochii îi erau rotunzi de mirare, iar el își dădu seama că e mai plăcut să se uite la fețișoara ei ce urmărea artificiile decât la artificiile care i se desfășurau în fața ochilor. Deodată îi veni un gând grozav: „Asta e! Extaz total. Sunt tată, ce lucru nemaipomenit!“

Trosnetul focului umplu văzduhul, făcând să apară licurici din cenușă. Julian simți mirosul de cârnați. Oamenii se întorceau de pe lângă flăcări cu obrajii roșii. Dincolo de foc, copacii și biserica cea veche își arătau siluetele ce-ți dădeau multă liniște.

Mira, cu obrajii și bărbia precum caramelul, luă primul ei măr învelit în zahăr ars cu mânuțele băgate în mănuși cu un deget. Se ascunse în învelitoarea umbrită a căruciorului de oamenii care spuneau „Bună!“. Mutre de demult care rânjeau în lumina focului ca niște dovleci. „Scumpa.“ „Draga de ea.“ „Frumoasa.“

Julia se prinse de brațul lui și i se sprijini de umăr în timp ce el croia drum prin toată înghesuiala pentru căruciorul Mirei. Copiii cu artificii și coliere sclipitoare din tuburi fluorescente dansau peste tot. Atât de mulți oameni bucuroși să-l vadă pe Julian întors aici, unde îi e locul! Julia mușcându-și buzele de câte ori se întorcea să zâmbească, Julian comentând fără întrerupere:

— Aia e domnișoara Hamlyn-cea-tânără, de la magazinul din sat… Împiedicatu’ ăla de colo, cu baston, e domnul Horseman, proprietarul terenului de lângă casa noastră, e bătrân… Cred că aia-i femeia de la grajduri. S-o întreb dacă n-are vreun ponei pentru Mira ca să meargă și ea puțin călare?

Mira se apleca peste marginea căruciorului cu mânuțele întinse spre ceilalți copii. În timp ce-o plimbau în jurul focului, el își aminti de emoția ce-l cuprinsese în copilărie pe pajiștea asta din sat, țipând la vederea artificiilor, prăjindu-și cârnați pe țepușe deasupra jarului, scriindu-și numele cu niște artificii pe care le ținuse în mână, el și alții aruncând rachete pe acoperișul pavilionului…

Billy și Arthur trecură în fugă pe lângă ei, Katie apucându-i bine de mână. Reuși cu mare greutate să-i facă să stea locului când dădu cu ochii de el.

— Jude!

— A, Katie! M-am tot întrebat dacă nu cumva ești și tu pe-aici.

Puse o mână pe umărul Juliei ca s-o tragă înapoi și să nu plece de acolo. Se simți tare încurcat când trebui să facă prezentările și jenat de zâmbetul ei răutăcios. Katie nu se sinchisi deloc când îl strânse în brațe și de-abia atunci observă el că revenise la parfumul

ei de zambile din vremea adolescenței. La început îl apucă tandrețea, dar pe urmă se înfurie cumplit.

Julian se oprește în loc, se așază și-și împreunează mâinile la ceafă. Sună telefonul.

— Lasă-l să sune, zice el.

Katie strânge niște firimituri, aplecându-se peste masă și măturându-le cu palma într-o cârpă.

— Când ne-am întors de la focul de tabără, Julia s-a dus direct la culcare, povestește Julian. Ne-am certat tare de tot fiindcă nu-i spusesem de tine.

— De mine? zice Katie oprindu-se din ce făcea. Ce să-i spui de mine?

— Ei, știi tu, despre faptul că ești aici, spune el ridicând din umeri. În noaptea aia, Mira s-a trezit plângând fiindcă o durea burtica. Cred că atunci ar fi putut să fie-nceputu'. Of, Doamne Dumnezeule! Și i-am dat mereu calpol.

El începe să se plimbe din nou prin bucătărie, abia își oprește lacrimile. O să trebuiască neapărat s-o roage pe Katie să plece acum. Telefonul sună și nu se mai oprește.

— Să răspund eu? întreabă ea, ridicându-se în picioare.

— Nu. Lasă-l să sune.

---

48. Măsură pentru volum, de 0,568 litri.

49. Instrument de percuție format din două baghete de lemn, care se lovesc una de alta pentru a obține un sunet sec.

50. Instrument de percuție idiofon, care se aseamănă cu clopotul și se atârna de gâtul vitelor.

51. Companie elvețiană producătoare de materiale de papetărie.

52. Marcă de produse de curățenie.

53. Exploziv preparat din nitroglicerină și nitroceluloză.

Unsprezece

Julian o aude pe maică-sa strigându-l. Se străduiește să se trezească, zvârcolindu-se să iasă printr-o gaură din beznă, cu brațele răsucite și degetele lipite cu mâzgă.

— Bietul câine făcea pe el, murea să iasă afară.

Ea țipă deja la el în timp ce urcă scările. A întârziat la un examen, a pierdut un autobuz și, colac peste pupăză, trebuie s-o găsească pe Mira, plantele i se strecoară printre picioare, trăgându-l înapoi, în ciuda faptului că dă mereu din mâini. Chipul Mirei vine spre el, rotindu-se ca o monedă aruncată în sus, meduza mișcându-i-se în păr. El ajunge la lumină prinzând multe guri de aer. Mira are o coroniță de margarete pe cap. El s-a trezit de tot acum, repezindu-se după blugi, aproape împiedicându-se în ei. Jenna a și ajuns în cameră până să se încheie el la prohab. Ea își face vânt cu mâna, călcând pe hainele căzute pe jos cu papucii ei chinezești jerpeliți. Are rochia șifonată, părul încărunțit trebuie aranjat un pic.

— Mamă? Ce faci aici?

— Cum poți să dormi cu ferestrele închise? zice ea trăgând perdelele cu zgomot în timp ce el ridică un tricou de pe podea și și-l trage pe cap. Miroase aici ca-ntr-o cușcă de hamster.

Jos, în bucătărie, o grămadă de sendvișuri făcute de Katie stau nemâncate pe o farfurie cu buline. Julian nu-și aduce aminte ce-a făcut cu mâncarea după ce a plecat ea, dar mațele îi chiorăie. Michael stă în ușa de la hol cât e de înalt, lăsându-și capul în jos sub cadrul ușii, aducând sacoșele din mașină. Câteva muște dezorientate trec ușor peste suprafețele curate în mod subit. Maică-sa se apleacă să miroasă cănuța cu iasomie pe care a cules-o Katie, apoi se grăbește să tragă perdelele și să deschidă ferestrele. Michael îl prinde într-o îmbrățișare de urs și Julian îi mulțumește în gând lui Katie pentru că l-a făcut să se spele.

— Maică-ta înnebunise de îngrijorare… face Michael în timp ce-l studiază pe Julian pe deasupra ramelor de la ochelarii în formă de semilună. Știi, am tot sunat amândoi, zice el privind spre telefon.

Da, tot acolo e telefonul.

Jenna îi dă o ceașcă plină care se mișcă cu zgomot pe farfurioară și mirosul îi ajunge la nări. Cafea cum se face în Iran, cu o păstaie grasă de cardamon plutind deasupra, ceva cu care Julia nu se obișnuise, așa că el renunțase la obiceiul de a bea asemenea cafea.

— Până la urmă ne-am hotărât c-ar trebui s-o pornim la drum, în speranța c-o să te găsim acasă, zise Jenna.

— Cam lung drumul până aici. Dacă nu eram acasă?

Lui Julian nu poate să nu-i sară țandăra. Se așază de parcă ar fi căzut din pod la masa pe care Michael trânțește un teanc de hârtii gros de câțiva inchi[54].

— Contracte, zice Michael, așezându-le în ordine unul peste altul. Și câteva propuneri care s-ar putea să te intereseze.

Julian clatină din cap în timp ce maică-sa îi dă de mâncare câinelui și șterge toate lucrurile cu o cârpă de parcă n-ar fi plecat niciodată de acolo. Următorul pas este să-l grăbească să iasă din casă ca să ia autobuzul pentru școală. Burdușește frigiderul cu cutii de plastic dintr-o sacoșă frigorifică, trăncănind despre ce-a văzut ea în sat: casele noi de la Beardon Hill, pavilionul de cricket făcut praf.

— Vreau să spun, ce fel de om e ăla care face chestia asta de amorul artei, doar ca să se distreze?

Michael adaugă la vraf copii pentru fiecare e-mail la care n-a răspuns nimeni. Temă pentru acasă.

— Ne-am oprit la magazinul din sat. Domnișoara Hamlyn-cea-tânără a zis că s-a-ntâmplat în noaptea cu focul de tabără, un huligan cu niște benzină.

Maică-sa începe să plimbe mătura pe podea, spre toți huliganii mititei care trebuie dați afară, în vreme ce Michael îi spune lui Julian despre faptul că televiziunea e interesată de a lui *Restoration Dogs.* Se pare că e o companie producătoare bună.

— Vor să scrii tu scenariul… spune Michael, uitându-se din nou pe deasupra ochelarilor. M-am gândit că s-ar putea să te distreze și c-ar face reclamă la restul serialului… mai zice și începe să ezite când îi vede fața lui Julian. Trebuie să fie cât se poate de bine, continuă Michael, trăgând un scaun și așezându-se lângă el, punând o mână binevoitoare peste a lui. Știi, ca să ai mintea ocupată cu ceva, mai zice el, arătând spre vraful de hârtii.

Julian își înalță capul. Hotărâtă ca întotdeauna să-i dea să mănânce, Jenna scoate miezul lucios și umed de la un mango, folosind marginea unui pahar de vin ca linguriță, și pune feliile într-un castronel.

— Ai o piele îngrozitoare, spune ea, dându-i castronelul.

Ar putea și el să-i spună că nici ea n-arată din cale-afară de sexy, cu rochia cenușie și șleampătă, boțită de la cât a stat în mașină, cu picioarele jupuite în papucii ăia chinezești, îngrozitor de urâți, pe care-i poartă până n-o să mai rămână nimic din ei.

— Hai, mănâncă, îi zice ea, arătând cu degetul spre castronel.

Fardul de pleoape i s-a întins în ridurile din jurul ochilor și vârful nasului îi e roșu, cu o nară sclipicioasă. Într-un fel deloc lăudabil, îi pare bine că ea arată așa de prost. Flecăreala plină de veselie, dar fără rost, l-a deprimat. E cumva de mirare că nu vrea să răspundă la telefon? Dar când îi vine ideea că poate ea plânge, trebuie să-și mute privirea în altă parte. Se concentrează asupra fructelor rotunde și lucioase, asupra sucului care se prelinge pe lingură, dar își închipuie că lacrimile ei au făcut ca mangoul să aibă gust sărat și aproape că nici nu poate să înghită.

La bufet, se joacă cu animalele de lut: elefantul lui dolofănel și o pereche de bursuci.

— Ziceai c-o să faci ceva cu Mira.

— Da, mi-aduc aminte. Arici, zice ea, cocoțându-se pe marginea mesei. Hai, scumpule, mănâncă. E timpul pentru micul dejun.

— După ce i l-ai arătat pe ăla din grădină în ajunul Crăciunului. Așa e, sau nu? Te-a făcut să-i promiți luna de pe cer?

Julian pune bursucii la loc, întinde mâna până la raftul cel mai de sus și ia două figurine, un bărbat din lut cu doamna și soția lui, tot din lut.

— Fac pe grozavii. Acolo sus, deasupra tuturor celorlalte animale, zice el, punând figurinele pe masă. De fapt, mamă, nu știu cum să mă descurc cu astea.

Ea își mută privirea de la el la figurinele de lut, se ridică în picioare și-l ia în brațe, și el își înăbușă suspinele pe umărul ei osos.

— A, și-a fost un Crăciun de-a dreptul minunat!

Vorbele ei se lovesc de el ca de un zid. Ea îl bate ușor pe spate, având senzația că scoate o găleată goală dintr-o fântână adâncă.

— Era acolo când am ieșit noi să căutăm sania lui Moș Crăciun, s-a făcut ghem când Zeph s-a apropiat. Până atunci văzuse un arici doar în poze. I-am dus o farfurioară cu mâncare pentru câini și ea i-a pus o steluță argintie într-o parte, de la o pocnitoare, a zis că era cadoul lui.

Oftează și, întinzând o mână spre figurinele din ceramică, zice:

— Și n-a fost lacomă deloc în ziua de Crăciun. Doar la fel de emoționată că toți ceilalți și-au desfăcut cadourile la fel cum și l-a desfăcut și ea pe al ei.

Glasul îi tremură de emoție și ea își acoperă gura cu pumnul.

Michael face un pas înainte.

— Haide, zice el. Am promis să nu facem așa ceva, adaugă el, punând mâna pe umărul lui Julian și zgâlțâindu-l un pic. Hai să ieșim la soare.

Jenna își suflă nasul în batista cu buline a lui Michael în vreme ce Julian încearcă să găsească scuze. Zeph își pune labele pe genunchii lui, își ridică semeț capul într-o parte. În ochii lui se citește implorarea tuturor copiilor din orfelinat.

Julian își caută ochelarii de soare, Jenna aduce un covoraș. Chiar și lumina care intră pe fereastră îl deranjează la ochi.

— Cred c-am ajuns să sufăr de agorafobie, zice el, așezându-se din nou pe scaun, nefiind sigur pe de-a-ntregul că nu suferă într-adevăr de agorafobie.

Michael îl trage în sus ca să-l facă să se ridice din nou în picioare și pe urmă îl scoate afară din casă.

Jenna nu se uită când trec pe lângă hambar și întinde mâna spre Michael. Horseman și-a pus frânul în căpițe și a marcat drumul de la casă la râu cu poteci verzi, flancate de copaci cufundați în tăcere. Cerul este de un albastru gingaș și neiertător. Zeph face salturi înainte, adulmecând aerul precum un deținut care abia a ieșit din pușcărie, sărind în vârful căpițelor ca să latre la rândunele.

Roiuri de fărțuri mărunte se ridică pe lângă picioarele lor din iarba pârjolită și dintre buruienile înalte și deșirate de pe luncă. Zeph adulmecă ceva în aer și o ia la fugă într-acolo, împrăștiind semințe de iarbă și de ștevie nesuferită. Jenna arată spre rugii din gard,

unde fructele încârligate de-abia încep să capete culoare.

— Murele arată promițător anul ăsta, spune ea. Să nu uiți să faci dulceață.

Trec pe lângă o jumătate de iepure bâzâit de muște și trebuie să tragă câinele de acolo.

Pădurea e în față. Un mesteacăn argintiu tremurând nervos pe movilița lui marchează intrarea. Jenna arată cu degetul spre el și-i spune lui Michael că e copacul care are mereu vâsc.

Julian le adusese pe Julia și Mira la copacul ăsta ca să culeagă vâsc de Crăciun. Au plecat dimineața devreme, îmbrăcate cu haine groase, mergând cu ghete lipa-lipa prin apă, Mira înfofolită în tot felul de fulare, cu o pălărioară cu urechi făcute cu andrelele și legate sub bărbie. Ea o luă la fugă înainte în căutare de șănțulețe și bălți, cu pojghițe înghețate, sclipitoare, pe care putea să le facă țăndări sub cizmulițele ei de cauciuc, cântând fals un cântec despre pruncul Iisus, pe care-l învățase la grădiniță.

O duse pe Julia de mână. Ea-și pierduse mănușile, dar el îi încălzea mâinile, ținându-i-le într-ale lui. Căciula de lână avea același albastru pal ca ochii ei, la fel de viu și de curat ca cerul fără nori al iernii. Își trase căciula ca să-și acopere urechile și-și strânse părul, răsucindu-l și băgându-l în gulerul de la palton. Vârful nasului și obrajii îi erau un pic ciupite de frig, ea avea un coș la încheietura cotului, iar o foarfecă pentru tuns pomii și gardurile vii îi ieșea din buzunar.

Julian o ridică pe Mira pe umeri în timp ce mesteacănul argintiu apăru tremurător în depărtare, culoarea albă a cojii făcându-l să pară mai despuiat decât oricare alt copac, golaș pe fundalul pădurii întunecate, un punct de reper al locului devenit faimos pentru vrăjitoarele sale.

Mira juca „Ala-bala portocala“ pe capul lui. Trebui să se învârtă ca să poată vorbi cu ea.

— O vezi? E o domniță din povești care s-a preschimbat în copac.

O dădu jos ca s-o lase să alerge și să facă reverențe.

— Uite, acolo sunt nestematele de la coroana ei, zise el, arătând spre singurul ciorchine de vâsc al mesteacănului, încurcat fără păsare și presărat cu perle.

Julia bătea din palme când Mira o porni teleap-teleap în jurul moviliței, tot îngânând la cântecul ăla al ei.

— Ai strivit vreodată o bobiță de vâsc între degete? spuse el, țâșnind în sus ca din arc după ramura cu vâsc, fără să ajungă la ea.

— Nu-mi aduc aminte, zise Julia. Ar trebui să-mi aduc aminte?

— Foloseam sucul ăla pe post de lipici. Pentru sclipici și alte chestii. Când am făcut felicitări de Crăciun, spuse el. E lipicios ca sperma.

Ea se strâmbă.

— Ce copilărie binefăcătoare!

— Anticii îl venerau ca pe un simbol al testiculelor. De-asta ne sărutăm dedesubt… făcu Julian, trăgând-o spre el, lângă trunchiul unui copac, Mira sărind la picioarele lor.

— Și cu mine cum rămâne? strigă ea, vorbele ei ca o lozincă făcându-i să râdă. Și cu mine cum rămâne?

El sări din nou ca să ajungă la capătul ramurii cu vâsc și o prinse hotărât între degete.

— …din cauza aspectului și texturii sucului, care este, știi doar, un pic vâscos….

— Da, am înțeles, făcu Julia.

Aduse ramura destul de aproape pentru ca Julia să ajungă până la ea și să rupă câteva bobițe. El luă o rămurică din coșul ei.

— Divina esență masculină, spuse el, ridicând rămurica spre cer și, în timp ce Julia se apleca să-l sărute, el zdrobi o bobiță între degetul arătător și degetul mare și o unse pe vârful nasului.

Julia țipă și sări în lături.

— Și cu mine cum rămâne? strigă Mira.

Când se întoarseră acasă, prinseră pe fiecare ușă rămurele de vâsc în formă de iadeș. Mira o luă la picior prin casă, țuguindu-și buzele.

— O, la, la! spuse ea în felul ăla obraznic pe care-l învățase Dumnezeu știe de unde, când el și Julia se sărutau în ușa de la baie.

Jenna îi întrerupe gândurile.

— Dragule, chiar că nu pot să mai vorbesc despre nici una din chestiile astea.

— Îî? face el, nedându-și seama c-ar fi spus ceva cu voce tare. Tocmai mă gândeam la vâsc.

— Te rog să înțelegi, spune ea în timp ce ocolesc pădurea pe la margine, trecând pe lângă un câmp cu cai care, plini de speranță, merg în galop spre poartă, ridicând praful, muștele adunându-li-se la ochi în mare alai.

Jenna se oprește ca să le vorbească, să alunge muștele și să le sufle în nări. Michael umple golul. Julian merge mai departe, neoprindu-se deloc, uitându-se fix la fiecare picior pus pe pământul cu urme de pași.

— Știu că-i greu, spune Michael, mergând voinicește alături de el. Dar nu vrei să rămâi în urmă cu plățile.

Maică-sa îi ajunge din urmă.

— E prea ușor să-ți risipești necazurile pe fundul unei sticle de gin, spune ea. Știu foarte bine cum sunteți voi, bărbații din familia Vale. Și-am văzut toate sticlele goale care-au rămas după voi.

Dacă ar fi o ușă pe câmpul ăsta, Julian s-ar duce glonț și-ar trânti-o în urma lui.

— Să nu uiți că taică-tu a fost mare băutor.

— Zău? Habar n-am avut! zice el, gândindu-se că i-ar plăcea să facă stânga-mprejur, s-o șteargă de-acolo.

Ea îi dă una dinadins cu șoldul și-l strânge în brațe, dar el o respinge. Ea se ocupă de alcoolismul lui de când a venit el prima dată beat acasă de la o petrecere. El aruncă cât colo un bulgăre de noroi uscat și pietre sfărâmate. Era doar o chestiune de timp până când l-ar găsi și pe el mort de beat la volan. Taică-su *alesese* sticla în defavoarea nevestei și copilului, nu așa zisese ea? Găsește o piatră și o aruncă cu piciorul în urzici, speriind o pasăre și zburătăcindu-le pe altele, care cârâie de mama focului.

— Ei, cel puțin tu n-ascunzi sticlele goale, zice ea. Și casa nu arată prea rău. Sinceră să fiu, m-așteptam să găsesc o cocină.

„Ce băiat cuminte ești, ți-ai făcut pantofii, ți-ai dereticat prin cameră!“ Mișcă din cap într-o parte și-n alta, născocind în sinea lui cuvinte pentru ea în vreme ce ea nu mai

conține să vorbească.

— Dar ai ceva de lucru? îl întreabă Michael.

— Katie a venit ieri pe la mine și a făcut un pic de ordine pe aici.

Nu ia în seamă întrebarea lui Michael. Nu-i place să spună c-a năvălit Katie peste el, lasă-i să creadă c-a invitat-o el, dacă asta ajută la ceva.

— Foarte bine, face maică-sa, strecurându-și brațul pe lângă al lui. Mă bucur că nu te-nchizi în casă. Acuma Katie s-a-ntors definitiv aici?

Îi vâjâie capul în căldura toridă, pământul e numai piatră și praf încins sub picioarele lui.

— Cel puțin deocamdată, da, așa cred. Lucrează ca suplinitoare. Zice că are o ocazie grozavă să-și găsească un post la școala primară din Woodford.

— E cam mult de mers dacă ăla, cum l-o fi chemând, o să vrea să vină ca să-și vadă copiii, zice Jenna cu multă dezaprobare în glas.

Julian ridică din umeri.

— „Ăla, cum l-o fi chemând“ stă la domiciliul conjugal, ea nu prea poate să facă mare lucru în clipa asta.

— Totuși Penny tre’ să fie în al nouălea cer că-i are pe nepoți acasă, zice Jenna, împiedicându-se și pe urmă nimerind cu capul drept în umărul lui. Merg așa, la pas domol, o vreme, rănita umblătoare, el sprijinind-o cu brațul pe spate.

— Îmi aduc aminte când ai venit acasă cu Katie prima oară, spune ea.

Julian nu poate să nu zâmbească. O zi de iulie, la fel de toridă ca asta. Ultimul autobuz înainte de vacanță, Julian băgând mâna pe furiș sub fusta ei. Pielea lui Katie era foarte moale pe dinăuntrul coapselor și puțin umedă fiindcă le ținuse strânse. Se uita prin fereastra de la autobuz ca și cum nimic nu se întâmpla, geanta ei de școală, închisă bine, stătea în poală la ea, încet-încet Katie desfăcându-și coapsele și lăsând mâinii lui cale liberă.

— După școală n-am avut nevoie decât să mă uit o dată la ea și am știut că n-o să treacă mult până când cineva o să-ți vorbească de prezervative.

— Da, așa e, face el, pufnind pe nări și dând-o la o parte ca să nu-l încurce. Raph m-a lămurit, n-a trebuit să-ți faci probleme.

— Ai fi putut oricând să mă-ntrebi pe mine, zice Michael, făcându-l pe Julian să se crispeze. În loc să-ntrebi vreun străin, vreun hippie.

— Raph nu era un străin, spune Julian. Nu era nici măcar un hippie în adevăratul sens al cuvântului.

Jenna pare să fi căzut pe gânduri o clipă.

— Fiindcă veni vorba, văd c-a apărut din nou, zice ea. Nu mi-a venit să cred când am trecut pe lângă furgoneta lui de pe marginea drumului. Cred că vine aici de… oare de câți ani? Cincisprezece?

Julian face socoteala pe degete.

— Cred c-aveam cincisprezece ani prima dată, zice el.

— Bine, aproape cincisprezece ani, zice ea. Erai un pic cam dus pe altă lume în vara aia și-ți cam plăcea să hoinărești ore în șir de unul singur. Niciodată n-am știut ce făceai. Stăteai cu el mai mult decât acasă. I-ai arătat locul unde înotam noi în râu și după aia m-

am simțit un pic cam nepoftită când erai cu el acolo.

Julian o strânge în brațe.

— Îmi pare rău, n-am știut niciodată că așa stăteau lucrurile, spune. Dar îmi plăcea de el. Citeam amândoi aceleași cărți din greu.

— Nu-ți face probleme, zice ea. Toată lumea spunea mereu c-o să trebuiască să-ți găsești un mentor bărbat.

Michael își drege glasul, dar ea îl întrerupe indiferent ce-avea el de gând să spună.

— Da' nu mi-a plăcut că te-ai ras în cap după ce a fost el aici prima oară, într-o vară. Arătai ca un neisprăvit.

Vara lui 1983. Furgoneta lui Raph pe marginea drumului, o urâțenie de stinghii vopsite în mov țipător și cafeniu, terierii care alergau de colo-colo, mereu în pericol să cadă securea pe ei, un bărbat musculos și ras în cap aplecându-se să tragă de lama securii, cu cizma pe un ciot de copac.

Raph era fără cămașă pe el, bronzat bine, tatuajele lui aruncând săgeți de lumină când pe Julian îl dezarmă cu un zâmbet care îi transformă chipul într-o rază de soare. Îi făcu semn lui Julian să vină la el. Părul negru începuse să-i crească din nou pe cap. Cârlionții strălucitori ai lui Raph n-aveau să-și facă iar apariția până în vara următoare. În ochi i se vedeau sclipiri.

Aruncă securea așa încât lama se înfipse în gazon și își șterse sudoarea de pe față cu un fular roșu cu buline albe, pe care-l deznodase de la gât. Uitându-se peste umărul lui Raph, Julian văzu interiorul furgonetei, rafturile cu șipci viu colorate burdușite cu diverse: cărți, hârtii, vase de lut atârnate de cârlige.

— Mă-ntrebam dac-ai putea să-mi spui unde se poate înota cel mai bine aici, zise Raph, prinzându-l pe Julian de mână, în semn de salut.

— Așa, deci n-a venit aici decât în august? Și unde-a stat tot restul anului? vrea să știe Michael în timp ce merg mai departe.

— A, peste tot, în Devon, Dorset, Glastonbury, Țara Galilor. Dar cu tot convoiul. A zis că are nevoie de luna august pentru propria persoană, că de-asta a venit aici.

Michael își drege glasul cu puțină emfază.

— Tre' să fi fost o adevărată binecuvântare pentru sat faptul că n-a apărut toată adunătura aia. Nu văd pe nimeni pe-aici care să se dea în vânt așa de tare după chestia asta.

— Da, întotdeauna a fost balamuc de câte ori a dispărut o mașinărie cât de mică, spune Jenna. N-avea cum să se simtă bine de câte ori consiliul parohial se înfuria. Și recunosc, uneori mi-am făcut griji, petreceai prea mult timp umblând haihui cu el. Odată am venit să vă caut pe câmp noaptea și stăteați acolo, ca niște țigani, pălăvrăgind, cu berea-n mână și cu un foc prăpădit arzând lângă voi. Nu m-ați văzut deloc. Mi-aduc aminte c-am stat acolo, zicându-mi că, la prima vedere, părea o viață plină de farmec, aproape dorindu-mi să pot să vin și eu cu voi.

— N-aș suporta să nu pot face o baie, comentează Michael gâfâind un pic.

— Raph e cea mai fericită persoană pe care-am întâlnit-o vreodată, zice Julian și zâmbește doar gândindu-se la Raph. N-o pornise la drum de multă vreme când a început să vină aici. A intrat în convoi abia după ce l-au lăsat la vatră de la marină. A fost acolo

când s-a scufundat *Belgrano*[55]. S-a-nfuriat…

— Nenorocita de Thatcher! zice Jenna. Nici nu-i de mirare că Raph a intrat în Convoiul Păcii.

— Da, și imediat după aia în altă bătălie. Mai ții minte în ce hal era furgoneta lui după bătălia de la Beanfield[56]?

Pe Julian îl trec fiorii când se gândește la rezervorul care curgea, la geamul de la portieră acoperit cu carton, la spiralele de metal încovrigate unde pătrunseseră rângile printr-o laterală a cabinei.

— Nu mi-a venit să cred că mergea încă. Îi spărseseră toate geamurile și dăduseră cu picioarele în portiere. Convoiul tocmai încerca să ajungă la Stonehenge, nu era nevoie de una ca asta. Și bietul Raph, dacă te uitai la fața lui…

O dungă vânătă îi brăzda un pomete, rezultatul faptului că fusese tras afară din furgoneta lui prin parbriz.

— Am văzut totul la știri, zice Jenna și se strâmbă. Nenorocita aia de femeie care își umfla mușchii. Într-adevăr, îi atacau pe toți. Vreau să spun că polițiștii arătau pur și simplu ca niște huligani în uniformă. Câteva autobuze luaseră foc, fum peste tot, și n-o să uit niciodată imaginea gravidei ăleia în rochie albă, care stătea printre aracii cu fasole, rugându-se să i se dea voie să plece, cu copiii îngroziți, alergând și țipând pe lângă ea.

— Lui Raph a trebuit să-i pună niște copci, zice Julian. Încerca să negocieze cu poliția. Voiau să se întoarcă, dar fuseseră încolțiți pe câmp. Era ca și cum li s-ar fi spus să nu-i lase să plece până când n-o să le tragă o mamă de bătaie zdravănă și n-o să dea foc la toate mașinile în care stăteau.

Zeph gonește un fazan din tufișuri, care dă din aripi și cârâie, și toți se opresc ca să se uite cu cătă lipsă de grație se înalță. Julian își îndoaie degetele de mai multe ori, făcând un gest ca și cum ar trage în el.

Ajung la râu și Jenna ia de la Michael covorașul de picnic, îl întinde pe mal. Gâștele canadiene se găinățează peste tot. Scurmă și aruncă cârnați de găinaț verde în apă. Împuțitele, mereu sunt o pacoste pe capul omului și nici măcar nu-s prea bune de mâncat!

— Ca niște pește grețos și plin de ațe, le spune Jenna. Vrei s-o inviți din nou pe Katie cât suntem noi aici? îl întreabă ea. Arăta așa de drăguț de Crăciun, nu și-a pierdut silueta, ceea ce, dacă ne gândim la cât de grasă e mă-sa…

— Nu se poate să fi fost foarte plăcut pentru Julia s-o găsească pe fosta ta pitită în felul ăsta, m-am gândit, se bagă Michael în vorbă, trântindu-se pe pătură cu un „hop și-așa“.

Julian se întoarce cu fața la el, își ia capul în mâini și-și dorește din toată inima să termine Michael odată. N-are el norocu’ ăsta!

— Și Julia, care trebuia să se ducă mereu la Londra. Deloc ușor, continuă Michael și, deși are ochii închiși, Julian simte că maică-sa încearcă să-l facă pe Michael să tacă doar uitându-se la el.

Michael a fost de față când Julia și Katie s-au întâlnit a doua oară. Era ajunul Crăciunului. Vestit de cântări. Julia, roșie în obraji de la vin, desculță, râcâind și punând în castronul lui Zeph resturile de la mâncarea de carne de miel pe care o avuseseră la prânz,

cu părul ieșindu-i de sub o basma verde cu alb, cu desene întortocheate. Michael, lângă pomul de Crăciun, dând peste cap un pahar de vin roșu, îmbrăcat cu vesta lui galbenă de sărbătoare, care-l făcea pe Julian să se gândească la un vulpoi din desenele animate. Mira dădu fuga la fereastră.

— E Moș Crăciun!

Felinarele licăreau pe drum. *Ascultați-i pe îngerii vestitori*[57] se auzea tot mai aproape. Jenna, țopăind prin hol, cu cea mai nouă pereche de papuci chinezești ai ei, și deschizând larg ușa corului pestriț de la biserica Sf. Gabriel. Din grămada de bărbați, femei și copii, Katie ieșea în evidență cu haina ei largă, cu gulerul de blană ca un voal subțire de ceață care-i încadra chipul. Băieții ei, blonzi, cu căciulițe cu ciucuri în vârf, erau ca niște îngerași de pe felicitările de Crăciun, cu chipurile luminate de lumânări puse în borcane de dulceață care atârnau de cârje ciobănești[58]. Michael, cu glasul lui puternic de bariton, ieși să cânte cu ei, întinzându-și brațul ca Pavarotti. În spatele lui, în harababura din hol, Mira sărea în sus și-n jos și Julia se lipise de spatele lui, sâsâindu-i în ureche:

— Asta-i Katie, nu-i așa?

Jenna nu avea ochi decât pentru vechea ei prietenă, Sue, care făcea semne cu mâna și zâmbea în timp ce cânta cu o lumânare electrică în mână.

— Arăți nemaipomenit! zise Jenna și, când terminară de cântat, întrebă dacă n-ar vrea să vină înăuntru și să mai cânte o colindă în fața focului.

Se oferi să aducă vin de Xeres și plăcinte, aruncându-i doar o privire grăbită lui Julian, să vadă dacă nu cumva sărise ea peste cal.

— Nu te-ai schimbat deloc, spuse Jenna, îmbrățișând-o pe Sue în prag, iar Sue intră zicând:

— O, și Firdaws arată la fel! Ca și cum n-ai fi plecat de-aici.

Jenna întinse mâna spre Julian și spuse:

— Da, sper c-așa e. Deși acuma-i a lui…

Julia stătea acolo, chiar lângă ea.

— Și a Juliei, zise el cu asprime, întinzând mâna. A mea și a Juliei.

Coriștii intrară, lăsându-și ghetele la ușă, deși Julian le spusese că nu trebuia. Mira sări la Billy și Arthur. „Băieții cu artificii“, așa le spuse ea.

— Da, și pe urmă ne-am dus acasă și bunica a avut mai multe rachete doar pentru noi, se lăudă Arthur, ștergându-se la nas cu mâneca.

Julian își dorea din toată inima să n-o fi văzut pe Katie cum, din gulerul ei de blană, roșise până-n albul ochilor, și să nu-i fi spus „Jude“, făcând-o pe Julia să ridice din sprâncene a mirare.

Ieși din cameră ca un bolid când îl chemă maică-sa să caute sosul de unt cu brandy.

Spre marea ușurare a lui Julian, ziua de Crăciun începu cu impresia că prezența lui Katie fusese uitată. El și Julia se împiedicară unul de celălalt, alungându-și somnul când cocoșul nu cântase încă. Trecură pe lângă camera de oaspeți și auziră blândul duet de sforăituri scoase de Michael și Jenna, și ajunseră la Mira, care-i chema, și bolborosiră încetișor deasupra șosetuței ei de Crăciun. Se uitară la ea din ușă, zâmbind tot mai larg pe măsură ce bucuria ei devenea și a lor. Mira, înconjurată de hârtii multicolore, pronunță fiecare cuvințel perfect ca o mătușă politicoasă, rămasă fată bătrână:

— Vai, sigur! E tocmai ce-mi doream.

Suflă într-un fluier de tren, apăsă pe rățușca cea nouă pentru baie ca să scoată un fel de chițăit, făcu pisicuța de lemn să danseze pe picioarele ei elastice și-i făcu pe ei să râdă.

Lângă bradul de Crăciun, lui Michael i se lumină chipul când Jenna scotoci și scoase la iveală un pachet mărișor, pe care li-l dădu.

— Oho, așteptați să vedeți ce-a făcut pentru voi! spuse Michael, frecându-și mâinile.

— Ssst, zise Jenna, împungându-l prin vestă. O să strici surpriza.

Julian și Julia își împinseră pachetul unul altuia pe podea.

— Tu-l deschizi.

— Nu, tu.

— Aveți grijă! Nu-l zgâlțâiți! făcu Jenna. Doamne Dumnezeule, da' deschideți-l odată unu' din voi. Julian?

— Și cu mine cum rămâne? Nu pot să-l deschid eu? se auzi glasul Mirei, așa că puseră pachetul cu panglică de satin verde în fața ei pe podea.

— Da' fii atentă! E pentru mami și tati, îi spuse Jenna când fetița trase de panglică și rupse hârtia.

Înăuntru era o cutie solidă cu un capac care nu se înșuruba.

— Ai grijă acum!

Jenna o urmărea cu ochi de vultur pe Mira, care ajunsese la foița dinăuntru și apucase două figurine de lut, câte una în fiecare mână.

— Vai de mine, să nu le ciocnești una de alta, păpușica mea! spuse Jenna. Sunt foarte mândră de ele.

Erau sculptate și vopsite frumos, fără nimic pe ele în afară de milostivele frunze de viță pe care Jenna li le pusese în față. Julia se duse imediat s-o îmbrățișeze pe Jenna și primi un pupic drept răsplată. Atenția Jennei fusese deja captată de Julian, care râdea de genunchii noduroși ai figurinei ce reprezenta un bărbat.

Acum Julian stă pe malul râului și nici unul nu vrea să-și aducă aminte de nimic din toate astea. O libelulă aterizează pe umărul Jennei și femeia nu se mișcă pentru ca toată lumea să-i poată admira giuvaierul smălțuit. Soarele le încălzește spinarea. Zeph se așază un pic mai sus pe pantă în poziție de pază.

Jenna stă în picioare și-și întinde brațele deasupra capului. Se duce la mal.

— Ar fi trebuit s-aducem niște prosoape.

Michael și Julian schimbă priviri pline de panică.

— M-a făcut să înot în Serpentine[59] de ziua ei, zice Michael, deplângându-și singur soarta.

Julian geme.

— Vai de mine, ce noroc spart în fund ai avut! Dar ar fi trebuit să veniți aici. Nu-mi vine să cred c-am uitat.

Jenna se fâțâie de colo-colo.

— Chestia asta a fost săptămâna trecută, spune ea. Și nimeni nu s-ar aștepta să-ți aduci aminte. Nu chiar acum. Oricum, n-am costumul de baie pe mine.

Se trântește din nou jos lângă ei.

— Da' nu țineți minte când am venit aici de ziua mea, toți grămadă, și prietenul tău,

Raph, înota în pielea goală? întreabă ea, făcându-l pe Julian să pufnească pe nas.

Pe Raph îl durea-n cot. Călca pe apă și râdea de ei cu gura până la urechi, strigându-i „La mulți ani“ Jennei, ridicând mâna ca s-o salute, tatuajele trecând subtil de-a lungul omoplaților lați de la umerii lui ca niște aripi.

— Sue a fost cu totul de acord cu noi când ne-am aruncat hainele cât colo și ne-am dus după el, face Jenna chicotind.

Pentru o clipă e plăcut să-ți închipui cum a zburat de pe mal „lăptăria“ lui Sue.

— S-a întâmplat în primul an când a venit, zice Julian. După aia a avut mereu chiloți pe el.

— Sunt prea bătrân ca să stau pe pământul ăsta tare, spune Michael. Hai s-o pornim spre casă.

— Crezi că s-ar putea să te-ntâlnești cu el? întreabă Jenna, rămânând la subiectul „Raph“. Tare mi-ar plăcea să știu cum o duce.

— Da’ de unde-atâta interes așa, din senin? Nu te-a interesat niciodată, de obicei mă întrebai pe mine despre el.

— Da, bineînțeles, zice ea.

Odată întorși la Firdaws, Jenna se apucă să facă niște cotlete la grătar, pune apă la fiert, tăind mere și ceapă și mișcându-se nestingherită de parcă n-ar fi plecat nicicând de acolo. Fundurile de lemn sunt unde ar trebui să fie, puse în ordine unul peste altul lângă dulapul cu pahare, cuțitele sunt în suportul lor obișnuit lângă chiuvetă. Ca un gest de reconstituire fidelă, Katie n-ar fi putut face ceva mai grozav.

Jenna aduce farfurii și tacâmuri la masă și-i face semn să le așeze el. Figurinele de lut sunt unde le-a lăsat: bărbatul, un pic întors într-o parte spre rotunjimea încântătoare a taliei înalte a femeii, pielea fină de culoarea hârtiei de împachetat, ochi de un albastru electric, părul la fel de strălucitor ca un ghioc abia scos din mare.

Mirosul de carne grasă pusă pe grătar umple camera. Jenna îi face semn cu o paletă, îi sugerează să pună niște muzică, dacă tot a așezat masa. El întinde mâna și ia femeia de lut. E nemaipomenit de bine proporționată, o frumusețe, poate cu sânii un pic mai mari decât ai Juliei. Ochii ei de un albastru strălucitor au o privire de-a dreptul sălbatică, abia acum vede el.

Jenna aduce carafa cu apă la masă, începe să așeze ea însăși farfuriile, căci grăsimea de la cotlete sare și stropește sub grătar. Îl vede că stă acolo cu figurina în mână și se repede ca un uliu la el, făcându-l să sară în picioare.

— Bine, bine. Stai că te-ajut!

— Dă-o aici!

Îi smulge femeia din mână.

El încearcă să strige „Nu“, dar cuvântul nu-i vine destul de repede și mâna ei se arcuiește înapoi și aruncă femeia de lut, care se izbește de frigider, zguduindu-l. Zguduind-o pe ea. Zeph latră și Michael intră în cameră, cu telefonul încă la ureche, vede cioburile de pe podea.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat?

54. Unitate de măsură pentru lungime, folosită în Anglia și Statele Unite (2,54 cm).

55. *Generalul Belgrano*, crucișător ușor din flota de război a Argentinei, scufundat de submarinul britanic *Conqueror* în 1982, în timpul Războiului Malvinelor.

56. Conflict desfășurat pe parcursul a câteva ore, în 1 iulie 1985, între tinerii din Convoiul Păcii și poliția din Wiltshire, care a împiedicat organizarea festivalului liber de la Stonehenge. Mulți tineri au fost răniți și arestați. Este considerat una dintre cele mai mari acțiuni de arestare în masă a civililor de după cel de-al Doilea Război Mondial.

57. *Hark the Herald Angels*, colindă de Crăciun englezească.

58. Este vorba de niște ornamente de Crăciun de diferite dimensiuni, în formă de bastonașe (J), cu dungi albe și roșii. Albul reprezintă puritatea lui Iisus, roșul, sângele care a curs când a fost răstignit, iar J vine de la Jesus, varianta englezească a numelui lui Iisus.

59. Lac în Hyde Park, la Londra.

Doisprezece

Lumină. Agitație. Culoar sclipitor, zgomot de pași. Zgomot de lift, senzație de frică în stomac, un alt culoar sclipește, gratiile de la pat vibrează, un cap pe o pernă de culoarea seului. Tunel de plexiglas, nervuri negre în zbor, înghițindu-le ca o balenă. Pagerul cuiva începe să zbârnâie, o străfulgerare de lumină fluorescentă. Mira, cu o mânuță pe frunte. Fâșâitul ușii pneumatice duble, pe care scrie picu[60], grație tehnologiei celei mai avansate.

Forme nemișcate plutesc în derivă pe mări de fire și tuburi, monitoarele au imaginea încețoșată, valuri de neon, linii ale orizontului, munți, linii ale vieții. Aparatele fac clip-clop, glasuri care murmură și strigă, sună un telefon și se aude o alarmă, blip, blip, blip. Țăcănitul ventilatoarelor, pe monitoare se vede ce trebuie, ticăit de pompă, plasturi și bandă adezivă îi țin tuburile la locul lor. Mânuța Mirei e moale în mâna lui. Degețelele ei par pătate de nicotină.

Unul din leduri, cel roșu, se aprinde și Julian nu poate să bage banii în fantă. Lovește cu palma. În spatele lui, altcineva dă lovitura cu un zornăit tot mai puternic de metal pe metal. O tăviță cade pe podea, împrăștiind tot ce e în ea. Moneda nu se mișcă și Julian dă cu pumnul în automat. Ventilatorul se oprește, făcând alarma să sune nebunește, și Mira deschide ochișorii brusc. Julian îi împinge patul cu putere ca pe o manetă de la un joc mecanic, în timp ce asistentele vin în fugă.

Se trezește lac de sudoare. Maică-sa stă în picioare, privindu-l de deasupra, ținând în mână o ceașcă de cafea aburindă cu cardamon, specialitatea ei.

— Bea-o cât e caldă, dragul meu.

Se așază pe marginea patului, în vreme ce el întinde mâna după telefon ca să vadă ce oră e. Îi tremură mâna tare de tot.

— Fir-ar a dracului, zice el, ridicându-se pe perne.

Clatină din cap, încercând să-și alunge visele cumplite, dar fără succes.

— O, Doamne, am același coșmar întruna, zice el.

Jenna îi dă ceașca și se duce la fereastră.

— Oare s-o termina vreodată? Nu pot să-mi scot chestia asta din cap. O văd mereu la terapie intensivă, toate tuburile alea, părul căzându-i în smocuri, pielea capului galbenă de tot.

Trebuie să-și pună mâna la ochi când maică-sa dă perdelele la o parte.

— Of, și lumina asta…! Mi-am făcut griji c-o să se trezească și-o să vadă că n-are

deloc păr în cap. Ce sperietură să fie pe ea când o să-și vadă capu' ca o lună plină…

— Julian, încearcă să nu mai faci chestia asta.

— Și-am dorit atâta să se trezească din nou, voiam cu orice preț s-o văd zâmbind ceas de ceas. Și pe urmă mă trezesc aici și mă gândesc că, de câte ori a fost bolnavă, scăpam de ea cu un video.

— Te rog, nu te mai învinovăți atâta, spune maică-sa, aplecându-se spre el și punându-i mâna pe frunte. N-aveai de unde să știi ce nu e-n regulă.

— Nu? face el, luându-se dintr-odată cu mâinile de cap.

— Nu te mai trage de păr!

— Nici nu-ți închipui ce zgândărit eram când se tot îmbolnăvea…

Jenna încearcă să-l liniștească, să-i aranjeze părul, dându-i-l peste cap.

— Nu făceam altceva decât s-o plantez în fața televizorului, cu niște brânză și niște biscuiți, până mergea la culcare…

— Și eu făceam exact la fel cu tine, zice ea. Practic, erai un părinte singur în timpul săptămânii.

— I-am dat calpol cu nemiluita când ar fi trebuit s-o duc la doctor.

Își pune perna pe față și își împlântă pumnii în ea.

— Julian, noi am trecut prin toate astea de o sută de ori. Doar ai dus-o la doctor. Ai dus-o de mai multe ori la doctorul Andrews.

— Și de fiecare dată n-am zis nimic când ne-a trimis acasă.

Julian împinge perna mai jos, îl imită pe bătrânul doctor care-i face semn să plece, cu un zâmbet de mare îngăduință.

— Da, copiii se-mbolnăvesc, fac temperatură și au dureri de stomac.

Se bagă la loc în așternut.

— Of, biata de ea!

Jenna încearcă să-i tragă perna de pe față, dar el o ține strâns și o roagă pe maică-sa să-l lase în pace.

— Julian, te rog, termină odată. Scoală-te acum și hai să-l scoatem la plimbare pe amărâtu' ăla de câine.

— Nu pot. Vreau să dorm.

Valuri de disperare îl răscolesc sub coaste. Maică-sa stă lângă el și-l freacă pe spate, e numai piele și os, spunându-i să ia lucrurile pe măsură ce vin, unul câte unul.

Trebuie să muncească, nimic altceva n-o să-l salveze. Jenna l-a făcut să-și deschidă corespondența. I-a citit-o ea peste umăr. Erau anunțuri finale de la constructori și de la compania de construcții, vești proaste de la bancă. Calculele contabilului fuseseră optimiste când s-a dus la el pentru Firdaws: până la urmă vânzarea casei de la Cromwell Gardens a acoperit mai puțin de jumătate. Chiar de Anul Nou luase hotărârea să muncească pe brânci ca să le scoată pe amândouă din încurcătura în care el singur le băgase.

— O să beau pentru asta.

Julia ciocni cu putere paharul cu el când Big Ben bătu miezul nopții și jocurile de artificii explodară la televizor. „Doamne, Dumnezeule, îi veni lui să spună, o să fac tot ce-mi stă în putință." Ar fi trebuit să meargă amândoi la o petrecere la Londra. Dar Mira se

îmbolnăvise din nou, luase alt virus. Petrecerea era pe o casă plutitoare la Hampton Wick, cu porc la cuptor și dans pe punte. Freda avea să fie acolo, și William la fel. Karl venea cu prietena lui de la Amsterdam. Jenna și Michael încercară să-i facă se să ducă. Pe bune, nu era nici o problemă să aibă grijă ei de Mira. Mira tremura pe canapea în ciuda sticlei cu apă fierbinte de pe piept și a plăpumii înfășurate bine pe lângă ea.

— Da' cu mine cum rămâne?

Ea nu spusese nimic, cu toate astea Julian o auzise.

Se duse după calpol. Unde să întâmpini mai bine Anul Nou decât aici, își spuse el, uitându-se la Julia ținând în poală capul Mirei, dându-i cu blândețe la o parte părul de pe frunte, mirosul de pin și strălucirea pomului de Crăciun, buștenii de măr trosnind în foc?

Julia făcu liniștită o baie care dură mult, încuind ușa a ceea ce zicea el că e baia familiei Nicholson. Julian se opri pe palier ca să tragă de câteva ori pe nas mirosul uleiului de baie pe care-l folosea ea de Crăciun, grepfrut și trandafiri, dar rezistă ispitei de a bate la ușă ca să intre și să se uite la ea cum face baie. Gândul la baia în formă de ou, care era îngrozitor de nelalocul ei acolo, unde ar fi trebuit să fie patul, și pereții acoperiți cu imitație de marmură îi ușurară sarcina de a-l ignora pe acel Bonnard[61] pe care-l avea în el. Se duse să vadă ce face Mira. Fetița era în mijlocul patului lor, cu gura deschisă, sforăind încontinuu, cu o mânuță pe frunte, fără temperatură prea mare, care scăzuse datorită lichidului roz fermecat.

La parter, Jenna bombănea despre plăcinta cu șuncă și curcanul care se răceau. În cele din urmă Julia se duse la ei, arătând mai relaxată după baie, pielea strălucindu-i de la loțiunea de corp. Era îmbrăcată cu puloverul de culoarea lavandei și cu blugi, în păr cu niște irișI de mătase pe care i-i pusese Julian în șosetuța de Crăciun. Jenna rămase cu gura căscată.

— Vai ce frumoși sunt! Se asortează cu puloverul tău.

Jenna arătă cu degetul spre flori. Julia își duse mâna la cap și zise râzând:

— A, le-am folosit ca să-mi prind părul, să nu se ude, spuse ea, desfăcându-le și lăsându-și părul liber.

Julian îi luă din mână florile de mătase, în timp ce ea își trecu degetele prin păr. Strânse și desfăcu una, care îi prinse pielea de la degetul mare ca o mică falcă de plastic. Petalele de mătase fuseseră pictate de o femeie din celălalt sat. IrișI în culori delicate, cu stamine negre ca de catifea și gurițe de un galben strălucitor. Le găsise la bazarul de Crăciun de la biserica Sf. Gabriel și o pusese pe Mira să jure că n-o să sufle o vorbă, căci fetița îl văzuse cumpărându-le.

— Pentru mami, zise el, ducându-și degetul la buze.

Solemnă, Mira îl imită spunând:

— Așa să-mi ajute Dumnezeu, făcându-și semnul crucii pe piept, ceea ce lui îi dădea totdeauna fiori.

Stătu în spatele Juliei, dându-i părul la o parte ca să se îmbete de parfumul mângâietor răspândit de ceafa ei, de noua loțiune de corp cu grepfrut și trandafiri, și de mirosul mai pregnant de mosc al pielii.

— Mai lasă-mă-n pace.

Julia sări în lături, depărtându-se de el, și el se simți așa de jignit de privirea ei, încât

scăpă irișii pe jos, unde rămaseră până ce îi luă Jenna și îi puse sus, pe dulap, ca o coroană căzută la picioarele bărbatului și femeii de lut.

Julian se înfioară acum când se gândește la locul de pe dulap, la furia Jennei de cu o noapte în urmă. Femeia pe care o lucrase cu atâta dragoste, bucățele pe podea. E încă șocant, câtă violență! Astăzi maică-sa e mai calmă. Își ține mâna pe fruntea lui. Are pielea mai moale datorită cremei cu care s-a dat. Și, colac peste pupăză, capul începe să-i vâjâie. Își dorește din tot sufletul ca Jenna să se lase de tras perdelele. Își păstrează ultima înghițitură de cafea ca să ia un paracetamol. La fel de mult își dorește ca maică-sa să nu mai deschidă nici ferestrele. Păsările devin de nesuportat, gâlcevitoare și gălăgioase. Adie o briză și păsărelele îi dau cu tifla. Scotocește prin sertarul de la noptieră doar-doar o găsi un calmant. Cremă, vitamine, o unghieră, bucățele de hârtie. Scoate la iveală o singură sârmuliță pentru desfundat pipa, răsucită bine, plină de scame. Nici urmă de iepurașii pe care-i făcuse ca s-o distreze pe Mira, cu fețe desenate cu carioca, o familie întreagă de iepurași, fiecare cu numele lui. Zâmbește în sinea lui când își aduce aminte cum imita fetița glasul lui Baby Bunny, cu vocea ei nostimă, dar aspră și ascuțită, cu chicotele ei ciudat de răgușite, și continuă să caute pastilele. În fundul sertarului, încurcată printre niște benzi adezive, găsește cutia și, de asemenea, un recipient mic de sticlă în care e o jumătate de țigară cu canabis.

Ține tubul în lumină, țigara e făcută la marele fix. Stă acolo din ianuarie, uitată din seara când a ieșit la Amsterdam cu Karl în oraș.

— Ești tâmpit de-a binelea?

Julia o ținuse pe a ei cum că era mare tâmpenie să treci prin vamă la Heathrow cu țigara tot în buzunarul de la haină. Julian țopăia plin de veselie, pur și simplu nu putea să stea locului. O călătorie în pas alergător pe la editorii lui olandezi fusese încununată de succes. Furia ei nu făcu altceva decât să-i stârnească râsul.

— Pur și simplu am uitat c-o am la mine. O spun cinstit. Și Karl, și eu am fumat la hotel și pe urmă nu m-am mai gândit la chestia asta nici un pic.

Julia făcea atâta caz de toată bagatela asta. El trebuia s-o tot roage să-l asculte, sărind de pe un picior pe altul de nerăbdare ca să-i dea o anumită veste bună.

— Acum, dacă taci doar un minuțel…

Ea aduse o budincă cu cârnați, din care ieșeau aburi, iar mănușa de bucătărie de pe mâna ei subțire îl făcu să-și amintească de mănușa de piele pe care o avusese pentru șoim.

— Ascultă-mă, zise el.

Avea o jucărie yo-yo pentru Mira de la Amsterdam, una în care se aprindea o lumină când o răsuceai. Fetița se făcuse bine, îi mai curgea doar puțin nasul și se înfurie dintr-odată fiindcă nu putea să se descurce singură cu jucăria. Era prea mică pentru sfoara de care trebuia să tragă, așa că taică-su o ridică pe scaunul din bucătărie și-i apucă mânuța cu mâna lui ca să facă amândoi jucăria să se răsucească și să se aprindă lumina dinăuntru. Julia nu mai era supărată din cauza noii lui cariere de traficant internațional de droguri. Încălzea sosul de ceapă pentru budinca aia cu cârnați.

— Cred c-am rezolvat problema unde-o să stai la Londra. Cu tatăl lui Karl…

Julia se opri și nu mai mestecă în tigaie, punându-și mâna pe frunte.

— Of, Doamne sfinte! făcu ea.

Țigara asta fumată pe jumătate stă aici de șapte luni bune. Mânat brusc de impuls, Julian o scoate din tub. O miroase, curăță cărbunele de la capătul ars. Găsește o brichetă și se duce cu țigara la fereastră. Se apleacă în afară. Nici n-o aprinde bine, că-l și apucă o tuse de-i dau lacrimile. Mai trage de două ori din țigară, ține fumul în plămâni cât timp poate să-și stăpânească accesul de tuse și o stinge pe pervazul de la fereastră, cu usturime în gât.

Habar n-are de ce-a făcut asta, dar imediat se simte mai liniștit. Aplecându-se mai mult în afară, dă cu ochii de licărirea râului care trece prin Horseman's Fields, de cineva care merge pe un ponei bălțat ce-și leagănă coada încoace și încolo, de frunze sclipind în vântul care abia adie. O cioară îi atrage atenția și el o urmărește cu privirea cum se plimbă maiestuos pe gard înainte și înapoi, oprindu-se în loc ca să facă observații nepotrivite sub aripă. Tot îl mai doare capul, dar cel puțin vâjâiala a început să fie ritmică.

Aprinde iar țigara cu canabis și o stinge din nou după ce trage o singură dată din ea. Cel puțin, dacă-i amețit de droguri, s-ar putea să i se facă foame. Mâncărurile făcute de maică-sa vin special pentru el, parcă ieșind dintr-o oală de porridge fermecată.

Mănâncă. Mănâncă. Mănâncă. Jenna bate cu lingura de lemn în coaja unei rodii. Nestemate strălucitoare precum buzele unui copil cad pe carnea de miel și pe lintea condimentată și ajung în fața lui aburind, pe un rând de orez, într-un castron plin cu vârf. Maică-sa îi punea smântână în porridge și-i ungea pâinea prăjită cu unt până ce începea să curgă, făcându-l pe Michael să saliveze și să urmărească cu ochi pofticioși fiecare bucățică ce ajungea în gura lui Julian. Mănâncă. Mănâncă. Mănâncă.

Se vorbea, se vorbea la nesfârșit, farfuriile veneau întruna, glasul Jennei subțiindu-se tot mai mult, al lui Michael ca un ciocan pe creier, și nici un semn cum c-o să plece curând.

Vai, dar fumul ăla ultim pe care l-a tras scurt din țigară a fost o greșeală cumplită. Se trezește deodată împleticindu-se prin cameră, cu siguranță este un pachet de biscuiți undeva, dar desigur nu e nici un biscuit și toate drumurile duc, în mod inexorabil, la lucrurile alea încurcate și la puloverul de culoarea lavandei care e sub pat la el. Ascultă la ușa de la dormitor, îi pare rău că n-are încuietoare. Ia puloverul în mână, se bagă la loc sub cearșafuri și-l strânge la piept.

Julia avea pe ea puloverul ăsta în dimineața când a plecat el la Amsterdam. Aplecându-se să-și tragă chiloții, fiind încă așa de somnoroasă, bălmăji ceva de-abia auzit când el sări și o prinse bine.

— Tare-aș vrea să nu pleci, spuse ea.

— N-am cum, zise el, apucând-o de șolduri și împingându-se în ea pe la spate.

— Acuși o s-apară Mira pe ușa aia.

Ea râdea, împingându-l la o parte doar pe jumătate.

El îi dădu drumul și se așezară amândoi unul lângă altul pe pat.

— Nu prea sunt în apele mele când știu c-o las și ea nu se simte bine deloc, dar am promis c-o să fiu acolo. E singura zi când olandezii pot să-i adune pe toți.

Michael îl ducea cu mașina la aeroport. O să fie alunecuș pe șosea, așa c-o să trebuiască să plece cu mult timp înainte. Julian se uită la ceas. Era încă destul de devreme.

— Avem timp să ne-o tragem repede?

După cum le era obiceiul, ca să se ascundă de Mira, care putea să apară oricând, făcură treaba aia pe o bucată de covor uzat între pat și perete. Pe urmă Julia aduse cafea și pâine prăjită cu gem de citrice, în vreme ce el aruncă câteva lucruri într-o geantă de voiaj.

— Trebuie să mă duc la Londra cum te întorci tu, spuse ea, dându-i ceașca. Măcar câteva zile. Freda și-a ieșit din pepeni.

— Doar o noapte. Nici n-o să ai timp să-ți fie dor de mine.

Julia se opri din mestecat.

— Rotterdam e departe de Amsterdam?

— Doar puțin peste o oră.

— O să te-ntâlnești cu Karl?

— Vine să mă ia la masă, răspunse el și, deși Julia își întorsese capul în altă parte, el își dădu seama că se încrunta.

Editorul lui olandez fusese generos. Apartamentul care i se dăduse la hotelul Dylan îl făcu să-i fie dor de Julia. În spatele unor uși glisante era un pat de dimensiuni foarte mari, într-un alcov cu grinzi deasupra, aranjamentul pernelor ducându-te cu gândul la un loc comod, lipsit de orice amenințare și pericol.

Întâlnirea lui Julian decursese bine. Îi plăcea editorul lui olandez chiar mai mult în carne și oase decât îi plăcuse când vorbiseră la telefon. Prima adaptare după *Fletch le Bone* avea să fie titlul lor cel mai important. Îl prezentară pe Julian traducătorului, care se îmbrăca mai degrabă ca Fletch, cu un fulgarin în genul lui Columbo[62], și avea un tic care îl făcea să arate ca și cum ar clipi întruna. Filmul *Fletch le Bone I* avusese mare succes în Olanda. Julian simți cum îi sclipesc ochii gândindu-se la guldenii pe care avea să-i primească. Când sosi la Dylan, Karl îl găsi într-o stare de spirit excelentă.

Karl, se vedea bine, chelise mai mult. Avea costumul șifonat, un aspect care era deja familiar.

— E bine-venită, zise el când Julian îi dădu o bere de la minibar. În afara Rotterdamului s-a circulat îngrozitor.

În timp ce beau, îi explică lui Julian cum lucra el la un nou antipsihotic.

— Ne apropiem de rezultatul final, spuse el. Ar putea să devină protocolul pentru Capgras.

— Ce mai e și asta?

— N-ai auzit niciodată? Nu? Păi, în mod foarte simplist, e o tulburare delirantă în cadrul căreia pacientul e convins că un membru de familie apropiat a fost înlocuit de un impostor care seamănă leit cu el.

Pe Julian îl trecură fiori reci.

— Îmi aduce aminte de un vis pe care-l aveam adesea când eram copil. Eu, pe pragul de la Firdaws, arătând cu degetul spre un portret de-al lui taică-meu, dar pe fața maică-mii se vede că e furioasă și-ncearcă să mă dea la o parte de acolo, negând că ne-am fi cunoscut vreodată…

— E un sindrom cumplit, spuse Karl. Foarte greu de suportat pentru celălalt soț. Uneori pacientul își creează o întreagă relație nouă cu „impostorul“, care e complet separată de ce a fost înainte. Cel mai rău e când ia hotărârea să-l urască și încearcă să se

descotorosească de el. A fost un caz îngrozitor când un bărbat și-a decapitat tatăl ca să dovedească tuturor că era robot. A zis că voia să-i scoată bateriile.

Julian mai desfăcu două beri și îi dădu una lui Karl.

— Hei, zise Karl, luând o înghițitură. Ar trebui să dai un telefon la recepție să ne-aducă una cu marijuana. Când ești la Amsterdam…

— Nu pot să fac așa ceva!

— Ba poți. De fapt, trebuie să faci. Ești aici doar pentru o noapte.

— Nu, am vrut să spun… știi. Dă tu un telefon la recepție.

— Acum, cu mâna pe inimă-ți spun, n-o să zică nimic, nici n-o să le pese. Ăsta-i un hotel bun.

Țigara cu marijuana sosi în recipientul ei de sticlă, pe o tavă de argint, împreună cu un singur fir de orhidee de Singapore. Era foarte lungă și avea o formă conică frumoasă. Ospătarul de la room-service puse pe masă tava cu garnitura florală și spuse:

— Petrecere plăcută!

După ce fumară, se plimbară cu pași mărunți de-a lungul canalului. Karl era și el binedispus, cu un braț pe după umerii lui Julian, insistând să facă o tură prin De Wallen[63], deși lui Julian i se făcu deodată atât de foame, încât nu se putea gândi decât la restaurantul pe care i-l recomandase editorul lui. Chiftelele cu tăieței erau la ordinea zilei și trebuiau comandate negreșit.

Luminile săltau pe apa întunecată, făcând cercuri aurii, albastre și portocalii. O burniță ușoară și fină îi atingea fața, răcorindu-l. Julian îi zâmbi lui Karl.

— Sunt pur și simplu pulbere.

Chicotea la cel mai mic lucru.

— Julia nu se dă în vânt după asta, așa că nici eu nu m-am dat o vreme.

— Da’ Julia ce face? Cum mai e?

— Biata de ea! Mai tot timpul cât a fost măritată cu nenorocitu’ ăla a stat, cu totul irațional, pe heroină. Doar așa l-a putut suporta.

— O trage ața să stea la țară?

Julian se căzni să deschidă umbrela pe care o luase din holul hotelului.

— Bine c-am adus-o cu mine, spuse el.

Se opriră la un pod și Karl i-o luă din mână și-o ținu ridicată deasupra capului. Priviră în jos, la apă.

— Mii de biciclete se scot în fiecare an din canalele astea. Tâmpiți mai sunt oamenii, face Karl. Ziceai de Julia. Cum stă treaba cu ea?

— A, da. Julia. E cam stoarsă de puteri, ca să-ți spun adevărul. Afacerea ei cu Freda a pornit bine, ceea ce e mare lucru, doar că e prea departe ca să facă ea tot drumul de la Firdaws la Londra și-napoi. Of, Doamne! E de coșmar…

Julian încetini pasul, își ridică gulerul. Luă umbrela de la Karl.

— Hai, că eu sunt mai înalt.

— Bine, ia-o, dar hai să mergem mai repede ca să ne-ncălzim.

O barcă în trecere îi lumină chipul lui Karl. Sprâncenele lui groase păreau și mai comice fiindcă părul i se rărise.

— Am dat-o-n bară, zise Julian cu un oftat. M-am lăsat dus de val la gândul c-o să

stau din nou la Firdaws…

— Am auzit că e raiul pe pământ, spuse Karl, încercând să-i smulgă un zâmbet.

— Da, bine, ar trebui să stai la noi data viitoare când o să vii în Anglia, adică, vreau să spun, dacă o să reușesc să mă țin de chestia asta așa de mult timp. O, Isuse Cristoase, cred că m-a turtit de tot țigara aia.

Merseră mai departe pe străzi care se umpleau de lume încet-încet.

— De fapt, am rămas pe jantă, și distanța de la Londra îi zădărnicește planurile Juliei. Trebuie să stea trei nopți pe săptămână la frate-su și nevasta ăluia e o scorpie. Și nu e vorba că i-ar ieși ei cine știe ce din afacerea asta. Cât cheltuie pe benzină… nu-i mai rămâne aproape nimic din ce câștigă, da' știi cum e, cât de puțin… e ceva acolo.

— Vai de mine! Și ce-i de făcut? întrebă Karl.

— Nu știu. Am mult de lucru la niște scenarii și o carte, pe care chiar vreau s-o scriu, dar sunt singur cu Mira toată săptămâna. Mare lucru nu pot să fac, și chiar acum bugetul e prea pe sponci ca să mai plătim pe cineva să aibă grijă de copil.

— Ești singur cu Mira? zise Karl, făcând un pas înapoi. Vrei să spui că Julia își pune pur și simplu coada pe spinare și-o întinde?

Julian dădu din cap.

— Nu-mi dădusem seama ce mult înseamnă munca asta pentru ea.

— N-ar fi mai bine pentru voi și pentru copil dacă Julia s-ar ocupa de grădinărit undeva mai aproape de casă?

— Am încercat. Găsisem ceva care mergea bine la serele de la Harbinger Hall, nu prea departe de Firdaws. Mama-l cunoaște pe patron.

Julian făcu o mișcare ca și cum și-ar tăia gâtul.

— Propunerea mea n-a fost primită prea bine.

În apropiere, clopotul unei biserici bătea ora, roțile mașinilor scrâșniră pe pietrele ude, înjurăturile și claxoanele de la biciclete începeau să-i vâjâie în cap. Tot ce se reflecta în apă se și învârtea și Julian se bucură când Karl o luă pe o străduță îngustă. Erau într-un tunel, graffiti pe ziduri până sus, grămezi de oameni care se împingeau când treceau pe lângă ei, lumini ce nu făceau nimic ca să-i aline sentimentul de ușoară poticneală.

Ieșiră într-o stradă mai largă, unde lumina firmelor de neon se ciocnea de renumitele vitrine roșii. O fată își undui șoldurile spre ei prin sticla de la vitrină, sutienul ei minuscul și chiloții aproape imperceptibili strălucind ca o reclamă pentru detergent pudră, așa părea culoarea lor albă și sclipitoare față de pielea ei. Alte vitrine erau luminate în roșu de-a lungul întregii străzi, preschimbând bălțile într-un roz de flamingo.

— Of, Doamne, e ca un automat care vinde oameni, spuse Julian.

O ceată de cheflii care veneau de la o petrecere a burlacilor trecură în goană pe acolo, împingându-se unul pe altul și zbierând, femeile stăteau în ușă ca să trăncănească, o alta se învârtea în patru labe în vitrină, dosul rotindu-i-se ca un titirez atârnat de nasturele micuț al elasticului din talie de la chiloții tanga. Julian era hotărât să nu se excite indiferent ce vedea.

— E-adevărat ce se spune, nu-i așa? Că majoritatea femeilor ăstora sunt victime ale traficului de ființe umane?

— Mă tem că da, dar toată lumea vine să vadă cum stă treaba, zise Karl.

— Mi s-a făcut foame şi vreau să mănânc ceva, spuse Julian.

Un tip care vorbea cu accent făcu un semn cu capul spre el şi-i arătă cu degetul spre o adolescentă dintr-o vitrină, zicându-i:

— Mănânc-o, şi îşi mişcă limba ca şi cum ar linge-o.

— O să plecăm de-aici dac-aşa vrei, dar mai întâi ar trebui măcar să intri în Oude Kerk[64]. E cea mai veche clădire din Amsterdam. E la doi paşi.

Karl îi arăta drumul spre piaţă.

— O să mergem acum dacă eşti absolut sigur că nu vrei să vezi pe viu cum fac unii sex, spuse el, citind un anunţ de deasupra capului, scris cu litere luminoase. Vino, mai spuse, trăgându-l de mânecă. Rembrandt se ruga de obicei acolo.

Şi o porniră strecurându-se printre turiştii japonezi şi diferiţi peşti, trecând fără să se uite la lesbiene şi la cum le-o luau pe-a unora la cioc.

Lui Julian îi era prea foame. Ar fi înghiţit orice în afară de un tur pe fugă al bisericii vechi, care se ridica din inima cartierului cu lumină roşie, din iad. Iat-o: templul lui Mulciber[65], lipit de cel al lui Dumnezeu. O mână de bronz, care era montată în pietre de pavaj, bâjbâia căutând un singur sân din bronz.

— Un sculptor necunoscut, îi spuse Karl şi pe urmă, înăuntru, îi mai spuse ceva din istoria bisericii.

Înainte de Reformă fusese sălaşul cerşetorilor, al vânzătorilor ambulanţi şi al bârfelor. Karl traduse un text de deasupra unui paravan din alamă cu ornamentaţie bogată: „Practicile necinstite introduse treptat în biserica lui Dumnezeu au fost nimicite aici în anul şaptezeci şi opt[66]“.

Practicile necinstite, zicea Karl, erau în special lipsa unui acoperiş deasupra capului.

— Calvinii nu acceptau una ca asta, o, nu!

Era altceva la catolici, care încă veneau în fiecare an să sărbătorească „Miracolul de la Amsterdam“[67], când se presupune că un bărbat ar fi vomitat hostia, deşi Julian nu era sigur că nu inventase el chestia asta.

Karl îl duse la un vaporaş care făcea curse regulate şi amândoi se uitară înapoi la biserica profilându-se, imensă, în mijlocul plin de flăcări al păcatului. Luminile roşii şi galbene sclipiră deasupra apei întunecate şi reflectară grămezile de demoni ce se zvârcoleau, legaţi cu lanţuri de lacul în flăcări.

Găsiră restaurantul. Specialitatea casei nu-şi merita renumele, tăieţei lipicioşi, chiftele înotând în grăsime, dar Julian, care avea o foame de lup, se îndopă cu o vigoare ce lui Karl i se păru amuzantă. Vorbi cât timp Julian mâncă. Era emoţionat pentru că lucra să obţină medicamentul pentru sindromul Capgras.

— Închipuie-ţi ce-ar putea să iasă, spuse el. Sute de mii de oameni vindecaţi de himera care-i chinuie, mai mulţi decât aş putea eu să ajut vreodată dacă m-aş fi făcut doctor.

Pe Julian îl umflă râsul când îl văzu pe Karl că tot îşi mai căuta justificări pentru că se apucase de cercetare. Se părea că lumea sau, cel puţin, taică-su, doctorul, aveau să-l mustre mereu pentru că luase hotărârea asta. Julian şi-l amintea pe Heino Lieberman ca pe un om binevoitor, cu ochi în care se citea şiretenia. Era greu să-ţi închipui că s-ar fi supărat

vreodată pe băiatul lui. Odată s-au oprit la Town and Country când se întorceau de la universitate. Era un concert sau ceva pe-acolo. Părinții lui Karl stăteau chiar lângă Great Ormond Street Hospital[68], un loc potrivit unde puteau el și Karl să se odihnească în noaptea aia. Trecură de intrarea în spital când se întorceau de la concert.

— Acolo sus peticește tata inimi, spuse Karl, punându-și mâna la inimă când trecură pe lângă casă.

Apartamentul familiei Lieberman era deasupra unei florării. Era spațios și primitor, cu traverse roșii pe mai multe etaje. Heino și Ellie erau un cuplu prezentabil, el, cu sprâncenele, și ea, cu zâmbetul lui Karl, ce devenise un tic nervos.

Chiftelele și tăieței lui Karl rămaseră aproape neatinși. Tot vorbea despre cercetarea pe care o făcea asupra sindromului Capgras și deodată Julian își dădu seama că de ani de zile nu-l văzuse pe Karl fără să aibă o prietenă. Se opri cu furculița dusă la gură ca să-l întrebe de ultima lui prietenă. Birgitte? Sofie? Cum dracu' o chema?

Karl se strâmbă și schimbă subiectul.

— Mutarea asta în Connecticut nu putea să cadă mai prost.

— Connecticut?

— Da. Ți-am zis, dar n-ascultai ce spuneam. Sunt selectat din nou să mă întorc la cercetarea pe care am făcut-o inițial, dar acum fondurile vin din America. Așa că treaba e să mă duc și să continui de-acolo.

Julian se opri îngrozit cu paharul aproape de buze.

— Da' o să te vedem chiar mai puțin decât până acum, spuse el.

Karl îl bătu pe umăr.

— Păi, de-o fi una, de-o fi alta, eu o să vin mereu aici și-o să mă duc înapoi. De când a murit mama, tata e un pic mai neajutorat.

— Îmi pare-așa de rău de mama ta, zise Julian. Era încântătoare pe vremea când am făcut eu cunoștință cu ea.

Își aduse aminte de noaptea când a murit Ellie și Karl a sunat la Cromwell Gardens de la spital. Julia în bucătărie dându-i telefonul, un oftat din adâncul inimii, cu mâna pe burtă. Copilul putea să vină în orice zi. Plânsul lui Karl îți frângea inima.

— A fost o moarte oribilă. Îmi pare rău că n-am putut să-ți ofer un umăr pe care să plângi la vremea aia, spuse Julian și Karl făcu semn cu mâna că nu era nevoie de scuze.

— Doar că tata o să fie o problemă pe care o să trebuiască s-o rezolv de la distanță de acum încolo. Vreau să zic, din Connecticut.

— Da' nu poți aranja în vreun fel ca să faci treaba asta la Londra?

— Nu. Și, clar, am și alte motive serioase ca să mă duc acolo.

Karl își atinse nasul cu mâna și Julian își spuse: „Aha, deci e vorba de o femeie".

— Tata nu suportă să se pronunțe cuvântul „îngrijitoare" de față cu el. Ca să fiu sincer, nu e chiar așa de rău, dar de când a murit mama, are accese de somnambulism și nu pot să-l las să iasă pe stradă, așa că trebuie să găsesc niște oameni care să vină prin rotație și să stea noaptea în apartamentul de pe Lamb's Conduit Street. Am rezolvat problema pentru sfârșiturile de săptămână, fiindcă fata vărului meu, Claudine, vrea să fie la Londra cu prietenul ei, dar trebuie să ajungă înapoi în York de marți până vineri.

Julian își puse paharul pe masă și-l trase pe Karl de braț.

— Cauți pe cineva care să stea noaptea de trei ori pe săptămână? Asta cauți?

Glasul i se subția de emoție.

— În mijlocul săptămânii, da?

Nu-și imagina cum de Karl nu se gândise deja la chestia asta. Soluția era evidentă: Julia.

Julian tot n-a reușit să se dea jos din pat și maică-sa e din nou lângă el.

— Julian, te simți bine?

O aude cum adulmecă aerul când intră în cameră.

— Ai fumat narcotice?

— Ieși afară, ieși afară!

Și, de data asta, ea iese. El geme strângând perna în brațe și se bagă în puloverul de care se descotorosise Julia ca de o piele bună de aruncat la gunoi. Cine era ea, monstrul ăsta? Poate că și el suferea de sindromul Capgras. Karl ar fi trebuit să-i dea leacul care să-l vindece. O vede pe Julia ridicându-se, furioasă la culme, din grămada ei de pături și cearșafuri. Vede breteaua necunoscută de dantelă de la cămașa ei de noapte de impostoare, lată pe umăr, unde părul nestăpânit i se încolăcește ca un șarpe și cuvintele care ies din gaura neagră a gurii ei nu au nici un sens pentru el.

---

60. Acronim al expresiei Pediatric Intensive Care Unit (unitate de terapie intensivă pediatrică).

61. Pierre Bonnard (1867–1947), pictor francez care s-a remarcat prin efectele de lumină și culoare din peisaje și din interioarele însorite pe care le-a înfățișat.

62. Locotenentul de poliție Columbo, personajul principal din serialul polițist de televiziune cu același nume.

63. Cartier din Amsterdam unde se practică prostituția.

64. Biserica Veche.

65. Unul dintre îngerii izgoniți din rai ca urmare a răzvrătirii sale.

66. Biserica Veche din Amsterdam, care a fost inițial catolică, a devenit biserică de rit calvin în 1578.

67. Se spune că în martie 1345, un preot a fost chemat pentru a da ultima împărtășanie unui muribund, care apoi a vomitat hostia, ce nu a ars, deși a fost aruncată în foc.

68. Cel mai mare spital de copii din Londra.

Treisprezece

Camera Juliei din apartamentul lui Heino Lieberman era lângă camera de zi. Ferestrele-ghilotină care dădeau pe Lamb's Conduit Street zăngăneau ori de câte ori trecea o ambulanță și din baie, care era în partea cealaltă a holului, puteai vedea jos, în curtea florăriei.

Apartamentul se întindea pe trei etaje. Cum urcai scările de lângă florărie și intrai pe ușa din față, te izbea aerul ăla de casă de la oraș care avea o oarecare măreție, cu apărători de porțelan pe lângă broască și în dreptul clanțelor și cu traverse roșii turcești ce mergeau pe scări în sus, cu tablouri și cărți de jur împrejur pe pereți. Lumina era estompată de perdelele din voal de la ferestrele înalte ce dădeau spre stradă, dar erau multe lămpi. Mirosul casei îi era oarecum familiar lui Julian: levănțică, pudră, hârtie veche, ceară, scame, mentă. Ceva care aducea cu geanta maică-sii pe dinăuntru, și cel mai puternic se simțea în locul unde stătea el cu Julia și Heino, în ușa a ceea ce urma să fie camera Juliei.

— Patul a fost pus aici pentru Ellie când n-a mai putut să urce scările. Înainte de asta a fost camera ei de muzică, cu pianul pentru elevii pe care-i avea, spuse Heino, sprijinindu-se în baston și închizând o clipă ochii.

Julia încercă să-l ia de mână.

— Vino, zise el, conducând-o înăuntru ca pe o mireasă la altar.

Lumina era blândă, tapetul, smălțat cu violete, se vedea strălucirea unei plăpumi de puf de culoarea bronzului, așternuturi cu dantelă pe margini împăturite pe un pat imens. Lângă fereastră, o canapea extensibilă mică, pe care dormise uneori îngrijitoarea lui Ellie. Cearșafurile erau aranjate frumos la unul din capete. Heino arătă cu bastonul spre pat.

— Adu-ți fetița, te rog mult s-o aduci. O să poată dormi acolo, spuse el.

Heino era în mare măsură același pe care și-l amintea Julian de la vizita făcută împreună cu Karl, deși un pic mai gârbovit, iar bastonul era nou, din lemn lustruit de culoare închisă, cu un singur șarpe sculptat răsucindu-se spre mâner. Heino îi urmări privirea.

— Toiagul meu de Esculap, spuse el, făcându-i semn cu mânerul bastonului. Zeul medicinei și al vindecării. Karl mi l-a comandat și eu am cam prins drag de el.

Avea un fel precis și clar de a vorbi, cu un ușor accent nemțesc, care putea fi detectat în special în cuvântul „God“[69], pe care-l pronunța „Got“.

Heino le făcu semn să intre în camera de zi.

— Faceți-vă comozi până aduc eu cafeaua.

Julia se cocoță pe marginea unui fotoliu cu aripi, uitându-se împrejur. Unele picturi erau surprinzător de moderne, deasupra șemineului, una abstractă, de dimensiuni mari, în portocaliu și verde, rafturi de cărți impunătoare, un pian mic cu coadă într-un colț. Julian se așeză pe o canapea și se aplecă spre o fotografie sepia, pusă într-o ramă mică de piele, pe o măsuță. O pereche de oameni distinși stăteau umăr lângă umăr.

— Acuma-mi aduc aminte, spuse Julian, ținând fotografia ca s-o poată vedea Julia.

Bărbatul avea mustăți pe oală și sprâncene stufoase, nevastă-sa, o față drăguță ca de șoricel, cu multă dantelă fină la guler.

— Ăștia sunt bunicii lui Heino. N-au plecat din Germania și nici taică-su n-a plecat. Heino și frații lui au venit la Londra cu Kindertransport[70]…

Se opri din vorbit când Heino aduse cafeaua în cafetiera înaltă de porțelan, cu ceștile și farfurioarele zăngănind. Julia se repezi să-i ia tava din mâini.

— Mulțumesc, draga mea, spuse el, recuperându-și bastonul și așezându-se cu greutate în fotoliu.

Karl îi avertizase că tatăl lui s-ar putea să fie un pic cam taciturn, dar bătrânul a fost amabilitatea în persoană, cu ochii ațintiți la Julia, ținându-și ceașca albă cu cafea neagră pe genunchi.

— Mai spune-mi o dată, draga mea, cu ce te ocupi, o întrebă el. Karl a zis ceva de niște grădini de interior, dar n-am înțeles prea bine.

Julia îi spuse despre Arbour:

— Proiectez spații exterioare pentru interior. În special în birouri.

— Și merge bine cu plantele? întrebă el într-un mod atât de specific unui doctor, că Julian pufni pe nări.

— E uimitor ce mult succes poți să ai, chiar și cu copacii, dacă faci irigațiile și pui lumina care trebuie. Și Freda, asociata mea, are un nas nemaipomenit la plante. Încercăm să facem totul cu ceasu-n mână și dăm orice la gunoi în clipa când începe să lase de dorit.

Lui Heino îi era imposibil să nu se uite fix la ea, un sentiment pe care Julian îl cunoștea mult prea bine. Cafeaua lui rămase neatinsă.

— Tare-aș vrea să văd una dintre grădinile tale, zise el.

Ea se aplecă spre el și-i spuse că era oricând bine-venit în furgonetă.

— Soția ta e foarte frumoasă, zise el, bunele maniere cerând să-i dea atenție și lui Julian, care în clipa aia fusese atras de un portret de pe pian.

Julian dădu din cap, în semn de aprobare.

— Și a ta, Heino. Așa am văzut-o eu, chiar foarte frumoasă, când am făcut cunoștință.

Julia le urmări privirile care se îndreptaseră spre rama de argint și sări ca arsă, părând că tresare la vederea mamei lui Karl. Ellie era tânără și încântătoare, cu o rotunjime grațioasă a gâtului și părul ridicat.

Julia se sculă în picioare și se duse la pian.

— Mă tem că trebuie să plecăm acum, zise ea ritos, punând degetul pe încheietura de la mână, deși nu purta ceas niciodată. Trebuie să ne-ntoarcem cu trenul următor, altfel o s-ajungem după ce adoarme Mira.

Julia deveni activă, aranjându-şi întoarcerea pentru după sfârşitul de săptămână.

— Staţi să vă dau cheile, spuse Heino şi ea îi oferi braţul când el se aplecă în faţă ca să se ridice în picioare. Nu, mulţumesc, mă descurc, spuse el zâmbindu-i Juliei. Încă n-am ajuns aşa un boşorog fără vlagă.

Se duse la birou sprijinindu-se în baston, luă cheile cu brelocurile de piele dintr-un sertar şi le dădu fiecăruia câte un set.

E un efort mental considerabil pentru Julian să lase-n urmă ce s-a întâmplat pe Lamb's Conduit Street. Nu vrea să se mai gândească nici măcar o secundă că ea a fost acolo. Se simte încă puţin ameţit de la cele câteva fumuri pe care le trăsese din ţigara cu marijuana şi-i era şi foame. Coboară, casa e goală. Pe masa din bucătărie găseşte un bileţel de la maică-sa. Au plecat la cumpărături la Woodford şi pe urmă se duc la Sue la masă. I-a lăsat supă de dovlecei, pe care Julian o soarbe călduţă din oală. Zeph îl împunge cu nasul şi e o mare mângâiere să se joace cu urechile lui mătăsoase. Azi e un pic mai răcoare. Adie chiar şi-o briză. Ar fi o zi bună s-o pornească spre Mill ca să-l vadă pe Raph, dar l-a oprit liniştea neaşteptată de a fi singur cu el însuşi. Chiar şi păsările par mai puţin hărţuite. Una cântă un cântec siropos.

Îi vine în minte un ibric de cafea bătut de soartă, care părea mai bătrân decât stăpânul lui, cu smalţul înnegrit pe dinăuntru de la atâta cafea făcută fără întrerupere. Ibricul ăsta pus pe nişte pirostrii deasupra focului şi Raph aşteptând pe scăriţa furgonetei lui cu o cană de porţelan în mână. În repaus părea amărât, dar când zâmbea, ochii îi dispăreau în cutele cele mai prietenoase din piele.

În arşiţa zilei, Raph umbla fără cămaşă şi fără nimic în picioare, pantalonii lui scurţi atârnându-i până la genunchi, cu buzunarele umflate, burduşite cu scule şi tot felul de şmecherii. Trupul lui musculos era castaniu precum teracota din vechime, gravat cu negrul albăstrui al tatuajelor. O porumbiţă desenată cu multă graţie şi-a lăsat aripile în jos peste un biceps, o ramură de măslin în cioc şi, ceva care nu putea să nu te intrige, un şir de inimioare prinse unele de altele, risipite din partea stângă a pieptului, peste umăr şi în jos, precum sute de petale care îi cad din inimă, fiecare cu un nume de bărbat în mijloc. Refuză să-i spună lui Julian cine erau respectivii. Unele nume erau greu de citit, căci inimioarele i se adânceau între muşchi când se mişca. Pe spate avea o pereche nemaipomenită de aripi, fiecare pană extrem de bine tatuată, aşa că se unduiau când se mişca.

Aripile au fost primele, i-a spus Raph. Chiar înainte de a intra în marina regală, întâlnise o pictoriţă, o fată de la Slade[71], care n-a găsit de lucru decât într-un salon de tatuaje. Aripile i le făcuse ea ca dar de despărţire.

Când a plecat el din marină, Nell, fata care i-a făcut aripile, a devenit nevasta lui. Inimile erau cel de-al doilea dar de despărţire de la Nell, oferit chiar înainte de a se alătura el convoiului. Numele misterioase erau scrise cu tuş, cu litere minuscule: Matias, Tomas, Santiago, Juancho, Marcelo, Felipe, Kiko, Ricardo.

Ce minunate erau nopţile alea lungi de vară, cuvintele şi tăcerile, apusurile de soare şi stelele. Raph stând pe scăriţă şi învăţându-l cum să facă şmecherii cu cărţile de joc, cum să facă o monedă să se rostogolească peste încheieturile de la degete, să aprindă focul fără chibrituri, să aibă încredere în univers.

Julian e în picioare lângă biblioteca mică să se consulte cu maimuţica netsuke şi

rezistă ispitei fotoliului de la fereastră.*Poate că azi o să faci ceva*, spune maimuțica.

Dar gândurile i s-au oprit la Raph. Ultima dată când l-a văzut a fost în noaptea când pierduseră Firdaws.

— Ești tânăr. O să fie alte case, i-a spus Raph atunci când stăteau, frecând niște bețe și făcând să sară scântei din jar.Probabil că vorbise despre Julia prea în detaliu. Își aduce aminte că Raph a ridicat mâinile ca să-l facă să termine:

— Bine. Îți vine să te uiți la ea și e fără pereche în pat. Am priceput.

Și Raph zice, clătinând din cap către el:

— Am crezut că erai făcut ca să lucrezi pentru examenele de sfârșit, mmm? Că asta era soarta ta. Nu-s deloc sigur c-ar trebui să lași dorința asta animalică să te conducă într-un asemenea hal.

— Bineînțeles că nu e vorba doar de sex, spuse Julian.

Au rămas vorbind așa mult timp după ce s-a stins focul. Când a venit timpul să plece, Raph i-a pus o mână pe umăr.

— Dragostea ta pentru Julia asta, ce vine în același timp cu pierderea casei pe care o aveai de la familie, e o lovitură grea, spuse el. Dar fii puternic, prietene, trăiește fericit și iubește cum trebuie. Sunt o grămadă de lucruri pe care le ai de învățat, nu toate de la universitate. Dar uitându-mă în ce stare ești, aș zice să fii atent cu Julia asta. În special dacă e așa de frumoasă cum spui. În fine, nu-ți pierde capul, studiază mult, scrie-ți cartea.

Julian se uită din nou la bucățelele lui de hârtie, la întinderea biroului pe care erau împrăștiate o sumedenie de bilețele cu adeziv pe dos. Începuse să mâzgălească la chestia asta în clipa când s-a întors din periplul ăla fără clar de lună, continuase până la răsăritul soarelui și pe urmă, tot drumul înapoi, în tren spre Julia, care era în siguranță, așa spera, după ușa zdravănă a doamnei Briggs în fața furiei lui bărbatu-său.

Recitește câteva dintre bilețelele cu adeziv și se așază pe scaun, ținându-și capul în mâini. Niște bucățele de hârtie au căzut de pe rafturi, câteva foi cu notițe vechi dintre filele cărții lui Milton. Se îngălbenesc, împăturite în două, găurelele de unde fuseseră rupte se uscaseră, erau dintr-un carnețel, scrisul lui foarte mic. Niște cuvinte, câteva propoziții îi atrag atenția. O mică smucitură se transformă într-un val de recunoaștere când citește.

Își aduce aminte că a schițat chestia asta la doamna Briggs, cu sticla de gin alături îndemnându-l să-i dea înainte, cu un carnețel cu spirală, pe care începuse să-l poarte după el, în buzunar, întrucât ideea îi venise în vârtejul în care a întâlnit-o pe Julia și a pierdut Firdaws.

Filele sunt pline de rânduri scrise mărunt cu tot soiul de creioane și pixuri. Evident, pe vremea când era student, nu fusese așa de fetișist în privința instrumentelor de scris. Acțiunea nu se schimbase de-a lungul unor ani de intenții bune, care fuseseră zădărnicite. Eva lui era o feministă care se certa îndelung și cu multă energie cu Adam al ei în sălașul lor, un apartament deasupra unei piețe de fructe. Îi schițase portretul cum pedala ea pe bicicletă, cu dres în dungi albe și negre și cizme înalte care ziceau „lasă-mă-n pace“: „coșul ei era plin ochi cu buchete de crăițe, strălucitoare ca părul ei, și burdușit cu legume de la piață…“

„Crăițe la fel de strălucitoare ca părul ei.“ Ei, aici ar putea schimba. L-a făcut să

pufnească pe nas. Dar asta era, n-avea încotro. Ceea ce și încercase înainte ca Mira să se îmbolnăvească. Șoimul. Norii care ascundeau lumina. Și, la cea mai ușoară bătaie din aripi, toate revin la locul lor.

---

69. „Zeu“, în limba engleză.

70. Misiune sprijinită de Marea Britanie de aducere în siguranță, ca refugiați, a unor copii (în special evrei) din Germania nazistă înainte de Al Doilea Război Mondial. *Kindertransport* înseamnă în limba germană „transport de copii“.

71. Slade School of Fine Arts, facultatea de arte plastice a University College London.

Paisprezece

Paștele fusese o perioadă de boală și enervare, fără nici un pic de răgaz ca Julian să facă mare lucru la cartea care își cerea drepturile cu încăpățânare. Bilețelele cu lipici pe dos, împrăștiate pe biroul lui, erau singura dovadă că începuse ceva, cândva. Într-o noapte se ridică din pat, titlul fiindu-i șoptit la ureche, și se duse tiptil jos, în birou, încă visând când îl puse pe hârtie. Pe urmă, urcând scările ca un somnambul, se împiedicase pe palier și o trezise pe Mira.

Se trezea dimineața cu scene întregi care se scriau singure, dar n-avea timp să le pună pe hârtie. Avea de terminat scenariul pentru *Fletch le Bone II* și Julia făcuse deja ce-i stătea în putere, luând-o pe Mira câteva zile cu ea la Londra. Mirei îi plăcea să doarmă pe canapeaua extensibilă a lui Heino de pe Lamb's Conduit Street, dar nu prea-i plăcea toată trambalarea de colo până colo în furgonetă. În special nu-i plăcea de un bărbat dintr-un birou care țipa la ea fiindcă scăpase pumni întregi de pietriș în toaleta lui de cadru executiv.

Acum Mira era bolnavă. Cât timp ea dormea ca să-și revină după febră, el scria. În zilele când fetița se simțea mai bine, el nu făcea nimic. Zilele și nopțile până când se întorcea Julia i se arătau ca un depozit de vechituri unde erau scadențe care nu fuseseră respectate.

Cele mai multe mâncăruri pe care le făcea pentru Mira ajungeau la câine. De mai multe ori îl rugă s-o ducă în sat ca să dea de mâncare la rațe sau să fie alintată de domnișoarele Hamlyn de la magazinul din sat, unde pusese ea ochii pe ouăle de Paște. În cele din urmă alesese unul pentru Julia, cu bomboane Maltesers înăuntru. Era smiorcăită și voia să stea făcută covrig la el în poală pe fotoliul de la fereastră, cu sticla cu apă caldă în formă de iepure pe burtică. El îi citi cât timp moțăi Mira. Scenariul deja în mare întârziere și gândul la cartea lui îi umpleau aproape fiecare oră de trezie.

În cele din urmă merseră la doctorul Andrews, care o palpă pe burtică, spuse că e probabil constipație și îi trimise acasă cu niște prafuri pe care să i le pună în sucul de portocale. Julian o scoase la plimbare pe malul râului ca să facă bujori în obraji, dar fetița tot palidă arăta. O duse în spinare și Mira adormi cu capul pe umărul lui, în vreme ce cuvintele pe care voia să le scrie arseră, pentru scurt timp, cu flacără vie și dispărură ca niște fire de funingine în bătaia vântului.

În timpul uneia dintre plimbările astea se întâlni întâmplător cu mama lui Katie.

Penny Webster îl opri să stea de vorbă, mângâind-o pe obrăjor pe Mira, care era somnoroasă.

— Katie o să vină la Horton în curând. Îi aduce pe Billy și pe Arthur, așa că micuța asta o să aibă cu cine să se joace, spuse ea.

Întoarsă la Firdaws, Julia izbucni:

— Ce, doar Katie? Fără bărbat?

Se uită fix în ochii lui Julian până ce el se trezi că-ncearcă să pună stavilă roșeții din obraji, ce apăruse de la o vină care nu era a lui. Apăru nepoftită cine știe de unde când Julia zise în bătaie de joc:

— Vai, Jude, Ju-Ju, Juuu-uuude!

— Termină, spuse el. Chiar trebuie să te porți așa?

Dar da, se pare că într-adevăr trebuia.

Fusese odată o scrisoare, pe hârtie albastră, cu scrisul lui Katie pe un plic tot albastru, la fel ca hârtia. Își aduce aminte că Julia a citit-o, stând turcește pe patul lui de la doamna Briggs, în pielea goală, având pe ea doar halatul lui de baie, cu cordonul desfăcut. Sarcina Juliei se vedea aproape imediat, o dungă închisă la culoare care mergea de la buric până la părul pubian, cutia ei toracică îngustă era disproporționată față de sânii care se umflaseră în ultimul timp uimitor de mult. Scrisoarea lui Katie flutura la ea în mână.

— Mă rog, e într-adevăr foarte neplăcut.

Asta a fost tot ce-a spus, strângându-și brusc halatul pe lângă corp și întinzând mâna să ia bricheta lui Julian. Una câte una, arse foile scrisorii, ținând-o pe fiecare de un colț până când, în scrumiera lui, rămaseră doar trei triunghiuri mici albastre, restul transformându-se în colăcei de cenușă. Plânse un pic, dar refuză să-i spună ce scrisese Katie. Indiferent ce scrisese, fusese destul pentru ca Julia să devină ostilă ori de câte ori Katie era prin preajmă.

În Vinerea Mare, Julia se întoarse de la Londra devreme. El nu-i auzise furgoneta când se opri și treaba asta nu ușură deloc situația. Era lumină multă și pentru prima dată în anul ăla se simțea într-adevăr căldura de la soare. El stătea în hamac cu Mira și Billy, cu o perdea de flori de măr între ei și cer. Katie și Arthur făceau coronițe de margarete. Erau destul de aproape ca să asculte când el le povestea o aventură din *Fletch le Bone*. El știa cum stă treaba.

Dar, cu toate astea, nu se mișcă nici când umbra Juliei căzu peste ei. „Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă“ se repeta întruna în capul lui, așa că era greu să-și dea seama dacă nu cumva el o pedepsea pe ea în secret pentru că plecase de acasă.

— Ce frumos! zise Julia, punând coada pe spinare când Katie se ridică în picioare poticnindu-se și scuturându-și margaretele din poală.

Nu-și vorbiră până când Katie și băieții nu plecară și Mira se liniști. El aduse ceai ca să bea amândoi în pat, dar o găsi așezată la masa de toaletă, în cămașa albă și chiloți.

— Deci acuma se desparte de bărbată-su, nu-i așa?

El ridică din umeri, obosit deja de discuție.

— Au probleme. El umblă după toate fustele.

— Vai, ce bine s-a nimerit! Bănuiesc c-o să fie-aici tot timpul. Ce grozav pentru tine!

— N-ai de ce să fii geloasă, spuse el, urmărind-o în oglindă cu câtă agresivitate se

repezise să-şi descurce părul cu o perie.

Simţea că n-are pic de vlagă în el din cauză că vedea scena asta, dorindu-şi să poată termina odată cu cearta şi să continue să stea în pielea goală. Părul lui Lady Lilith[72] se undui cu un zgomot slab. Obrajii îi erau roşii ca focul.

Julia trase de un nod care se făcuse în păr şi pe faţă îi apăru o grimasă.

— Ştiam c-o să crezi că de la gelozie se trage totu', zise ea.

— Nici nu-i de mirare, după felul în care te comporţi când eşti în preajma ei.

Întinse mâna ca s-o atingă. Fusese plecată trei nopţi. Era greu să nu sari pe ea.

Julia se feri.

— N-o s-o iert niciodată pentru ce-a scris. Nu e vorba c-aş fi eu geloasă.

Aruncă peria pe pat şi brusc trecu la un subiect care-i putea stârni o furie la fel de mare.

— Şi cum rămâne cu casa asta? Bănuiesc că mergi înainte cu zidarii, aşa-i?

— Ce?

Muncitorii urmau să înceapă să lucreze la demolarea bucătăriei şi a băii familiei Nicholson săptămâna următoare.

— Mare prostie! Priorităţile tale sunt cu totul pe dos, spuse Julia.

El mersese însă mai departe şi le dăduse zidarilor jumătate din bani înainte.

Ea avea dreptate. Un pic de ajutor în timpul vacanţei de la grădiniţă ar fi însemnat că banii fuseseră folosiţi cu mai mult cap.

Mira începu să facă febră aproape în clipa în care Julia plecă la Londra. Julian îi puse prosoape reci pe frunte şi se întrebă dacă nu cumva doctorul Andrews avea dreptate când spunea că fetiţa începea cu adevărat să tânjească după maică-sa când Julia lipsea în mijlocul săptămânii.

Dar, a doua zi, Mira era mai bine, deşi încă spunea c-o doare burtica şi făcea mofturi la mâncare. Ţinea în mână, atârnat, un cârnat pentru Zeph.

Mary Poppins[73], unde eşti? Dar tu, bonă Matilda[74]? Doamnă Doubtfire[75]? Telefonul suna, dar Julian nu găsi nici o clipă ca să răspundă, căci încerca să-şi pună pe hârtie gândurile de trezie. Visase o scenă întreagă. Julia şi Raph, pe un drum însorit. Julia mergând pe marginea drumului, cu buzele şi mâinile pătate de fructe de la târgul „Culegeţi singur fructele", care se ţinea la ferma de la Horton. Adusese un coş cu fructe, le alesese pe cele mai zemoase. Căpşunile erau din cale-afară de dulci şi putea şi el să le guste când se trezea. O vedea încă: privind în sus şi zeflemisind fără prea multă îndârjire, iar soarele uitându-se de la şublerul de aur pe care Raph îl fixa pe trăsăturile ei, ca să demonstreze perfecţiunea şirului lui Fibonacci[76]. Telefonul se opri.

Mira ajunsese la ultima pereche de chiloţei, Julian trebui să pună rufele la spălat. Zeph sări după cârnat.

— Stai cuminte, Mira, zise el cu arţag. Ţi-o faci cu mâna ta… Dacă te prinde de deget…

— Greţos cârnat, spuse fetiţa când el insistă să-l guste măcar. Şi Bubu, şi tu eşti tot un cârnat greţos! adăugă ea, dând farfuria la o parte şi aruncându-i lui Julian nişte priviri ucigătoare.

De afară se auzi claxonul unei maşini. Prin fereastră o văzu pe Katie la volan. Lady

Madonna cu gropițe în obraji și haină de blană, un vis apărând din Volvo-ul alb al maicăsii. În spate, Billy și Arthur sărind pe scaunele lor. Julian alergă la ușă cu Mira după el. Katie veni de-a dreptul prin iarbă, zâmbindu-le strâmb, gulerul de blană dând farmec blugilor și cizmelor de cauciuc cu care era încălțată.

— La Tiggy's Farm Park sunt miei pe care-i poți hrăni din sticlă. Mira vrea să vină? Am un loc liber în mașină…

Julian mulțumi stelei lui norocoase că Julia plecase deja, căci Mira tăbărî pe Katie și pe băieți. Fără să se mai uite la el, își trase cizmele de cauciuc și se cățără peste picioarele lui Billy, așezându-se între ei doi.

— Bine, deci totu-i foarte clar, zise el râzând, și Katie intră cu el ca să ia haina Mirei.

— O s-o duc înapoi la noi acasă ca să mănânce de prânz și să se joace după aia, dacă și ție-ți convine, zise ea.

— Ca să-ți spun adevărul, nici că s-ar putea să-mi convină mai mult, Katie. Julian își trecu amândouă mâinile prin păr, făcându-l să se ridice. Nu reușesc să fac mai nimic.

Se uită la el ca la un prostălău.

— Ar fi trebuit să spui. Eu am de lucru cu băieții tot timpul cât suntem aici. Mă freacă de-mi sar capacele, dar sunt tare fericită să vină Mira la noi și să se joace, dacă trebuie să scrii.

— Zău? Vorbești serios? Vai, Katie, nici nu-ți dai seama.

Se uita dincolo de ea, se uita la mașină, la partea din spate, de unde venea un chițăit, Mira aplecându-se să-l gâdile pe Billy.

Katie îi zâmbi, cu gropițele din obraji în toată splendoarea lor.

— Ești sigură? Sunt în urmă cu vreo sută de chestii și Julia nu se-ntoarce până vineri ca s-o preia pe Înălțimea Sa Domnișorica de colo, pe care trebuie s-o asculți fără crâcnire.

— De ce nu mă lași să ți-o iau de pe cap?

Ar fi putut s-o sărute. Ca să fim sinceri, o și sărută, chiar acolo, în ușa din față de la Firdaws, cu copiii pe post de martori, ridicând-o ca să-i administreze sărutarea și pe urmă, din nou, când o lăsă jos și văzu c-o făcuse să roșească.

Mira ținea la Billy și Arthur, băieții ei „neascultători", și, cu o sprinteneală aproape jignitoare, aștepta în fiecare dimineață, cu rucsăcelul deja pregătit, gata pentru sosirea lui Katie. Cât era Mira plecată, lucra ca un nebun, punându-se la punct cu nenorocitul ăla de *Fletch le Bone II*. Chiar găsi timp pentru cealaltă chestie, care ieșea la iveală precum ciclamele ce își scoseseră căpșoarele din pământ în jurul merilor unde o ridicase el în brațe.

Culoare. Tumoare. Cartea lui. Secretele crescuseră și se înmulțiseră cu toatele.

Tărâmul străin al biroului său dovedește cum și-a irosit timpul pe care-ar fi putut să-l petreacă împreună cu ea, plin cu mesaje (și așa a și fost) către el însuși dintr-o dimensiune anterioară, din timpul dinainte să afle ei că e bolnavă. Începe să dezlipească bilețelele, încet, cu bună știință, făcând din fiecare câte un ghemotoc pe care să-l arunce direct în coșul de hârtii.

Zeph latră când aude glasuri și Julian se duce după el spre verandă. Jenna și Michael se apropie, venind de-a dreptul peste câmp, ținându-se de mână, cu soarele apunând

printre ramuri în spatele lor, așa că Julian trebuie să-și pună mâna streașină la ochi. Maică-sa merge cu atenție prin mirişte, sprintenă ca o pisică, Michael mai puțin. De fapt, Julian observă, când vin mai aproape, că Michael merge șontâc-șontâc.

Arată spre picior și pe urmă spre Jenna.

— M-a făcut să vin pe jos tot drumul de la Sue fiindcă zice ea că-s prea beat ca să conduc mașina.

Jenna nu-l ia în seamă și începe să vorbească despre carnea de miel cu cuşcuş. Julian ar putea să-şi bage degetele în urechi când vin după el în casă și maică-sa se văicărește din cauza bamelor și a haşmei.

— Sunt toate încă în maşină. Ne-am lăsat cumpărăturile acolo!

Îi dă lui Michael un bobârnac uşor peste ureche drept pedeapsă.

— Ți-am spus să n-o lași să deschidă a doua sticlă, zice ea.

Michael încearcă s-o ciupească de fund, dar ea sare cât colo. Amândoi sunt roşii la față, în egală măsură de la vinul lui Sue ca și de la drumul spre casă, pe care-l făcuseră pe jos. Jenna se uită la el, rămânând în expectativă.

— Cumpărăturile? Julian, te rog!

Julian se forțează să facă exact ce trebuie, întinde mâna cu un oftat.

— Dă-mi cheile dac-ai încuiat maşina.

Telefonul sună și Jenna se repede să răspundă indiferent de câte ori Julian i-a spus să-l lase să sune.

Acoperă microfonul.

— E William, zice ea. A mai sunat o dată.

El îi face semn maică-sii să spună că nu-i acasă, clătinând din cap.

— Nu crezi c-ar trebui să vorbești cu el? Ți-e prieten bun dacă te tot sună.

— Am plecat să vă iau cumpărăturile de la Sue. Spune-i c-o să-l sun eu.

— Bine, zice ea, repetând ca un papagal după el. Da’ o să-l suni tu… când mi-oi vedea eu ceafa.

Michael face un pas înainte și zice:

— Hai, dă-mi mie telefonul.

William? Prieten bun? William cu ochelarii lui tip Clark Kent, și gulerele prinse de cămașă cu nasturi, și ascensiunea lui ameţitoare în ierarhia de la Random House. William şi nenumăratele lui poveşti nefericite de iubire. William: un naș cum se dovedise că este, tâmpenia aia de poezie a lui Larkin și ce-i cu asta? Mira ar fi putut să nici nu existe dacă e să judecăm după toată atenția pe care i-a acordat-o el. Nu s-a dus niciodată s-o vadă la spital, dar acum îi înnebunea cu telefoanele.

De la ceremonia numelui, William o văzuse pe Mira doar o singură dată. Era la Cromwell Gardens, prima oară când Julia o așează în scoica aia înspăimântătoare, cu cârligul ăla care arăta ca dracu’ pe cadrul uşii. Pe Julian încă îl pufnește râsul de câte ori îi vine în minte chipul Mirei când sărea ca un arc, mirată de puterea pe care o are în degeţelele de la picioare, expresia ei devenind atât de serioasă, încât oricine ar fi crezut că asta era treaba ei: să sară ca un arc. Pe el și pe Julia îi umflă râsul urmărind-o, dar William pur și simplu stătea cu o sticlă de șampanie gata să sară în tavan, mutându-și privirile de la ei la Mira și neînțelegând despre ce e vorba.

Băură șampania lui William și mâncară la masa din firida camerei lor de zi de culoarea prunei. Julia făcuse osso bucco[77] în cinstea acestei vizite deosebite și William le povesti despre ultima lui fâșneață, în vreme ce mâncau. Mira era trecută de la unul la altul și William încerca să pară interesat de ultimele ei realizări: olița în care putea să dea cu o lingură cât o țineau puterile, gusturile ei sofisticate, o bucățică de os cu măduvă ținută strâns în pumnul micuț și plin de grăsime. O duseră pe Mira la culcare între felul principal și pudding, și William se prefăcu imediat că vomită când Julian îi schimbă pamperșii pe canapea, iar Julia îl admonestă, dându-i un ghiont în stomac.

— Termină! O s-o complexezi.

Deși William i se părea Juliei o companie plăcută, ea râzând adesea în prezența lui, curând, îi conducea pe amândoi spre ușa apartamentului pentru ceea ce William insista în mod enervant să numească o „seară cu băieții în oraș“. Ea căsca întruna, nu putea să se oprească.

— Hai, du-te, zise ea, îndreptându-se spre pat cu o carte și o ceașcă de ceai fierbinte.

El tânjea s-o audă spunându-i: „Vai, nu pleca. Stai aici cu mine“.

— Du-te, zise ea. N-ai mai ieșit în oraș de când s-a născut Mira.

Uimitor de repede, erau deja într-un club de striptease și William cerea cocktailuri, strigând ca să acopere muzica:

— Nu trebuie să-i spui Juliei.

Fetele se răseseră în părțile intime. O roșcată cu câteva paiete și ceva elastic pe ea veni unduindu-se la masa lor. William înghiți în sec și dădu din cap. Fata dansa pe o melodie de-a Madonnei și rostea cu emfază cuvintele ca și cum ar fi fost într-un soi de extaz demențial.

— „Sunt nebună după tine… Atinge-mă o dată și-ai să-ți dai seama că-i adevărat…“

Pielea atât de albă, încât era aproape albastră, subțire precum spuma laptelui, venele văzându-i-se prin piele. Dezlegarea panglicilor și chestia aia alunecoasă dându-se la o parte pe nesimțite. Învârtindu-se și palpitând în ritmul muzicii, cu piele de găină de-abia jumulită de pene, în mișcare și ușor lucioasă, doar la câțiva centimetri de fața lui.

Drumul de ieșire din sat e liber și Julian merge cu viteză pe podul arcuit, așa cum face de când și-a luat examenul de șofat. În ziua de azi, chestia asta ține mai mult de obișnuință decât de dorința de a trăi senzații tari. Cu toate astea, simte în stomac zdruncinătura când roțile de la mașină părăsesc asfaltul.

Începe la Deadman’s Curve[78]. Toți din sat îi spun așa, dar nu și când Jenna e de față. Jenna nu merge niciodată pe drumul ăsta, dar Julian ajunge aici adesea. Povârnișul coboară până jos, în vale, un perete stâncos pe care să te așezi, acoperit cu grămezi de mușchi. Nu trec multe mașini. Terenul e în pantă, garduri vii, copaci și, jos de tot, râul șerpuiește pe luncă. Adesea, Julian oprește mașina la marginea drumului și încearcă să-și imagineze ce era în mintea lui taică-su când a pierdut controlul. Lumea a spus c-a fost un mare noroc că Jenna și copilul nu erau în mașină. Probabil că asta își zicea și Maxwell când roțile au părăsit asfaltul.

Julian se surprinsese rugându-se neputincios în ziua când Mira a fost internată, implorându-l pe taică-su să n-o lase să moară. Băgate în fiecare locșor de sub ferestrele cu

vitralii ale capelei spitalului, o mulțime de jucării totemice moi erau martore la nebunia asta. Aleluia! Cu litere mari de aur la cristelniță, o vază cu gladiole de un roșu coral, o poză a unui copil, sprijinită la baza ei. Julian s-a rugat tatălui lui. Cui altcuiva putea să se roage?

Se pare că era rece în noaptea când s-a întâmplat, și întuneric. Maxwell n-a văzut nimic când a plecat de pe acest pământ. Mașina lui s-a rostogolit de trei ori, așa zicea lumea, de la bot spre coadă. Era deja mort când l-au scos din fiarele mașinii și, când au deschis portbagajul, s-a revărsat o mare de cioburi de la toate sticlele goale pe care le ascundea acolo.

Julian pornește mașina. Jenna o să aibă nevoie de ingredientele ei, doar gătitul o ține cu mintea întreagă.

Bineînțeles că Sue îl așteaptă când ajunge la mașina lui Michael parcată în fața casei ei. Nici pomeneală să poată scoate cumpărăturile prin contrabandă ca un spărgător. Ea era deja cu ușa din față deschisă, cu un șorț de măcelar pus strâmb peste pieptul ei ce nu poate fi ținut în frâu.

— Vai, Julian, scumpule!

Îl absoarbe într-o îmbrățișare sufocantă și el se pregătește să-i înfrunte lacrimile. Julian a observat că întotdeauna el e responsabil cu mângâiatul.

— Un ceai? Ți-aș oferi un pahar de vin, zice ea, ștergându-se ușor la ochi și suflându-și nasul într-o batistă de hârtie din buzunarul de la șorț. Dar tare mă tem c-am terminat ultima sticlă pe care-o mai aveam.

El începe să mute sacoșele de la supermarket din portbagajul mașinii elegante a lui Michael într-a lui.

— Așa, e-n regulă, spune el. Ar fi mai bine să duc tot calabalâcul ăsta înapoi la Firdaws.

Judecând după cantitatea de cumpărături, nu-ți vine să crezi nici cât negru sub unghie că maică-sa și Michael au de gând să se ducă în altă parte în viitorul apropiat.

Sue își mângâie zulufii rebeli care-au scăpat din strânsoare, împingându-i spre cocul blond, vopsit, și se linge pe buze.

— Jenna mi-a spus ce face de mâncare. Păcat, eu țin regim.

— Da’ nu ești grasă, zice el, neconvingător.

Când era mic, unul dintre punctele de atracție pentru Julian la petrecerile date de maică-sa pe malul râului era Sue, în sutien și chiloți, cu toată carnea ei roz părând așa de delicioasă, cum se revărsa cu generozitate. Îl îmbrățișează din nou și spune:

— O, sunt întotdeauna încântată să văd că te-ai întors unde ți-e locul.

Și chipul lui se îmblânzește la amintirea asta.

Sue umple tăcerea.

— Am observat că prietenul tău de la Convoiul Păcii s-a întors. Te-ai întâlnit cu el?

Și-și aduce aminte că, odată, Sue i-a spus Jennei că tare s-ar mai culca cu Raph.

— Maică-ta spunea că și-a zis că probabil o să te duci să petreci un timp cu el, și eu mi-am zis că, vezi tu, e o mare surpriză.

Julian deschide ușa de la mașină.

— Probabil c-o să pun mâna pe el în următoarele două zile, ori o să plece. Nu stă niciodată după ultima zi din august.

Julian e la volan, gata s-o pornească la drum.

— Nu se cunoaște c-a trecut timpul peste el, strigă Sue când Julian bagă cheia de contact.

Nu vrusese să-l împartă pe Raph cu nimeni, asta era. Câțiva bărbați din sat uneori se opreau la focul lui Raph și el îi găsea sporovăind acolo, stând pe vine, în drum către sau de la cârciumile din Woodford. Julian nu scotea o vorbă cât timp bărbații erau acolo, un băiat care n-ar trebui să bea bere, dar de cele mai multe ori fuseseră doar ei doi în nopțile alea de august: un foc, un cer, de la om la om.

O cotește spre drumul cu urme de roți de pe care taică-su nu s-a mai întors niciodată acasă.

Apasă pe accelerație, mărind viteza când o ia în sus, uite, vine curba, își îndreaptă mașina spre peretele stâncos, dar pune piciorul cu putere pe frână și mașina se răsucește pe loc. Trage pe marginea drumului. Mâinile îi tremură pe volan.

Se lasă întunericul, luna n-a apărut încă. Julian privește în gol. Jenna n-o să aibă de ales, o să-și aștepte hașmele fiindcă el trebuie să facă pipi. Pietrele împrăștiate scrâșnesc sub adidașii lui și nisipul scârțâie când Julian sare peste peretele stâncos și cade în iarbă. Păsările și-au încheiat ziua, toate în afară de câteva noptatice, învăluite în umbre, care cârâie din copaci. Julian se descheie la blugi și face pipi într-o tufă de păducel și în niște urzici întunecate, în vreme ce, deasupra capului, Fiatul lui taică-su își ia zborul brăzdând cerul, o constelație strălucitoare risipindu-se în urma lui.

---

72. Personaj al unei picturi omonime în ulei de Dante Gabriel Rossetti (1828–1882), care își piaptănă părul bogat.

73. Personaj eponim din cartea pentru copii *Mary Poppins* de P. L. Travers (1899–1996), după care s-a turnat un film de succes.

74. Personaj eponim al unei serii de povestiri pentru copii scrise de Christianna Brand (1907–1988), *Matilda, o dădacă nemaipomenită*, care îi disciplinează pe copiii familiei Brown.

75. Personaj eponim din romanul *Doamna Doubtfire* de scriitoarea britanică Anne Fine (n. 1947), după care s-a făcut un film ce s-a bucurat de succes.

76. Șir de numere în care fiecare element se obține prin adunarea unui număr cu cel dinaintea lui (0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21…). Prin împărțirea fiecărui element la numărul precedent, se obține numărul de aur φ, care are mereu aceeași valoare (1,61803) și reprezintă perfecțiunea unora dintre lucrurile care ne înconjoară.

77. Mâncare italiană făcută din oase de vită sau vițel cu măduvă, ce se fierb înăbușit cu vin și legume.

78. Curba mortului.

Cincisprezece

Julian și Julia oprindu-se la intrarea capelei bizantine de pe Great Ormond Street, cu tăcerea ei de aur strălucitoare, PAX într-un mozaic sub tălpile lor și însăși noțiunea de pace, un vis spulberat. PAX: ce-a fost asta? Vreun soi de imperativ? O promisiune imposibilă în schimbul supunerii?

Julian încercă să vorbească în timp ce mergea după Julia, dar avea gura așa de uscată, încât nu ieșea nimic altceva decât vorbe fără înțeles. Ea îi făcu semn să nu vorbească și îngenunche ca să se roage. În jurul lor, rotindu-se, priveliștea copleșitoare de aur, chiar și aerul, o imitație a cerului prins în capcană înăuntrul unui ou Fabergé sau în lucrătura de alamă a unui ceas bogat ornamentat. Nu știa dacă să se așeze în băncuța sculptată lângă ea sau să nu se oprească din mers.

În cele din urmă îngenunche. Se rugă tatălui lui care murise. Tatăl nostru. Tatăl meu. Amândoi începură să plângă din nou. Ea, în tăcere, ascunsă după părul ca o perdea cu falduri bogate, și el cu niște suspine care-ți frângeau inima. Capela era doar un loc unde puteai să te duci, atâta tot, în vreme ce sus, la etaj, în Salonul Leilor, personalul medical lucra ca să-i stabilizeze Mirei tensiunea arterială și pe urmă, vai, Doamne, vai, părinte atotputernic, și pe urmă.

La Firdaws scoate cumpărăturile din portbagaj, bucuros c-a ajuns acasă. Dar acum se aud glasuri, se oprește din drum ca s-asculte. Polietilena de la sacoșele Jennei îl taie la degete. Cineva râde în hohote. Râde Katie, dacă nu se înșală.

Bucătăria e în fierbere. Jenna nu pare să se fi trezit din beție, e desculță, un pic zornăitoare, brățările și glasul sunt de vină. Au pus niște muzică, Leonard Cohen. Jenna cântă în același timp *Closing Time*, bălmăjind cuvintele. Katie îi ține isonul.

— „Iute și neînfricată cu un cuțit ca ăsta.“

Mama lui Julian o învață să facă kebab, cum numai ea știe să-l facă, tăind fileul de miel în felii subțiri ca frunza în timp ce, prin fereastra deschisă, Julian simte mirosul de mangal pe care Michael îl pregătește pentru grătar.

— Vezi, tai feliile aproape până la capăt, dar nu chiar de tot, în așa fel încât să rămână o bucată lungă ca o carte cu multe foi.

— Nu mă-nnebuni, zice Katie când cuțitul Jennei sclipește, asta-i chirurgie curată, ce mai încolo-ncoace!

Jenna taie carnea, câte o felie pentru fiecare vers din cântec.

— Și una pentru dracu', și alta pentru Christos.

Ghearele lui Zeph zuruie pe dalele de gresie când se smulge de la treaba pe care o avea cu carnea ca să se arunce pe Julian. Julian întinde sacoșele în vreme ce Katie se apropie. E îmbrăcată din cap până-n picioare (rochia lejeră și un fel de jachetă cu părțile petrecute) în verde smarald țipător, care se asortează cu fardul de pleoape. Sărutarea ei cade nepotrivit între obraz și gură.

Lui Julian îi trece prin cap să găsească un pretext (patul fiind singurul care-i vine în minte), dar Katie îi ia vorba din gură:

— E-așa de plăcut s-o văd pe mama ta din nou, zice ea, luând cuțitul de lângă Jenna și uitându-se la Julian peste umăr. Și foarte drăguț din partea ta că m-ai invitat.

Amândouă stau cu spatele la el când taie carnea în felii, Jenna cu umerii un pic ridicați, un porumbel intrigant în rochia ei cenușie boțită lângă splendidul papagalul cacadu verde al lui Katie când îi arată cum să pună carnea pe frigăruie. Materialul verde se mulează perfect când Katie își scutură penele din coadă.

Jenna arată spre o tavă plină cu farfurii și tacâmuri.

— De ce nu vrei să fii și tu de folos și să duci astea afară?

Face un gest arătând prin fereastră, o privire care spune că nu-și mai poate stăpâni emoția nici un minuțel.

— Cred că Michael are să-ți facă o propunere.

Felinarele de sticlă sunt aprinse. Michael are un șervet de vase cu dungi băgat în cureaua de la pantaloni și mânecile suflecate. Cerul nopții e smălțat cu stele.

— Bine-ai făcut c-ai adus cumpărăturile, zice el, întorcând bucăți încinse de mangal și făcând un semn cu capul spre bucătărie. Și-a pus în minte să pregătească un ospăț pe cinste-n seara asta.

Pune jos cleștele de metal și se freacă pe burtă.

— Ce noroc pe capu' nostru!

Se șterge pe mâini cu șervetul de vase și se uită la Julian peste ochelari.

— Maică-ta vrea să-ți vorbesc despre Firdaws. I-a venit o idee…

Dar Julian îl întrerupe înainte să mai spună el ceva și se repede în bucătărie.

Din cămară, unde e în siguranță, le aude pe Jenna și Katie. Maică-sa abordează ceea ce devenea o temă des discutată:

— N-am crezut niciodată că-i așa de drăguță, dacă e să fiu sinceră…

— Nu, Jenna, te înșeli. E splendidă.

— Priviri de gheață, zice Jenna când Julian apare cu o sticlă de socată. Ghețari, adaugă ea sotto-voce, înfiorându-se puțin.

El ridică sticla prieteniei spre ea.

— Poate că n-o să bem prea mult vin în seara asta, ce zici?

Amestecă băutura cu apă minerală într-o cană de sticlă, taie câteva lămâi în bucăți. Bășicuțele se ridică puzderie la suprafață, dar n-o vede decât pe Julia, pe scaunul de plastic, lângă patul de spital al Mirei, citindu-i *Rățușca cea urâtă* a nu știu câta oară.

— Sunt într-adevăr o lebădă superbă.

Și are lacrimi în ochi fiindcă, atunci când era mică, maică-sa spunea de obicei: „Uite

că sunt speranțe și pentru tine, Julia…“

— Julia n-a crezut niciodată că e frumoasă, zice el, dând drumul la gheață în cană.

Jenna și Katie taie mai departe carnea, capetele lor sunt atât de apropiate, că lui tare i-ar veni să le dea cap în cap pe amândouă.

— Ei, haide, zice Katie, care începuse să roșească.

Julian ia cana.

— Dac-ai fi fost vreodată în apropierea maică-sii, ai înțelege de ce.

Afară, Michael așază grătarul peste stratul de jar, se șterge pe frunte cu prosopul de vase și întinde paharul ca să-i pună ceva de băut.

— Am avut o discuție foarte interesantă cu William, spune el.

Julian îi toarnă niște socată, trântește cana pe masă și se trântește și el pe unul dintre scaunele din șipci.

— Vrea să facă o ofertă pentru cartea despre care i-ai vorbit înainte să se îmbolnăvească Mira…

Julian ciugulește din pâine, în timp ce Michael așteaptă cu paleta în mână.

— I-am spus c-ar trebui să vorbească direct cu tine, bineînțeles. Da’ m-am gândit și eu un pic și, deși avansul n-ar fi imens și-ar trebui să vedem ce e de făcut cu Firdaws, am sentimentul că s-ar putea să nu fie chiar rău. Vezi tu, dacă-ți scrii cartea, s-ar putea să găsești un pic de ajutor ca să-nțelegi ce se-ntâmplă…

— Așa e. Vreau să beau ceva ca lumea, tu nu vrei?

Julian sare brusc de pe scaun și nimerește drept în Katie, care aduce carnea de miel ca s-o pună pe grătar. Zeph e cât pe-aci să-și vadă îndeplinită dorința lui cea mai arzătoare, dar Michael sare cu o agilitate surprinzătoare și prinde carnea chiar înainte să aterizeze pe jos.

O sticlă cu vin roșu și mirosul de carne care se face îi liniștește pe toți. Fâșiile subțiri de kebab aproape se topesc în gură, bamele sunt dulci. Katie îi regalează cu povești despre Billy și Arthur. Nimeni nu pomenește de Mira. Jenna aduce la masă un castron cafeniu de pământ. Budincă de orez și șofran cu migdale și fistic.

— Preferata ta, îi spune lui Michael, trăgând în sus capacul, de sub care izbucnește un nor de aburi frumos mirositori.

Julian se bate ușor pe stomacul care suferă în tăcere.

— O să mă retrag ca să pufăi un pic din țigară.

Își răsucește țigara și se trântește în hamac, legănându-se în timp ce fumează, cu un picior atârnat. Li se aud glasurile peste tot, până departe. Julian se uită lung la cer printre frunze. Liliecii se trezesc. Încearcă să-și cruțe ochii și să nu caute stele căzătoare. Dacă insiști prea mult, n-o să vezi nici una în vecii vecilor. Există doar un singur lucru pe care poți să ți-l dorești. Privește cu mai puțină îndârjire. Frânghiile de la hamac cântă, și iat-o, trecând prin timp ca o nălucă de foc. O licărire de vrăjitorie, și lucrurile sunt nespuse, învățătura dezînvățată, lacătul pus din nou la cutia Pandorei. Închide ochii și își pune o dorință, aproape crede că e adevărat: Julia așteptându-l, citind pe scaunul din bucătărie, Mira sus, la etaj, cu iepurașul ei alb. Degetul mare și una din urechile iepurașului sunt pe buza de jos a fetiței. Deschide ochii și-o vede pe Katie uitându-se în jos la el.

— Pot să vin și eu?

— Nu fumezi…

— Nu, voiam să zic în hamac.

Nu așteaptă să-i răspundă, ci își scoate pantofii și se înghesuie lângă el, cu capul la picioarele lui și picioarele întinse pe lângă el. El își lasă piciorul să atârne, dar nu se mai leagănă. Ea se sucește ca să se așeze cât mai bine și el simte pânza hamacului întinzându-se la maximum sub ei, și nodurile scârțâie, atingându-se de trunchiurile copacilor.

— Maică-ta pe bune nu vrea să vorbească de Mira, nu-i așa? Tocmai îi spuneam de jocul ăla pe care-l juca Mira cu Billy și Arthur…

— „Iepurașii neascultători“, zice el. Cred c-a fost făcut după Beatrix Potter[79]. Eu totdeauna trebuia să fiu domnul McGregor[80].

— Da, ăsta e. Altceva nici n-au vrut vreodată să joace, dar de câte ori pomenesc numele Mirei, maică-ta schimbă subiectul.

— Hai povestește-mi!

Își schimbă poziția în așa fel încât un umăr și un braț îi sunt libere și atârnă în stilul lui Chatterton[81] peste marginea hamacului.

— Tre’ să-ți fie tare greu, zice ea.

— Da.

Strânge din ochi când mai are puțin ca să termine țigara și aruncă mucul în tufiș.

— Ne-am simțit așa de bine cu ea în vacanța de Paște. Pot zice cu mâna pe inimă că ea și băieții n-ar fi putut să se distreze mai bine.

— Da, acuma mă simt prost să ți-o bag pe gât.

— Vai de mine! spune Katie. Da’ eu m-am oferit. Era deșteaptă foc și mult mai coerentă decât băieții mei. Și apoi, săptămâna următoare, voi ați plecat cu toții și ea era la Great Ormond Street, iar eu mi-am stors creierii doar-doar oi găsi un semn care-mi scăpase. Sunt sigură că-i cumplit să trebuiască să te gândești la așa ceva. Da’ ce n-am putut niciodată să pun cap la cap… dacă nu ți-e greu că vorbim despre asta… cum de-a ajuns la spital așa, dintr-odată? Ce s-a-ntâmplat? Mi-a scăpat mie ceva?

— Am fost eu tâmpit, asta s-a-ntâmplat, zice el și râde prea mult și cu amărăciune până ce ea îl împunge cu piciorul ca să-l facă să se oprească. Era în ziua când au venit muncitorii ca să-nceapă să demoleze bucătăria.

Întinde mâna s-o ia de picior și i-l strânge cu recunoștință, iar ea își răsucește degetele de la picior în jurul degetelor lui de la mână, în timp ce el povestește mai departe.

— A fost un coșmar, toată ziua. Mira se trezise din oră-n oră toată noaptea, plângându-se c-o doare burtica. M-am lăsat păgubaș și n-am mai pus-o din nou să se culce în cameră la ea și am lăsat-o să doarmă la mine-n cameră. N-am putut s-o opresc din plâns. O voia pe mami, așa zicea.

și eu la fel! Se trezise dintr-odată că urla la ea la patru dimineața, dar i-e prea rușine să-i spună chestia asta lui Katie.

— Era palidă și scâncea, și oamenii începuseră să lucreze sus, demolând baia. Eu încercam să pun bucătăria în cutii, tencuiala căzând de pe tavanul ce se zguduia, bubuind, bubuind, Radio One[82] urlând. Aveam de gând s-o las la grădiniță și să-mi petrec ziua

scriind la biblioteca din Woodford, dar ea era bleagă și calpolul nu-i scăzuse temperatura, așa că amândoi eram țintuiți pe loc în timp ce toată chestia mergea mai departe. Cada în formă de ou a trebuit tăiată în două ca s-o scoată afară, îți închipui ce zgomot a făcut. Praf era cu nemiluita peste tot, făcând-o să tușească, așa c-am adus un aragaz de voiaj în camera de zi, deși pe ea n-o interesa nici una din mâncărurile pe care i le-am făcut. Karl a sunat când fierbeam niște orez. Părea tensionat, a zis că trebuie să discute cu mine. Părea așa de nenorocit, că m-am întrebat dacă nu pățise Heino ceva. Dar am fost întrerupți de Mira, care țipa afară, și-am lăsat telefonul și m-am dus în fugă la ea. Avea febră mare, ardea toată și arăta întruna cu degetul în jos, deși nu scotea nici o vorbă. În cele din urmă a reușit: „O b-b-b-broască. S-a uitat întruna la mine“ și a izbucnit într-un plâns cu lacrimi fierbinți. Am dus-o înăuntru și, când s-a mai liniștit, l-am sunat pe Karl. A zis că tot ce voia să-mi spună nu era genul de subiect pe care să-l poți discuta la telefon. A insistat să se întâlnească cu mine, să vină la mine. Da’ ce voiam eu era să scap de muncitori. Oricum, nu m-alegeam cu mare lucru de pe urma lor. Am înfășurat-o bine, punând-o să se uite la *Teletubbies*[83] cu un pahar de Nesquik cald cu banane, și-am încercat să lucrez. Mi-am băgat în urechi niște dopuri din alea galbene luate dintr-o geantă veche de voiaj. Evident că n-a fost de nici un folos, fiindcă Mira de-abia auzea televizorul din cauza bubuitului și, la sfârșit, am hotărât c-aș putea la fel de bine s-o duc la Londra.

— A, și-atunci ai plecat? Te-ai dus să te-ntâlnești cu Karl?

Katie l-a lăsat să vorbească încontinuu tot timpul ăsta. Se răcește un pic, el e aproape fericit să aibă lângă el, în hamac, căldura venită de la ea.

— Da, m-am dus. Țipete tot drumul pe bancheta din spate a mașinii. Acuma știu că era înnebunită de durere, dar dobitocul de mine, care aveam tărâțe în cap în loc de creier, am mers mai departe cu mașina. Chiar am și dat muzica mai tare. Reușise să mănânce doar chestii pe bază de lapte în ziua aia. S-a plâns c-o rodea centura și a trebuit să tot opresc ca să i-o aranjez. Până la urmă i-am slăbit așa de mult curelele, că n-ar mai fi fost de nici un folos dacă era vreun accident. La un moment dat n-a mai țipat și-a adormit cu capul lăsat pe umăr. S-a trezit gemând când trăgeam pe marginea autostrăzii: îi curgea din gură o vomă închegată, deschisă la culoare. I-am mai dat niște calpol când am oprit pe marginea șoselei și i-am curățat hăinuțele cât de bine am putut. Doar s-a uitat la mine și-a spus: „Iartă-mă, Bubu…“.

Katie își schimbă poziția în așa fel încât să privească amândoi în aceeași direcție. Îi ține capul pe pieptul ei în vreme ce hamacul se leagănă. Îl cuprinde în brațe.

— Of, Mira, îi spune Julian numele cu glas tare, gemând.

Karl a strigat de pe scări ca să-l audă taică-su când Julian a ieșit poticnindu-se din mașină, cu Mira țipând la el în brațe.

— Isuse Cristoase, a început din nou. Unde-i Julia?

Karl o luă înainte ca să-i arate drumul, plânsul Mirei străbătând holul. Julia veni în fugă, luând-o de la el și sărutând-o pe obrazul fierbinte și murdar de vomă.

— Scumpa mea, ce s-a-ntâmplat?

Heino intră sprijinindu-se în baston și clătinând din cap când îi spuseră că e vorba de dureri la stomac.

— Cred c-ar fi mai bine să mă uit eu la ea, zise el.

Mira tăcu în brațele Juliei. Gemu când o puse pe canapea, cu genunchii strânși la piept. Heino îi făcu semn Juliei să-i scoată bluza.

— Îmi dai voie?

Fetița tresări când îi puse stetoscopul pe piept. O apăsă cu mâinile lui noduroase pe burtică, în partea de sus, și scoase brusc stetoscopul din urechi, întorcându-se către Karl.

— Tu simți ceva? Spune-mi dacă mă-nșel.

Se uită la Julia, în timp ce Karl o palpă pe Mira pe burtică. Heino o prinse pe Julia de cot.

— Trebuie să te duci cu copilul ăsta la urgență, spuse el. Întotdeauna e mai bine să fii sigur.

Au fost primiți aproape imediat la secția de urgențe pediatrice de la UCH84. Mira era deja într-o rezervă și avea pe braț manșeta de la tensiometru când se întoarse Karl din parcare, unde lăsase mașina. Avea tensiunea 15 cu 10. S-au dat telefoane. Karl se așeză în genunchi în fața Juliei, o prinse de umeri ca s-o liniștească și se uită în ochii ei.

— Știu ei ce fac, spuse el.

Au fost transferați cu ambulanța la Great Ormond Street. S-au făcut și alte analize de sânge. Era aproape mai rău dacă Mira nu țipa când vedea acul decât dacă țipa. Radiografii. Tomografii. Ecografii. Mira trează doar foarte puțin timp, el și Julia cu inimile palpitând mai-mai să le sară din piept, mergând după patul ei de-a lungul coridoarelor și trecând prin uși, spre și de la lift, ieșind și intrând înapoi în salon. Julia se întoarse cu fața spre umărul lui când trecu pe lângă ei un cărucior cu un copilaș mititel și păros, o asistentă aplecându-se deasupra pătuțului, suflându-i ușor aer în gurița dintr-un tub rigid de plastic cu striuri.

Mira era pe perfuzie, cu asistentele în jurul patului, rezistând cu lacrimi în ochi când încercau să-i introducă canula, pe urmă blegindu-se din nou. Karl spuse c-o să aștepte cu ea când o porniră după Esther Fry, medicul care preluase cazul lor, până ce ajunseră la camera de interviuri cu părinții de pe coridor. Esther Fry se așeză, ținând pe genunchi clipboardul cu însemnări. Ei doi se așezară pe niște scaune albastre și tari în timp ce ea îi dădu Juliei cutia cu batiste de hârtie, buclele spiralate săltându-i când vorbea cu o încredere plină de energie.

— Odată ce i-am coborât tensiunea, putem vorbi de faza următoare.

— Care fază următoare?

Julian începu să-și smulgă părul din cap și Julia trebui să-l prindă de mâini ca să-l facă să se oprească. El îi simțea mâinile tremurându-i.

— Ar fi trebuit să fi făcut ceva mai demult… spuse Julia.

Erau așa de multe lucruri pentru care să se învinovățească!

— De obicei râdeam de burta ei umflată.

Esther Fry fâlfâi teancul de notițe către ei.

— Genul ăsta de tumoare poate fi foarte greu de diagnosticat în fazele incipiente. Fetița-i acum aici și ăsta-i cel mai important lucru. Sunteți exact unde trebuie.

Tumoare. Acolo, așa se spusese.

— Vă rog spuneți-mi că n-o să moară, zise Julia, vorbind în numele amândurora.

— Acum, principalul e că e liniștită. Am sedat-o ușor și-o să-i administrăm nifedipin ca să-i scădem tensiunea. Despre toate celelalte putem vorbi mâine.

— Doamnă doctor, vă rog…

— Spune-mi Esther, zise ea cu cel mai cuceritor zâmbet. Asta o să fie ziua cea mai proastă, de acum încolo va fi mai bine.

Și, în cursul săptămânilor care aveau să vină, își repetau unul altuia cuvintele ei: „de acum încolo va fi mai bine“.

— Mai întâi va trebui să-i facem o biopsie și să-i punem o cameră implantabilă pe piept.

Esther Fry arătă spre un loc sub claviculă și gândul că o asemenea parte gingașă din trupul Mirei avea să fie străpunsă îl făcu pe Julian să-i transpire palmele.

— Implantul o să rămână sub piele și medicamentele vor fi administrate prin el.

Din nou Esther Fry atinse ușor cu degetul un loc de pe piept unde Mirei avea să i se facă o tăietură. El vedea venele liliachii de sub piele.

— E o operație care se face direct și înseamnă că n-o să trebuiască s-o tot înțepăm.

Esther Fry scoase niște pliante și le puse pe masă. Ei doi ar trebui să aleagă, deși alegerea era ultimul lucru pe care se simțeau în stare să-l facă.

— Dacă investigațiile imagistice arată că tumoarea este strict în interiorul rinichiului, puteți lua parte la un studiu clinic randomizat care compară abordarea din SUA, unde îndepărtarea imediată a rinichiului stâng i-ar corecta în scurt timp tensiunea arterială, sau abordarea europeană de a începe cu patru până la șase săptămâni de chimioterapie pentru a face tumoarea să se micșoreze, cu risc redus de a se perfora și a se disemina în timpul operației.

Julian nu mai putea de slăbit ce era.

— Să-l întrebăm pe Karl, sugeră el. Sau, mai bine, pe taică-su. Sunt sigur că Heino trebuie să știe ce e cel mai bine.

Se treziră bântuind pe la ușa capelei. Înăuntru, un cor de îngeri sclipitori precum aurul cântau în tăcere la instrumente în jurul cupolei presărate cu stele. Lui Julian i se împăienjeniră ochii. Nu era nimic în afară de strălucire, pax la picioarele lor și, înăuntru, un vultur măreț desfăcându-și aripile deasupra pupitrului cu note. Îngenunche și se rugă tatălui lui să-i trimită un semn că Mira o să se facă bine. Se uită de jur împrejurul pereților la jucăriile de pluș pe care părinții le puseseră bulucite acolo: ursuleți, Tiggeri[85], iepurași, maimuțe rupte de cât de iubite au fost, un șoricel din fetru cu un nas de un roșu țipător și flori brodate pe urechi. Julia arătă spre jucării și spuse șoptit:

— Nu pot să suport. Trebuie să fi fost ale copiilor care-au murit aici.

— Taci, spuse Julian.

Rămaseră amândoi lipiți unul de altul până când auziră pe cineva tușind în spatele lor. Era Karl, cu iepurașul Mirei în mână. Se întorsese pe Lamb’s Conduit Street ca să-l aducă. Mira nu dormea niciodată fără el. Era îmbrăcat cu rochița Mirei, cea cu numele ei, cusut cu stofă roșie.

— Mira o să fie bine, spunea el.

Julia arătă spre jucării și începu să plângă. Karl o ținea pe după umeri.

— Bănuiesc că părinții le-au pus aici ca o ofrandă pentru ca Dumnezeu să-i țină pe micuți în paza Lui, zise el, trăgând-o mai aproape. De fapt, sunt sigur de asta.

79. Scriitoare engleză (1866–1943), autoarea cărții pentru copii *Peter Rabbit* (*Povestea lui Peter Iepurașul*).

80. Personaj din *Povestea lui Peter Iepurașul*, în grădina căruia intră Peter ca să guste niște legume, deși fusese avertizat de mama lui.

81. *Moartea lui Chatterton*, ulei pe pânză de pictorul prerafaelit Henry Wallis (1830–1916), care îl înfățișează pe tânărul poet preromantic Thomas Chatterton (1752–1770), mort după ce se sinucisese cu arsenic.

82. Post de radio britanic ce transmite muzică pop, fiind ascultat mai mult de tineri.

83. Serial de televiziune britanic pentru copii.

84. Acronim de la University College Hospital.

85. Personaj asemănător cu un tigru din cartea pentru copii *Ursulețul Winnie Puh. Căsuța din Strada Puh* de A.A. Milne (1882–1956).

Șaisprezece

Katie și Julian stau întinși unul lângă altul în hamac și ea îl mângâie pe păr.

— Jude, bietul de tine. Ești frânt de oboseală.

— Cred c-ai dreptate, spune el. Gata, nu mai facem nimic în noaptea asta.

Ceața vine târâș-grăpiș dinspre râu. Trec peste gazon, ea tremură, așa că el o ia pe după umeri și o trage ușor mai aproape de el. Michael și Jenna au strâns tot calabalâcul de la cină și-au dispărut neobservați, în timp ce el perora din hamac, fără să asculte ce spunea Katie.

Ea se cuibărește în scaunul de lângă mașina de gătit Rayburn și el o învelește cu pătura câinelui. Julian crede că niște brandy o să-i încălzească pe amândoi. Nici nu se gândește dacă ea o să fie sau nu destul de trează ca s-ajungă singură acasă cu mașina. Îi dă paharul și ea se uită în sus la el cu bobițele galbene ale ochilor ca niște grăuncioare de polen. Fardul de pleoape verde încă este cum trebuie, dar rimelul s-a întins, formând niște cercuri negre. Rochia i s-a răsucit și, când și-o aranjează, el vede, străpuns cu un pumnal de jenă, că sutienul e verde ca să se asorteze cu restul hainelor. Ea rămâne surprinsă.

— Aaa, ia uită-te la tine, Casandra, zice el, jenat fiindcă a fost prins uitându-se.

— Ce?

— Nu te preface. Ca în *I Capture the Castle*[86], când cei din familia Mortmain își vopsesc toate hainele în verde? Ți-aduci aminte?

Ochii galbeni ca polenul îi joacă în cap. Da, sigur, își aduce aminte, cum să nu?!

Au dat peste movila funerară când goneau pe biciclete prin pădurea cu clopoței, întorcându-se de la școală. *Fetele din castel* a fost cartea preferată a lui Katie. Nici chiar faptul că a fost textul obligatoriu la GCSE[87] n-a făcut-o să scadă în ochii ei.

Movila acoperită de iarbă avea pe margini păscuțe albe și clopoței și adăpostea mănunchiuri de primule, căcăreze de iepure ce păreau stafide învelite în ciocolată, poate chiar și câteva violete sfioase, împrăștiate pe acolo. Bicicletele erau printre clopoței.

— E perfect, spuse ea. Trebuie s-o facem aici.

Mirosul clopoțeilor te amețea, gropițele ei din obraji dădeau semne de viață. Printre copaci puteai să vezi dincolo de râu, spre apus.

— Uite, o să vedem cum apune soarele, zise ea.

Era o rămășiță de zid, o ruină, la poalele movilei unde fusese cândva un hotar, așa că luară câteva pietre mari și le puseră în cerc ca să facă focul. Ea se lăsă pe vine, zâmbindu-i

printre firele de păr de la breton.

— De ce-avem nevoie? Sare, buruieni, o sticlă de vin nu prea tare…

Soarele apusese, aduseseră ofrandele, băuseră vinul. Ghirlandele pe care le încropise Katie în grabă erau puse strâmb, pielea îi era presărată cu petale. Un miros dulce de turbă amestecată cu clopoței storciți. Codițele lor zdrobite i se lipiseră lui Julian sub genunchi.

— Ritualul din miez de vară exact cum au făcut ei în carte… Of, Doamne, încă mai sunt nebună după cartea aia!

Katie se înfioară puțin când își aduce aminte, și-i zâmbește lui Julian.

El pufnește pe nas.

— Nu țin minte ca ritualul din miez de vară din carte să se fi terminat cu un futai, și mai e ceva, nu era miez de vară, era al dracului de frig.

— Doamne, Jude, las-o-ncolo de treabă! Ce cuvânt oribil! De ce trebuie să-ți bagi tu picioarele?

Îl apucă groaza când o vede că are lacrimi în ochi.

— Bine, păi, erai foarte drăguță învăluită în ofrandele mele florale, spune el. Stai, termină, Katie. Iar începi!

Ea strâmbă din nas.

— Încep ce?

Se ridică în picioare, își îndreaptă rochia și pune frumos pătura câinelui.

— Știi despre ce vorbesc, zice el peste umăr.

De ce venea după el pe scări în sus?

— Nu, nu știu.

Julian se oprește pe palier, la ușa camerei în care dormea Mira, se întoarce și spune clar și răspicat:

— Încerci să mă seduci, asta e!

— Vai de mine, doar mă cunoști, vreau doar să ne futem, zice ea zâmbind. Jude, te necăjesc.

Și fiindcă îl face să râdă cu zâmbetul ăla larg și molipsitor al ei, el aproape cade pe podea și trage de clanță. Momentan e dormitorul lui, nu al Mirei, căci așa trece timpul. Se oprește și o prinde bine cu mâinile de umeri.

— Atunci nu mă mai necăji, Katie. Nu-i cinstit.

Ea îl fixează cu privirea, la început derutată, apoi sfidătoare, încercând să nu dea doi bani pe el. El se sprijină cu brațul de tocul ușii, deasupra capului ei, și încearcă să îndepărteze orice urmă de necuviință din glas.

— Ca la hotel.

— Hotel? A, nu eram în toate mințile. Și eram beată, spune ea și-i dă brațul la o parte.

— Da, păi beată ești și-acum. În orice caz, prea beată ca să te duci singură cu mașina acasă.

O întoarce cu spatele la el și o conduce în pas de marș de-a lungul coridorului, spre partea neluminată a casei.

— Poți să intri-n orice cameră-ți place de-acolo, de jos.

Julian o zbughește în camera lui, dând cu piciorul la o parte hainele aruncate pe podea, deschide fereastra și scoate capul pe geam. De data asta nu-l supără iasomia. Trage

aer adânc în piept de câteva ori și lasă briza să-i zburlească părul.

Peste puțin timp aude ușa deschizându-se în spatele lui.

— Toate becurile sunt arse în partea aia. Poți să-ți bagi degetele-n ochi, dar, din câte mi-am dat seama, nu e nici urmă de așternut acolo, nici măcar perne.

— Păi probabil c-o să trebuiască să dormi aici, spune el, întorcându-se de la fereastră fără prea multă tragere de inimă.

Ea e lângă pat, încercând să-i dea de cap lămpii.

— Sper că nu miroase prea urât, zice el. Poate c-ar fi mai bine să văd dacă nu găsesc niște cearșafuri curate.

— Bine.

Îl urmărește cu privirea când se uită la epava lui de pat nefăcut, pe urmă dă lampa mai mică și se duce după el la fereastră.

El arată spre noptieră.

— Trebuie doar să-mi iau pastila de acolo și-o să mă duc în pod, zice el, dar ea îl trage mai aproape, șoptindu-i la ureche. Se întinde în pat, cu capul pe perna lui și cu o mână dedesubt. Lângă fereastră, Katie reușește să iasă din strânsoarea sutienului.

— Scuze, mă strânge prea tare.

Îl scoate prin mâneca de la rochie, o fâșie lungă de dantelă verde.

— Ta, ta, ta! Nu te impacienta! O să dorm cu restul hainelor pe mine.

Își face loc lângă el, îi scoate mâna de sub cap și și-o pune în jurul taliei. El nu poate face nimic decât să se uite în tavan. Ceva înăuntrul lui se umflă, se revarsă, îl împlinește. Închide ochii. Nu e nimic altceva decât o dulce dorință și, timp de o clipă, Julian poate să-și impună s-o creadă: în cădere spre el, în adâncitura patului. Piele moale, plăcută, mâini care se reped spre piept și între picioare. Iubirea lui, copilul lui, încolăcit în jurul lui precum aluatul care a crescut la căldură. Geme și Katie îl face să tacă, îi atinge buzele cu un deget. Aproape că le strigă pe nume.

— Vrei să-ncerci să mă ierți? spune Katie, sprijinindu-se într-un cot.

— Pentru ce?

— Pentru Marylebone. Pentru felul în care m-am purtat la hotel.

Nu răspunde. Părul ei îl gâdilă pe gât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteam să nu te conduc în camera ta, zice el, trăgându-și mâna de sub ea și punându-și-o din nou sub cap.

Voise s-o știe în siguranță. N-a fost nimic altceva.

— Șșș!

Se apleacă peste el, mângâindu-l pe piept, deși el tare-ar fi vrut să n-o facă.

— A fost o perioadă grea pentru noi toți. Nu trebuie să fii așa de dur cu tine, spune ea. Încearcă să dormi și eu o să te țin în brațe.

Trecuse de două noaptea când intrară împleticindu-se în camera lui Katie de la etajul trei al hotelului ăla, Marylebone. Barmanul îi lăsase să stea acolo, jos, cu o sticlă de whisky. Lista cu zidarii și designerii de la Firdaws prindea contur. Katie intrase direct în

miezul problemei, mai devreme dăduse câteva telefoane din hol: stabilise cu omul care pune tencuiala să vină și găsise pe cineva care se pricepea la lucrurile rămase de la demolări și care ar putea să găsească o mașină de gătit Rayburn vintage. Se simțea apropiat de ea, bineînțeles.

Planurile lui pentru Firdaws stăteau împăturite în buzunarul cu fermoar de la geanta ei. În loc s-o sărute și el de noapte bună, o luă în brațe și și-a apropiat obrazul de creștetul ei. Katie l-a făcut să se simtă un pic mai liniștit, asta a fost tot.

Rămase în picioare la bar cu mâna ridicată, salutându-i în tăcere fundul care se depărta, și simți cum îl copleșește un val de plăcere și afecțiune, uitându-se cum ea pleacă, pășind mărunt, în rochia ei prea strâmtă, dar asta a fost tot, pe bune. Își luă haina ca să plece și uite-o, acolo era: geanta ei încă atârnată cu lănțișorul de speteaza scaunului pe care stătuse. O smulse și alergă cu ea la lift, dar ușile se închideau deja. O luă pe scări în sus, urcând câte două trepte odată, abia mai respira când o întâlni ieșind din lift la etajul trei. Ea o porni agale pe coridor, cu cheia de la cameră atârnată de un deget și mergând în zigzag, în timp ce el făcea pași mărunți pe lângă ea, aruncându-i geanta, încercând s-o facă s-o ia și să termine cu teatrul.

Era așa de beată, că trebui să încerce de două sau trei ori până intră cartela în fanta de pe perete. Lămpi de diferite feluri se aprinseră, încet-încet, prin cameră. El îi puse geanta pe masă, se întoarse ca s-o vadă împiedicându-se când mergea spre pat. Stătea cu spatele la el, unduindu-și șoldurile.

— Desfă-mă la fermoar, Jude.

Se răsuci în toate părțile în rochia ei elastică, talia ca o tulpină deasupra dovlecelului ei de fund rotund. Așternutul de pe pat era dat la o parte, o singură bomboană de ciocolată învelită într-o folie verde ca menta pe pernă. Scândurile de la duşumea scârțâiră ca o spovedanie sub covorul gros. Prin perete, Julian auzi zgomotul liftului care pleca. Ridică mâna o clipă, doar o clipă, spre partea de sus a fermoarului care șerpuia în jos, prin valea de la ceafă la buci. Nici nu apucă bine să-și mişte mâna că se și răzgândi și se depărtă de ea.

— Termină, Katie. Nu trebuie să faci asta.

El se hotărâse deja, chiar înainte să înceapă să-i sune telefonul. A fost de importanță crucială.

Katie se trânti pe spate în pat, dând din picioare ca să-și scoată pantofii.

— Stai blând, Jude, nu te speria, spuse ea. Am aproape treizeci de ani și mă descurc foarte bine să mă bag singură în pat. Mulţumesc frumos.

Dar Katie încetase să mai existe. Lui îi suna telefonul. Pe ecran văzu că era Julia.

— Julia, ce s-a-ntâmplat?

— Unde dracu’ să te ia ești?

Și glasul începu să-i tremure.

— Mira, Mira.

Era greu de deslușit ce încerca ea să-i spună printre sughițuri. Julian auzi cuvintele „terapie intensivă“. Katie uitase tot, se ridică din nou în picioare, legănându-se în ritmul unei muzici pe care doar ea o auzea, cufundându-se într-un nor de parfum care-l făcu pe

Julian să tușească.

Julian ascultă strigătul bufnițelor mititele, și apa trasă la toaletă, și pe Michael împiedicându-se când se băga din nou în pat. Pleoapele lui Katie se mișcă încet, buza de jos i s-a lăsat într-o parte. El reușește să-și scoată brațul din strânsoarea ei, încet, centimetru cu centimetru, și ea geme ușor când o împinge pe partea din pat unde dormea de obicei Julia. Felul în care i s-a răsucit rochia lasă să i se vadă toată rotunjimea unui sân care atârnă, ieșit de sub materialul verde, și urme slabe, argintii, de la sutienul care o strânsese. Îi trage plapuma peste umeri, se întoarce pe partea cealaltă, își deschide încet sertarul și își scoate pilulele. E recunoscător pentru un pahar de apă clocită.

Ușa de la pod se cască din balamale, un bec fără abajur face patul să pară o baltă spălăcită. Scândurile scârțâie și sunt periculoase din cauza așchiilor. N-au fost niciodată multe lucruri aici, niciodată, doar patul și o masă de lemn, pe care își pune paharul cu fund gros, un scaun cu șezutul împletit din trestie și, sub streșini, o grămadă de valize și genți de voiaj, cutii cu cocaină veche. Stă la masă, jucându-se cu un castronel plin cu lucruri desperecheate și ciudate. Ia o pipă uitată, un lacăt de alamă, un ou de jad. Pipa a fost a lui taică-su, se văd urmele dinților lui pe coada pipei. Miroase castronelul, poate încă să găsească cărbunele pe marginea lui arsă, tutunul atât de slab, încât pare un pic mai mult decât o amintire. Ia oul în mână și-l ține la lumină spre fereastră. E neted, fără cusur, verde pal cu o flăcăruie portocalie în mijloc, ca un embrion în piatră.

— Nu poți să-i dai maică-tii așa ceva! spusese Julia.

Erau într-un magazinaș nostim în Hay-on-Wye[88]. El credea că e genul de ou din care s-ar putea să iasă o pasăre Phoenix în condiții corespunzătoare, dacă era pus, de exemplu, într-un foc de așchii din lemn de cedru rămase de la ascuțitul creioanelor și gumă arabică.

— Dar e frumos. Uite, zici că arde când îl ții în lumină. Ia pune mâna, e frumos și neted când îl ții în palmă.

Își aduce aminte de râsul ei.

— Nu știi ce e?

El clătină din cap.

— E un ou al concubinei. Nu știi? Ca să-și întărească fofoloancele.

Perna e aspră la pipăit și Julian își amintește cum muștele venite în roiuri erau o adevărată năpastă pentru podul ăsta. Încearcă să nu dea mare importanță bâzâitului lent și înnebunitor al hibernării lor, nici hârjâitului energic care venea de la corpurile lor. Picioarele muștelor, ca niște virgule desperecheate și uscate, nu-l lasă să doarmă. Se scoală, scutură perna, dă jos cu mâna ce e pe cearșafuri, se bagă la loc.

Nu peste mult timp, simte că este dus de curent, totuși creaturi hidoase ies deasupra, luptându-se cu inevitabilul, împingându-l pe el în tunelul întunecat, brăzdat de nervuri, tot mai departe, până când Julian apare într-o văpaie de lumină fluorescentă, forme arse pe retina lui, lumini care pulsează, vârtejul verde pal al unei țevi de ventilator, lacul alb al gratiilor de la pat și tot așa mai departe, prin coridoarele pline de lumină ale spitalului, cu inima mai tare, spulberând cu o suflare sigiliul de la ușile pe care scrie picu.

Mira era imobilizată într-un pat, gratiile de metal ridicate de jur împrejur, inconștientă și dezbrăcată, cu electrozii de la monitorul cardiac pe piept, așa de mult leucoplast

ținându-le pe toate la locul lor, încât Julian nu-i putea vedea fața. Asistenta spuse:

— Sărutați-vă fetița, o să știe că sunteți aici, deși e adormită.

Julia izbucni în lacrimi și plânse cu capul pe jacheta lui.

— Unde dracu' ai fost? Tot încerc de câteva ore să dau de tine. Pune mâna pe burtica ei. E ca o tobă.

Diverse tuburi erau prinse la nasul și gura Mirei, un fir la camera implantabilă, de sub pat ieșea o pungă cu un lichid galben ca pielea ei. Când îi puse mâna pe cap, îi rămaseră în palmă șuvițe din părul fin și moale. Undeva suna un telefon, acoperind scâncetul slab al unui bebeluș. Se auzeau sunete înfundate de la îndemnurile de a face liniște și de a vorbi în șoaptă, și de la pantofii asistentelor. În salon fusese lăsată o lumină palidă fiindcă era miezul nopții și părinții stăteau, parcă ispășindu-și păcatele, la capătul paturilor, în halourile de lumină de la monitoare. De fiecare dată când se trântea capacul unui coș de metal, le sărea inima din loc.

— O țin inconștientă. I-au intoxicat ficatul, spuse Julia și se luară unul pe altul în brațe când apăru în salon un medic.

Nu era Esther Fry, ci un domn Goolden, cu ochi albaștri, injectați, în care Julian se uită ca să găsească un semn de speranță.

În camera medicilor, domnul Goolden le spuse ce înseamnă diagnosticul, în timp ce ei doi, de pe scaune, își întinseră gâturile ca să ajungă cât mai aproape de el.

— E o reacție rară. Vincristină combinată cu actinomicină D este un tratament standard, spuse el, trăgând trei batiste de hârtie din cutie și dându-i-le Juliei. Fiica dumneavoastră are ghinion.

Julian se trezi răsucindu-se pe călcâie. Se gândi la Esther Fry, la buclele ei spiralate care săltau: „Asta o să fie ziua cea mai proastă…" Un val de disperare îl făcu să-l prindă cu putere de umeri pe domnul Goolden.

— Ghinion?

Nu era sigur că nu urlase când rostise cuvântul. Era mirat la culme să-și vadă încheieturile de la degete strălucind sub piele, albe ca halatul doctorului.

— Putem face o grămadă de lucruri, spuse Goolden, îndemnându-l cu blândețe să se așeze la loc pe scaun. Copilul are toate șansele să-și revină.

După ce doctorul plecase să-și continue vizita, se treziră din nou în capela spitalului, deși Julian trebui curând să iasă ca să tragă un fum. Julia alese fereastra cea mai apropiată de ușa capelei. Înghesui iepurașul Mirei printre celelalte jucării de pe raft. De la fereastra cu vitralii de deasupra lui Eunice cea sfântă, le oferi cartea ei, papucul ei de aur odihnindu-se pe un scăunel de smarald. Urechile iepurașului erau zdrelite de cât fuseseră supte și una îi cădea peste ochi, capul îi atârna înspre platca rochiței pe care o purtase Mira când fusese mititică, numele ei scris cu stofă roșie. Falduri de mătase albă căzură de pe pervaz. Julia îngenunche și se rugă. Julian își spuse că jucăriile arătau la fel de aducătoare de noroc precum premiile jerpelite pe care le primeai dacă trăgeai cu pușca la bâlci și nimereai ținta.

86. *I Capture the Castle*, roman al scriitoarei britanice Dodie Smith (1896–1990).

87. Acronimul sintagmei General Certificate of Secondary Education, examen susținut de copiii între 14 și 16 ani.

88. Mică localitate în Țara Galilor.

Șaptesprezece

Podul cu geamuri fără perdele nu se potrivește câtuși de puțin cu revărsatul zorilor, moment care nu e deloc plăcut, cu boarea urât mirositoare de dimineață și corul de glasuri răgușite. Julian stă cu picioarele pe scândurile goale de la dușumea, ținându-și capul în mâini. Soarele își înfige degetele de foc în adânciturile geamului, iar muștele deja bâzâie în draci. În paharul cu fund gros mai e o picătură din apa de seara trecută. O înghite și se întinde în singura parte a încăperii unde are loc să facă treaba asta, și ridică lacătul de alamă de pe podea. E în formă de inimă, un pic înverzit pe lângă încuietoare. Bucățele de smalț s-au prins când s-au gravat literele și acum el mângâie cu unghia de la degetul mare înfloritura a două litere J încolăcite una pe după alta.

Îl pune în buzunar, iese pe furiș din pod și coboară blestemând fiecare scândură scârțâitoare. Aude sforăitul netulburat al lui Michael când trece pe lângă camera de oaspeți, zgomotul apei în țevi se amplifică în vreme ce Julian fixează cu privirea ușa de la camera lui, nevrând s-o trezească pe Katie.

Tare și-ar dori să-i pună un căluș câinelui când o zbughește pe ușa din spate și începe să latre la o cioară. Caută să vadă dacă are tutunul în buzunar și iese cu cafeaua pe verandă. Freacă lacătul până-l face să strălucească de parcă s-ar putea să apără un duh dinăuntru și răsucește cheia. Toarta e unsă bine. A fost lucrul cel mai plăcut. Julia și el pe Pont des Arts, când mergeau la braț spre Luvru. Se iubeau. Era ziua lui, împlinea douăzeci și cinci de ani. Soarele strălucea. Un Bateau Mouche aluneca pe râu, pasagerii îmbrăcați în culori vii legănându-se ca florile.

În mijlocul podului, se opriră ca să-și desfacă el cadoul. Ea își mușcă ușor buza când bucățele de foiță zburară pe jos.

— Doamne sfinte!

Era uimit să constate din nou, să vadă că ea observase sau își adusese aminte ce îi plăcea lui. Întorcea lacătul în formă de inimă pe toate părțile, răsucind cheia filigranată de alamă, zâmbind cu gura până la urechi, apăsând și trăgând de mâner.

— De unde-ai știut?

— Am aflat cu ani în urmă. Când ne-am întâlnit prima oară, spuse ea. Dar n-a fost niciodată momentul potrivit să ți-l dau.

Își puse pe umăr geanta de pânză.

— Și mi-a mai plăcut să-l păstrez ca pe-o comoară, știind că-ntr-o zi o s-ajungă la

tine. Îi zâmbi și ea la rândul ei. Ca un secret minunat, adăugă.

Un saxofonist de pe stradă începu să cânte primele măsuri din Canonul lui Pachelbel[89]. Un vânticel făcu să fluture câteva panglici legate de pod și Julia își aranjă o basma cu care își prinsese părul. Chiar și la Paris dădea impresia că e gata să sape într-o grădină, așa cum era îmbrăcată cu bluza aia cafenie, lălâie, și cu pantalonii de bumbac cu manșetele întoarse. El avu un puseu copilăresc de dezamăgire fiindcă ea nu se îmbrăcase frumos de ziua lui. Îi trase basmaua din cap și-i ciufuli părul.

— E ziua mea, zise el când ea se împotrivi.

Și așa începu.

Nu erau atât de obișnuiți să fie departe unul de altul în zilele alea de dinainte de Firdaws. El avea o grămadă de energie după nopțile pe care le petrecuse singur în hotelul ăla de fițe de la Paris, care mirosea a scorțișoară, cu patul cu perdele negre și pereții cu efect de piele de căprioară.

În graba cu care plecase de la Londra, uitase tot felul de lucruri: un instalator care urma să repare boilerul și faptul că-i promisese lui Karl să-i dea o masă.

Fusese pe punctul să strige la Julia ca să-i spună de Karl, dar telefonul sunase din nou imediat. Era animatorul francez Claude De' Ath, chiar el, marele om, și bineînțeles că Julian era pregătit să lase totul baltă ca să lucreze cu el la Paris. Cuprins de panica dată de făcutul bagajelor și de faptul că Julia se întorcea de la seră și era cam smiorcăită la gândul că el pleca, uită să contramandeze întâlnirea cu Karl.

Își aduse aminte de întâlnirea lor abia a doua zi dimineață, când se plimba cu Claude De' Ath prin grădinile Tuileries, bruma lui de franceză de pe vremea când fusese elev fiind pusă la grea încercare de viziunea regizorului asupra filmului. Se opriră ca să se uite la bărcuțele de jucărie de la fântână și Julian se scuză și se retrase mai într-o parte. Numărul lui Karl apăru pe telefon și Julian își aminti că prietenul lui era doar în trecere prin Londra, în drum spre o conferință ce se ținea la Brighton. Tocmai voia să lase un mesaj când un șobolan cafeniu închis îi tăie calea la câțiva pași distanță. Era gras, avea încrederea pe care o are o pisică în ea însăși. Julian clătină din cap când îl văzu. Animalul intră în tufișuri.

Îi spuse Juliei despre șobolan când se plimbau pe pod, făcând-o să se cutremure de groază.

— Avea o coadă ca un vierme gras, pe care îl trăgea după el.

Luă hotărârea („E ziua mea") c-ar trebui să se sărute din nou în ritmul unei melodii cântate la o chitară cu corzi de nailon, deși ea, care era disperată să asculte *Mona Lisa*, spuse că auzise mai bine în tunelul de la metrou.

El începu să înșiruie toate lucrurile pe care le-ar presupune un „E ziua mea":

— Café crème în St. Germain, madlene abia scoase din cuptor, chioșcuri de ziare franțuzești și panouri cu franțuzoaice îmbrăcate sumar, baghetă și o bucată rece de unt fără sare, stridii pe un strat de gheață, de preferat una cu o perlă la mijloc, camera de hotel și limba…

Ea îl întrerupse, râzând, și făcându-l să tacă, și trăgându-l la marginea podului.

— Pune-ți lacătul aici.

Îi dădu un cot și-i arătă plasa de sârmă.

— Hai s-o facem.

Îl zgâlțâi de braț.

— Hai, dă-i drumu'! Pune-l aici acum și aruncă cheia în Sena.

— Ce să fac? Da' de ce? zise el, ținând strâns încuietoarea cu degetele.

— E, nici eu nu știu. Sunt cam superstițioasă, nimic altceva, spuse ea.

— Bine, da' lasă-mă să-l mai țin un pic.

Era deja trist la gândul că o să trebuiască să se despartă de lacăt.

— Dar în schimb, și fiindcă e ziua mea, o să fac totul cum vreau eu.

Se lumină la față, gândindu-se la o provocare, și zise:

— O să stăm o jumătate de oră cu *Gioconda* ta, dar pe urmă bem un pastis și mergem la cumpărături.

Mona Lisa zâmbi, băutura îi ameți și-i făcu fericiți, buticul avea prețuri pipărate.

— Chiar trebuie s-o iau?

Julia ieși din cabina de probă cu hainele pe care i le alesese el.

— Nu sunt sigură nici măcar c-o să pot merge cu fusta asta, parc-aș fi împiedicată.

Fusta nu se potrivea deloc cu tenișii din picioare, cu bluza moale ca o emulsie. Nici nu avu timp să se așeze bine pe scaunul tare de lângă oglindă, că vânzătoarea se și întoarse cu pantofii cu tocuri foarte înalte, măsura ei.

— Julian… făcu ea, implorându-l din priviri.

— E ziua mea, spuse el, râzând. Ai fost de acord.

Julia se clătină la început când păși cu pantofii cei noi, șchiopătând când cu un picior, când cu altul, în timp ce se ducea la oglindă, nesemănând deloc cu ea, cea pe care o văzuse el dintotdeauna, și oarecum mai dezbrăcată. O făcu să chiuie, ciupind-o prin bluza mătăsoasă.

— Bluza aia e un pic cam transparentă, apropo…

Ea se făcu însă că nu-l aude, în timp ce el continuă:

— …și-n seara asta fără sutien.

Vânzătoarea se prefăcu de asemenea că nu-l aude sau că nu vorbește englezește.

Prânzul îl luară pe rue Bucci, la un restaurant cu fresce pe plăcile de faianță în stilul Belle Époque, zeițe și nuferi, rochii cu falduri bogate, baghetă aproape bestială de bună ce era. Două duzini de stridii zăceau pe stratul lor argintiu de sacrificiu și Juliei îi veni să chicotească, scoțând un chițăit tremurat, fiindcă stridiile peste care Julian turnă sos Tabasco o înțepau la limbă.

Julia avea numai ruj pe partea de dinăuntru a încheieturilor de la mâini, o grămadă de răni adânci care se vindecau. Își odihnea bărbia în palmele făcute căuș și, în ultima vreme, el observase mici riduri în jurul ochilor, când se încrunta. Ridică paharul și ea încreți din nas. Pistruii împrăștiați peste tot pe șaua nasului o făceau să arate ca o fată de orice vârstă. Julian tare își dorea ca ea să-și lase mai des părul despletit. Scoase lacătul din buzunar și-l puse pe masă între ei.

— Așa deci. De unde-ai știut că-s nebun după el?

— Ehe, am avut de gând să ți-l dau acum o sută de ani. Din ultima mea zi la magazin, când domnul Gelding m-a întrebat dacă voiam să-mi dea ceva anume…

— Oho, domnul Gelding și-a asumat un risc mare, nu glumă!

— Ca să fiu sinceră, sperasem c-o să-mi dea vreun fel de primă, doar lucram pentru el de atâta timp. Și n-am fost inspirată să-i cer ceva ce puteam să vindem.

Părea foarte deprimată când îi veni în cap amintirea asta.

— Păi ar fi fost cum nu se poate mai potrivit, dacă mă gândesc la exhibițiile pe care le făceam ca s-o ducem de azi pe mâine… spuse el.

— Mi-am adus aminte că te-am surprins o dată, te-am văzut în geamul de la vitrina din fața magazinului. Eram cu un client și te-am văzut luându-l de pe tavă, uitându-te în jur ca să fii sigur dacă te urmăream sau nu, și pe urmă l-ai dus spre buzunar. Mi s-a tăiat pur și simplu respirația și tocmai când aproape nu ți se mai vedeau degetele, l-ai pus la loc.

— Zău? Se înecă cu o înghițitură de vin. Nu-mi aduc aminte deloc.

— Dacă l-ai fi furat, viitorul nostru împreună s-ar fi dus dracului, asta mi-am spus pe vremea aia. Așa că asta i-am cerut și domnul Gelding a fost destul de bucuros. Voiam să ți-l dau imediat, chiar l-am dus pe High Street să-ți scrie ceva pe el. Dar pe urmă… O, Doamne Dumnezeule, Julian, a fost îngrozitor! M-am întors la doamna Briggs în ziua când ai dat naibii cursul ăla al tău. Am stat în cameră la tine toată ziua, băgând monede în gazometru, toate monedele pe care le strânseserăm amândoi. Aveam lacătul în geantă, gata să ți-l dau. Am crezut c-o să te-nveselească. Te-am așteptat, înconjurată de cărțile și notițele tale, cu biroul plin de toate cele, cu scrisul tău cumplit de urât, cu teancuri de ceea ce acum, din cauza mea, n-o să fie dus la bun sfârșit. Ai intrat țopăind în cameră. Arătai ca un țânc. Aveai chiar și câteva coșuri pe față.

— N-am avut! Julia, nu suport așa ceva.

— Erai așa de slab, și-ți ieșea cotul printr-o gaură din pulover. Și eu eram acolo, o balabustă de aproape treizeci de ani, gravidă, fără minte și fără nici un ban. Aveam senzația că mi-ai căzut deja în cursă. Lacătul era ultimul lucru pe care puteam să ți-l dau.

Se aplecă și o sărută pe vârful nasului. Îl durea sufletul când se gândea că fusese așa de îngrijorată și de speriată. Îi trece prin fața ochilor camera de la doamna Briggs, cu salteaua aia îngrozitoare, pătată, cu prăpăditul ăla de covor uzat, cu gustul de sânge de pe buza de jos a Juliei, căci și-o mușca așa de tare. În camera de hotel care-i aștepta erau căpșuni muiate în ciocolată într-un vas de cristal, faldurile draperiilor de culoare închisă în jurul patului. Luă lacătul în mână. Dacă îi accepta provocarea, îi promisese să se întoarcă dimineață pe pod și să-l prindă acolo. Sacoșele cu cumpărături erau pe banchetă, lângă ea. De fiecare dată când își arunca privirea prin încăpere, își zâmbea lui însuși, deși a fost nevoie și de ce mai rămăsese în sticlă ca să poți crede că Julia o s-o scoată la capăt.

Dar a scos-o la capăt, doar de dragul lui. N-o să-l uite niciodată pe bărbatul cu costum cafeniu din catifea reiată, nici pe ea răsucindu-se în patul ăla cu așternuturi șifonate, zdrobindu-i umerii cu călcâiele și contorsionându-și figura într-un țipăt necontrolat când se întorsese furioasă spre el și îi strigase în față: „Am vrut. Am vrut. Am vrut“.

Dimineață a fost prea mahmură ca să meargă pe Pont des Arts.

— Nici o problemă, minți el, ascunzând lacătul în trusa lui de toaletă. Trebuie să trec Sena ca să mă-ntâlnesc cu De’ Ath. O să fac chestia asta în drum.

Când se întoarse, o luară amândoi spre o cafenea și, ascunzându-se de razele slabe ale soarelui în spatele unor ochelari de culoare închisă, trecură pe lângă un magazin cu lucruri

pentru bebeluși. Îl ținea de încheietura de la cot. El simți îndemnul cel mai delicat când își rări ea pașii și, dintr-un impuls, se întoarse și o trase înăuntru. Nu mai făcuseră așa ceva niciodată. Vânzătoarea împachetă rochița de botez din mătase albă în mai multe straturi de foiță ca și cum s-ar fi putut sparge.

Singur, pe verandă, bea ultima picătură de cafea și își răsucește a doua țigară de dimineață. Întoarce cheia în lacăt pentru ultima dată și, mergând spre bucătărie ca să mai ia o cană de cafea, îl aruncă în cutia cu boarfele Juliei. Să știe și ea că el și-a călcat promisiunea. Da' ce-i mai pasă acum? Apar tot felul de lucruri prin casă: bucățele de hârtie cu scrisul ei, costumul de baie întins și decolorat ca o piele de bou, o cutie cu cremă Clarins (făcuse greșeala să-i deșurubeze capacul și s-o miroasă înainte să o arunce). Cutia e aproape plină. Trebuie să nu uite să cumpere niște scotch pentru împachetat.

Sare cât colo când simte o mână pe umăr. Katie și-a șters fardul de pleoape. Dacă mai are vreun pic de mahmureală, reușește s-o ascundă după obrajii îmbujorați, părul pieptănat pe spate și legat în coadă de cal, respirația care-i miroase a mentă sugerând că s-a servit singură cu peria lui de dinți. Îi ridică mâna și i-o pune la ea pe frunte.

— Am nevoie de un paracetamol, zice ea și se trântește lângă el. Miroase din greu a zambile.

Se bâțâie cu pantofii atârnați de vârfurile degetelor de la picioare.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru de aseară. Sper că n-ai profitat de mine.

— Termină, zice el, și ea îi dă un cot în coaste.

— Sper că nu sunt tot beată, face ea căscând. O să fie nevoie să-mi pun la punct scenariul înainte să dau nas în nas cu inchiziția de la Mill. O să trebuiască să le spun băieților că nu mi-a pornit mașina.

— Poate că, dac-ai pleca acum, s-ar putea să-i găsești încă dormind, răspunde el, și ea nu-l ia în seamă, zicând că moare dacă nu ia o gură de cafea.

— M-am trezit cu gândul la discuția noastră de aseară și-acuma nu mai pot să mi-o scot din cap.

El se simte aţâţat.

— Trebuie să reluăm toată chestia?

— Ce? A, acum îmi dau seama unde bați. Nu, nu la hotel. Voiam să spun discuția despre Mira în spital. Mă tot gândesc cum ar fi dac-ar trebui să stau cu ochii pironiți zi și noapte la Billy și Arthur inconștienți…

El întinde un braț și ea se lipește de el, punându-și capul pe pieptul lui.

— Cumplit.

— Și ce-i mai rău e că trebuie să stai acolo așa de mult și să-ți pară rău de toate tâmpeniile pe care le-ai făcut. Ne-a fost teamă de chimioterapie și de operație, dar, după cum ai văzut când ai fost acolo, ne-am cam obișnuit s-o știm în spital. A devenit un fel de rutină. Vreau să zic că era mai bine așa decât să ne trezim cu vreo urgență din cauza tensiunii arteriale. Știi că n-a existat o noapte în care unul din noi să nu stea treaz? Și pe urmă, după ce-a pățit ce-a pățit cu ficatul, n-a mai fost nici o speranță s-o scoatem din spital decât după operație și doar după, dacă totul mergea bine.

Julian o vede pe Mira sprijinită pe pernele ei de la Disney, în ziua când au scos-o de

pe ventilator, întorcându-se în lumea adevărată, plângând, în surdină la început, buzele luând forma pentru a plânge, dar corzile vocale reduse la tăcere din cauza traiectului tubului. Lacrimi tăcute, pline de furie. Aplecându-se deasupra ei, el și Julia, încercând să-i șteargă lacrimile cu un sărut și s-o liniștească, plânsetele ei devenind hârjâituri abia auzite, ventilatorul oprit. Când o duceau înapoi cu pătuțul în Salonul Leilor, Julian se gândea că nu fusese niciodată atât de dulce cum era atunci, că-i căzuse părul. Ochii mari și frumoși și genele, căpșorul bombat și neted și fragil ca un ou.

— Of, Doamne! Katie, oprește-mă. Hai să discutăm despre altceva. Despre orice.

O aud pe Jenna strigând din bucătărie.

— E cineva treaz și gata să se-apuce de treabă în ziua asta frumoasă?

El se ridică în picioare și îi oferă brațul lui Katie.

Ea intră după el și zice:

— Bine. O să-ți spun eu. Cred că-s pe punctul să accept postul permanent de la școala primară din Woodford.

— Dumnezeule mare! Și-o să stai în continuare la maică-ta? Ce zice Adrian de toată chestia asta?

Ea face un gest însemnând că s-a spălat de tot pe mâini.

— Păi, trenul merge mereu. Mă aștept c-o să-i ia el jumătate din vacanță, dar o să vedem…

Ea arată plină de ură, destul ca pe Julian să-l treacă fiorii.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să-și scoată sula din pantaloni.

Jenna deja taie mărunt diverse chestii în bucătărie. Michael stoarce portocale. Se oprește din ce face și se uită la Katie, ridică surprins din sprâncene la Julian, care-i răspunde clătinând iritat din cap. Jenna întreabă dacă și-a adus aminte cineva să dea de mâncare câinelui.

Katie stă cu obrazul pe spatele lui și-l ține cu mâinile de mijloc în timp ce el încălzește laptele.

— Doar o cafea și-am plecat, zice ea.

Aude o mașină care oprește, o portieră trântită. Michael tresare și ciulește urechile, Zeph latră. Julian se eliberează din strânsoarea lui Katie în vreme ce maică-sa împinge castronele spre ei. Micul ei dejun special: felii băgate la cuptor din budinca de aseară cu fructe și nuci sclipitoare deasupra. Michael se întoarce din holul din față, cu chipul un pic întristat, și, după el, William.

William ocupă tot cadrul ușii, îmbrăcat cu pardesiul lui ce zice că „asta e ce punem pe noi la țară“, tot numai buzunare care atârnă și căptușit cu stofă cadrilată, lăsându-și jos bagajele și deschizând larg brațele.

— O, prietene, zice William, cuprinzându-l pe Julian într-o îmbrățișare uriașă din care nu-i mai dădea drumul.

— William, ce păcatele mele cauți aici?

William n-are nici o șansă să explice, căci Katie iese în față cu ibricul de cafea.

— Ea e Katie, zice Julian în timp ce Katie îi dă o ceașcă de cafea.

William îi aruncă o privire și, pentru a doua oară în dimineața aia, trebuie să clatine din cap în semn de refuz. William îl lasă-n pace, dându-i încă una pe spinare.

— Prietene, mă bucur că te văd, zice el și se întoarce ca să se uite mai bine la Katie, vizibil mulțumit, și pe urmă se adresează tuturor: Isuse Cristoase, n-a aflat vestea nici unul dintre voi?

Michael clatină din cap.

— Ce veste?

Jenna, care tăia fructe, se oprește.

William trage un scaun și se trântește la masă, căzând ca din pod.

— Cumplită veste, zice el, uitându-se fără să se grăbească la fiecare în parte. S-a confirmat. A murit.

---

89. Johann Pachelbel (1653–1706), compozitor și organist german din perioada barocului.

Optsprezece

Jenna zice, împingându-i un castronel:

— Mănâncă, mănâncă, mănâncă.

Televizorul urlă. Știri. Prim-ministrul stă în fața unei biserici, frângându-și mâinile.

— Va trebui să se răspundă la întrebări, spune el.

Katie, cu coatele pe speteaza canapelei, se uită, șocată, cu ochii cât cepele, la televizor. William, deși de-abia s-au cunoscut, pare c-o ține de talie. E un reportaj despre metalul făcut fărâme în tunel.

— Vai, ce trist, zice Jenna, ștergându-se cu mâneca la colțul ochiului.

Julian trebuie să strige ca să-l audă ceilalți:

— Ce faceți toți aici?

Și Michael îl ia și-l duce în birou, trăgând ușa după ei.

— Julian, nu-ți vărsa nervii pe altcineva. Eu sunt de vină. Eu am spus că William ar trebui să vină…

— Da’ de ce?

Julian răstoarnă coșul de hârtii, împrăștiindu-și notițele făcute ghem, de care se descotorosise cu scârbă, și se reazemă de birou, sticla de pe el fiind acum eliberată de toată îngrămădeala aia. Rămâne cu spatele la Michael, încercând să se răsucească așa nervos cum e, nereușind și lovindu-se de birou atât de tare, încât pixurile sar în sus din paharul în care sunt puse.

— Da’ tu nu vezi? Nu-ți dai seama că vreau să fiu singur?

Michael îi pune o mână pe umăr.

— Liniștește-te, zice și încearcă să-l facă să-și întoarcă fața spre el, dar pe Julian îl doare în cot de ce spune el.

— Dacă ești singur, o să trebuiască să ai ceva de lucru. William e aici ca să discute cu tine despre carte. Și-acum se pare că e un moment favorabil, cât sunt și eu aici, spune Michael. După cum știi, pe mine mă interesează foarte tare să te ocupi de asta. E cartea pe care-ai vrut întotdeauna s-o scrii, și în momentul de față ai nevoie de ceva care să te scoată dintr-ale tale.

Michael se așază pe colțul de la biroul lui Julian, cu picioarele atârnate.

— Acum asta e șansa ta. Folosește-o, zice el.

Trece peste obiecțiile lui Julian ridicând o mână.

— Știu că viața nu s-a dovedit a fi cum ai crezut tu c-o să fie, dar ești încă tânăr.

Face o pauză ca să arate spre marea de hârtii mototolite.

— Nu e sfârșitul poveștii tale și nici singura ta poveste nu e. Ai fost înzestrat cu multe talente, cu o imaginație bogată, cu priceperea de a scrie.

— Te rog să taci.

Michael trage aer în piept, plin de importanță.

— Nici dacă ți-aș fi tată, n-aș putea să fiu mai mândru de tine.

Hopa! N-a mai spus niciodată așa ceva până acum. Julian privește în sus și speră că nu ochii strălucesc, ci lumina reflectată de lentilele lui în formă de semilună. Se uită fix la fereastră, dincolo de el. Michael mai respiră o dată tot plin de importanță și continuă:

— Ai fost fericit și acum ești trist. Dar, crede-mă pe cuvânt, o să fii fericit din nou.

Julian clatină din cap. Michael îi pune mâna pe obraz și n-o ridică de acolo, ceea ce pare ciudat, fiindcă ei nu fac niciodată treaba aia.

— O să fie versiuni diferite ale fericirii.

Din nou Julian clatină din cap, dar Michael încă își ține mâna pe obrazul lui și încă vorbește:

— Știu că pierderea pe care ai suferit-o pare insuportabilă în momentul ăsta, știu că toate în jurul tău par desprinse din iad, dar poate că prin scris o să găsești vreun soi de paradis înăuntrul tău, face el și tușește jenat. Îmi pare rău pentru Milton ăla al tău, am dat-o-n bară când l-am parafrazat, da' tu-nțelegi ce-am vrut să spun. Lasă-mă să mă ocup eu de Firdaws vreo câțiva ani până-ți faci tu mâna. Ce zici?

Problema e că Julian nu zice nimic, nu se gândește la nimic. În timp ce Michael vorbește, o viespe se foiește pe acolo, lovindu-se de fereastră, bâzâitul ei fără încetare făcând vorbele astea înțelepte să apară și să dispară. Julian își simte picioarele grele și gâtul începe să i se îngusteze. Viespea se repede bătăioasă la geam. Julian se străduiește să înghită. Din camera de zi îi aud pe ceilalți strigând, sirenele se aud la televizor. Michael îl mângâie ușor pe obraz și simte căldura bunătății lui arzând prin piele.

— Deci ce zici? Dacă-ți place mai mult, poți să spui că ești în convalescență. Mama ta și cu mine am vrut să vorbim cu tine despre asta aseară, dar n-am putut fiindcă aveai… spune el dându-și ochii peste cap și arătând înspre camera cealaltă. Ăăă, musafiri.

Julian sare ca ars, de parcă l-ar fi înțepat o viespe, și zice:

— Offf, termină! Nu eu am invitat-o pe Katie. Tu ai invitat-o. Sau mama. Și nici nu s-a-ntâmplat nimic. Nu știu ce vă-nchipuiți voi, ce căutați toți aici, dar eu îmi doresc foarte mult să mă lăsați în pace.

Încăpățânat, Michael se mută mai aproape de mijlocul biroului.

— Așază-te o clipă, Julian.

Și pe urmă, mai puțin aspru:

— Te rog frumos. Hai să vedem care sunt șansele pe care ți le poate aduce viitorul…

Își răsfiră degetele, ținând palmele în sus, deschise ca o carte.

— Chiar trebuie?

— Păi să știi că eu aș putea să stau deoparte în vreme ce tu nu faci decât să bei până nu mai știi de tine, necatadicsind nici măcar să te speli ca lumea, în vreme ce maică-ta îți aduce mâncărica pe tavă și adoarme plângând în fiecare noapte. Asta vrei? Să lași tristețea

să-ți domine viața? Dacă e așa, eu tot o să preiau în locul tău datoriile pentru Smirdar. Îmi pasă destul de mult de tine ca să găsesc o cale să-ți vin în ajutor, dar nu sunt sigur că viitorul ăsta al tău e prea luminos. Spune-mi, ce crezi?

Viespea de la fereastră ricoșează de pe geam, ducându-se direct la Julian. Zbârnâitul îl face să-și bage degetele în urechi. Aleargă spre ușă. La orizont apar niște chipuri, aplecându-se deasupra lui, oameni bătându-l pe spate, atingându-l. Revendicările lor venind cu furie spre el ca niște becuri ce explodează. Se zbate să iasă din casă, simțind că rămâne fără aer. Îl depășește pe Michael și se uită în jos ca să-l găsească pe Zeph făcând salturi pe lângă el. Îl doare cumplit capul, fiecare frunză și fir de iarbă, cioburi dintr-o oglindă făcută țăndări, praful sclipește când picioarele lui ating pământul zgrunțuros. Lumina desenează dungi pe gratiile de la gardul lui Horseman, soarele bătând destul de tare ca să facă creozotul să se topească. Mirosul de smoală fierbinte și praful de la fân îi intră în nări.

Trece pe lângă domnișoara Hamlyn-cea-tânără când ajunge în dreptul hambarului lui Horseman, labradorul ei negru se învârte în jurul lui Zeph, mirosindu-l la fund.

— Julian! îl strigă ea cu un ușor tremur în glas, făcându-i semn cu bastonul.

Părul ei cărunt e pus pe moațe, înghesuit sub un fileu albastru pal.

— Vino să vezi asta, zice ea, lăsându-i prea puțin loc de întors, deși inima încă îi bate tare, mai-mai să-i sară din piept. Uită-te aici dedesubt, ce de smochine mari și coapte!

Își bagă bastonul printre ramuri, dezlănțuind o avalanșă de zbârnâituri pline de furie.

— Vai, dar ce multe viespi! zice ea, împreunându-și mâinile.

Mirosul fructelor încălzite de soare nu i-a plăcut niciodată, ceva care aduce prea mult a pipi de motan. În locul unde dă ea la o parte creanga el vede câteva smochine atârnând ca niște testicule mov și începe deja să-și ia picioarele la spinare, dar ea vine repede cu el, spunând ce păcat e că nimeni nu ajunge să mănânce smochinele alea care par atât de delicioase, picioruşele ei muncind din greu, doi pași la unul de-al lui. Îl oprește pe cărare, punându-i o mână pe cot, și zice:

— Stai un pic să-mi trag și eu sufletul.

Rămâne pe loc o clipă, aranjându-și din nou fileul în jurul moațelor, și clipește de câteva ori. O umbră de tristețe îi întunecă chipul, palpitația dată de faptul că brusc înțelege ceva. Chiar se face un pic palidă la față.

— A trebuit să ies ca să scap de radio. Soră-mea stă lipită de el.

Mâna îi tremură pe piept și domnișoara Hamlyn se întinde ca să se sprijine de el și să-și recapete echilibrul.

Julian nu știe ce să creadă pe moment. Ce-ar putea oare domnișoara Hamlyn-cea-mare să asculte ca s-o gonească pe sora ei mai mică din magazin? *Antologia familiei Archer*[90]? Jazz? Hip-hop?

— O, Doamne Dumnezeule! zice ea. Vrei să spui că n-ai auzit? Vai, biata femeie!

Și, spre groaza lui Julian, o lacrimă se scurge și lasă o urmă pe obrazul ei ca de cretă.

Acum a trecut de ea și o strigă peste umăr când o vede că stă nemișcată, cu bastonul în mână.

— Trebuie să plec de-aici. Dacă mă-nțeapă vreuna, fac șoc.

O ia din nou la fugă și pentru câine n-ar putea exista fericire mai mare. Coada ca o

pană de struț îi flutură în vânt. Pe drum sunt urme de la roțile unui tractor, picioarele îi intră printre brazdele tari. Când ajunge la podul de piatră, trece pe lângă o femeie cu un copil care aruncă pâine la lebede. Ce are de-a face moartea vreunei prințese cu el? Cu orice?

Își stoarce creierii în timp ce aleargă, doar-doar o găsi vreun semn care să-l ducă undeva: trebuie să-i fi scăpat lui ceva. Mâncare luată în grabă de la cantina spitalului, Julia nespunând niciodată foarte multe. Se părea că, până la momentul ăla, vorbea mai tot ce avea de vorbit cu mama lui Oscar, Becky, care își rupsese unghiile până la carne la terapie intensivă și trebuiseră să-i înfășoare degetele cu leucoplast. Julia încruntându-se când el îi arăta pozele în care Katie prinsese mașina de gătit Rayburn de la Firdaws, pe care o ceruse înapoi, și dormitorul cel nou al Mirei, cu lampa în formă de dinozaur de lângă pat și steluțele argintii de la fereastră. În toate zilele venea glonț și se apuca de treabă aproape imediat după ce sosea el. Julia ieșind în grabă din camera cu jucării ca să vomite.

Asistentele trebuiau să le tot spună să mănânce.

— Chiar dacă numai ciocolată sau prăjituri, spuneau ele.

Era greu să înghită.

— Bineînțeles că-i greu, ziceau ele. Știm ce simțiți, aveți un nod în gât, care nu se duce de-acolo și pace.

Le însoțeau până la ușă ca să se ducă afară, dar Julia nu voia niciodată să iasă din salon.

— Uitați-vă, acum doarme, spuneau ele. O să fim noi aici s-avem grijă de ea.

Dar ea doar clătina din cap și nimic mai mult.

Julian își aduce aminte de Mira cu Oscar, amândoi în genunchi, jucându-se cu trenulețele. El era Thomas și ea era Percy[91], cu părul coborându-i pe spate ca puful alb de păpădie. Felul în care părul rar îi venea pe ceafă îi dădea ei înfățișarea unui nou-născut, și lui, un junghi direct în inimă. Prin sistemul port-acces către inima Mirei încă șase săptămâni de vincristină până când i s-ar putea face operația.

Era alimentată prin sondă nazogastrică, pe care când i-o puneau, când i-o scoteau, căci trebuia să-și ia și ea caloriile de undeva. Heino venise în vizită când asistenta o lăsase prima dată pe Julia să i-o monteze fără ajutor. El se așează lângă patul ei, mângâind-o pe frunte ca un bunic, și Mira îi luă bastonul, fiindcă îi plăcea să se uite la șarpele sculptat. Julia se aplecă și atașă o seringă de plastic la tubul care venea din stomac și era prins cu leucoplast pe obrazul fetiței. Cu un zâmbet care să-i dea speranță, Julia trase de piston, scoțând o cantitate minusculă de lichid galben. Partea asta totdeauna îi întorsese lui stomacul pe dos, gustul propriului suc gastric venindu-i în gât. Julia era mai puțin sensibilă la stomac. Testă cele câteva picături de lichid galben cu hârtie de turnesol, ținând-o în lumină ca să vadă ce culoare se face. Apăru că e mediu acid și toți oftară ușurați. Tubul era acolo unde trebuie. Veneau relatări de coșmar de la alte spitale despre pacienți care muriseră din cauză că tuburile de alimentare au fost introduse, din greșeală, în căile respiratorii, și nu în stomac. Julia folosi pompa ca să spele sistemul și atașă firul la sticla cu hrană lichidă cremoasă.

— Foarte bine, spuse Heino și dădu din cap înspre ea. Cred că spitalul ăsta ar trebui să te angajeze imediat.

Când Mira închise ochii, Heino se aplecă peste pătuțul ei și o luă în brațe, obrazul lui tuciuriu și bătrân lângă al ei, palid și tânăr, pe pernă. Zilele păreau săptămâni. Lumea de afară se oprise.

Ziua de mers la urne trecuse pe lângă ei. Și tot procesul electoral trecuse. Tony Blair era acum la putere. Julian se duse după Julia și Becky în camera părinților. Se strângeau în brațe una pe alta așa de tare, că li se atingeau capetele. Era loc doar pe canapeluța tare, de două locuri. Ridicară privirile când intră el și își continuară discuția, Julia întorcându-se cu umărul spre el. Becky încerca să spună ceva, dar trebuia să-și tot sufle nasul într-o batistă de hârtie. Lui îi pârâi spinarea când se așeză pe scaunul de lângă televizor, răsucindu-și capul ca să se distragă de la necazul lor.

După cum arătau lucrurile, întreaga națiune jubila. Copiii familiei Blair, toți trei încălțați cam nepotrivit cu adidași, pe pragul casei de la numărul 10[92]. Fetița, biata de ea, își ținea mâinile încleștate, o cască albă de baseball neputând face mare lucru ca să-i ascundă neliniștea. Băieții, cu brațele atârnând neputincioase pe lângă corp, aveau niște tunsori nefericite, care nu făceau altceva decât să atragă atenția că moșteniseră urechile tatălui. Cherie, mama lor, elegantă, ca scoasă din cutie, cu un costum ruginiu de comandă, și Tony Blair, făcând cu mâna, cu manșete albe și butonii potriviți, cu fața ridicată spre cer ca să primească binecuvântarea. Copiii arătau de parcă ar fi fost la alt eveniment, cu picioarele pe pământ și nedescurcați, nebinecuvântați, o altă specie.

— Tocmai vorbeam despre săraca femeia aia de jos, de la terapie intensivă, spuse Becky, și Julian se sforță să le urmărească discuția.

Lacrimile se poticniră pe marginea ochilor Juliei.

— Plânsetele alea îngrozitoare, nu vreau să mai aud vreodată pe cineva care suferă o durere atât de mare, spuse ea.

El îngenunche lângă canapea pentru ca Julia să-i poată plânge pe umăr, și își dădu seama că e un porc nesimțit când observă că Becky plângea și ea, dar nu avea pe nimeni care s-o mângâie. Acum, ca și atunci, lui nu-i vine în minte chipul femeii al cărei copil a murit, nu-și amintește deloc zgomotele pe care le-a făcut când s-a aruncat pe podea. Și-a șters-o total din memorie. Fiecare celulă nervoasă vibra doar la un singur lucru: Mira.

Pompele și cateterele intravenoase împărțeau orele în picături mici, mici de tot. Julian se uită să vadă cum i se ridica pieptul și i se lăsa în jos. Dacă el nu s-ar concentra, inima ei ar putea să se oprească. Ochii i se plimbau de la monitor la monitor, urechea îi era acordată la fiecare respirație și zăngănit. Mâncarea pe care o primea ar putea s-o sufoce. Ventilatorul, să se strice. Poate c-ar deschide ochii sau ar vorbi în somn, ori l-ar apuca de degete. E doar o gaură unde ar trebui să fie femeia care se zbate.

Mira se simțea destul de bine ca să fie țâfnoasă când sosi ziua operației. Plângea și scâncea fără întrerupere de la cinci dimineață. Voia micul dejun și nimic din ce-i spuneau n-o convingea că n-o țineau nemâncată fiindcă așa voiau ei. Palmele lui erau atât de umede, că trebui să se tot șteargă cu o cârpă, în vreme ce chirurgul și asistentele veneau în șir ca să-i întâmpine. Mira se prinse de Julia, încleștându-și mânuțele ca o maimuțică pe

după gâtul ei. Un clovn venit în vizită trecu pe lângă ele târșâindu-și picioarele. O femeie, una cu o perucă verde, fluorescentă. Mira refuză să o prindă de nasul ăla roșu al ei și întoarse capul de la abțibildurile pe care i le dădu. Anestezistul strânse mâna asudată a lui Julian și-i spuse ce spunea de obicei ca să dea speranță, dar Julian nu înțelese mare lucru, clovnul îl descurajase. Își făcea griji că Mira ar putea să viseze urât.

Anestezistul le spuse că preferă să nu folosească masca, îi arătă lui Julian furtunul negru pe care-l ținea în palmă. Zise că pur și simplu o să-i acopere gura cu mâna în timp ce Julian o s-o țină la el în poală.

Julian se simțea îngrozitor, ca un agent dublu, căci continua și încerca s-o oprească să nu-l mai lovească pe omul ăla, luptându-se ca să scape cu viață. A fost nevoie de două asistente ca s-o țină nemișcată și amândouă se aleseră cu zgârieturi.

— E bine că-i luptătoare, spuse una, frecându-se pe mână, în timp ce Mira stătea trădată și fără viață la el în brațe, îmbrăcată tot cu rochița ei, anestezistul oprindu-se s-o mai mângâie pe creștet, asistenta luând-o de la el ca s-o pună în cărucior pe Frumoasa lui din Pădurea Adormită.

În spatele ușilor de oțel închise ale sălii de operație bisturiul chirurgului, o oră de dimineață. Timpul venea și trecea. Cu contururi imprecise. Oră de dimineață. Oră de jelit. Julia îngenunchind în capelă, refuzând să vină cu el. El ieși din spital să se plimbe singur, orice ca să facă orele să treacă. O femeie dădea de mâncare la porumbei în piață: fâlfâitul lor din aripi, coloana sonoră a unui semn rău. Sirenele urlau și autobuzele făceau pământul să se zguduie.

Intră în cel mai apropiat magazin ca să încerce să-și distragă singur atenția de la ce-i făceau Mirei în sala de operație. Timpul era elastic. Esther Fry, asistenta Emma, cea cu ochi blânzi de la terapie intensivă, domnul Goolden, Martin anestezistul. Îi auzi pe toți spunând cuvintele de care se temea în timp ce se uita la gondolele din magazin, căutând o poțiune magică, un panaceu, nu hotdogi la conservă. Luă și puse mai multe pachete, găletușe din zona produselor refrigerate. La ce erau bune toate astea? Nici una nu părea comestibilă. Rafturile erau pline până sus, peste capul lui. Întinse mâna să ia o sticlă cu sucul de pere preferat al Mirei, și un recipient de sticlă de un albastru intens căzu și se sparse pe podea, la picioarele lui. Se uită în jos la pantofi, la pantofii lui bej, care îi plăceau mai mult decât oricare alte încălțări, și suspină înlăuntrul lui când văzu petele închise la culoare de pe piele. Un alt semn rău. Glasurile din spital continuară să plutească pe lângă el, transmițându-i compasiunea lor cea mai adâncă.

În fața lui un supraveghetor, într-o cămașă cadrilată, stătea cu gura căscată ca un pește. Altul, pe care nici pe el nu-l prea ducea mintea, veni mai aproape. Către ei se îndreptă hotărâtă o femeie într-un scaun cu rotile ca să reclame balta cu cioburi albastre. Totuși, cei doi gură-cască nu făcură nimic decât să întrebe:

— Cum s-a-ntâmplat?

Julian apucă mânerul scaunului cu rotile, îndepărtând-o repede pe ocupantă de lângă sticla spartă, împingând-o de-a lungul gondolei și în jos spre ușă, pe ieșirea în pantă. Ar fi putut să fie Mira în căruciorul ei. Dar pe urmă femeia se răsti la el:

— Dă-mi drumu’, dobitocule! N-am plătit ce-am cumpărat.

O pornește în fugă spre Mill. Nu ține minte când a gonit undeva ultima dată. Se

oprește la o portiță făcută din nuiele, se sprijină de ea gâfâind. Zeph scheaună ca să treacă și el prin portiță, un buchet de turiță, scaieți și piciorul-cocoșului prins în gulerul lui.

Julian trebuie să treacă peste o proprietate particulară, peste câmpul lui Lordy, ca să meargă neobservat pe lângă casa lui Katie. De acum trebuie să fi ajuns acasă, băieții probabil că sar pe ea, ciupind-o. Se furișează ca un evadat, ținându-și capul aplecat, sub nivelul gardului viu al lui Lordy, care fusese tăiat cu brutalitate, și reușește să-și sfâșie tricoul în sârma ghimpată când se cațără ca să iasă la drum. Soarele își revarsă vipia pe asfalt, făcându-l să se lipească de pantofii lui Julian. Îl ține pe Zeph la picior, deși azi nu e circulație, nici măcar tractoare. Trece pe lângă trei oameni care vin de la biserică. Toți vor să se oprească și să discute despre prințesa care a murit și el se întreabă dacă ar trebui să înceapă să se prefacă și el cum că ar suferi în vreun fel.

Sus, în față, apare la orizont furgoneta lui Raph, șipcile mov și cafenii bine-cunoscute. I se face dintr-odată o sete grozavă. Are limba încărcată. Nici urmă de Raph, nici măcar de mangalul din foc. Încearcă ușa de la furgonetă, dar e încuiată. Aude un strigăt și se întoarce să vadă o femeie plinuță, cu blugi, venind voinicește spre el pe margine, făcându-i semn cu mâna.

— Pe cine cauți?

E încruntată, cu obraji trandafirii, și are părul cenușiu spre blond, legat la spate într-o coadă de cal cam din topor, căreia nu i-ar strica dacă i-ar da un șampon. Ține strâns ziarele la piept, prințesa moartă ca o plăcintă pe prima pagină. El vede dinți, bijuterii, o rochie albastră cu un mic decolteu regal. Acum simte ceva mișcare în spatele lui. Ușa de la furgonetă se deschide brusc și Raph apare coborând treptele greoi și îi dă una pe spate.

În sfârșit, zâmbetul ăla bine-cunoscut. Uite, un braț pus pe umeri, o îmbrățișare.

— Hei, Julian, iată-te, slavă Domnului!

Raph e mai masiv decât își aduce aminte Julian, o burtă indiscutabilă se vede prin tricoul subțire, zulufii lui încărunțiți și strânși sub o șapcă verde total nepotrivită, cu un chefal și cuvintele „Tunbridge Wells Anglers“[93] brodate cu galben.

Femeia stă lângă el.

— E soția mea, spune Raph când ea îi trântește ziarele în brațe. O cheamă Nell.

Îi strânge mâna lui Julian cu amândouă mâinile, ochii strălucindu-i de la zâmbetul care îi luminează toată fața.

— Mă bucur că te văd…

Și îi spune lui Nell:

— Ăsta e băiatul de care ți-am spus. Julian. Cel… măi băiete, da’ tu câți ani ai acuma?

— O să fac treizeci la anu’. Și tu? Văd că tot umbli…

— Nu mai merg cu convoiul, venim doar în august în vacanță…

Raph întinde un braț ca s-o tragă și pe Nell în discuție.

— Nu-i așa, iubito?

Ea se uită în sus la el, obrajii ei trandafirii și plinuți sunt acum bucălați.

Raph fluieră printre dinți.

— Dar tu zici c-ai aproape treizeci, chestia asta mă face să mă simt de-o vârstă cu bunica. Înainte să dispari, erai înnebunit după o femeie. Una măritată și mai mare decât

tine, dacă-mi aduc aminte bine…

— Julia.

Nell se bagă în vorbă:

— Sunt pline ziarele. Sunt de-a dreptul zguduită…

E ciudat. Raph nu face focul, dar Nell aduce un aragaz de voiaj și pune la fiert un ibric cu o buză prin care fluieră. Pune miere și mestecă în ceaiul de plante pentru Raph, căruia, dintr-un motiv anume, îi spune mereu Kevin. Raph desface trei scaune pliante din material cu model floral și Nell îi dă o cutie cu budincă de orez Ambrosia și un deschizător de conserve. Surprinde expresia de pe fața lui Julian.

— Să țină regim e cel mai bine pentru ulcerul lui Kev.

— Probabil că i-au făcut de petrecanie, nu crezi? spune Raph, suflând în ceai.

Nell se urcă în furgonetă ca să asculte știrile la radio și el se întoarce spre Julian, crispându-se când ia o înghițitură de ceai de mușețel prea fierbinte.

— Așa deci. De Julia e vorba. Te-ai însurat cu ea?

Nell scoate capul și le zice:

— Of, Doamne, cât de-al dracului de sinistru poate să fie? Bodyguardul trăiește, da' nu mai poate vorbi.

Julian se chinuie să-și găsească cuvintele:

— Nu. Dar am….

Și începe să tremure din toate încheieturile, și nimeni nu poate face nimic să-l potolească, nici Raph, nici Nell cu brațele ei ce îl cuprind cu blândețe.

— Am avut un copil. O fetiță, Mira.

Câteva foi din ziarele lui Nell s-au împrăștiat pe marginea drumului. Prințesa moartă se întoarce cu fața la iarbă. Nell înmoaie un prosop în levănțică. I-l pune pe față. Respiră.

---

90. *The Archers*, serial radiofonic difuzat de BBC.

91. Thomas și Percy, numele celor două locomotive din setul de trenulețe.

92. Reședința prim-ministrului britanic se află pe Downing Street 10.

93. Club al pescarilor din Tunbridge Wells.

Nouăsprezece

În sfârșit e începutul. Julian e la râu. O fâșie metalică strălucitoare merge de-a lungul apei, mărginită de umbre zdrențuite. Vorbele lui Michael îi revin în minte, îi simte căldura mâinii pe obraz. „Acum asta e șansa ta. Folosește-o.“

Stă în picioare pe mal, privind în jos. Sclipirea ca de sticlă ce a cuprins totul acoperă curenți ascunși. Șarpele Jennei îi vine înotând în minte, mâna ei luând forma capului care se ridica din apă, încheietura ei prelungă și flexibilă îndreptându-l spre el până când Julian îi vede ochii sclipind și-i aude sâsâitul.

Nu e nici un nor pe cer, râul are strălucirea perlelor și a cercurilor concentrice făcute de insecte minuscule, soarele îl bate în creștet. Își recapătă suflul. Se nasc cuvintele, scriindu-se singure. Își scoate cu o smucitură tricoul de-a dreptul peste cap și își dă jos adidașii și blugii. Merge cu pași mari spre mal, iarba arcuindu-i-se sub picioare, și un val neașteptat de energie îl face să sară drept în apă.

E puternic. Brațele lui despică apa râului precum niște aripi despică văzduhul. În sfârșit e locul unde va găsi începutul. Fără nici un efort. Practic, curentul îl duce cu el. Bezna din tunelul cu spini nu-l deranjează. Plantele alunecă pe lângă el. Le simte mângâierea pe stomac, degetele lor alunecându-i de pe picioare.

„Șerpi și scări.“[94] Jucat ore în șir ca s-o ajute pe Mira să suporte mai ușor trecerea timpului. Dura o veșnicie până veneau rezultatele de la analize, dar totul părea să fie bine. Buletinul de la histologie. Fără anaplazie. Cu fiecare aruncare a zarurilor, Mira nimerea doar scări, copciile putând fi scoase, căci rana se vindeca. Esther Fry se opri la vizită ca să studieze fișa Mirei. Buclele ei răsucite săltară în timp ce se uita la fișă.

— Se pare că o anumită persoană o să plece acasă în curând. Mai are de stat doar câteva zile, spuse ea și moralul lui Julian se ridică în clipa când ea îi zâmbi, și abia atunci observă pentru prima dată că era într-adevăr tare drăguță.

O porni spre Firdaws. În sfârșit era timpul să se pregătească pentru întoarcerea Mirei acasă. Depăși limita de viteză ca să ajungă la Woodford înainte să se închidă magazinele, făcând totodată o listă. Mâncare, hârtie igienică, șampon pentru copii, chestia aia pentru baie care nu-i mai provoca mâncărimi. Voia flori de pus pe masă. Katie sunase să-i spună că ar trebui să ia becuri, fiindcă electricianul arsese toate siguranțele din casă când refăcuse instalația electrică de la Mira din cameră.

Ceața se ridica de pe râu. Un vânt rece, care bătea de după casă, îl biciuia în timp ce-

și trăgea cu greu cumpărăturile din mașină. Era încovoiat de spate de cât condusese, cu o durere pe care o simțea zbătându-i-se în gât, obosit mort și durându-l toate cele.

În casă era rece și focul pe care cineva (probabil Katie) îl făcuse în cămin scotea pe horn doar o dâră de fum înecăcios. Nu se simțea în stare să iasă din casă și s-aducă lemne uscate. În bucătărie a fost nevoie de un efort zdravăn ca să ridice capacul de la Rayburn. Picături de sudoare începură să i se strângă pe frunte, deși îi era frig de-i clănțăneau dinții. Și-a adunat toate puterile ca să se îndoaie din încheieturile alea scârțâitoare ca să deschidă ușița de jos și să scoată cenușa.Își zise că probabil era pe moarte. Se târî până sus și căzu în pat, cu hainele pe el, și ăsta a fost ultimul lucru pe care și-l aduse aminte. Când se trezi, îl durea prea tare gâtul ca să strige și Katie îl urmărea din priviri, stând cu picioarele sub ea în fotoliul din dormitor.

— În sfârșit, zise ea când el încercă să pună cap la cap episoadele febrile, adică rușinea pentru că trebuise să-l ajute Katie să-și scoată hainele. Lasă, Jude, nu e ceva ce n-am mai văzut pân-acum.

Katie îi aranjă perna ca să-i dea în gură cu lingura niște sirop grețos, câteva înghițituri de apă caldă cu miere și lămâie, îl șterse pe frunte cu o bucată de flanelă rece, din care îi curseră câteva picături pe gât și-l făcură să se scuture de frig și să simtă durere.

— Crezi că te-ai putea descurca dacă-ți dau niște supă?

În spatele ei, printr-o gaură din perdele, un cer amurgind se topea în întuneric. Ce absurd!

Julian trase de el ca să se îndrepte de spinare.

— De când zac aici? Cât e ceasul?

— Când te-am găsit, aveai o temperatură, mamă, Doamne! Nu m-așteptam să fie cineva aici.

Se ridică din fotoliu, netezindu-și rochia.

— Am venit doar ca s-aduc becuri, fiindcă știam c-o să uiți. M-am speriat de moarte când te-am auzit gemând.

Se freca la ochi ca să se trezească. Rochia lui Katie era albastră cu paspoal alb la guler, părul, dat peste cap. Fusese nedumerit, se trezise de mai multe ori cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, crezând că se află în Salonul Leilor și ea era o asistentă.

Stătea lângă el, pe marginea patului, ochii îi străluceau.

— Am scos telefonul din priză aici, sus, ca să nu te deranjeze cineva.

— Dar de cât timp sunt aici?

— Dormi de două zile neîntrerupt. Julia a tot sunat, dar n-am vrut să te trezesc.

Aruncă așternuturile cât colo.

— Ce-a spus? I-au dat drumul lui Mira?

Se dăduse jos din pat, scărpinându-se ca un nebun în cap, căci îl mânca de la transpirația care se uscase și de la frustrare, și, cu părul măciucă de spaimă, trase o cămașă curată de pe umeraș.

— Termină, Julian! Nu fi tâmpit! Probabil că ai ceva infecțios.

Pantalonii de la pijama i se încurcaseră printre picioare, făcându-l să pară că participă la o cursă înnebunitoare, cu picioarele legate într-un sac.

Katie îi tăie calea.

— Julia a zis să nu te duci.

N-o luă în seamă și găsi o pereche de blugi curați în sertar, mâinile tremurându-i de ușurare, nu pentru c-ar fi fost bolnav. Trecu pe lângă ea ca o furtună și coborî scările în fugă, își găsi pantofii și cheile lui Heino, urcă în mașină și-o porni.

Lamb's Conduit Street era cufundată în tăcere când ajunse el. Felinare, umbre, o lumină portocalie, clipind stingheră, avertiza că se repară trotuarul. Urcă scările din stradă și intră tiptil, cu grijă să nu-l trezească pe bătrân. Inima îi bătea de bucurie, tic-tacul ceasului mare cu pendulă din hol fiind singurul sunet care se mai auzea acolo. În camera de zi, o lampă ardea voalat lângă pian, capacul ridicat pentru vreo stafie. Își scoase pantofii și merse în vârful picioarelor. Lumina porni să se răspândească de la rama singuratică de argint. Julian îl căută pe Karl în portretul mamei lui și îl găsi fără discuție în zâmbetul ei. Părul întunecat, pieptănat pe spate, și rochia de catifea neagră puneau în evidență rotunjimea plină de grație a umerilor. La gât îi atârna, de un lănțișor fin, un soare mic de aur. Numele ei era gravat în partea de jos a ramei, numele întreg, nu diminutivul. Inima i se opri o clipă: Eliana. Stinse lampa. Ușa de la camera Juliei era întredeschisă.

Încet, în tăcere, o deschise larg. Era mai întuneric decât în camera de zi și ochii lui se obișnuiau greu. Se auzea un sforăit șuierător când Julian, doar în șosete, merse la fereastră ca să tragă perdeaua și să lase să intre în cameră o rază de lumină de pe stradă.

Întoarse capul. Lumina pătrunse ca un cuțit.

Julia, cu părul răsfirat pe pernă, era cu fața la spatele rotunjor al Mirei, cu o mână ținea fetița de încheietura cotului, cu cealaltă… Lumina pornea de la membrele lor. Erau umeri, coate, mâini. Mira înconjurată de ei. În siguranță, închisă ca într-un cocon. Între ei.

Lăsă perdeaua din mână. Karl nu se mișcă, bărbia sprijinită pe creștetul Mirei. Mâna Mirei, ca o stea-de-mare, pe umărul lui. Împreună, dormeau mai departe.

Orice zgomot ieșea din gura lui Julian era de ajuns ca s-o trezească pe Julia, nu putea fi sigur că n-o să vomite. Karl mormăi ceva când Julia se ridică din pat, părul ei precum tentaculele Meduzei răsucindu-se pe lângă bretelele de dantelă ale acelei cămăși de noapte necunoscute, și vorbele care îi scăpară de pe buze îl împietriră.

---

94. Joc pentru copii care constă în aruncarea zarurilor pe o planșă cu pătrățele numerotate. Scările sunt un mijloc de înaintare, iar șerpii, un mijloc de întoarcere din drumul spre pătrățelul de sus, care reprezintă victoria.

LAMB’S CONDUIT STREET

August 2002

Douăzeci

Mira își ține ochii închiși. Părul îi vine pe față din toate părțile, ca niște plante de apă. Mâinile și picioarele ei subțiri și alunecoase par argintii în lumina care se reflectă. Stă întinsă fără să se miște. Julia apare cu un prosop, uitându-se în jos prin apă până când nu mai poate suporta.

— Mira! Scumpa mea! Ieși din apă!

Mira rămâne nemilos de nemișcată, lumina împestrițându-i pielea. Julia stă pe marginea coșului pentru rufe, detestând fiecare clipă. Mira se ține de nas cu o mână, cealaltă plutește cu palma întoarsă în sus și Julia nu are nici cea mai mică îndoială că e mult prea conștientă de efectul pe care-l are. Pe pieptul Mirei se văd vene albastre, la fel și pe pleoape, picături minuscule de argint i se lipesc de piele.

N-ar fi trebuit niciodată să-i arate tabloul ăla de la Tate, eroinele tragice sunt preferatele Mirei. Julia își lasă umbra să despartă lumina de apă, întinzând prosopul.

— Hai, vino, Ophelia.

Mira iese la suprafață cu pielea curată scârțâindu-i tare pe email, cu apa curgând șiroaie, ștergându-se la ochi cu marginea prosopului și trăgând în piept exagerat de mult aer.

— Credeam că ți-am spus să nu-ți uzi părul.

Julia pune stavilă unui val de iritare și oboseală dusă la extrem.

— E deja trecut de ora la care trebuie să te culci și Heino n-are uscător de păr…

Mira zâmbește și se bagă din nou în apă. Ar sta în cadă toată noaptea dacă Julia ar lăsa-o.

O sirenă depășește în intensitate huruitul mașinilor de pe stradă. Urletul lor se aude de-a lungul străzii și, deși Julia își acoperă urechile cu prosopul, o pătrunde până-n măduva oaselor. Lumini albastre țâșnesc din oglindă, zvâcniri albastre aleargă prin apa din cadă și se împrăștie de la robinete. Julia o trage pe Mira de mână, forțând-o să iasă la suprafață.

Se răstește mai mult decât are de gând, probabil e de vină oboseala de la călătoria cu avionul.

— Mă scoți din sărite, copil neascultător! Ai putea foarte bine să te speli pe cap acum, că tot ți-ai udat părul!

Îi dă niște șampon Mirei, care-și întorsese palmele în sus.

Julia stă ca pe ace, tresare la fiecare ambulanță. În curând n-o să mai observe, dar acum faptul că e aproape de spital o face să dârdâie de frică. Lipsa lui Karl n-o ajută cu nimic. Nu i-ar strica deloc dacă el ar fi acolo, cu mâna lui sigură, și simte un puseu de frustrare că el n-a reușit să-și termine treaba la laborator ca să ajungă la timp să ia avionul.

Mira se freacă, făcând clăbuci cu nemiluita, și se strâmbă în oglindă, încordându-și gâtul ca să-și admire părul ca o pagodă de spumă.

Julia încearcă să nu se gândească la Karl. O fi la lucru, probabil în pauza de masă. O să trebuiască să termine orice are de făcut dacă e să sune înainte de culcare. Se uită să vadă cât e ceasul și apoi și-l imaginează pe Karl în oraș, la Clamshack, unul dintre localurile lui preferate, cu buchete învolburate de lavandă-de-mare care atârnă de grinzile albe, cu vin alb, rece în pahare aburite. Iată-l cu cheile de la mașina lui, marca Dodge, pe masă, întinzându-se să spună ceva tovarășului său…

— Mami, mami…

Ușa de la baie se deschide brusc și Ruth intră țopăind, un îngeraș dolofan pe picioruțe delicate care, drăguța de ea, s-a pregătit singură de culcare. Julia nu poate să n-o sărute. Ruth e într-o cămășuță de noapte de bumbac, decolorată, a Mirei, care îi ajunge până la glezne și se termină cu un volănaș. Părul îi e o claie dezordonată de bucle de copil neastâmpărat.

— Spune-i să plece!

Mira își strânge furioasă genunchii la piept.

— Am zis să pleci.

Aruncă o mână de apă pe Ruth.

— Mira, n-o uda!

Julia se gândește cu regret la vremea când le putea face baie amândurora împreună, la clăbucii și rățuștele care măcăiau când le apăsai. Ruth își ascunde fața în poala Juliei și Julia încearcă, fără s-o tragă de păr, să-și treacă degetele prin zulufii ondulați ai fetiței ei mai mici. Părul lui Ruth e la fel de nestăpânit ca al ei. Al Mirei a avut mai mult noroc. Șiroiește de apă, în fâșii groase ce îi ajung la rotunjimea neprimitoare a spatelui, pe care acum îl întoarce către ele.

Ruth se uită provocator în sus. Julia îi spune „ariciul meu mititel“.

— Bunicu’ zice c-o să ne citească o poveste dacă nu stăm prea mult, spune Ruth în vreme ce Mira o tot stropește cu apă.

— Spune-i, mami, spune-i să plece de-aici.

Julia o strânge în brațe pe Ruth, dac-ar strânge-o cât vrea ea, ar durea-o. Ar fi în stare s-o muște pe copila asta. Ruth are ochi rotunzi ca niște nasturi de ciocolată, sprâncenele fac un unghi, comic de tot, la fel ca ale lui taică-su.

— Tu și Heino o să ascultați povestea la parter, spune Julia, turtindu-și nasul de obrazul lui Ruth și aruncându-i Mirei o privire severă. Don’șoara n-o să se miște de-aici până nu găsesc ceva ca să-i usuc părul.

— Închide ușa, proasto, strigă Mira după ea.

Sună telefonul. Julia îi dă Mirei prosopul.

— Hai, ieși odată! zice și aleargă la ea în dormitor ca să răspundă.

Ajunge la timp. La celălalt capăt al firului, Karl își tot drege glasul. O scuză grosolană:

— Știu că te dezamăgesc. Îmi pare rău.

Și Julia se așază pe pat.

— Să mă dezamăgești? Asta ca să fim delicați.

Julia încearcă să insiste ca el să se răzgândească, cu pumnul încleștat în jurul receptorului cu carcasă de os.

— E înmormântarea lui taică-meu, pentru numele lui Dumnezeu, zice ea.

Ochii i se umplu de lacrimi. Vede hainele atârnate în dulap. Costumul lui, rochia ei de lână cu cute, rochițele negre ale fetelor și jachetele cumpărate special. Era de datoria lui să fie lângă ea, cu tărie, ireproșabil, întregind imaginea și purtând pălăria Borsalino[95] pe care i-o pusese pe masa din hol.

Vorbește despre echipa lui, ceva în legătură cu testele FDA[96], muncă de trei ani ca să ajungă la rezultate. Ea nu suportă felul în care zice el „echipa mea“, i-ar plăcea să-l audă spunând așa „familia mea“.

— E un moment critic pentru echipa mea…

— Ei, ce să spun! Când nu e?

— Nu pot pur și simplu să mă ridic de pe scaun și să plec, zice el.

O scoate din sărite gândul că sunt toți acolo, împreună. Cu halatele lor albe ca scoase din cutie: tinerii și nerăbdătorii Peter, Merlin – da, într-adevăr – și bineînțeles Sofie van cum o mai fi chemând-o, cu picioare lungi și subțiri și zâmbet spălăcit.

— Doar câteva zile și-o să fiu cu voi. Promit.

— Dar ai mai promis o dată.

Se detestă pe ea însăși pentru că s-a lăsat dusă de nas. Îl și vede în iubitul lui laborator, acum că s-a întors de la ce Dumnezeu o fi făcut la prânz, cu halatul descheiat, cu cravata răsucită și cu nodul slăbit. În fundal se aude un glas chemându-l, pe urmă spune:

— Hopa, scuze!

Un glas de femeie, of, desigur, e Sofie, cine altcineva? Și-l închipuie urmărind cu privirea gambele subțiri ale lui Sofie, care se duce la microscop, cu telefonul prins între umăr și ureche.

— Mă-ndoiesc c-o să reușesc să prind vreun avion până după sfârșitul săptămânii ăsteia.

Probabil că deja se uită în nenorocitul lui de microscop, de-i atât de nerăbdător să scape de ea și să închidă telefonul.

— Vernow e departe. Nu poți conduce singură mașina atâta drum. Poate te duce Freda?

Ca și cum șoferul era ce-i lipsea ei.

Și-l închipuie făcând un gest către Sofie cum că n-o să lipsească mult, răsucindu-și degetul cum bine știe toată lumea.

— Nu e ca și cum l-aș cunoaște într-adevăr pe taică-tu, zice el și e mai bine așa, ca s-o apuce furia cum trebuie.

E pe punctul să trântească și să spargă receptorul, deja se și vede făcând treaba asta,

dar intră Ruth, cu ochii strălucindu-i.

— Am auzit telefonul de jos. E tati?

Îi aruncă receptorul lui Ruth, o aude pe Mira bălăcindu-se în baie și strigă:

— Tot acolo ești? Ieși imediat!

Ruth îi spune lui Karl despre povestea pe care i-o citea Heino, despre tigrul care a băut toată apa din robinete.

— Mami o să ne ducă mâine la grădina zoologică, zice ea.

O trage pe Ruth aproape de ea și spune cu voce tare, așa că speră c-o s-o audă Karl:

— La grădina zoologică a sărutat-o tati pe mami prima oară, știi asta, nu?

Ruth ridică din sprâncene a uimire și-i trimite pupici prin telefon, flecărind în continuare.

Ceva ca o arșiță o împinsese în brațele lui Karl pentru sărutarea aia. O clipă a fost tigrul, închis în cușcă, părăsit și umilit, în clipa următoare, era acolo, strânsă între Karl și geam, lăsându-l s-o sărute, sărutându-l și ea imediat, la rândul ei.

Acum, Ruth se plânge de soră-sa:

— Mi-a luat-o pe Annie, păpușa mea, și-a zis că-i a ei, și-acuma nu vrea să mi-o dea înapoi.

Julia o strânge la piept, cu o ureche destul de aproape de receptor ca să audă zbârnâitul platitudinilor scoase de Karl. Păcat că fetele nu se împacă așa de bine acum. Se gândește la Ruth, care e îmbrăcată ca un pui de bogdaproste, cu hăinuțe de la OshKosh[97], și la Mira, cu codițele împletite frumos, pe trepte, cu uniforma care îi e prea mare, gata să treacă pragul școlii pentru prima dată. Era o vreme când trebuia să le despartă, se țineau strâns în brațe de parcă erau doi ursuleți de pluș cu lăbuțe cu arici. Dar Mirei îi tot sare țandăra de când au ajuns la Londra și biata Ruthie, mititica de ea, plătește toate oalele sparte.

Afară urlă neliniștit o altă sirenă, o noapte agitată la spital. În baie se așterne o liniște alarmantă. Speră că Mira n-o face pe Ophelia din nou.

Se duce spre cadă printr-un nor de aburi. Mira țâșnește la suprafață, cu apa șiroindu-i pe partea din față a corpului, numai piele și os.

— Am ajuns la o sută cu număratul.

Se ridică în picioare gâfâind, triumfătoare, trunchiul încântător în formă de S al unei fetițe care face gimnastică, întinzând mâinile să ia un prosop. E o piticuță suplă, cu genunchi osoși și un funduleț grozav de culoarea piersicii, încă puțin bronzată din vacanță, în talie conturul decolorat și neregulat al cicatricii.

Mira o prinde că se uită la ea și Julia își reprimă un fior. Oare cât de mult își mai aduce aminte? Întinde un deget spre cicatrice.

Julia știe că nu e bine să discute, totuși se întreabă mirându-se. Când vorbesc despre spital, oare Mira îl vede într-adevăr pe Karl lângă patul ei, nu pe Julian? S-ar părea că Julian a fost îndepărtat cu aceeași eficiență ca rinichiul ei. Mira nu mai e în pericol acum. Doar un control anual de rutină în jurul zilei ei de naștere.

Dar ce s-a întâmplat cu Julian?

E mai ușor să nu te gândești la Julian când toți sunt acasă la Old Mystic[98], despărțiți de un ocean.

Îl vede la începutul iubirii lor. Puloverul rărit la coate, părul intrându-i în ochi, așa că trebuie să-l dea pe spate cu mâna, ghemuit, numai în șosete în fața radiatorului pe gaz ce face un zgomot intermitent, cana lui albastră de porțelan pentru cafea, mâinile lui mari, cu încheieturile proeminente de la degete.

Își zisese în tren că e o împuțită când se întorcea la el după ce se întâlnise cu Karl la grădina zoologică. Își simțea buzele umflate după sărutarea lui, mirosul de balegă parcă persista pe haine și în păr. Când a ajuns la hogeagul lui Julian, a reușit să sară peste ce făcea de obicei când intra în casă și a fost așa de preocupată să se frece bine de tot, încât aproape a uitat să-i spună că i se oferise serviciul în domeniul horticol, scopul călătoriei ei. Și el avea vești bune, așa i-a spus. Tatăl lui vitreg îi oferise un post la Abraham and Leitch. Era un post destul de plictisitor, așa că o să aibă destulă liniște seara ca să lucreze la propria carte, în special acum, că lăsase baltă disertația.

Lâna din halatul de baie al lui Julian era o îmbrățișare de bun-venit acasă. Îl punea pe ea imediat după ce făcea baia fierbinte, avea ea o chestie că ținea morțiș să-i poarte hainele. Puloverele lui păreau cele mai moi. Îi plăcea să-i simtă pe piele cămășile proaspăt călcate și mirosind vag a el, cu gulerele destrămate de falca lui puternică, frecarea tuleielor din barbă. O chema unde stătea el ghemuit lângă foc și îi desfăcea halatul de baie ca să-și lipească obrazul de burta ei. Ea îi lua capul în mâini, liniștindu-și conștiința, mângâindu-l pe cap, în vreme ce el vorbea gângurind cu copilul pe care nu-l pierduseră încă. Uneori doar gândul la Julian o aduce la lacrimi. A observat că se întâmplă cel mai mult când o supără Karl.

Îi întinde prosopul:

— Prinde-l!

În seara asta a supărat-o, fără discuție, și scutură prosopul, pierzându-și răbdarea, când Mira iese din cadă.

---

95. Cea mai veche companie italiană specializată în fabricarea pălăriilor de lux.
96. Administrația americană pentru Alimente și Medicamente.
97. Firmă americană de îmbrăcăminte pentru copii.
98. Sat în statul Connecticut, SUA.

Douăzeci și unu

Julia se trezește devreme în zgomotul care vine de jos, din curte. Cineva trântește capacul de la tomberon și fluieră. Îi trebuie o clipă ca să-și aducă aminte unde se află. Chipul care o mustră din oglinda de la baie nu e plăcut niciodată și, în special, nu după o noapte neliniștită și un telefon regretabil pe care i l-a dat lui Karl la patru dimineața. E cumplit de trasă la față, cu cearcăne sub ochi și pete la colțurile gurii, pe care nici măcar Touche Éclat[99] (cumpărat într-un acces de plictiseală, când venea cu avionul de pe JFK) nu reușește să le ascundă.

Se îmbracă în culori terne, blugi cenușii suflecați până la glezne și o cămașă albă, curată. E în miezul verii, dar vremea englezească e bramburită ca de obicei, așa că Julia își leagă o jachetă în jurul mijlocului și-și pune în picioare niște mocasini vechi din piele întoarsă, care n-o s-o umple de bășici. Tot ce are de făcut e să-și treacă mâna prin păr acum, că e așa de scurt. Karl și fetele s-au îngrozit când a venit prima dată acasă cu părul ciopârțit. Uneori încă nu prea se simte în largul ei pentru că nu are după ce să se ascundă, dar vârsta de patruzeci de ani fusese un moment dincolo de care nu mai putea trece.

Coboară scările ușor, în vârful picioarelor, sperând că fetele n-o să se trezească, așa c-o să aibă un pic de timp numai pentru ea înainte de-a o porni la atac. Peste două zile trebuie să facă drumul ăla lung până la Vernow, cu ele ciondănindu-se și fără Karl, cu care ar fi putut face cu rândul la șofat și ar fi aplanat discuțiile. O să fie câte o noapte înainte și după înmormântare când o să stea cu maică-sa în apartamentul ei din singurul bloc turn din Vernow. Închisă între pereții revoltător de goi, Gwen o să și sară în sus de nervi cât ai zice „pește“.

Karl a stropit totul în jur cu ceaiul pe care tocmai îl bea când i-a spus Julia că incinerarea o să fie la Vernow.

— Infernul?

— Da, da, a răspuns ea, dându-i o bucată din prosopul de hârtie.

Karl nu fusese niciodată la Vernow, nu văzuse fumul ieșind prin coș când plecai din oraș. I-a întâlnit pe părinții ei doar la Londra, o singură dată înainte de nuntă. Gwen a luat avionul și s-a dus în Connecticut după ce s-a născut Ruth, dar Geoffrey, nu. Nu-și aduce aminte dacă măcar îl invitase. Oricum, prea târziu. Era ciudat de nepăsătoare când venea vorba de moartea lui, nu se sinchisea câtuși de puțin când Karl o lua în zeflemea în privința cercurilor infernului din orașul ei de baștină.

Reușește să-și îndrepte gândurile spre taică-su în avion, se sforțează să caute prin moloz una sau două comori neprețuite, aproape reușind să le găsească, o amintire de demult: el dând-o în scrânciob, cât pe-aci ca ea să izbucnească în lacrimi. La sfârșit era mai tristă pentru că nu avusese niciodată altă relație cu el decât cea pe care a avut-o. Nimic mai rău decât un bețiv căruia i se dă o cârciumă pe mână. Totdeauna de vină e băutura, niciodată el.

Fetele ajung în bucătărie împreună, somnoroase și pline de arțag. Mira face mofturi când să se apuce de micul dejun. Julia îi oferă tot ce e în bufet, cu toate astea fetița scâncește și zice că nu vrea decât suc. Mama Juliei i-ar fi dat o palmă dacă s-ar fi comportat așa. Sau ar fi lăsat-o nemâncată drept pedeapsă.

— Ce se-aude acolo? Glasuri de îngeraşi?

Heino merge mult mai greu acum, în special când se ridică dimineața din pat. Păşeşte încovoiat, sprijinindu-se în baston, îi trebuie ceva timp ca să ajungă la masă. Îi tremură capul, iar gulerul de la cămașă și cravata ies în evidență. Mira nu-l bagă în seamă, e prea ocupată să se îmbufneze din cauza unui triunghi mic de pâine prăjită pe care i s-a spus să-l mănânce înainte de a se ridica de la masă. Julia arată spre Ruth, care e aplecată deasupra celui de-al doilea castronel de Sugar Puffs[100]. Oftează și zice către Heino:

— E mult mai uşor cu un copil căruia îi place să mănânce tot ce-i dai.

Ruth îi zâmbeşte lui Heino, cu lingura în gură.

Se aşază la locul lui în capul mesei. Ea simte c-o liniştește într-un fel în care taică-su n-a făcut-o niciodată.

— Aha, Mira face iar mofturi? Nu trebuie să-ți faci griji, spune el. Copiii mănâncă atunci când le e foame.

Ridică ibricul cu cafea și-i face Mirei cu ochiul.

— Și dacă nu vor decât piure de cartofi, nu contează, are o mulțime de calorii.

Îi tremură mâna când îi toarnă Juliei cafea în ceaşcă și mai varsă un pic și în farfurioară.

— Neîndemânatic mai sunt, zice el, împingându-i ceaşca pe masă cu un zăngănit. Asta fiindcă-s aşa de bătrân.

Îl mângâie pe dosul palmei, pe tendoanele albastre și tari ca o sfoară înnodată. Se uită în ochii lui, care o liniştesc.

— Tu nu-mbătrâneşti niciodată, Heino. Eşti la fel cum erai când te-am întâlnit prima dată.

Heino îi zâmbeşte și el, ridicând uimit din sprâncene. Cocoaşa îl face să arate mai mult ca niciodată a broască țestoasă.

— Păi, dacă încă sunt de folos cuiva, nu e totul pierdut.

Ruth se urcă pe scaun lângă el, îl sărută pe obraz cu buzele pline de lapte și se uită solemn în ochii lui.

— Tati nu vine astăzi.

El îi zburlește părul, zicându-i „ştrengăriţo“, și își arată nemulțumirea când Julia îi spune că probabil Karl n-o să reuşească să plece până după sfârşitul săptămânii.

— E proiectul ăsta despre contracepție de care tot auzim noi la nesfârşit. Testele pe

oameni ar putea începe anul viitor dacă el o să poată obține toate datele pentru ședința consiliului de administrație în domeniul cercetării, de săptămâna viitoare… Tata cu înmormântarea lui n-ar putea să cadă mai prost, zău așa!

— Nu se poate!

Heino dă în ea cu șervețelul, împrăștiind firimituri peste tot pe masă.

— Mereu aceeași poveste, ca un câine cu un os, odată ce și-a înfipt colții în ceva, zice el. Foarte rău, ar trebui să fie la înmormântare cu tine.

Julia își mușcă buzele. I se strânge inima, nu cu gândul la înmormântare, ci la cele două zile și nopți cumplite cu Gwen, care n-o să mai termine cu insinuările. Deja o și aude întinzând coarda:

— Nu-i aici cu familia? Acum ce-ar putea să fie mai important?

Fetele găsesc să spună tot felul de chestii, în timp ce Julia strânge lucrurile de care au nevoie pentru plimbarea la grădina zoologică. Julia insistă să-și ia hanoracele. Afară, amenințarea ploii și rafalele de vânt surprinzător de reci pătrund în mașină, făcând-o pe Julia să tremure, în ciuda puloverului cu care e îmbrăcată. Nu stăpânește toate butoanele misterioase de pe bordul mașinii lui Heino, așa că, pierzându-și răbdarea, apasă pe butoane și învârtește discuri, încercând să oprească aerul condiționat dat pe rece. Vara asta englezească nu prea te face să te gândești la amintiri dragi inimii tale, pare că nu e în stare să se decidă cum să facă una ca asta. Vânturile tăioase, praful din oraș și polenul au făcut-o pe Mira să-i curgă ochii, și Julia se întreabă dacă n-ar trebui să se oprească la farmacie să ia niște piriton[101]. Se uită în oglinda retrovizoare să vadă ce face Mira. Cu capul rezemat de fereastră, e cufundată în audiobookul ei, cu căștile roșii strânse bine pe urechi. Probabil că are ochii puțin înroșiți. Degeaba îi spui să nu se frece. Ruth, crănțănind fericită cartofi prăjiți, zâmbește ca o maimuțică în clipa în care observă că maică-sa o urmărește în oglindă.

Mira e îmbrăcată cu o bluză verde ca uniformele militarilor, la care ține ca la ochii din cap, deși Julia a încercat s-o facă pierdută de multe ori. Culoarea nu-i vine bine deloc, pare că îi dă feței o paloare nesănătoasă. Acum arată chiar mai prost, fiindcă e încruntată.

Odată, demult, fuseseră tot soiul de distracții la grădina zoologică din Londra. Julia era sigură că se putuse merge călare pe diverse animale. Rosătura de la șa pe coapsele goale, sus pe o cocoașă, emoția plimbării hurducate în spinarea cămilei fiind aproape ca la bâlci. Dar acum se pare că nu mai puteai să mergi călare pe nici un animal și cimpanzeii nu-și mai făceau de cap. Nimic din ce le-a promis fetelor nu prindea viață, n-a rămas nici măcar groaza de elefanți care te făceau să-ți sară inima din piept. Stătea în fața ridicăturii de beton cenușiu și le ținea pe fete de mână, încercând să le facă să vadă fantomele nefericite ale elefanților care fuseseră acolo. Ideea susținută de Casson privind condițiile de locuit potrivite ar fi putut câștiga un premiu pentru lipsa nepăsătoare de empatie: o îngrămădire imensă de clădiri care amintea de imperialism dincolo de soarta tristă a elefanților și rinocerilor închiși acolo. Cu câțiva ani în urmă, un elefant omorâse un îngrijitor, călcându-l în picioare, câștigând în loc un pașaport pentru toți elefanții spre Whipsnade Park[102]. Vestea oferise material din belșug pentru ziarul *Connecticut Post*. Julia mormăie mai departe în barbă despre starea lucrurilor, în timp ce fetele se smulg,

eliberându-se din strânsoarea amintirilor ei funeste, vechi de când lumea și pământul, și o iau la goană să se uite la un soi de porci cu barbă care râmă fără speranță în noroi, doar-doar or găsi trufe.

Mira și Ruth privesc toată tărășenia drept nimic mai mult decât o posibilă expoziție de animale de companie. Mira nu poate să-și dea seama imediat de ce n-ar ține ei pinguini în baie. Lui Ruth îi dau lacrimile când spune:

— Nu, nici măcar o maimuțică?

După asta, se târăsc mai degrabă decât țopăie, și Julia îi simte lipsa lui Karl, care ar fi înviorat toată atmosfera, le-ar fi dus la zona cu insecte, pe lângă care Julia tocmai a trecut cu mașina. El n-ar umbla aiurea pe acolo, așa, fără să-i pese de nimic, ar avea de spus povești despre evoluție și fapte secrete, le-ar vorbi despre fundurile babuinilor și le-ar face să râdă.

Tigrii au nume urâte: Reika și Lumpur. Unul s-a întins pe niște scânduri și seamănă mai mult cu un covor ros de molii decât cu vărul lui splendid de musculos, pe care-l văzuseră ele la televizor. Perechea lui se plimbă în sus și-n jos prin fața lor, pe o potecă bătătorită, abia catadicsind să-și ridice capul și coada, de grele ce sunt. Un băiețel tot lovește în geam și strigă „Leu', leu'!" indiferent de câte ori îl corectează taică-su. De fiecare dată când se întoarce, tigrul scoate un urlet de durere, ceva între un mârâit și un geamăt, cu mustățile albe atârnându-i. Julia se simte rușinată chiar și numai fiindcă se uită.

— Aici te-a sărutat tati? întreabă Ruth.

Karl o aștepta chiar aici, așa cum aranjaseră. O zi cenușie de noiembrie, acum aproape treisprezece ani, și era atât de frig, încât Julia se bucura că haina de pe ea avea guler, pe care-l putea întoarce ca s-o ferească de vânt. Sări în picioare când o văzu, frângându-și mâinile, nu prea mult în sensul unui preludiu la conversație, rugând-o să-l ierte pentru ce avea de gând să spună. Îi căzuseră umerii, ca și cum și-ar fi cerut îndurerat scuze, și zise:

— Vezi tu, are Julian ceva care mă face să simt că trebuie să te iau sub aripa mea.

Ea încercă să nu ia în serios orice-ar urma să spună.

— Are chestia aia cu băiețelul pierdut…

Dar Karl luase o mutră gravă.

— E sensibil. Bănuiesc că-ți dai seama că n-are decât douăzeci și unu de ani, nu-i așa?

El vorbea mai departe, iar ea își mușca buzele. Acum, cu mâna pe inimă, dacă-l auzeai pe el cum vorbește, ai fi zis că ea e un soi de Izabelă[103]. Oare de ce-i venea așa de greu să înțeleagă că vârsta n-avea nimic de-a face cu toată treaba asta, că ea și Julian erau îndrăgostiți?

— E nebunie curată din partea lui să renunțe înainte de examenele de absolvire. Știi că i s-a acordat bursa Asociației Milton? Da? A muncit de l-a luat dracu'. Și-acuma…

Karl făcu un gest, arătând spre stomacul ei.

Julia se uită la el cu o privire ucigătoare și se întoarse să plece.

— El poate să stea în continuare și să termine, doar eu sunt cea care trebuie să plece

din oraș.

Karl îi puse mâna pe umăr și Juliei îi apăru în fața ochilor soțul ei, Chris, pentru o fracțiune de secundă, cu chipul contorsionat, chiar aici, aproape, cu scuipatul prins în crăpăturile de la colțurile gurii, și simți cum îi crește indignarea pe măsură ce Karl continua. Nu trebuia să se justifice în fața binefăcătorului ăstuia. Nu era treaba lui ce se întâmpla cu soțul ei și de ce o amenințase.

— Oriunde ai să mergi, Julian o să vină după tine, știi asta la fel de bine ca mine, și el a muncit de i-au sărit capacele, spunea Karl. Nu poți să mai aștepți un pic până să pleci din oraș?

Se strâmbă când ajunse la „să pleci din oraș“, imitând-o ca și cum era Mae West[104].

O mâncară palmele să-i dea una și-i răspunse:

— Ai auzit vreodată de liberul-arbitru, Karl?

— Ce?

Făcu un pas spre ea și Julia simți cum o trec fiorii. Îi puse o mână pe burtă, cealaltă pe ceafă. Ea ținea ochii închiși când Karl o trase spre el, cu o durere profundă sub burtă, care o făcea să-i fie rușine.

A fost cea mai lungă sărutare pe care a cunoscut-o vreodată. S-ar fi putut să nu se oprească niciodată, dar când totuși se opriră, amândoi gemură la unison, rostind numele lui Julian. Ea începu să se retragă, dar imediat el veni după ea și o luă din nou în brațe. Ea tremura și el o liniști, dându-i cu blândețe părul la o parte de pe față, făcând durerea de nesuportat când ea se întinse să-l sărute din nou, dar el își întoarse fața. Era cu buzele la urechea ei.

— Vezi, Julia, asta e dovada. Ești a oricui.

Se zbătu să se elibereze din strânsoarea lui. Nu mai putea de rușine, trebuia să plece de lângă el cât mai departe cu putință. El se ștergea la gură cu dosul palmei când ea se împiedică.

— Dar măcar ești sigură că-i al lui? o întrebă el.

Ea își recăpătă echilibrul, dar el o prinse iarăși de braț.

— Să nu faci una ca asta, Julia. Nu-i pune lui un copil în cârcă! Nu acum.

Tigrul se oprise în spatele lui, cu ochii sclipindu-i când văzu panica ei.

— Ai milă! strigă Karl după ea.

Julia grăbește fetele să treacă de locul ăla, aproape așteptându-se să simtă ceva deosebit în aer, o vibrație sau o bântuire. Karl nu știe cum să explice atracția bruscă și inadmisibilă, și forța curentului care l-a făcut să-și trădeze prietenul.

— Chestia e că, exact în momentul ăla, te-am urât, zise ea când discutară amândoi.

Și el nu se lăsa niciodată mai prejos:

— Și eu te-am urât.

---

99. Iluminator pentru ten produs de firma Yves Saint Laurent.

100. Cereale cu gust de miere pentru micul dejun.

101. Medicament antialergic.

102. Cea mai mare grădină zoologică din Anglia, unde sunt condiții potrivite pentru traiul

elefanților.

103. Personaj din Biblie, prințesă feniciană, soția regelui Ahab al Israelului, întruchipare a răutății și a lipsei de înțelegere pentru aproapele ei.

104. Actriță și cântăreață americană (1893–1980).

Douăzeci și doi

Drumul spre Freda e mohorât și nu se dezminte deloc. N-are nimic ce le poate fi arătat copiilor, care suferă încă din cauza refuzului Juliei de a le cumpăra ceva de la grădina zoologică. Brent Cross, Asda, Colindale Retail Park, Mecca Bingo. Audiobookul Mirei s-a terminat. Își dă jos căștile de la urechi și se bumbăcește un pic cu Ruth, ajungând la o jelanie plină de indignare.

— Da' nu-i drept. Ea a terminat amândouă pungile cu cartofi prăjiți.

— Liniștește-te, îi spune Julia. Mai avem un pic și ajungem la Freda. Sunt sigură c-o să vă dea de mâncare.

— Cine-i Freda? întreabă Mira.

Începe să-i explice, i-a mai explicat de vreo trei ori de la micul dejun încoace.

— Înainte de-a pleca noi în America…

— A, da, când eram la tine-n burtică, se bagă și Ruth.

— Nu, chiar și înainte, Ruthie. Aici, la Londra, Freda și cu mine am lucrat împreună, am aranjat grădini. A fost, este de fapt, cea mai bună prietenă a mea și, după cum îți tot spun, Mira, e nașa ta. Ai fost cu noi tot timpul. Chiar nu-ți aduci aminte deloc de ea?

Mira doar ridică din umeri și cască. Julia o urmărește cum scotocește în rucsac ca să caute o altă casetă. Mira ascultă aceleași povești la nesfârșit. Pare să aibă foarte puține amintiri despre viața ei înainte de Connecticut. Uneori vorbește de spital, dar cele mai multe lucruri le știe din ce i s-a spus.

Mira găsește banda și o bagă în casetă, dar se oprește cu căștile în mână.

— Freda a fost prietena lui tati, sau doar a ta?

Julia trebuie să se concentreze. O rafală de ploaie îi stropește parbrizul și ea merge înainte cu grijă, simțind că patinează periculos de aproape de gheața subțire.

— Freda și cu mine aranjam grădini pentru cei care lucrau în birouri. Aveam o furgonetă mică, albă, pe care eu o pictasem cu flori, spune ea. Tu veneai cu noi câteodată. Era un scăunel pentru tine în spate, cu plantele, și te jucai în seră cât lucram noi.

Șovăie, își dorește să fi avut mâna sigură a lui Karl ca s-o scoată din zona periculoasă.

A evitat să-i răspundă Mirei la întrebare și se simțea ca o hoață. Mira este de nepătruns, cu căștile puse din nou la urechi, cu capul rezemat de fereastră, privind în gol afară, la străzile cenușii.

N-a fost niciodată vorba despre un secret. Ea și Karl au discutat totul din timp, și-au

închipuit c-o să trebuiască să facă vreun soi de legătură. Ceea ce nu prevăzuseră ei a fost tăcerea neîntreruptă a lui Julian. Nici glasul Jennei la telefon, rece și nesuferit, îndepărtând-o cu eficiența unui instrument chirurgical.

— Te duci imediat la Firdaws, ștergi toate urmele. Mă auzi? Tu și copilul. Asta vrea el.

Și pe urmă, odată ajunși în Statele Unite, totul a fost luat de val și între pereții casei cu șindrilă a noii lor vieți la Old Mystic s-a strecurat o versiune mai simplă a adevărului și s-a împământenit. Mira n-a mai pus întrebări, a venit pe lume Ruthie și era normal ca amândouă fetele să-i spună „tati“ lui Karl. Au dat la o parte fotografiile Mirei de când era mică, au trecut peste amănunte, s-au hotărât să aștepte.

Julia face un ocol aproape fără să se gândească. La urma urmei, e pe drum. Burnt Oak nu s-a schimbat mult. Sunt încă străzile unde se găsește carne halal, Greggs, Pennywise, supermarketul oriental de unde ea și Julian cumpărau legume ciudate și mâncare în pachete viu colorate.

— Aici am stat eu când am venit prima oară la Londra, le spune ea fetelor.

— Cu tati? vrea Ruth să știe imediat.

— Nu, înainte. Chiar acolo, la ultimul etaj al clădirii cu pomul în față. Brrr!

Tremură involuntar.

— Era tare frig acolo sus. Iarna era zăpadă multă și noi n-aveam decât un radiator pe gaz.

Și pe urmă se cenzurează pentru acel „noi“. Simte că mai are puțin și-i fuge pământul de sub picioare.

— Stăteam în casă cu mănuși.

Pornește în viteza greșită și motorul aproape se blochează. Își aduce aminte de sosirea lor, de frigul cumplit dinăuntru și de afară. Plecaseră de la doamna Briggs pe o furtună cu grindină, punându-și toate lucrurile într-o furgonetă albă. Era gravidă în luna a patra și Julian n-o lăsa să care absolut nimic. S-a dus sus ca să vadă de unde poate face rost de o ceașcă de ceai, în timp ce Julian și tatăl lui vitreg, încântătorul și înțeleptul Michael, dragul de el, s-au cocoșat cărând sus, pe scări, cutiile din strada înghețată.

Era o cameră decentă ca dimensiune, în formă de L, așa că s-au gândit să pună pătuțul copilului în partea scurtă și să atârne o perdea ca să-l acopere. Ferestrele aveau vedere în față, spre stradă, prin niște plase murdare, și în spate, spre o baracă Nissen, peste niște grădini prăpădite. O să pară un pic mai vesel totul când o să înfrunzească pomii.

Julian fusese foarte eficient la împachetat, așa că Julia a găsit imediat toate lucrurile de care avea nevoie: ibric, căni, chiar și o sticlă de lapte proaspăt și biscuiți Hobnob[105] într-o cutie pe care scrisese grijuliu – și adorabil – cu carioca roșie extrem de urgent. a se despacheta cu prioritate.

Julian intră pe ușă, împiedicându-se, cu niște cutii care-i căzură din mâini, cu brațele și părul venindu-i peste față, așa că a fost o minune că totuși a văzut ceva. Le scăpă pe podea, vărsând cărțile dintr-una care se rupsese. Ibricul începu să fiarbă. Julian căuta prin lucruri, bombănind.

Făcu un salt de-a curmezișul podelei, desfăcând o bucată de material pe care ea n-o

mai văzuse până atunci. Mătase albastră cu fluturaşi aurii.

— Pentru patul nostru.

Strălucea, erau atâtea paiete şi stele aurii pe ea! I-o întinse la picioare.

— Am luat-o de la Pete, băiatul ăla hippie. Îl ştii, tipul de la magazinul cu ierburi?

Julia se lăsă în genunchi ca să pună mâna pe ea, s-o netezească.

— Aşa de superbă, zise ea.

— „Mi-aş vrea veşmântul rupt din cerul pur…“[106] recită el cu un zâmbet plin de satisfacţie.

Julia avea privirea lipsită de expresie.

— Ştii poezia?

Ea clătină din cap, se sculă în picioare.

— E Yeats, zise el şi-şi drese glasul.

Deşi nu- i spusese niciodată, Julia nu suporta să-i dea citate din poezii. Totdeauna se înfuria şi rămânea ţintuită locului. Julian făcu un gest larg în stilul lui Sir Galahad[107], ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să calce pe cuvertura vătuită, şi recită:

— „Să calci uşor când visele se cern, / Căci calci pe vise – şi pot fi ucise“.[108]

Julian îi întinse curtenitor o mână şi răspunderea de a nu-i călca în picioare visele o făcu imediat să se simtă cam din topor.

E o mare uşurare c-a ajuns la Freda. Casa e uşor de recunoscut după lămâii de la uşa galbenă din faţă, câte trei în vase smălţuite de fiecare parte a scărilor, cu frunze lucioase şi mirosul florilor lor plutind în aer. Julia se apleacă să simtă mirosul florilor albe ca de ceară şi atinge cu mâna locul de pe trunchi unde a fost pus altoiul. Îşi plimbă degetul pe lângă cuta lăsată de altoiul şi portaltoiul care fuseseră obligaţi să se unească. Fiecare centimetru din gradina din faţa casei e doldora de plante, unele stând ţepene şi drepte în ghivece, şi altele lăfăindu-se şi încurcându-şi lăstarii. Ruth aleargă intrând şi ieşind dintre ele, o sălbatică micuţă şi dolofană care a scăpat din maşină. „George, George, George din junglă“, cântă ea printre frunze, şi Mira se încruntă la ea, în vreme ce Freda deschide repede uşa cu un strigăt de bucurie.

Julia şi Freda se îmbrăţişează, ochii umplându-li-se de lacrimi.

— Julia! Ce-i cu părul tău? zice Freda. Şi tu, Mira! Ce mare te-ai făcut!

Mira nu poate să stea locului şi Ruth se tot împinge înainte ca să tragă mai bine cu ochiul la femeia cu păr lins şi strâns într-un coc mic la spate, care nici măcar n-a observat-o încă.

— Uite-o şi pe Ruth! Doamne Dumnezeule, erai o mogâldeaţă în braţe la maică-ta, spune Freda, ridicând-o de jos.

Fetele se înviorează şi mai mult de cum ajung în bucătăria Fredei, vopsită în roz ţipător. Stau pe scaune înalte la masă, vorbind una peste cealaltă ca să răspundă la întrebările despre grădina zoologică pe care Freda le pune, în vreme ce merge bocănind cu ghetele ei caraghioase, ocupându-se de ceai şi de chiflele puse la prăjit, storcând portocale ca să facă suc proaspăt. Uşile de sticlă ce dau în grădină sunt întredeschise, palmierii din hârdaie aruncă în cameră umbre în formă de palmă şi două ghivece uriaşe ca nişte urne

dau pe din afară de rămurele tremurânde de floarea amorului, cea albastră ca ochii de copil. Freda are în picioare obișnuitele ei ghete butucănoase din piele, pe care le folosește când se duce la lucru. Rochia e dintr-un material drăguț, imprimat cu flori albastre și cenușii. E încălțată cu ghetele ei mari, fără șireturi, așa că limbile li se dau dintr-o parte în alta când merge. Are o curea de piele pentru scule, prinsă de rochie cu o cataramă în jurul taliei, și o lamă de metal sclipește în tocul în care e pusă. Râde cu ușurință, șiragurile ei de mărgele din chihlimbar reflectă lumina și părul îi e vopsit în culoarea mandarinelor. Mira și Ruth nu-și pot lua ochii de la ea, și nu trece mult că se și trezește cu amândouă țipând ca să se audă.

Freda împinge spre Julia o farfurie cu chifle scoase din prăjitorul de pâine.

— Fetele tale au accent american!

Julia se străduiește să nu facă o mutră nenorocită, dar tensiunea dată de absența lui Karl a scos-o din sărite. Freda face ochii mari și pune jos cuțitul cu care întinde untul.

— Julia, nu te simți bine? Ce ai?

Pe Julia o cuprinde groaza când își dă seama brusc că e cât pe-aci s-o podidească lacrimile, uitându-se fix la plante, la marea de crenguțe și frunze care par că înoată. În bucătărie la ea, în Connecticut, o singură aloe vera așteaptă ca un specimen stingher pe suprafețele albe și netede. Julia nu-și poate găsi cuvintele. Palmierii parcă desprinși din paradis își pierd contururile într-o mare de cozi de păun, splendid desfăcute ca niște evantaie, și acum fetele se uită amândouă fix la ea. Freda o ia în brațe și o leagănă ca pe un copil.

O pornesc împreună, la braț, spre serele din apropiere. Înăuntru, Freda se oprește din când în când să rupă câte o codiță sau să aranjeze vreo legătură. Este un val de nostalgie familiar, plin de aburi și de verdeață, un parfum divin de o sută de ori mai puternic decât parfumul iasomiei. Julia simte pe brațe mângâierea ferigilor, trage adânc în piept căldura sevei ajunsă la maturitate, preaplinul pământului și, mai presus de orice, mirosul dulce al florilor de portocal.

— Acuma-i mult mai ușor, îi spune Freda. Am doi băieți tineri care mă ajută la instalații și după aia îi las să alerge ei prin oraș și să facă toate lucrările de întreținere. Sunt băieți buni.

Mira și Ruth aleargă în sus și-n jos pe aleile pavate cu dale. Ruth se oprește la un calamondin[109], cu crengile ușor încovoiate din cauza fructelor.

— Pot să iau una?

Mira e hipnotizată de niște fucsii cu boboci roz pal în formă de dansatori pe poante. Freda trebuie s-o cheme de două ori ca să vină și să-și aleagă o portocală pe care s-o ia acasă.

Fetele se cuibăresc printre pernele și cuverturile Fredei. Niște prezentatori de la emisiunile TV pentru copii pun la cale ceva cu niște pistoale cu vopsea, făcându-le pe fete să râdă. Trandafiri răzvrătiți și imprimeuri africane, covorașe mițoase din blană de tigru, felii de portocale dulci la îndemână. Marcel, motanul vărgat al Fredei, toarce în poală la Mira, în timp ce Ruth se apleacă și-l gâdilă sub bărbie.

Când să iasă din cameră, Julia o aude pe Mira mârâind și se întoarce chiar când cotul ei ascuțit e gata să intre în acțiune.

— Nu-l mai mângâia așa, Ruthie, spune ea. Lui îi place doar de mine, se uită chiorâș de câte ori pui tu mâna pe el.

Și Julia trebuie să-și înfrâneze pornirea de a se duce la ea și a-i da o palmă.

În seră le apare în față grădina de citrice a Fredei. Pomii sunt cât se poate de frumoși, cu flori și fructe, dar cu toate astea, starea de spirit proastă a Mirei le apasă pe toate. Julia oftează și Freda o întreabă ce s-a întâmplat.

— Începe să mă calce pe nervi, zice Julia. Mira e îngrozitoare de când ne-am întors, se poartă cu mine ca o mitocancă și cu Ruthie e tare nesuferită.

— Fusul orar?

— Poate. Și poate-i e dor de Karl. Mie mi-e, fără discuție.

Îi explică Fredei cum stă treaba cu întârzierea lui.

— E Sfântul Graal al centrului de cercetări farmaceutice, zice ea și devine puțin sarcastică. Știi doar, Karl și echipa lui sunt serios antrenați în cursa pentru a pune capăt suprapopulării planetei ăsteia.

— Hmmm, pufnește Freda pe nas. Ca și cum dacă le-ai da bărbaților anticoncepționale, ai face mare brânză!

Freda trage în jos crengile încovoiate de atâtea lămâi, culege vreo douăsprezece sau cam pe-acolo și le pune deoparte pentru limonadă.

— O să trebuiască să m-apuc de făcut gem dacă nu plasez repede recolta asta undeva.

Julia se plimbă printre pomi, răspunzând la întrebările Fredei despre casa lor cea nouă de la Old Mystic. E o casă originală, cu acoperiș teșit, cu vedere spre estuar. Fetele ajung la școală cu autobuzul galben al școlii. Se trezesc când gâgâie gâștele, și totuși Karl poate fi gata să-și înceapă lucrul la Pfizer în treizeci de minute. Cu părere de rău pentru ei, casa căpitanului O'Shea n-o s-ajungă niciodată pe piață.

— Bănuiesc că din cauza asta mi-am pierdut destul de devreme curajul de câte ori trebuia tăiată iarba sau când grădina era plină de buruieni.

Încearcă să facă lumină în privința inactivității ei, dar Freda îi pune îngrijorată o mână pe braț.

Acasă e doar o singură aloe vera pe pervazul de la bucătărie, pusă acolo de Karl pentru cazul când s-ar arde careva, și câteva orhidee *phalaenopsis*, pe care le ține la ei în dormitor și pe care, spre rușinea ei, le neglijează luni în șir.

— Acuma sunt din nou aici și toate astea mă fac geloasă, spune ea.

— Toată lumea vrea plante arhitecturale acum, zice Freda încruntându-se. S-ar putea să trebuiască să vând câțiva dintre copacii ăștia mari aproape pe degeaba, ca să fac loc.

Julia îi știe pe toți: lămâi Meyer, portocali Amalfi, pomi cu limete persane, unii chiar mai înalți decât ea, dar, Doamne, într-un fel, ca niște prieteni de demult. Își plimbă degetul în jurul cicatricii unde fusese altoit un lămâi ponderosa și Freda încuviințează din cap, citindu-i gândurile.

— Toți sunt ai tăi, de la seria aia primă de portaltoi, a fost bun portaltoiul ăla, zice ea. N-am pierdut nici măcar un pom. Toți sunt încă sănătoși și, după cum vezi, fac fructe ca nebunii.

Freda mai pune niște portocale în grămada de lămâi.

— E o pepinieră specializată în Sussex care-ar putea să-mi dea un preț rezonabil, așa

că n-ar fi exclus să te trezești cu un mic cec în curând.

— Vai, Freda, da' nu-i nevoie!

Julia nu înceta niciodată să se simtă vinovată din cauza felului în care a plecat.

— Nici pomeneală să accept vreo parte din toată afacerea asta. Și, oricum, n-ar fi păcat s-o lăsăm să se ducă pe apa sâmbetei?

Freda pune fructele într-o găleată, ridică din umeri și zice:

— Chiar am micșorat numărul de proiecte de când ai plecat tu. Nu mai e la fel de bine ca înainte. Flerul tău a fost de mare ajutor.

Julia se lasă pe vine în alee și scurmă cu degetele prin așchiile de lemn de la rădăcina unui pom.

— Ia uite, ăstuia i-au ieșit câțiva lăstari de la rădăcină, chiar aici.

Freda îi dă foarfeca din cureaua pe care o are în jurul mijlocului.

— Hai, curaj. Bag mâna-n foc că mori de nerăbdare.

Julia ține între degete lăstarul verde pal. Lamele foarfecii sunt mulțumitor de ascuțite și, dintr-o singură mișcare, lăstarul rebel al pomului, inițial plin de spini, este dat la o parte. Ea rămâne cu gura căscată și Freda se lasă pe vine lângă ea, îndesând pământul în jurul rădăcinii unui pom din imediata apropiere, care făcea portocale kumquat.

— Sunt tare îngrijorată din cauza Mirei, zice Julia, dându-i înapoi foarfeca. Ție ți se pare că e ca lumea?

Freda și-o pune în buzunar.

— E absolut nemaipomenită. Amândouă sunt grozave.

— Păi, aș vrea să fie un pic mai drăguță. Față de Ruthie…

— Stai, dragă, nu trebuie să-ți faci griji. Sunt firi diferite. Știi ce vreau să spun. Ia uită-te la mine și vezi cum arăt față de tine.

Freda prinde cu mâna un „colăcel" prin materialul înflorat al rochiei, râde și zice:

— Ruth e o dolofană mititică, dar ea cel puțin s-ar putea să scape de chestia asta, spre deosebire de mine.

Julia clatină din cap.

— Nu e vorba de faptul că Mira e doar piele și os. Știi? În ultima vreme pare că și-a pierdut cheful de oricine și orice pe lumea asta, nu numai să mănânce. Tot ce-și dorește este să asculte benzile de la aceleași povești vechi de când lumea, pe care le-a mai auzit de o sută de ori până atunci. Nu vrea să fie luată-n brațe și giugiulită, nu vrea să se joace. Abia dac-a scos o vorbă de când am ajuns în Lamb Conduit Street, în afară de faptul că a luat-o la trei păzește pe biata Ruthie. Nu-i e felul să fie așa de tăcută. Vezi și tu că nu pot să nu mă-ntreb ce-o preocupă.

— Ooof, Doamne!

Freda se oprește din lucru și pune o mână pe brațul Juliei.

— Crezi că-i din cauză că v-ați întors la apartament? Că-i spitalul acolo aproape? După câte îmi dau eu seama, tu și Karl tot n-ați vorbit cu ea de Julian, așa-i?

Julia răspunde clătinând încă o dată din cap.

— Cred că ne-am trezit prea târziu, răspunde ea.

— Spune-mi, zice Freda în timp ce ies amândouă din seră, dar o ia la fugă înapoi,

fiindcă și-a uitat găleata. Ai vreun program pentru mâine?

Julia nu are cine știe ce planuri.

— Probabil c-o să trebuiască să le duc pe fete să-și vadă verișorii, dar cam atât.

Fredei îi sclipesc ochii.

— E un spațiu interesant, sus, trei încăperi din sticlă, care pot fi aerisite, dacă e să luăm de bună ce spune arhitectul, ferestre înalte și înguste, cu vedere de la birouri în holul de jos, lumină berechet pentru pomi.

— Freda, ce tot spui acolo?

Freda îi zâmbește.

— Un atriu frumos din sticlă în mijlocul unei clădiri din centrul Londrei, un spațiu verde unde pot să socializeze muncitorii. Oferta o s-apară până vineri, de la arhitect. Ți-ar plăcea să ne desenezi ceva? Da?

— Da!

Julia de-abia poate să-și ascundă bucuria când e la volanul mașinii. Ea și Ruthie cântă în același timp cu radioul. Se circulă prost, așa că o ia pe un drum lăturalnic, pe care l-a mai folosit de multe ori până atunci, pe lângă Holly Hill și Parcul Waterlow. E periculos de aproape de Cromwell Gardens. Mira e de-a dreptul hipnotizată de o veveriță pe care-a descoperit-o alergând pe o creangă, când s-au oprit ca să lase mașinile să treacă. Încă ascultă o poveste la căști, așa încât glasul ei răsună cu putere.

— Am avut odată un cărucior de jucărie, avea o roată care scârțâia, și tati… i-a pus niște ulei și n-a mai scârțâit. Și am avut o păpușă pe care-o chema Wee-Ro-Ro. Nu-i așa că-i un nume ciudat?

Julia își aduce aminte de păpușă, căreia Mira îi spusese excentric Wheelbarrow[110], și de cărucior, cadoul de ziua ei, pe care îl primise de la bunica Jenna când a împlinit doi ani. Dar când derulează banda cu glasul Mirei, nu-și dă seama dacă tati sau Bubu este cel care a pus roata la punct. În oglinda retrovizoare, o vede cum se freacă la ochi și pe urmă, cu o oarecare ușurare, își aduce aminte de alergia pe care o avea.

Se întorc pe Lamb’s Conduit Street cu sacoșele pline, doldora de portocalele și lămâile de la Freda. Mira e revoltată la culme pentru că a fost rugată să ducă una până la ușă și o scutură furioasă când urcă scările cu pas greoi. Sacoșa se rupe și fructele ajung pe jos și trec în salturi pe lângă picioarele lui Ruth, câteva portocale se rostogolesc până în stradă. Mira rămâne pe loc, palidă, cu sacoșa ruptă în mână, dar nu se oferă să ajute cu nimic.

Heino e deja în pat, dar, prin ușă, Julia aude radioul pe care bătrânul îl ține deschis toată noaptea. Ruthie, grijulie, aranjează pe masă fructele într-un castron mare de lemn.

Acum că ajunsese în sfârșit să-și ducă fetele la ultimul etaj, Julia își toarnă un pahar mare de vin alb și desface desenele arhitectului pe masa din bucătărie. Își închipuie cum arată șuvoiul de oameni printre copaci, alei, bănci de piatră, printre grupuri de plante care să dea un sentiment de intimitate. Dă vinul peste cap și verifică apoi calendarul lui Heino, care e pus pe un șnur lângă telefon. Străbepoata lui, Claudine, o să se întoarcă de dimineață. A spus deja c-ar vrea tare mult să stea un timp cu fetele, și toată casa e curată și pusă la punct datorită insomniei pe care-o avusese, așa că n-o să fie mare lucru de făcut…

Freda știa că n-o să poată să reziste propunerii ei – „Mă gândeam probabil la un gen de stare de spirit care să aibă ceva în comun cu atmosfera dintr-o livadă cu lămâi…“ –, și, în plus, Mira și Ruthie o adoră pe Claudine.

Julia își toarnă al doilea pahar, al treilea și gândurile i se îndreaptă inevitabil spre Connecticut, la Karl. Telefonul de pe perete își bate joc de ea cu tăcerea lui. Se uită să vadă cât e ceasul. E de-abia ora cinci după-amiaza acolo, așa că e la laborator. Îl sună rar la serviciu, dar, pe bune, după o zi cum a fost astăzi, ar trebui să discute cu el despre Mira.

N-are rost să aștepți, uneori familia trebuie să vină înaintea echipei. Îl sună pe telefonul direct, dar nu răspunde și, după un timp, sună la centrală.

— Îmi pare rău, doamnă Lieberman, dar Karl nu lucrează aici în după-amiaza asta.

La masă, își golește în pahar vinul rămas în sticlă. Începe să se simtă amețită, destul ca să poată să dea vina pe băutură pentru toată paranoia acțiunilor ei.

Toate își pierd un pic conturul când Julia trage scaunul înalt pe care Heino îl ține lângă telefon. Se sprijină de el. Face numărul centralei, sperând c-o să-i răspundă altă operatoare, dar, din nefericire, pare să fie aceeași și Julia se afundă și mai tare în mocirlă, fiindcă, deși e ridicol, ia un accent american.

— Puteți, vă rog, să-mi dați legătura direct la domnișoara Sofie van der Zeller?

Se aude un sunet ascuțit în timp ce secretara încearcă să-i facă legătura, pe urmă se întoarce cu vestea care o face să i se taie respirația, cum că:

— Domnișoara van der Zeller nu este la serviciu astăzi.

Julia lasă să-i cadă receptorul în furcă și dezgustul pe care-l simte este în special din cauza ei înseși fiindcă e așa de suspicioasă și neîncrezătoare. Nu e nevoie să facă legătura între cele două absențe într-un fel atât de neplăcut.

Verifică ușa din față, camera de zi, înainte de a se îndrepta clătinându-se spre scări. Heino a aprins lampa lui Ellie din colț, capacul de la pian e ridicat. Se va fi oprit acolo o clipă, spunându-i portretului pe tăcute un „noapte bună“ prelungit înainte de a urca în camera lor. E atât de impresionantă statornicia asta a devotamentului lui. Heino se duce singur la concerte și stă cu ochii închiși ca să-și închipuie că ea e acolo, lângă el. Mărturisește că se duce la culcare din ce în ce mai devreme fiindcă o visează pe Ellie în fiecare noapte.

Julia își aduce aminte cât de amărât fusese Heino când a venit ea prima dată aici. Îl auzea prin tavan cum se plimba în sus și-n jos tot timpul. Acum ține radioul deschis toată noaptea. World Service pare că-l liniștește. Camera de sub el este acum a lui Claudine. Julia se uită într-acolo. Ușa e întredeschisă, deși e sigură c-a fost închisă când a venit ea prima oară. Dă cu ochii de tapetul violet care s-a decolorat, de strălucirea molcomă de bronz a pilotei lui Ellie. N-a fost în stare să facă nici măcar un pas înăuntru din noaptea aia copleșită de rușine și i se face pielea de găină doar pentru că atinge mânerul de porțelan de la ușă. Îl vede din nou, pe Julian, stând nemișcat și negru la față la capul patului, cu părul ca țepii unui arici, holbându-se și făcând grimase, într-o tăcere deplină.

Închide ușa cu un mic zgomot, dar amintirile nu rămân după ușa aia. Brusc, un impuls o face să se ducă în bucătărie și, înainte să se poată răzgândi, la telefon. Face numărul și microfonul pare că-i amplifică respirația, pe care ea o și aude clar. Se străduiește să-și țină nervii în frâu când face numărul cel vechi de la Firdaws. Habar n-are ce-o să-i spună dacă

răspunde.

105. Biscuiți de ovăz.

106. Versuri din poezia *Wishes from the Cloths of Heaven* (*Mi-aș vrea veșmântul pur din cerul rupt*) (1899), în traducerea lui Petre Dimofte. (N. red.)

107. Cavaler al Mesei Rotunde a regelui Arthur, singurul pământean care ar fi găsit Sfântul Graal, simbol al purității și întruchipare a tuturor calităților cavalerești.

108. *Ibidem*, traducere de Petre Dimofte.

109. Arbust fructifer din familia citricelor, originar din Filipine.

110. Roabă, tărăboanță.

Douăzeci și trei

Claudine a sosit noaptea. Din capul scărilor, Julia îi vede bagajele puse unele peste altele în hol și haina de piele aruncată pe balustradă. Ușa de la dormitorul ăla e închisă și Julia face o mică rugăciune pentru ca Claudine să nu doarmă până târziu. I-a spus Fredei c-o s-ajungă la ea până în ora prânzului și nu poate să lase fetele cu Heino chiar în ziua când el trebuie să fie la spital. Are o mică strângere de inimă când își aduce aminte de Claudine, care dormea până dimineața târziu în fiecare zi, cât a stat la ei în Connecticut în timpul anului liber pe care l-a avut înainte de a merge la universitate.

Totuși, nu prea e vioaie și doritoare să se miște chiar ea în dimineața asta. Are nevoie să fie singură în timpul ăsta ca să-i treacă mahmureala. Tâmpită a fost să bea o sticlă întreagă de vin. N-a prea ținut niciodată la băutură.

Se forțează să bea cafeaua, apoi stoarce mai mult de un litru din portocalele de la Freda, huruitul storcătorului fiind aproape de nesuportat și degetele lipicioase de la suc. Și, pe bune, se simte destul de fleșcăită acum, își linge degetele o singură dată și ceva acru începe să i se umfle în gură. N-a dormit destul, n-a putut să doarmă, chinuită de telefoanele pe care le dăduse și de teama că bolborosise câteva cuvinte pe robotul lui Julian.

Dar acum gura i se umple într-adevăr. Slavă Domnului că nu e nimeni treaz s-o vadă cum iese în goană din cameră cu un șervet de bucătărie pe față. Se duce la baie, reușește să dea la o parte șervetul lui Claudine și peria ei de dinți înainte să verse. Vinul de noaptea trecută îi vine înapoi ca un acid în toată regula și îi arde gâtlejul. Își face singură curaj ca să-și ridice până la oglindă capul care îi zvâcnește. Fața ei palidă e acoperită cu o pojghiță de sudoare, bolnăvicioasă. Cearcănele din jurul ochilor o fac să se îndepărteze de oglindă și Julia scoate un geamăt, acoperindu-și fața cu palmele.

Noaptea aia.

A fost șocul când s-a trezit și l-a găsit acolo pe el și mirosul lui neplăcut, de acru, care a făcut-o să se ducă glonț la baie. Respirația lui Julian creștea în intensitate în spatele ei, atât de tare, încât suna mai degrabă a răsuflare de animal decât de om. El a împins ușa, închizând-o, în timp ce ea s-a prins cu putere de chiuvetă (chiuveta asta, așa cum s-a prins de ea acum) și a vomitat cu atâtea spasme, încât a crezut c-o să-i vină copilul până în gât. Julian stătea acolo, răspândind valuri de dogoare, smulgându-și părul din cap. Cămașa de noapte de pe ea era una dintre cămășile de noapte ale lui Ellie, pânză fină, subțire, de in.

Julia își duse mâinile la burtă și el i le urmări cu privirea, făcând ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ești gravidă.

Ea dădu din cap și pe urmă vorbele veniră ușor, precum apa printr-un stăvilar.

— Șșș, taci… zise el.

O dezgusta arșița dogoritoare a bolii, la fel ca mâinile lui, pe care le ținea de parcă voia să oprească zidăria ce se prăbușea, spunând:

— Te rog. Nu te-apropia. Gripă. Mira. N-o trezi pe Mira.

Se lupta să deschidă ușa în graba lui de a se îndepărta de ce-i spunea ea, jumătate prăbușindu-se și jumătate zburând pe scări în jos.

Acum Julia cotrobăie prin dulapul lui Heino după niște aspirine efervescente Alka-Seltzer, pune filtrul în priză ca să mai facă puțină cafea. Coca-cola trezită, n-ar trebui să fie cel mai bun remediu pentru mahmureală? Se întreabă ce fel de om e ăla care ține o doză desfăcută ca să se servească toată lumea când are chef. Până să apară și Heino, Julia a luat deja două capsule de nurofen și a dat pe gât o pintă de apă călduță. Durerea de cap începe s-o lase, deși încă își simte pleoapele grele. S-a făcut patru dimineața până ce-a pus ea mâna pe Karl în Connecticut. Vorbiseră și oftaseră mai mult de o oră, timp în care și tăcuseră îndelung. Lucrurile pe care și le-au spus nu se transformaseră în visuri frumoase și ea se întreabă cine o să-și ceară scuze primul. Aduce suc de portocale pentru Heino și pune pâine la prăjit. Heino e îmbrăcat la marele fix, ca întotdeauna, dar în dimineața asta are în picioare pantofi de piele lustruiți, nu încălțări fără șireturi, și și-a pus butonii de aur ovali cu emblema spitalului. Apare ducând teancuri de hârtii în dosare albastre.

Făcând un gest larg în aer cu sticla goală de Sauvignon de aseară, Julia mărturisește:

— Nu știu ce-a fost cu mine, dar se pare că l-am băut pe tot. Era în frigider, sper că n-a fost ceva de mare clasă.

Heino îi ia sticla din mână, își aranjează ochelarii și citește eticheta.

— Una dintre sticlele lui Claudine, așa cred, zice el și i-o dă înapoi, ridicând uimit din sprâncene. Dar asta nu-ți stă-n fire, draga mea.

Se trântește lângă el la masă, se țin de mână și ea își pune capul pe mâna lui.

— Ia stai un pic, zice el. Spune-mi ce s-a-ntâmplat. Of, Doamne, iartă-mă, bătrân nebun și prost ce sunt, fără discuție. Îmi pare tare rău. Să-ți pierzi un părinte e una dintre cele mai grele încercări din viață…

— A, nu, Heino. Nu cred că-i din cauza lui. Nu sunt amărâtă. Vreau să spun că n-aș fi vrut să moară… Ca să fiu sinceră, mă simt mereu un pic vinovată.

Își pune din nou capul pe mâna lui. Îi place cum îi miroase pielea și săpunul.

Heino o bate ușor pe umăr cu mâna liberă.

— Sunt sigur că te-am plictisit de multe ori și deci știi că, după ce-am venit în Anglia, nu i-am mai văzut niciodată nici pe tata, nici pe bunici, foarte, foarte trist. Mi-am trăit mai departe viața aici, m-am făcut mare, am mers la Medicină. Până după război n-am primit nici o confirmare oficială despre ce se-ntâmplase cu ei, dar nu m-am tăvălit pe jos, plângând de deznădejde, zice el. Am avut numai amintiri frumoase de la Hamburg, și totuși am fost mai amărât când a murit câinele vecinului nostru, înainte cam cu vreo săptămână. Am simțit că sunt un nemernic, dar câinele ăla era principalul meu tovarăș. El

și cu mine făceam plimbări lungi în fiecare seară prin Hampstead Heath[111] și eu îi spuneam toate necazurile mele. Stăteam de obicei pe o ridicătură, cu el lângă mine, uitându-mă peste Cherry Tree Woods[112], și, când l-a călcat o mașină, nici nu pot să-ți spun cât am plâns. Era bătrân, dragul de el, avea labe mari și o privire inteligentă. M-am tot gândit la treaba asta de atunci încoace, în special de când a murit Ellie. Acuma cred că durerea este mai mult legată de pierderea unor lucruri tangibile, lucruri pe care le faci zi de zi, decât pur și simplu de amintiri.

Julia se forțează să mestece niște pâine prăjită prea tare. O doare când înghite.

Heino îi zâmbește trist.

— Ai fugit de-acasă când erai foarte tânără, nu-i așa? Aveai șaisprezece ani?

Ea încuviințează, dând din cap.

— Păi nu prea pot spune c-am fugit de-acasă. Mai mult am fost împinsă, zice ea. Dar ai dreptate. Probabil că durerea e doar atât de mare cât e gaura pe care trebuie s-o umple și tata n-a mai existat în viața mea de îndată ce-am plecat de-acasă.

Pâinea prăjită îi intră pe gât de parcă ar fi pietriș. Gâtul îi e încă o rană deschisă de la ce s-a întâmplat mai înainte. Heino clatină din cap, în vreme ce ea se joacă cu lanțul de la gât, plimbând soarele de aur de la un capăt la altul al lănțișorului fin.

— Să-i fie rușine! Să nu-i pese de o fată ca tine, spune el. Și, după cum îți tot zic mereu, ce păcat că Ellie a mea n-a apucat să te cunoască.

Și aici Julia trebuie să nu se mai joace cu lănțișorul ca să se șteargă la ochi cu șervețelul.

El e încântat de ideea că sucul pe care-l beau cu toții provine de la fructele pomilor altoiți și îngrijiți de Julia. Se șterge la gură cu șervețelul și zice sus și tare că sucul e dulce și delicios, arătând spre pahar.

— Și tu ai nevoie de vitamina C în dimineața asta, așa că bea paharul până la fund.

Julia începe să se simtă mai optimistă, o zi de lucru cu Freda e leacul de care are nevoie.

— La ce oră trebuie să fii la Great Ormond Street? îl întreabă ea. Dacă se scoală Claudine, aș putea să las fetele cu ea și să merg cu tine acolo.

— Tare mi-ar plăcea să mă însoțești până acolo, draga mea, zice el și cade în reverie o clipă, uitându-se în cană, înainte să continue. Și mă-ntrebam dacă n-ar trebui să plecăm cu o jumătate de oră mai repede și s-o luăm pe Mira. Crezi c-ar interesa-o? Știu câteva dintre asistentele de acolo care ar vrea tare mult s-o vadă cum arată, acum că e bine și sănătoasă.

Julia mai mușcă o dată din pâinea prăjită, dar se oprește din mestecat.

— Ei, nu știu ce să spun, Heino…

— Unora dintre copii li se pare foarte liniștitor să facă asta, vreau să zic, nu că sunt eu psihiatru…

Se uită cu atenție la chipul ei, pe urmă schimbă subiectul.

— Sunt niște întrebări cumplit de grele aici, zice el și bate darabana cu un deget pe dosarele lui. Astăzi îmi dau seama că mă tem de Comitetul de Etică. Uneori seamănă prea mult cu jocul de-a divinitatea. E din ce în ce mai rău în fiecare an. Copiii ăștia foarte bolnavi care trebuie ținuți în viață la vârste din ce în ce mai mici, în vreme ce fondurile nu cresc ca să țină pasul cu progresele făcute de medicină și cu tehnologia. La asta se reduce

de fapt totul. Toate aceste întrebări referitoare la viață, și ce se poate, și ce ar trebui făcut ca s-o prelungim trebuie puse doar cu gândul la copil, nu la lire și penny. Copilul pe primul loc, mereu.

Heino, asemenea lui Karl, are ochi căprui și blânzi, cu pete de culoarea bronzului în jurul pupilelor, care scapără când se înfierbântă, și aceleași sprâncene groase și expresive, chiar și la bătrânețe.

— Deci facem pe grozavii cu Mira ca s-o vadă asistentele, sau nu?

Nici n-apucă să răspundă că se și aud tropăituri pe scări.

— Uite-le că vin.

Ruth dă buzna în cameră țipând:

— Nu mă-mpinge, Miiiraaa!

Fetele sunt bucuroase când Julia le spune că o să-și petreacă ziua cu Claudine și dau fuga s-o trezească. Heino e fericit că Julia o să-i folosească în continuare mașina și, deși totul e exagerat de sentimental, ea se trezește din nou la Burnt Oak, în drum spre Freda. Când ajunge pe strada ei de demult, își întinde gâtul ca să vadă până la ferestrele de sus. Observă cum cineva trage cu violență perdelele, ovalul unei fețe palide precum luna de pe cer, pe urmă nimic.

Probabil c-au rămas înțepeniți acolo pentru totdeauna, în acele zile triste de decembrie. Julian, cu obrajii scofâlciți după o asemenea pierdere, cărțile din biblioteca lui puse teanc lângă el, iar el ghemuit în singurul lor fotoliu comod. Ea, făcută covrig în pat, lângă sticla cu apă caldă, plutind purtată de curent și visând, de-abia fiind în stare să recunoască pentru ea, ca să nu mai vorbim de Julian, că tot ce simțea pentru bietul copilaș pe care-l pierduse era mai degrabă vinovăție decât durere. A sângerat în tăcere.

— Hai să mai încercăm o dată cât mai repede posibil, spuse el, deși avea încă doar douăzeci și unu de ani.

O înveli cu plapuma brodată și greutatea visurilor lui lăsă impresia c-o apasă pe Julia.

În ciuda ocolului făcut, ajunge la Freda devreme.

— Mamă Doamne, arăți de parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

Freda o ia de sub bărbie, își trage un scaun și se așază lângă ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E, știi și tu, Mira…

— Tot botoasă?

— Și Karl nefiind aici ca să vedem ce e de făcut, zice Julia. Are de pregătit referatul ăsta pentru conducere până vineri, așa că n-are rost să-ncerci să vorbești cu el despre orice altceva. Și mai am și-o mahmureală. Ai vreun calmant?

Freda îi face semn să stea pe loc, acolo unde e, aduce niște paracetamol și îi scoate două pastile din folie.

— Și tot zice unu sau două lucruri. Acum două seri cred că Ruthie s-a prins c-am mai fost măritată…

— A, da, mereu uit de el, zice Freda. Tipu’ care te-a-nvățat tot ce știi despre, hm, grădinăritul hidroponic. În primul rând de-aia ți-am și dat de lucru.

Freda face cu ochiul și mimează că răsucește o țigară cu marijuana, pe urmă o întreabă:

— Cum îl chema? Vorbești așa de rar de el. Chris, nu-i așa?

Pe Julia o trec fiorii, e clar.

— Da, Chris. Cel mai bine e să-l uiți.

— Scuză-mă. Te-am întrerupt, spune Freda.

— Ca să fiu sinceră, Freda, simplul fapt că mă gândesc la el mă face să-mi vină rău. Dar Mira mă-ntreba unde am stat când am plecat de acasă și i-am spus fără ocolișuri: „Cu Chris“. Și Ruthie e-așa băgăreață și m-a tot pisat să-i dau amănunte. A vrut să știe dacă era un tip drăguț și a trebuit să recunosc că nu. Mira mergea în patru labe pe după canapea, căutându-și pantofii și prefăcându-se că n-ascultă, dar a mormăit ceva ce n-am putut distinge ca lumea. Orice o fi fost, n-a vrut să repete, dar mi s-a părut c-am auzit cuvântul „Bubu“.

Îi zâmbește mâhnită Fredei și continuă:

— Așa-i zicea ea lui Julian. Poate că doar mi s-a părut. Ia haide, spune Julia, scuturându-se și sărind jos de pe taburet. Hai să ne continuăm treaba. M-am uitat ca lumea pe desenele arhitectului și am câteva idei. Putem face o listă cu pomii mari, cu varietățile de fructe care crezi c-ar merge bine acolo?

Freda își freacă mâinile.

— Așa mai vii de-acasă, zice ea și, înșfăcându-și carnețelul, mâzgălește ceva cu pixul pe foaie ca să-l facă să scrie.

În drum spre sere Julia dă cu bâta-n baltă, spunând lucrul pe care dorea atât de tare să-l mărturisească.

— L-am sunat aseară.

— Pe cine?

— Pe Julian.

— Zău?

— Era vocea lui pe robot la Firdaws, așa încât bănuiesc că e încă acolo. Știi, noi n-am mai vorbit de atunci, de când…

Freda o freacă pe umăr cu o mână.

— Ai niște noduri aici, spune ea. Mă gândesc adesea cât de cumplit trebuie să fi fost pentru bietul Julian în noaptea aia… Vreau să zic, pentru voi toți, când el a intrat pur și simplu în cameră.

Ajung la seră și Freda își reazemă carnețelul pe un raft și face ca mușchii scârțâitori ai Juliei să simtă toată binefacerea degetelor unei femei pricepute la grădinărit.

— După cum sunt sigură că-ți aduci aminte, nimeni nu voia să se-ntâmple așa. Karl se-ntorsese dintr-o călătorie cu avionul, cu ochii roșii de oboseală, și eu de-abia mă mai țineam pe picioare. Tocmai o scosesem pe Mira din spital. Karl a coborât de la duș cu un halat de baie pe el, am băut amândoi ciocolată caldă și am făcut cu rândul să-i citim povești Mirei. Eram în pat, înveliți bine. Nu știu cum s-a făcut, dar am adormit cu toții.

Chiar și acum simte nevoia să se explice.

— Tensiunea din spital și, după cum știi și tu, eram obosită tot timpul fiindcă eram gravidă cu Ruth. Aveam de gând să-i spunem în ziua aia. Karl venise de la aeroport ca să stea de vorbă cu el. Vreau să zic că avea să se lase cu vărsare de sânge. Nu chiar așa. Nu-mi vine să cred c-a stat acolo, cât o fi stat, la capul patului și s-a uitat la noi.

Freda își ia mâinile de pe umerii Juliei și-și ștuguiază buza de jos.

— Nu, Doamne, ferește! Să afle în felul ăla cum stă treaba! Bietul de el! Și era un suflet așa de bun!

Ochii Juliei se umplu de lacrimi.

— Vai de mine, Freda, să nu crezi așa ceva! Adu-ți aminte c-o regula pe Katie aia.

Freda se apucă din nou să-i frământe umerii.

— Zău, chiar așa a fost? spune ea. Vreau să zic, ești absolut sigură de chestia aia?

Julia oftează și spune:

— Of, of, Freda, așa am crezut și eu la vremea aia.

Freda mișcă din umeri, vrând să verifice cum stă treaba cu propriii ei mușchi înțepeniți. Își păstrează expresia de îndoială pe față.

Julia își duce o mână la inimă.

— Uneori mă gândesc la Firdaws și mă-ntreb dac-am fi putut să fim fericiți acolo. Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Era un loc așa de frumos! N-ai venit niciodată acolo, nu-i așa?

Freda clatină din cap.

— A trebuit să tot amânăm vizita.

— A, da, acum îmi aduc aminte, spune Julia. Mira a fost bolnavă de amândouă dățile. Păcat, tare-aș vrea să fi văzut și tu casa. Nu sunt sigură c-am apreciat-o cum trebuie, cât de liniștită era, fără lume și fără mașini, nimic altceva decât triluri de păsărele și pomi. Mi-aduc aminte că, odată, m-a luat Julian să-mi arate casa și terenul. Iubirea lui pentru toate lucrurile astea era molipsitoare. Fiecare ungher, fiecare pom avea o poveste care venea din copilăria lui. Grădina se pierdea oarecum în câmpie, iarbă care făcea semințe și flori de câmp, meri și, de jur împrejurul casei, tot soiul de plante cățărătoare acopereau cărămizile, cum era trandafirul de Damasc. Noaptea, cerul nemaipomenit de senin. În viața mea n-am văzut așa de multe stele căzătoare și nici nu mi-am pus așa de multe dorințe.

Freda îi zâmbește, vrând să-i spună să continue.

— Când m-a dus el acolo, am fost de-a dreptul copleșită. Pentru prima dată am înțeles de ce voia să folosim la maximum tot ce aveam ca s-o răscumpărăm. Știi, nu și-a cunoscut niciodată tatăl și Firdaws îl ținea în legătură cu toate astea. Era numai grinzi, și unghere, și fotolii la fereastră, pereții erau așa de groși și de pe vremea lui Pazvante, că ușile se bombau oarecum și, odată ce intrai într-o cameră, simțeai că te ia cineva în brațe.

— A fost un joc de noroc, zice Freda. Cu tot ce-aveai tu să câștigi în viitor.

— Dar ar fi putut să meargă. Era o școală primară în sat pentru Mira, deci fără taxe, și ea era înnebunită să aibă un câine și să alerge toată ziua de colo-colo. Poate c-aș fi fost mai puțin încăpățânată când ar fi venit vorba să continui să lucrez cu tine și cu cei de la Arbour.

Julia ridică din umeri cu amărăciune, uitându-se la Freda.

— Era un hambar vechi pe terenul ăla și Julian mi-a arătat locul, lipit de peretele hambarului ăstuia, pe care se gândise să-l rezerve pentru sera mea. Nu putea să găsească un loc mai grozav ca ăla, cu mult soare și hambarul ăsta vechi și minunat în care să țin plantele puse în ghivece. Făcuse el cercetări serioase. N-ajunseserăm acolo cu mult timp înainte ca maică-sa (o ții minte pe Jenna, nesuferită femeie) să sosească, aducând cu ea o

echipă întreagă și o furgonetă plină cu mobilă. Tot ce fusese înainte acolo: covoare, perdele, mobilă, tablouri, absolut tot. Julian era cât pe-aci să-nnebunească de fericire când le-a văzut pe toate din nou. „Ești sigură că-ți plac?“ mă tot întreba el, și eu mi-am spus c-ar fi nesimțire din partea mea să le zic că nu-s de acord când au început să descarce lucrurile, să desfacă covoarele, să bage cu greu pe ușă canapele imense, îmbrăcate în creton. Maică-sa făcea iar casa cum fusese înainte, cu covoarele roase de câine și cu zdrențele aferente. Cele trei lulele, trei surcele ale noastre de la Cromwell Gardens s-au pierdut printre celelalte lucruri. Oamenii nu s-au plâns de nimic, tineri, veniți din Australia. Jenna le dădea indicații cum să pună fiecare lucru la locul potrivit.

— Nici nu mi-am închipuit altfel, spune Freda.

— Am început să mă simt un pic agitată și dezorientată când Julian m-a dus în camera de sus, din pod, la care se gândise el c-o să fie camera mea de lucru. Mi-a arătat unde o să vină planșeta mea, panourile, pusese totul la punct. Și-n timp ce el era lângă pat și dădea la o parte un roi de muște moarte, Jenna a băgat capul pe ușă. „Julian are dreptate“, mi-a șoptit ea. „Aici e locul ideal ca să lucrezi. Bag mâna-n foc pentru asta.“ A arătat cu degetul spre fereastra cu jaluzele. „Lumina e bună. Eu toate desenele aici le-am făcut…“ Și, când era pe picior de plecare, i-a ieșit porumbelu’ din gură cum că hambarul pe care voia Julian să mi-l dea mie ca adăpost pentru ghivece fusese atelierul ei de ceramică, și cuptorul ei era încă acolo…

Julia o lasă mai încet, căci Freda își deschide carnețelul și începe să catalogheze copacii.

— Da, ai fost mereu destul de agasată după ce Jenna se hotărâse să stea și ea acolo, zice Freda. E ciudat când mă gândesc la viața pe care am fi putut s-o ducem. Adesea mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu-mi lăsam bărbații.

— Vai de mine, Freda! Chiar te-ntrebi?

— Da. Toate soacrele pe care le-am avut m-au disprețuit. Mă și văd prinsă în tot soiul de situații dătătoare de depresie, mucezind în casa aia mare din Dublin sau bând până aș fi ajuns în mormânt cu Monty sau, și asta ar fi fost cel mai rău, trebuind să-i cresc pe băieții făcuți cu Eddie. Nu, în nici un caz. Prefer așa cum e acum. Doar eu și motanul, și cine o mai veni pe aici.

Julia râde.

— Cred c-am tendința să-mi închipui ce alternative mi-ar oferi viitorul de fiecare dată când mă scoate Karl din sărite.

— Nici nu-i de mirare dacă te simți abandonată. Ar trebui să fie aici, așa ar fi normal.

— Păi el numai normal nu e.

Julia își mușcă buza o clipă, pe urmă îi pare rău.

— Ooof, Freda! Dacă e să fiu sinceră, cred că sunt victima unui atac de gelozie.

Freda se întoarce spre ea, uimită.

— Tu și atacurile de gelozie? Ce vrei să spui?

— Lucrează cu femeia asta, foarte sexi, olandeză, singură… Ieri, Karl n-a fost la laborator. Am sunat și am aflat că nici ea n-a fost.

Julia scoate un geamăt de dezgust față de sine însăși și pe urmă continuă:

— Karl crede c-am înnebunit fiindcă mă-ndoiesc de orice mișcare pe care o face. E

groaznic de furios. Eu nu eram așa. Nu eram așa până nu l-am cunoscut pe Julian. Știi că, înainte de treaba aia cu Katie, eu aveam încredere în toată lumea. Vreau să zic că nu eram grozav de fericită că stătea și ea în sat, dar, vezi tu, n-am crezut că el chiar o să facă una ca asta. Și pe urmă, cu Mira în spital, chestia asta a înrăutățit situația și mai mult…

S-a gândit cu atâta drag la Julian, dar acum s-a hotărât să nu se mai gândească la el. Se chinuie să-și aducă aminte clipa când i-a căzut fisa în legătură cu Katie, ce pumnal a simțit în inimă când și-a dat seama. Era trecut bine de trei noaptea când a ajuns și el în sfârșit la terapie intensivă, duhnind a ea, a parfumul ăla de zambile. Când și-a apropiat obrazul de jacheta lui, Julia își spusese că i se părea doar, era prea copleșită de nevoia de a lua treaba asta în considerație, o nevoie care devenise mai covârșitoare de fiecare dată când apelase înnebunită la el. Mira, conectată la aparate, părea la fel de lipsită de viață ca o păpușă de ceară, cu insuficiență hepatică, și nu era nimeni care să-i spună Juliei: „Da, da, bineînțeles c-o să trăiască“. El era singurul om care putea s-o susțină. Nimeni altcineva nu putea face asta.

În câteva locuri pe gardul din jurul spitalului erau plăcuțe pe care scria că vizitatorii erau rugați să nu fumeze. Amândoi erau șocați, stând aproape unul de altul. El băuse whisky, ceea ce nu e niciodată o idee fericită. Dădu cu limba pe foița de la țigară, cu mâna tremurând. Din țigara răsucită de el cu stângăcie ieșea tutunul pe la un capăt. Julian scosese niște chibrituri din buzunar, îndoise chibritul din carton în așa fel încât rămăsese tot prins de marginea cutiei. Buza lui de sus se rotunji în locul unde apucase țigara. Cutia de chibrituri era cu susul în jos și Julia încerca să descifreze numele scris în relief cu litere aurii de prost gust. Ochii lui Julian îi urmăriră privirea. Amândoi știau unde stătea Katie. Făcuse pe nebuna în camera cu jucării de la spital, zicând c-avea de gând „să-l atingă pe Adrian la buzunar“. Julian se uită mirat la cutia de chibrituri pe care ea o ținea în mână. Julia fusese la un pas să-l întrebe unde stătuse toată noaptea, dar atunci el aprinse chibritul și n-a mai fost nevoie.

---

111. Parc natural în Londra.
112. Parc într-una din suburbiile Londrei.

Douăzeci și patru

Julia face prima schiță pentru atriu pe hârtie de calc, lipită peste desenul arhitectului. Desenează cercuri în locurile în care pot fi puse găuri conice de-a lungul potecilor șerpuitoare. Îndeplinește perfect cerințele din dosar – „un spațiu verde surprinzător, în interiorul unei clădiri cu o geometrie perfectă“ – și întrucât ea și Freda lucrează una lângă alta, agitația lor crește văzând cu ochii.

— Cred c-o s-o câștigăm pe asta, zice Freda, aplecându-se peste desen ca să marcheze punctele de legătură ale sistemului subteran de alimentare cu apă. Deci tu crezi că Julian era cu Katie când tu erai la spital? o întreabă.

Julia se încruntă către ea însăși.

— Dac-aș vrea să fac pe amabila, aș zice că n-a avut nici o șansă. Ți-am spus vreodată despre scrisoarea pe care mi-a trimis-o ea când Julian și cu mine am fost împreună prima oară? Incredibil ce putere de manipulare avea, zău așa!

— Ce fel de scrisoare?

— După cum s-a dovedit, una incredibil de eficace, spune Julia.

— Așa deci, zi mai departe…

— N-am primit scrisori cu caru’ la doamna Briggs (oficial, nu locuiam acolo), așa că orice plic era o surpriză și, la-nceput, am crezut că era ceva care o să-mi facă plăcere. Trona acolo singur, în cutia de scrisori a lui Julian din hol, un plic albastru care-mi era adresat mie, cu un scris atrăgător, cu litere destul de mari, plin de cârligele și floricele. Am început să-l desfac, dar se tot fâțâiau pe acolo alți chiriași, dintr-una din camerele mai înspre fundul holului. Cineva din baia de la etaj cerea cu vehemență un sul de hârtie igienică. N-aveam nimic pe mine în afară de halatul lui Julian, pe care-l legasem cu o cravată de-a lui pe post de cordon. Nu trebuia să mă duc la lucru în ziua aia, dar trebuia să am grijă să nu mă prindă proprietăreasa lui Julian prea des pe-acolo. Doamna Briggs era o hoașcă bătrână pe care-ți venea s-o strângi de gât. Doamne Dumnezeule, era cumplit! Ibricul fierbea când am țâșnit ca o săgeată pe scări în sus, întorcându-mă în cameră la Julian, cu scrisoarea ascunsă printre cutele de la halatul lui. El era cu spatele la mine și își făcea de lucru cu ibricul de cafea, amestecând trei feluri diferite de boabe. Pentru că o ducea atât de prost cu banii, era atent la lucruri de genul ăsta. M-am așezat pe pat și am desfăcut trei foi de hârtie albastră, groasă. Scrisoarea era semnată în partea de jos a ultimei pagini, fără nici un fel de formulă de încheiere cât de cât politicoasă. Începea cu afirmația

că, probabil, nu era prima femeie care primise un șut în fund și voia să pună lucrurile la punct cu uzurpatoarea ei.

— Uzurpatoare? zice Freda.

— Ei, nu mai știu. Poate era „noua iubită“. Nu-mi aduc aminte acum, spune Julia. Pretindea că scrie nu din ciudă, ci din pură îngrijorare pentru Julian, căruia peste tot în scrisoare i-a spus „Jude“. Zicea că era puțin probabil ca scrisoarea ei s-ajungă vreodată la cutia de scrisori. Și eu aș fi vrut să n-ajungă. Vorbea mai departe despre vârsta mea respectabilă. Acum, sincer vorbind, oricine-ar fi zis că sunt vreo hoașcă bătrână care fermecase un biet băiețel. Și cred că nici n-aveam treizeci de ani. Când ajunsese la pagina a doua, pomenea chiar și de mama lui, pretinzând că Jenna, „pe care, întâmplător, o iubesc foarte mult“, era cu inima frântă. „Vreau să fii conștientă de ceea ce distrugi“, scria ea. Povestea cum s-au întâlnit în prima zi de școală, cum se transformaseră din copii care se alergau unul pe altul spre casă, pe biciclete, în adulți și, cu multe amănunte sugestive, noaptea înmiresmată când vârsta adultă „a venit cu blândețe“, luându-i prin surprindere. La apusul soarelui, într-o pădure cu clopoței, așa se pare. După cum zicea Katie, marcau ziua respectivă în fiecare an ducându-se la aceeași movilă acoperită de iarbă, unde ea stătea culcată printre ghirlandele făcute de mâna ei și el aprindea focul. Era deșteaptă, folosea cuvinte alese cu grijă. La fel ca Julian, și ea studia engleza, visând să devină scriitoare. A umplut fiecare foaie pe amândouă fețele cu scrisul ăla înșelător de drăguț al ei, nici un cuvânt tăiat sau vreo expresie stângace. Trebuie să se fi străduit ca s-o facă să arate bine, scriind-o și rescriind-o de multe ori până să ajungă la versiunea asta finală. Deșteaptă fată, Katie asta! Am citit scrisoarea doar o dată și i-am dat foc, dar imaginea lor stând goi, culcați și îmbrățișați, în pădurea cu clopoței nu mi-a ieșit niciodată cu totul din cap. Am citit-o o dată și mi s-a lipit de creier tot ce scrisese ea acolo, cât pe-aci să crească și să înflorească în paralel cu relația lui Julian cu mine. Și sunt sigură că asta și avea de gând să facă.

— Scroafa, spune Freda.

— Da, zice Julia. Scroafă.

— Când Julian a venit lângă mine pe pat, scrisoarea era deja cenușă în scrumieră. M-a tras lângă el, m-a întrebat ce scrisese. N-am putut să-i spun. Îngrijorarea lui era o mângâiere. Mă simțeam ca dracu’: și bătrână, și gravidă, și fără serviciu. Nici urmă de pădure cu clopoței pentru mine și pentru el, căci ne îndreptam pe o mare de păreri dezaprobatoare spre cămăruța aia sordidă din Burnt Oak. Încercam să mă fac mică, mică de tot. Chris era mereu gata să mă ia la pumni.

Freda se ia cu mâinile de cap.

— Ce, nu ți-am spus niciodată? o întreabă Julia. Hai să nu mai vorbim despre asta acum. N-ar fi mai bine să mergem înainte cu ce avem de făcut?

I s-a cam tăiat un pic respirația. Freda îi puse o mână pe umăr.

— Julia, ai fost măritată cu Chris ăsta cât timp? Vreo doișpe-treișpe ani, și de când suntem noi prietene, am aflat doar două lucruri despre el: unu, că avea un șoim, și doi, că în pod cultiva „iarbă“.

Julia își mușcă buza și ia un creion în mână.

— Șoimul era singurul lucru bun pe care-l avea, dar și pe ăla am ajuns să-l urăsc.

Freda propune să facă o pauză înainte ca Julia să se bage până-n gât în partea pe care o preferă de la orice lucrare: impresia artistică. I se pare captivant în totalitate să pună pe hârtie ce vede cu ochiul minții, meditând. A fost permanent o surpriză pentru Julia când unii nu știau să deseneze. A fost unul din acele lucruri despre care, crescând, crezuse că oricine știe să-l facă. Mai pe la începutul căsătoriei cu Chris terminase un an pregătitor la arte. Dar pe urmă nopțile s-au făcut din ce în ce mai scurte și Chris a trebuit dintr-odată să pună osul la muncă. Era șoimul cel nou, care a trebuit dresat, și toată chestia asta îi mânca opt ore pe zi. I-a fost mai ușor să nu se întoarcă la colegiu după ce a trecut vara.

Îl vede din nou, pe bărbatul ăla al ei, urlând la ea și spunându-i de ce să se apuce, cu părul ăla al lui împestrițat ridicându-i-se în bătaia vântului, nici de o culoare, nici de alta, semănând un pic cu penele șoimului. Scuipatul care i se strângea totdeauna în colțul crăpat al gurii. Greutatea șoimului pe brațul ei, ceea ce o împiedica să alerge după el, spatele furgonetei lui săltând când se îndepărta, o furie fără margini fiindcă nu reușise să-l facă să vină la mănușa ei, așa că au trebuit să-l tragă jos din copaci de sfoara legată de picior. A lăsat-o acolo cu șoimul în bătaia vântului, pe un câmp la mulți kilometri de casă. N-are cum să fie prea departe de el, chiar și acum.

Freda scotocește într-un dulap ca să găsească creioanele Caran d'Ache, în vreme ce Julia pune ibricul pe foc. Se gândește pentru scurt timp, fără să vrea și fără să-i facă plăcere, la cavitatea osoasă de la îmbucătura cutiei toracice a lui Chris, cum o foloseau ca să arunce acolo scrumul de la țigările lor cu marijuana, îngropați în grămezi de perne din dormitorul de la Wychwood, așa de blazați și de fără putere, încât le era imposibil să se scoale și să găsească scrumiera. Acum i se face pielea de găină când se gândește la faptul că a jucat după cum i-a cântat el. O luase de tânără. Știa la ce putea să se aștepte. I-a cumpărat un costum de protecție pentru motocicliști și o caschetă de argint ce se potrivea cu a lui și lua curbele atât de repede, încât atingeau pământul cu genunchii. A făcut curele pentru șoim din piele fină de vițel, pe care le-a folosit ca s-o lege pe ea de patul lui, a învățat-o să facă tocană de iepure, să-l jupoaie și să-i scoată măruntaiele. Ea a făcut prăjituri și, o vreme, a fost destul de plinuță. Umbla cu ea așa cum ar umbla cu un șoim, făcând-o să aibă încredere în el când o atingea, punându-i stavilă pe urmă și recompensând-o doar când se supunea voinței lui. A rămas gravidă și a avortat. Narcoticele au făcut să treacă anii în vreme ce Julia a încercat să se convingă pe ea însăși de partea lui bună: ochii de culoarea chihlimbarului, brațele musculoase, cele mai multe discuri pe care le cumpărase. Talentul lui de a face jonglerii cu pătrățelele de carton care se puneau sub sticlele cu bere i se păruse ceva nemaipomenit.

Freda îi dă cutia cu biscuiți și zice:

— Cum de te menții așa de subțirică?

Julia ridică din umeri, ia doi biscuiți Hobnob, îi arată unul Fredei înainte de a-l înmuia în ceai.

— Ăștia erau preferații lui Julian. Cândva l-am văzut c-a mâncat dintr-odată un pachet întreg.

Freda caută ceva gustări. Se întoarce cu un borcan de dulceață în mână și-i zâmbește Juliei cu gura până la urechi.

— Văd c-ai căzut în boala de a vorbi întruna despre un bărbat sau altul!

— De fapt, încă mă gândeam la nenorocitul ăla de Chris, dar…

Face o pauză.

— Da, de la Julian nu pot să-mi iau gândul. Trebuie să fac ce-oi face și să găsesc o cale să vorbesc cu el. Am crezut c-o să fie Karl aici ca să ne dea o mână de ajutor, să ne arate cum să rezolvăm problema asta cu Mira, dar nici pomeneală.

Se mai oprește o clipă și se joacă gânditoare cu colierul de la gât.

— Vreau să zic că nu ne-am făcut iluzii că, dacă ne întoarcem aici, n-o să tulburăm apele în ce-o privește pe Mira. Nu pot să-ți spun cât de mult mă zgândăre faptul că nu vrea să se bage.

Freda renunță la ideea de a unge niște Ryvita[113] cu un strat subțire de dulceață pentru diabetici și întinde mâna după biscuiții Hobnob.

— Tu și Karl v-ați gândit vreodată c-ar trebui pur și simplu să-i explicați? întreabă ea. S-o lăsați să hotărască ea ce vrea să creadă?

Julia își răsucește soarele de aur pe lănțișor.

— Imediat ce am sosit în Connecticut, am consultat un specialist în psihiatrie pediatrică. Părea ciudat că fata asta n-a pomenit niciodată, dar niciodată, de Julian. Felul în care s-a atașat atât de repede de Karl. Vreau să zic c-aș minți dacă n-aș recunoaște c-a fost și o ușurare, în special că urma să vină pe lume Ruthie.

— Ce sfat v-a dat?

— Păi ce să-ți spun? Să-i răspundem cât de cinstit putem la orice întrebări o să ne pună.

— Da’ i-ați spus psihiatrului că Julian refuză orice legătură cu copilul?

— Nu mi-am închipuit că treaba asta o să țină la nesfârșit. Nu cred că vreunul din noi se aștepta ca el să dispară, spune Julia. Una peste alta, esența manipulării psihologice a fost că orice informație ar trebui să fie fragmentară, nimic de genul „stai jos și ascultă la noi“, și că ar trebui ca totul să fie dirijat de Mira, că s-ar putea să înceapă ușor să pună întrebări mai târziu. I s-a părut psihiatrului că tot ce suferise Mira cât a fost în spital și copilașul care urma să vină erau și așa o povară destul de greu de dus, și sfatul lui a fost c-ar trebui s-așteptăm până când o să-ntrebe ea.

Ia un creion și începe să hașureze, adăugând umbră la rădăcina copacilor, pe lângă picioarele unui grup mic de oameni pe care i-a desenat bând cafea sub perdeaua de frunze.

— A întrebat într-adevăr de el o vreme, dar pe urmă n-a mai zis nimic, spune ea.

Dar ce-ar fi fost dacă ar fi continuat să întrebe? Pare de neconceput ca Julian să fie atât de crud. De câte ori a fost în casa de pe Lamb’s Conduit Street, Karl a încercat necontenit să-i dea telefon, dar de fiecare dată i-a răspuns robotul. Când memoria robotului s-a umplut în sfârșit, Karl a împrumutat mașina lui Heino și s-a dus la Firdaws. Nu i-a răspuns nimeni când a bătut la ușă și toate perdelele erau trase, deși el jură c-a auzit câinele.

Julia s-a mutat din camera lui Ellie. Ea și Karl dormeau amândoi la etajul de sus. Cu castitate. Ea dormea, sau mai degrabă încerca să doarmă, cu Mira sub plapuma de un galben deschis din camera de oaspeți, și Karl, în camera de alături, în patul lui de copil, înconjurat de avioanele lui de jucărie. Câteva zile n-a suportat s-o atingă Karl. Singurul loc unde se simțea liniștită era baia. A crezut că s-ar putea ca durerea să nu i se ostoiască

nicicând în noaptea când Mira a plâns și a întrebat de Bubu al ei. Stătea în pat pe întuneric și lacrimile mari ca niște perle i se rostogoleau în urechi.

Au trecut două zile până când a reușit să dea de Jenna, care în sfârșit a sunat-o și ea, dar cu răceală a refuzat să spună ce se întâmpla cu Julian, doar că voia s-o vadă plecată de la Firdaws.

— Și ultima urmă să dispară, mă auzi? Orice urmă de-a ta și de-a copilului.

După tonul pe care-l avea, ai fi crezut că vorbea de o invazie a șobolanilor. Julia și-o închipuia pe Jenna alungând spiritele rele după aceea, arzând salvie în colțurile casei.

Cel mai tare i s-a tăiat respirația când a auzit că Mira a rămas „copilul“ și nimic mai mult. S-a zbătut tare mult ca să-și dea seama ce să zică.

— Dar, Jenna, n-ai vrea s-o vezi pe Mira? O să fii mereu…Însă Jenna i-a tăiat-o înainte să poată spune cuvintele „bunica ei“.

— Julia, nu-mi rezistă inima la una ca asta. Așa că nu, mulțumesc, zise ea. Acuma, cât de repede poți s-ajungi la Firdaws?

Au închiriat o furgonetă și fratele ei, Howie, a fost de acord s-o ducă acolo și să se ocupe de toată bulibășeala. În timp ce ea și Howie au pornit spre Firdaws, Karl a rămas pe Lamb’s Conduit Street cu Heino și Mira, încercând să-l găsească pe Julian la toate numerele de telefon care i-au venit în cap, în cele din urmă dând peste Michael la el la birou, care i-a spus că Julian era în spital și i se făcea un tratament, fiind suspect de meningită, dar, foarte politicos, a refuzat să-i spună unde.

Julia era prea ruptă de oboseală ca să se gândească la oricare dintre lucrurile astea. A dormit ca o neputincioasă în furgonetă. Howie a condus în liniște, zgâlțâind-o doar peste câteva ore, când a trebuit să verifice indicațiile de la intersecția de lângă gara din Horton.

Pentru ochii ei, pe care abia îi deschisese, trezită din somn, n-a fost mai puțin miraculos decât momentul când *Vrăjitorul din Oz* apare în Tehnicolor. Copacii rămăseseră cu totul fără frunze când a fost ea ultima dată în sat și câmpia, tot plină de noroi. Dar acum, sub un cer fără nori, malurile înalte acoperite de iarbă erau o explozie de frunze și flori. Asfaltul te orbea în lumina soarelui strălucitor printre crengile care se întindeau și făceau din drum un tunel verde. Pe deal în jos și prima la stânga. Diferite flori ieșeau sclipind din gardurile vii: flori trandafirii de odolean, piciorul-cocoșului, flori înspumate de morcov sălbatic și flori de măceș. Când trecură de podul arcuit, apăru cotitura mare a râului, împrăștiindu-se prin vale precum mercurul.

Firdaws stătea singură într-o mare de flori care crescuseră din voia Domnului. Trandafirii erau înfloriți cu toții. Zori-de-zi se cățăra pe cărămizi, în jurul ferestrelor și al ușii din față, lăsând să cadă petale de cel mai pal roz plin de gingășie, una sau două fleșcăite de ploaie și preschimbate într-un roz mai închis. Zidurile de cărămidă erau un teren cum nu se poate mai bun pentru dantelăria frunzelor, pentru trandafiri (unii dintre ei, în plină înflorire, ajungând să fie aproape albi) și pentru clematita încolăcită, care dăduse la iveală steluțe purpurii ce atârnau de pragul de sus al ușii. Totul scotea încă un pic de abur și strălucea după ploaia torențială de dimineață. Dincolo de casă, câmpul cobora în pantă lină, clipocind verde și bogat, sclipind de mulțimea florilor de piciorul-cocoșului. Pur și simplu rămâneai fără glas să vezi toate astea în lumina soarelui, să simți mirosul bine-cunoscut al ploii care stătuse de curând și al prafului fierbinte. Deschise geamul cum

opriră furgoneta căci uitase ce miros nemaipomenit de dulce putea să aibă aerul. Cântecul păsărelelor era aproape asurzitor când se dădu ea jos din furgonetă. Fratele ei deja scotea valizele goale. Mirosul pământului ud și cald o făcu să i se rupă inima, mușețelul și albăstrelele o atinseră pe partea din spate a picioarelor. Rândunelele și lăstunii țâșniră ca niște săgeți brăzdând cerul, Julia auzi glasul pițigăiat al puișorilor din cuiburile de sub streșini. Se uită la ferestre, la ramele lor vechi, cu straturi scorojite de vopsea albastră ca floarea de nu-mă-uita. O ploaie de petale căzu pe căruciorul de jucărie al Mirei. Julia se opri la ușă și întoarse pe partea cealaltă păturile lucrate cu andrelele ca să verifice dacă nu erau umede. Wee-Ro-Ro era înfășurată în ele. Și-l imagină pe Julian împingând pe-aici căruciorul mititel, spălând păturile sidefii la chiuvetă, grija pe care o avusese să facă în așa fel încât Mirei să i se pară că nu lipsise niciodată de acasă. Era de nesuportat, totul era de nesuportat.

Își ridică privirea de la cărucior când auzi ușa deschizându-se. Katie apăru din casă, strigând-o pe nume cu glas ascuțit de parcă erau prietene de când lumea. Era îmbrăcată cu o rochie albă, de vară, iar părul ei, pieptănat în coadă de cal, i se păru exagerat de blond și rebel când Julia încercă să treacă pe lângă ea ca să intre în casă. Katie se strădui să meargă după ea.

— Am venit doar ca să schimb așternuturile. E bine?

— Lasă-mă-n pace, spuse Julia, încercând să-și oprească lacrimile.

Împachetatul fotografiilor era partea cea mai grea. Julia n-ar fi avut inima să le ia deloc, dar Jenna zisese clar. Howie era afară, tot numai sudoare, prinzând cele câteva piese de mobilier ale Juliei pe partea de sus a furgonetei cu niște curele, furgoneta fiind deja plină de cutii. Scaunul înalt al Mirei se răsturnă peste fotoliile verzi ca lăstarii de mazăre și peste un scrin micuț de la Cromwell Gardens, pe care-l pictase cu frunze aurii. După cum s-a dovedit, nu erau multe lucruri care să-i aparțină.

Înțepeni de amărăciune când luă la mână toate fotografiile din biroul lui Julian. Doar pozele din primele câteva luni de după nașterea Mirei erau puse într-un album, toate celelalte au rămas în pungi de polietilenă. Au râs când le-au văzut, au oftat și le-au pus deoparte până în ziua când unul din ei o să găsească o clipă liberă. Da' n-au găsit-o. Și nici n-o s-o găsească. Pozele erau puse în teancuri în două cutii burtoase de pantofi, aproximativ în ordine cronologică. Albumele goale așteptau cu răbdare lângă ele, un set de șase, arătoase și legate în piele, cadoul pe care li-l făcuse Michael la nașterea Mirei. Julia îl luă pe cel în care erau fotografii, întorcând foile repede. Sosirea Mirei, era prea dureros s-o vezi așa în brațe la Julian. Diferite grupări familiale în jurul patului. Primul zâmbet al Mirei. Mira jucându-se „cucu' bau" cu scutecul ei mare zburând prin aer și cu piciorușele crăcănate ca niște cârnați. Stând rezemată, plină de importanță, printre pernele de la Cromwell Gardens sau răsucindu-se în scoica ei, cu sprâncenele încruntate de atâta concentrare. Julia le strânse pe toate, se uită în sertare și dulapuri ca să nu fie vreuna rătăcită și găsi câteva de pe vremea când aveau un Polaroid. Cea mai mare durere o simți când luă pozele înrămate ale Mirei de la el de pe birou și de pe partea de pat unde dormea el.

Nu trebui să zăbovească mult. Când aruncă o ultimă privire de jur împrejurul camerei, niște glasuri o întrerupseră. Printr-o despicătură în perdele îl văzu pe Howie mergând după

Katie prin iarbă. Rochia albă a lui Katie flutura în timpul mersului. O văzu cum se oprește încurcată la ușa din față, care era deschisă, faldurile rochiei albe de șifon așezându-i-se, liniștite, pe lângă picioare.

Din nou Katie încercă s-o prindă în cursă:

— Nu-mi vine să cred că faci una ca asta.

Julia trecu repede pe lângă ea, mergând spre furgonetă, Howie grăbindu-se să-i ia cutiile din mâini. Plecară, și Katie rămase în fața casei cu mâinile în șolduri, iar Julia zăbovi gândindu-se la cele cinci albume pe care le lăsase acolo, la filele lor de culoarea untului, pe care nu era nimic.

Ai crede c-ar fi greu să ștergi toate urmele pe care le-ai lăsat în viața cuiva, dar nu-i deloc așa.

---

113. Pâine crocantă făcută din făină de secară.

Douăzeci și cinci

Claudine nu s-a dus la culcare și a așteptat-o, deși e trecut de miezul nopții când vine Julia înapoi de la Freda. Claudine e îmbrăcată cu o rochie galbenă, vintage, cu un cordon format dintr-un lanț de margarete. Părul ei țepos e vopsit alb la vârfuri, iar ea arată ca un porcușor spinos când se întinde și cască. Chipul ei, care acum nu are nici un pic din obișnuitul fard de pleoape negru, e plăcut precum chipul unui băiețel candid care joacă rolul principal într-o pantomimă. N-are ce să nu-ți placă la Claudine în afară de, poate, butonul mare de argint de pe limbă, care o face să sâsâie.

— Am avut o zi nemaipomenită, spune Claudine. Dar dac-o să-ți spună de chestia asta, să știi c-a fost vina mea. Mai-mai să ne dea afară de la V&A[114].

Julia toarnă lapte într-o oliță.

— Ce? De ce? Vrei o ciocolată caldă? Fac și pentru mine.

— Da, mulțumesc, zice Claudine. Vai, omu' de la pază reacționa al dracului de tare. Era un loc gol pe scara principală, grozav de tentant. Știi, parcă l-ar fi luminat un soi de reflector. Venea o rază de lumină de la fereastră. Și-aveam la mine aparatul de fotografiat ăla nou.

— Vai, Claud, nu cumva?

Claudine chicotește.

— Fetele știu să facă ce li se spune. Am apucat să fotografiem *Sărutul* și *Romulus și Remus* până să vină el pe scări ca o furie. Am crezut c-o să se supere dacă le zice cineva ceva, da' nici pomeneală. Ne-am petrecut restul timpului făcând pe evadatele urmărite de justiție.

— Nu-mi place deloc s-o spun, dar ai o influență foarte proastă, zice Julia, prefăcându-se c-o ceartă, în timp ce Claudine continuă:

— Am fotografiile jos și sunt rupere de nori. Trebuie să găsim o posibilitate să i le trimitem lui Karl prin e-mail. A, să nu uit, a tot sunat. I-am spus să-ncerce la Freda.

Julia vine lângă Claudine la masă, suflându-și în ceașcă.

— Tâmpitu' ăsta de telefon al meu nu merge în Anglia și n-am găsit nici un minuțel ca să-i fac ceva să meargă, spune ea.

E sigură că telefonul nu sunase niciodată la Freda. Foarte bine, lasă-l să mai fiarbă nițel. Se hotărăște să nu-l sune.

— Altcineva m-a mai căutat? întreabă ea, permițându-și să spere.

Claudine clatină din cap și Julia încearcă să nu pară amărâtă. Se întoarce spre ceas ca să vadă ce oră este. Acuma-i prea târziu. O să trebuiască s-aștepte până la micul-dejun ca să-ncerce din nou la Firdaws. Bea ce a mai rămas din ciocolata ei caldă.

Sus, fetele dorm liniștite, flotila Airfix a lui Karl veghind asupra lor. Julia se îndoaie de mijloc s-o sărute pe Ruth pe obraz, căci fetița miroase a bomboane și lapte cald. Se apleacă în partea cealaltă ca să-i dea Mirei părul la o parte de pe față. Mira scoate un sforăit ușor și se întoarce pe cealaltă parte. Ruthie zâmbește în somn. Julia simte cum o învăluie un iureș de tandrețe când se uită la fata ei mai mică. Copleșită de dor, se apleacă încă o dată spre Ruth, îi pune mâna pe frunte și șoptește:

— Te iubesc.

Julia își ieșise din minți de teamă și oboseală, într-adevăr o luase pe arătură, în noaptea când a fost concepută Ruth, concepută chiar în patul ăsta, după cum s-a-ntâmplat. Julia nu dormise mai deloc în primele două nopți după ce Mira a fost sedată și dusă la terapie intensivă. Julian era lângă ea, amândoi dormind pe apucate, trântiți pe niște scaune lângă patul Mirei. Avea prea mare nevoie de el, îi era prea frică pentru Mira ca să se gândească la ce se petrecea între el și Katie. În a treia noapte, asistentele au insistat să se ducă înapoi pe Lamb's Conduit Street ca să doarmă ca lumea măcar o noapte și Julia și-a dat seama că-i părea bine că-l lasă pe el de gardă. Nu se aștepta să găsească haina lui Karl în hol când a ajuns acolo, habar n-avea că Heino îl sunase în Connecticut ca să-l alerteze în legătură cu înrăutățirea stării de sănătate a Mirei. Julia îi mirosi gulerul lui Karl ca să-și confirme, deși știa deja că e haina lui. Rămase acolo o vreme, ascultând bătăile ceasului cu pendulă și lipindu-și obrazul de haină, simțindu-i mirosul aproape cu durere.

Se gândește la Karl în noaptea aia, la surprinderea care i s-a citit pe chip când ea a trecut prin cameră în pielea goală, curentul de la ușă făcând aeromodelele lui să se rotească. După aia s-au uitat fix la avioanele care se ridicau și se lăsau în jos, clătinând din cap și nevenindu-le să creadă, nebunie curată.

Julia simte durerea profundă pe care o știe atât de bine doar gândindu-se acum la el. Uneori starea ei de spirit are foarte puțin de-a face cu faptul că îl dorește și, în nopțile în care a înfuriat-o, se întreabă dacă e, așa cum a pretins el odată, doar un capriciu de anatomie.

— Pur și simplu întâlnirea într-un unghi perfect a terminațiilor nervoase, a punctului G și a rafei perineale, a spus el.

Orice-o fi fost, erau totdeauna uzi leoarcă de transpirație și se clătinau pe picioare de amețiți ce erau.

---

114. Victoria and Albert Museum din Londra, cel mai mare muzeu din lume de arte aplicate și decorative.

Douăzeci și șase

Bateriile! Julia o ia la fugă spre magazinul din colț, lăsând fetele în bucătărie în maiouri și chiloți, mâncând croasanți. Mira e furioasă, indignată c-ar putea cineva să se aștepte ca ea să meargă cinci ore până la Vernow cu mașina, fără walkman și fără poveștile pe care poate să le recite pe de rost.

Sunt deja în întârziere. Julia aude cum se întețește circulația când traversează strada ca să se întoarcă la apartament, aerul îngroșându-se de la gazele de eșapament. Nu trebuie să uite să le împacheteze rochițele cele noi care încă stau atârnate în șifonier. Hainele fetelor sunt făcute din pânză neagră de in simplă, fără nimic altceva, închise la gât și cu fuste largi, cu o fentă plină de pocăință peste nasturii de la spate. În magazinul de fițe de unde le-a luat, la scurt timp după ce-a aflat de moartea lui taică-su, a pufnit pe nas plină de încântare, gândindu-se că fetele ei seamănă atât de mult cu cele din comunitatea amish[115]. Rochiile au fost scumpe și n-o să le mai poarte nimeni niciodată. Se întreabă dacă Claudine i-ar putea împrumuta aparatul de fotografiat, dar își zice că e probabil de prost gust să faci poze la o înmormântare. O și aude pe maică-sa pisând-o cu fotografiatul.

Păcat. Își și vede fetele la mormânt, cu frumoasele lor fețe în formă de inimă, palide și serioase, contrastând cu materialul negru, părul lui Ruth a scăpat din cozile groase, pielea fină a Mirei reflectă un singur crin alb pe care-l ține strâns la piept…

E încă prea devreme pentru florărie, dar o trezește din reveria asta țăcănitul huruitor al ușii. O clipă, crede că vânzătoarea blondă trebuie să-i fi ghicit gândul și-i oferă crini.

— Am ceva pentru dumneavoastră, spune ea.

— Da?!

— Așteptați un moment, zice ea. Sunteți Julia, așa-i? Stați la Heino, nu?

Julia dă din cap și așteaptă la ușă, în vreme ce ea se întoarce și strigă spre partea din spate a florăriei.

— E o cutie acolo-n spate pentru dumneavoastră. A trântit-o cineva în curte cu una din livrările noastre din Olanda. E destul de grea. Dacă așteptați, îl pun pe Ken să v-o ducă sus.

Ken apare cu ea în brațe. E o cutie veche de carton, deformată, bombată, prinsă într-o încâlceală de bandă adezivă, care a înconjurat-o de atâtea ori, încât e imposibil să spui ce-ar fi putut să conțină ea cândva. Un cuptor cu microunde sau, posibil, un televizor, cam de dimensiunea aia e. Se întoarce și-l oprește pe Ken la jumătatea scărilor, nerăbdătoare să

vadă scrisul de pe etichetă. Își face curaj și întinde mâinile să-i ia cutia din brațe.

— Pe bune, Ken, mă descurc.

El nu dă drumul cutiei și, deși e întuneric pe scări, Julia vede literele mari și rare de tipar, care îi sunt familiare, și inima începe să-i bată mai-mai să-i sară din piept.

— Descuie tu ușa, drăguțo, și spune-mi unde s-o pun.

Reușește cumva să descuie ușa și-i arată lui Ken unde să lase cutia în hol. Ceasul cu pendulă o face să tresară când bate ora. Unghiile ei lasă slabe urme pe banda adezivă răsucită în fel și chip. Fir-ar să fie, sunt în așa de mare întârziere… și-acum asta!

În bucătărie, îl sărută pe Heino de bună dimineața și aruncă în Mira cu punga subțire în care sunt bateriile. Le roagă pe fete să se grăbească și să termine.

Claudine întinde mâinile după walkman.

— Stai un pic, Mira, zice ea. Lasă-mă să ți-l aranjez eu.

Heino îi oferă o ceașcă de cafea și Julia o ia de la el înainte ca mâna să înceapă să-i tremure prea tare.

Mai are niște lucruri de împachetat și trebuie s-o pieptene pe Ruth, care are părul încurcat ca dracu'. Mira face fasoane ca de obicei când vine vorba să-și ia vitaminele. Heino vrea să se asigure că Julia are datele lui de membru al Asociației Automobilului. Julia schimbă subiectul și cotrobăie prin sertar după foarfecă, știe că n-are de ales decât să-i lase pe toți în plata Domnului până vede ce e în cutie.

Durează câteva clipe, singură cu cutia în lumina chioară din hol. Cartonul nu mai ține, e stropit din loc în loc cu guano de porumbel. E clar că, de câtva timp, Julian o tot aruncase cu brutalitate de colo-colo. Puloverul ei cel vechi iese primul la iveală, pe jumătate mâncat de mucegai, mai mult cenușiu cu pete decât de culoarea levănțicii. Un nor de praf se ridică în clipa când îl scuturã. Sunt și niște cărți: o grămadă de cărți broșate pline de mucegai și cărțile de artă ale lui Andy Goldsworthy[116], pe care i le cumpărase el, cu dedicațiile făcute de el smulse acum cu grosolănie de pe paginile pe care fuseseră scrise, rămânând în picioare doar marginile zdrențuite. Un radio stricat de unde ies niște baterii ce curg, câteva caiete vechi de schițe, de care cam uitase, sunt pătate pe fiecare pagină. Julia caută printre lucruri, cu inima frântă, praful făcând-o să tușească, uitându-se după un bilețel prin talmeș-balmeșul de haine care par a fi bune de aruncat la gunoi, dar nu se alege decât cu tot soiul de ciurucuri pe care le poți găsi sub un pat: șosete desperecheate, cremă de față, veche și uscată, într-o cutie fără capac, o mănușă străveche de grădinărit, întărită și înăsprită în forma unei mâini, bucăți de oale de lut sparte, un tampon care s-a umflat și a ieșit din înveliș, niște irișI de mătase, striviți, pe care i-i cumpărase el odată ca să și-i pună în păr, lacătul de alamă pe care i-l dăduse ea la Paris. Nu mai era nimic, nici un bilețel, nici vreo explicație suplimentară. Și cu asta, basta!

Le strânge pe fete și lucrurile lor și conduce mașina într-o tăcere înfierbântată, înghițindu-și lacrimile și furioasă pe ea însăși pentru c-a permis unei cutii cu gunoaie s-o scoată din sărite în halul ăsta. Drumul e sufocat de mașini sub un cer plumburiu care te gâtuie. La radio nu e nimic care să-i distragă atenția, doar zgomot.

Îi trimite o sărutare Mirei în oglinda retrovizoare, și Mira, ca răspuns, își lasă imediat genele în jos. Julia începe să depășească, trebuie să se abțină să meargă cu viteză prea

mare. Simte un val de automulțumire când își aduce aminte de mesajul pe care i-l lăsase lui Julian pe robot. N-avusese timp să se gândească la ce-o să spună înainte de-a începe să vorbească. Cum zisese? Că deși trecuseră cinci ani, încă avea gânduri pline de gingășie pentru el, amintiri fericite, și era din ce în ce mai clar că Mira se gândea și ea la el în același fel. Fusese într-adevăr minunat să-i audă glasul pe robot și nu-i venise greu deloc să găsească cuvintele calde, potrivite. Și răspunsul lui? Să-i trimită cutia aia cu gunoaie.

Își șterge pe furiș o lacrimă, se uită în oglindă ca să se convingă că fetele n-au observat. Oricât încearcă, nu e în stare să și-l închipuie pe Julian atât de detestabil. De ce n-a pus pur și simplu la gunoi lucrurile alea? Le-a adunat pe toate, făcând curățenie în stil industrial? Simte că i se pune un nod în gât când se gândește la puloverul ei cel vechi atârnând între degetele lui Julian când acesta l-a dus la cutie, ținându-l departe de corp, cu soiul ăla de scârbă pe față pe care l-a rezervat pentru ziua când a făcut curat după ce câinele s-a scăpat odată pe covor.

Fetele stau, slavă Domnului, liniștite pe bancheta din spate și, surprinzător, nu se ciondănesc. Mira își ascultă poveștile cu uimire, negăsind nimic de zis, și Ruth a ațipit, ținând strâns la piept punga mare cu bomboane pe care i le-a dat Claudine ca să le aibă pe drum.

Una peste alta, când intră pe autostradă, are prea mult timp ca să-și pună ochii minții la contribuție și să-și imagineze cum ar putea să umple golul dintre scaunul lui Karl, pe care nu stă nimeni acum, și șosea. Se gândește intens la noaptea de vară când a venit Karl la Cromwell Gardens. Julian era la Paris și ea nu se așteptase să vină Karl. De când cu întâmplarea de la grădina zoologică, ea și Karl avuseseră mare grijă să nu fie niciodată singuri când erau împreună.

Prima dată când Julia aflase ceva despre Paris a fost în dimineața când a plecat Julian. Ea a venit de la seră ca să-l găsească învârtindu-se în cercuri mici, vorbele ieșindu-i de pe buze în niște explozii uriașe, așa că i-a trebuit ceva timp ca să se dumirească ce era-n capul lui. Avea un zâmbet molipsitor când a țâșnit de lângă pereții lor de culoarea căpșunilor, întinzând mâinile spre ea.

— Hai, Julia, vino cu mine. O săptămână întreagă pe socoteala companiei care face filmul, zise el.

Și ar fi vrut să meargă cu el, chiar ar fi vrut, dar ea și Freda erau prinse cu o lucrare, așa că toată chestia asta n-ar fi putut să apară la un moment mai nepotrivit.

Nu-l văzuse niciodată așa de tare pus pe jar.

— Uau, și mereu am vrut să lucrez cu Claude De’ Ath. Se pare că i-a dat papucii ultimului tip și a pomenit numele meu, și apoi i-a pus să dea de mine.

Voia ca Julia s-arunce cât colo ce avea de făcut. O ridicase pe bune de la podea, cu râsete și proteste, o pusese pe masa din bucătărie ca s-o facă să-și bage mințile în cap, dar deși gândul de a fi despărțită de el era aproape de nesuportat, Julia promise în schimb c-o să se urce-n avion în dimineața zilei lui de naștere. El îi dădu un pumn, îi spuse că e scrofuloasă la datorie și că i s-a urcat la cap. Julia îi dădu și ea un pumn.

— Țicnitule, e lenea pe tine cât casa!

De-abia găsiră timp ca să și-o tragă la repezeală, că el o și zbughi spre aeroport ca să prindă avionul.

Baia de la Cromwell Gardens era așezată pe patru picioare aurite, înfricoșătoare din cauza ghearelor și a dinților. Încăpeau două persoane în ea și era atât de mare, încât era nevoie de apa caldă dintr-un boiler întreg ca s-o umpli. Smalțul ciobit și înverzit o făcea pe Julia să creadă că baia era leat cu casa. Era ceva rar pentru ea să se trezească singură, bălăcindu-se în cadă fără Julian, și a trebuit să se sprijine cu genunchii de partea mai înclinată ca să nu alunece și să se trezească pe fundul căzii. Își făcu apa cât îi plăcu de caldă. Când ieși din ea cât să ia un prosop cu care să se frece, pielea începu să i se înroșească de la opăreala destul de plăcută. Adăugă în apă ulei de mandarine, adulmecă mirosul delicios al aburului și mai adăugă o a doua măsură, mai mare. Cu părul răsucit și prins cu niște clame în creștetul capului, se rezemă cu ceafa pe marginea căzii și încercă să se relaxeze. Se gândi să pună niște muzică, dar asta însemna să iasă din nou din cadă și se hotărî ca, în loc de muzică, să încerce să se bucure de liniștea absolută, dată de faptul că era singură. Se întrebă ce făcea Julian la Paris când se apropia cina. Întinse un picior pe marginea căzii și, deși de obicei nu prea se sinchisea, se dedă luxului de a-l da cu săpun și a-l mângâia cu aparatul de ras al lui Julian, și apoi și pe celălalt, până când amândouă picioarele erau alunecos de netede și fine.

Începuse să se simtă bine relaxându-se în vârtejurile apei și în aburi, când soneria se porni să guițe. Al patrulea guițat veni însoțit de o bătaie în ușă. Singurul lucru pe care-l avea la îndemână era halatul vechi de baie al lui Julian, așa că se înfășură în el și-l bodogăni pe Julian pentru că halatul n-avea cordon.

Deschise ușa, ca să-l găsească pe Karl așteptând acolo.

— Scuze, zise el, mutându-și repede privirea în altă parte. Am crezut că nu vă merge soneria.

Părul îi atârna în bucle pe lângă guler, un pic mai lung și mai murdar decât ultima dată când îl văzuse ea. Totuși, Karl era proaspăt ras și pielea îi strălucea. Era încălzit și cu hainele șifonate de pe drum, cu două sticle de vin pe care le ținea de gât, câte una în fiecare mână.

— N-am fost în stare să-mi aduc aminte dacă ție și lui Julian vă place vinul de Bordeaux sau de Burgundia, spuse el, arătându-i etichetele. Așa c-am venit cu amândouă.

Se aplecă și o sărută pe obraz. Doar buzele o atinseră din cauza sticlelor pe care le ținea în mâini. Ea își strânse halatul, făcându-și-l ghemotoc pe piept. Avea un miros abia perceptibil de câine. Julia simțea cum îi transpiră fața de la aburi. Karl se uita răbdător la holul din spatele ei.

— E la Paris, spuse ea, făcând un pas înapoi.

Sprâncenele lui Karl se ridicară deasupra ramelor subțiri de la ochelari.

— Nu-i aici? zise el. Ce? Pe bune? La Paris?

Ea dădu din cap. De-ar putea să plece de acolo măcar ca să se șteargă și să-și pună niște haine pe ea! Își răsuci un picior pe lângă glezna celuilalt, strângându-și mai tare halatul lui Julian.

— De ce nu m-o fi sunat să-mi spună și mie? oftă Karl din rărunchi. Zău, Julia, e imposibil băiatu’ ăsta. Mi-a trebuit o grămadă de timp ca s-ajung aici, metrourile sunt date-n mă-sa în seara asta. Of, scuză-mă…

Observă urmele ude și picioarele ei goale.

— Așteaptă-mă numai o clipă, zise Julia, chemându-l să vină după ea.

Holul era plin de aburi de la baie.

— Știi unde sunt toate, zise ea, făcându-i semn să se ducă în bucătărie.

O luă la picior în lungul holului, strigându-i peste umăr:

— Vin și eu imediat.

În dormitor, își trase pe ea un pulover și niște blugi, se așeză un pic în fața oglinzii și-și dădu cu cremă pe față, își desfăcu părul din bentița cu care-l legase și-l descurcă ca să scape de firele încâlcite. Asta a fost tot.

---

115. Comunitate religioasă creștină, susținătoare a doctrinei anabaptiste, care este adepta traiului simplu și tradițional și se opune adoptării obiceiurilor și utilităților moderne. Unele comunități amish nu permit folosirea nasturilor la îmbrăcăminte.

116. Sculptor, fotograf și ecologist englez (n. 1956).

Douăzeci și șapte

Julia oprește la un service ca să facă fetele pipi. Mira începe să se bată cu Ruth de cum coboară amândouă din mașină. Căștile i s-au încurcat cumva printre picioarele lui Ruth, walkmanul zăngănește pe asfalt și Ruth pune scurt călcâiul pe carcasă. Mira se repede la ea, trântind-o la pământ, și Julia se lasă în genunchi ca s-o mângâie pe Ruth și să-i frece genunchiul, încercând în același timp s-o mângâie pe una și s-o certe pe cealaltă. Se ridică și o face pe Mira s-o ia pe Ruth de mână și s-o țină strâns. Amândouă observă expresia de pe chipul ei și nici una nu dă drumul mâinii celeilalte.

Se gândește cum erau ele cu o vară în urmă, prietene atât de bune, cu spatele gol și bronzate amândouă, ținându-se de mână fără să le oblige cineva s-o facă, cu fustițe cu șnur în zigzag și cu panglică în talie. Lumina strălucitoare a soarelui era prinsă în părul lor. Mira arăta cu degetul spre ceva în depărtare și… Julia își dă seama că lucrul la care se gândește e o fotografie, una dintr-un set de pe un bufet de acasă, și e disperată când vede cât de des și cât de ușor amintirile ei par să fie înlocuite de instantanee.

Fetele se înveselesc când Julia le cumpără cartofi prăjiți și le dă voie să bea o Coca-cola. Lacătul de alamă al lui Julian atârnă greu pe geanta ei, cocleala verde umple cei doi J înclinați, gravați și partea din jurul încuietorii, cheia este neagră-verzuie. Mira și Ruth fac ochii cât cepele în magazinul de pe autostradă, cerând dulciuri, și se opresc la raionul de cărți și reviste cu benzi desenate. Fiecare e în culori țipătoare, având cadoul pe care-l dă gratis lipit cu scotch în față, ceva din plastic roz, în mijlocul unei explozii de sclipici. Fetele le și ochesc imediat, făcând comparația între jucării. Julia pune stavilă tentației de a arăta că ar trebui să aleagă în funcție de ce se găsește între coperți. În loc de asta le spune să stea chiar acolo și, cu mare seriozitate, că nici una din ele nu trebuie să dea drumul mâinii celeilalte.

Alege o cabină telefonică de unde poate vedea în magazin și formează numărul de acasă. E ora unsprezece, în Connecticut e șase dimineața. Se gândește la casa căpitanului O'Shea, la scările largi, lustruite, care duc la dormitorul lor. Lumina de la estuar se joacă pe tavan, pereții sunt albi ca de cretă, spectrul înspăimântător al patului din mijloc în care n-a dormit nimeni.

Telefonul sună întruna. Julia se uită în receptor și nu-i vine să creadă, mâzga de pe el e de aceeași culoare precum ceara din urechi. Formează din nou numărul, ținând receptorul la câțiva centimetri de ureche, însă Karl tot nu răspunde. Încearcă pe mobil, dar

se pare că mobilul e închis. Atârnă receptorul în furcă, se uită fix la fete, care stau tolănite pe podeaua magazinului în fața revistelor cu benzi desenate, încearcă să-și îndepărteze presimțirile, dar presimțirile vin oricum în galop și o fac să-și mişte picioarele spasmodic.

Un timp, fetele sunt fericite, căci frunzăresc revistele cu benzi desenate pe bancheta din spate, ceea ce este exact ce trebuie fiindcă traficul încetinește prin văi, iar burnița se transformă în ceață deasă. Julia se concentrează asupra luminilor de poziție de la mașina din față. Într-adevăr, pe tot drumul ăsta, are prea mult timp la dispoziție ca să se gândească.

Când se întoarse Julia din dormitor, Karl aştepta pe canapeaua de culoarea prunei, cu telefonul lipit de ureche.

— Afurisitu' de Julian! Nu pot nici măcar să dau de el acum, spuse el.

— Nici nu cred că e semnal acolo unde lucrează el. Studioul lui Claude De' Ath e în subteran. Probabil că el e încă acolo, zise ea și trecu ușor pe lângă el ca să tragă perdelele.

Lumina învăluia strada. Câteva ramuri cu flori de portocal, pe care le adusese de la seră, răspândiră un miros puternic în cameră. Luă vaza și o puse în fața căminului, aprinse niște lămpi, se întoarse spre polița de la cămin și își făcu de lucru cu o maimuțică de fildeș care era a lui Julian. Își apropie buzele de maimuțică și închise ochii. Dacă ea și-ar dori din tot sufletul chestia asta, Karl ar putea pur și simplu să dispară. Când puse maimuțica la loc pe polița de la cămin, lumina îi făcu ochii negri ca smoala să sclipească răutăcioși. Karl își drese glasul.

— E bine dacă deschid vinu' ăsta?

Ridică sticla ca să i-o arate. Ea se întoarse și încuviință din cap. Îi surprinse zâmbetul nervos, luat de cei care nu i-l cunoșteau drept un semn de timiditate. El găsise deja tirbușonul și două pahare. Ea încerca să-și aducă aminte când se întâlniseră ultima dată și se trezi că face ochii cât cepele când își dădu seama că trebuie să fi fost când a venit el fudul, cu gemenele alea din Olanda, ca să-i curgă balele lui Julian.

El o observă și zise:

— Nu putem să-ncercăm să fim prieteni?

Sprâncenele lui groase formau triunghiurile rugăminților fierbinți ale unui clovn trist. Ei i se făcu imediat rușine. Karl îi dădu un pahar și ea trase o duşcă, încercând să ridice din umeri și să zâmbească de parcă faptul că nu erau prieteni ar fi fost o acuzație șocant de falsă.

El se afundă mai mult în canapea și-și ridică paharul spre ea. Când li se întâlniră privirile, amândoi trebuiră să se uite în altă parte.

— Doamne, câtă nevoie am de paharul ăsta de vin!

Își băgă mâna pe lângă gulerul de la cămașă ca și cum ar fi slăbit un nod și o izbucnire bruscă de dorință din partea lui o făcu să se simtă vinovată pentru că era singură cu el.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. De ce oftezi așa de tare, din toți rărunchii?

Ea era tot în picioare și el îi arătă exasperat scaunul cu mâna.

— Știi ceva, ar fi minunat dac-ai sta jos, zise el. N-o să-ți răpesc prea mult timp fiindcă văd că ai treabă, dar am avut o zi dată-n mă-sa de grea și acum, s-ajung aici și să aflu că Julian nici măcar nu și-a adus aminte că vin, așa că…

Julia se așează la o oarecare distanță de Karl, cu picioarele strânse în fotoliul ei verde ca mazărea. Karl se aplecă spre ea, ținându-și bine genunchii cu mâinile. Ea era dureros de conștientă că nu trebuie să se uite la el și, în loc de asta, privirea i se opri pe vaza cu flori de portocal. În timp ce Karl vorbea, Julia începu să înțeleagă prin ce dezamăgire adâncă trecuse el când văzuse că Julian nu era acasă.

— Mama e pe moarte și nu pot face nimic, îi spuse Karl Juliei. Julian a văzut-o o dată, știi și tu. I-a făcut o impresie grozavă. Mama mi-a spus în seara asta să-i transmit toate cele bune prietenului meu, „acel Adonis“.

Ochelarii cu rame subțiri ai lui Karl se abureau.

— Ieri, când am venit de la aeroport, am avut un șoc. Tata nu m-a pregătit cum trebuie, nu mi-a spus cum a evoluat boala. Nu vrea decât ca mama să poată rămâne acasă. E tare slăbită acuma și avem o femeie care stă cu ea.

— Nu e nici o speranță?

— Nu, nici una.

Era ghemuit lângă brațul de la canapea. Julia își spuse că ar fi normal acum să-l îmbrățișeze. El întinse o mână de parcă avea de gând s-o îmbrățișeze pe Julia și și-o trase înapoi aproape imediat.

— Negarea este doar o opțiune grozavă pentru o familie care n-are nimic de-a face cu medicina. La fel cristalele, vracii, plantele cu puteri vindecătoare, spuse el. Dar noi știm chiar foarte bine în ce stadiu e ea. Abia când omul moare vezi foarte clar ruptura dintre creierul cerebral și creierul primitiv. Intelectul știe că trebuie să se hrănească, dar îi vine tot mai greu să nesocotească restul corpului. În curând, draga mea mamă o să fie gata să se înfrupte din *crème caramel* și să bea diverse preparate cu paiul.

Îi umplu din nou Juliei paharul și degetele ei îl atinseră ușor pe braț când întinse mâna să-l ia. Julia se dădu înapoi de parcă hainele de pe ea s-ar fi electrizat și aproape vărsă vinul. El luă o înghițitură din paharul lui și imediat alta, se trase mai mult spre ea, așa că genunchii aproape li se atinseră.

— Mi-e foarte greu să continui să lucrez în condițiile astea, dar mâine trebuie să mă duc la Brighton. Nu văd nici o ieșire. Am de prezentat trei comunicări.

— Cât ține conferința? N-ai putea să te-ntorci la Londra după aia?

— Până la sfârșitul săptămânii trebuie s-ajung înapoi la Rotterdam. Vai, Julia, nu face mutra asta amărâtă! Mama mai are un pic. E chiar plăcut să stai un timp cu ea. Mama e foarte elegantă, chiar și când moare. A avut întotdeauna pielea frumoasă, dar acum toată ființa ei e aproape strălucitoare. E micuță, ușoară ca un fluturaș. Un fluturaș palid și încântător, înghițit de cămașa ei albă de noapte. Chiar înainte să plec eu în seara asta, tata și Jeanette, femeia, au reușit s-o facă să meargă de la pat până la pianul din camera de zi. Tata a stat pe taburet ca s-o sprijine și ea a cântat la pian de parcă era bine din nou, preludii și nocturne, ținându-și capul pe umărul lui, cu ochii închiși, purtată spre alte zări de zânele morfinei.

Karl se lăsă pe spate pe canapea, își scoase ochelarii și-i șterse cu poala cămășii. Își suflă nasul într-o batistă de hârtie din cutia de pe masă. Julia era mai puțin încordată când el nu era așa de aproape.

Karl făcu gesturi largi prin cameră, cuprinzând cu privirea fructul strălucitor al

cornișelor, pereții de culoarea dudelor coapte, vaza orientală cu florile plăcut mirositoare care-l făcură să inspire, în semn că le apreciază frumusețea.

— Doamne sfinte, Julia, e nemaipomenit aici. Ai făcut casa asta s-arate prima-ntâi!

— Zău, chiar așa?! zise ea făcând pe indignata. Ultima dată când ai fost în vizită ai zis c-ai nevoie de ochelari de soare, că altfel o să te doară capu' de-o să-ți plesnească.

Nu putuse să se abțină.

El râse și făcu o mutră sfioasă.

— Oare? Ești sigură c-am spus eu una ca asta? Dac-am spus-o, probabil că eram gelos pe tine și pe Julian fiindcă aveați o casă atât de încântătoare, pe când eu nu prea dădeam semne că m-aș așeza pe undeva.

Faptul că îl luase peste picior mai înveselise atmosfera.

— Da, și-ai adus cu tine nu una, ci două fete sexi. Acuma, fie vorba-ntre noi, nu prea a fost frumos ce-ai făcut tu, așa-i? zise ea și-și puse o mână în șold ca și cum l-ar fi mustruluit serios.

Un zâmbet nervos îi apăru din nou pe buze.

— Vai, Julia! Le arătam doar frumusețile Londrei, nimic mai mult.

Și Julia trebui să se abțină să nu sară în sus ca să-i dea un ghiont în coaste, să-l gâdile, să-l ciupească. Se ridică pe jumătate din fotoliu, dar își impuse să se așeze la loc și să pună capăt la toată zeflemeaua aia, fiindcă cine știe la ce putea duce.

Karl trase adânc aer pe nas.

— Mirosul ăsta dumnezeiesc… de la crengile-alea vine?

Julia dădu din cap.

— Da, sunt de la un portocal de Madagascar pe care l-am curățat ceva mai devreme.

— Dacă ai câteva-n plus, aș vrea să iau și eu niște crenguțe pentru mama.

— Sigur, spuse ea. Poți să le iei pe astea, o să ți le-nvelesc în niște hârtie.

Julia se ridică imediat în picioare ca să și facă ce spusese, dar Karl întinse o mână ca s-o oprească. O prinse de braț doar o clipă, dar ea-i simți strânsoarea mult după ce-i dădu el drumul.

— Mă dai afară așa de repede? Nu putem să comandăm ceva de mâncare? Sau ai mâncat deja?

Ea pregăti la repezeală o tavă în bucătărie în timp ce el scoase dopul de la a doua sticlă de vin. Juliei îi tremurară mâinile când tăie felii lucioase dintr-un salam. El se ocupă de muzică, puse un Neil Young și o strigă ca să vadă dacă-i place și ei. Ea scoase din adormire o baghetă franțuzească, dând-o cu lapte și băgând-o în cuptorul cald. Răsturnă niște castraveți într-un castron. Brânza Camembert începu să curgă când îi scoase învelișul cerat.

Karl rupse bagheta și-i dădu o bucată Juliei. Ea se concentră asupra mâncării, dar curând i se păru destul de greu să înghită orice altceva în afară de vinul pe care i-l turna Karl întruna. El întreba de Julian, de ceea ce numea el „treaba lui" de la Paris. Julia mesteca de zor pâine. Dădu vinul pe gât cu lăcomie. Știa că trebuie să mănânce ca să nu se îmbete prea tare, dar ceva învinse obișnuitul ei bun-simț. Instinctele ei primare câștigau teren. Nu prea se opunea când Karl îi umplea din nou paharul. Începu să-i vâjâie capul și se retrase pe fotoliul de la șemineu ca să fie cât mai departe de Karl, schimbă subiectul și

porni să discute despre Julian.

— E nebun după filmele lui Claude De' Ath, zise ea. Ai văzut vreunul? Nu? Nici eu, spuse ea și începu să chicotească. Dar e atât de entuziasmat! A sunat numai o dată de când a ajuns acolo. A uitat chiar și c-ar trebui să facem un copil.

Își puse mâna pe burtă și-și zise: „De ce oare-i spun lui toate astea?" Dar, oricum, îi dădu înainte.

Karl se făcu palid la față. Puse paharul jos, se ridică și se așeză din nou.

Ea simți că se-ncinge și zise:

— Vreau să spun că e momentul potrivit din lună…

Karl își luă capul în mâini.

— Doamne, Karl, ce s-a-ntâmplat?

Lui Karl i se zguduiau umerii.

— Nu mai pot s-o țin tot așa, spuse el. Of, Doamne, Dumnezeule! Chiar despre asta aveam de gând să discut cu Julian. De-aia am venit aici.

Abia reușea să îngaime ceva în șoaptă. Ea se ridică și făcu un pas spre el ca să audă ce spune. El întinse o mână, făcându-i semn să rămână unde e. Ea se trânti la loc în fotoliu.

— Karl, ce e?

Ea simți pentru prima dată gustul sărat al lacrimilor, dar habar n-avea de ce plângea sau de ce inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept.

Umerii lui Karl se mișcau spasmodic. La început, Julia nu reuși să înțeleagă ce-i zicea. El repetă, uitându-se fix la ea.

— Julian nu poate să aibă copii, spuse el.

Așa e, o spusese încă o dată.

— Sperma lui are motilitate zero. Am văzut chestia asta. De fapt i-am făcut analiza de mai multe ori.

Reuși s-o facă să se uite la el.

— Zero, zise el, făcând un zero perfect cu degetul arătător și degetul mare.

Ea izbucni în râs.

— Nu-i adevărat, Karl. E cumplit ce spui tu.

Pocni din degete, dându-i cu tifla.

— Uite-așa de repede am rămas gravidă înainte. Doar din cauza vârstei pe care o am durează așa de mult acum.

Karl se ridică în picioare.

— Da, aproape patru ani. De atâta vreme tot încercați voi?

Julia se gândi c-ar trebui să-i tragă o palmă sau, cel puțin, să-i spună să plece.

— E mult, Julia. Asta încercam să-ți spun la grădina zoologică.

Arătă spre stomacul ei.

— Copilul ăla nu era al lui Julian.

Douăzeci și opt

Pacea s-a făcut stăpână pe bancheta din spate a mașinii. Mira îi face pe plac lui Ruth, lăsând-o și pe ea o tură cu walkmanul. Mira stă cu fața spre fereastră, deși nu se vede mare lucru prin ceață. Julia se mută de la un program de radio la altul. Nimic n-o face să scape de gândurile care o bântuie.

Când a ajuns la Charles de Gaulle, Julia era doldora de secrete. Nu-și aducea aminte să fi plâns vreodată cum a plâns atunci, în timpul zborului ăluia. Se privise în oglinda de la toaleta din avion, firișoare roșii, subțiri ca niște picioare de păianjen, îi acopereau albul ochilor, care acum se făcuse roz, totuși lacrimile nu încetau să-i curgă șiroaie pe obraz. Își trase eșarfa albastră cu care se legase la cap. Era încă umedă. Se spălase pe cap înainte să plece, n-avusese de ales. Șuvița care îi intrase în gură avusese gust de apă de mare. Nu era timp destul ca să-l usuce. Fusese o idioată că nu stătuse mai mult acasă. Doar în ultima clipă împachetase lacătul și-l pusese în bagajul făcut la repezeală. Spre rușinea ei, uitase complet ce avusese de gând să-i cumpere de ziua lui. Își înfășurase eșarfa ca un turban pe părul ud și, dacă n-ar fi alergat să prindă metroul, ar fi pierdut avionul. Tricoul cafeniu era lăbărțat în jurul gâtului și o liotă de șerpi rebeli îi încadrau fața. Își aranjă din nou eșarfa albastră, disperată că nu se gândise să-și pună pe ea ceva frumos de ziua lui. Nu avusese nici măcar o clipă liberă ca să se gândească. Aproape că n-o lăsaseră să treacă de poartă. Își dădu cu apă pe față în cabina urât mirositoare. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum și-ar putea face inima să nu-i mai bată așa de tare.

Julian era imposibil de binedispus. Traversă piața sărind într-un picior și veni spre ea, râzând cu gura până la urechi. Mare mirare că nu văzuse ce umflați îi erau ochii. Repezindu-se la ea, nu la geanta care o tăia la umăr, o copleșea cu sărutări și țopăia în adidași.

— Slavă Domnului că ești aici, spuse el.

Dac-ar fi avut coadă, ar fi dat din ea cu toată puterea.

— Mmm, ce frumos miroși!

Julia își mută geanta pe umărul care o durea mai puțin, simți, vinovată, cum îi ard obrajii când o mirosea el pe gât, gândindu-se la baia pe care o făcuse în dimineața aia, la grija cu care se spălase de sarea de pe piele și din păr. El nu văzu nimic schimbat la ea, mergând în zigzag spre coada șerpuită de la taxiuri și întorcându-se de câteva ori ca s-o ia în brațe. N-avea nici un motiv să fie altfel decât fericit.

Julia își dădu jos geanta burtoasă de pe bietul ei umăr atins de bătrânețe.

— Așa deci, douăzeci și cinci de ani. Cum te simți la vârsta asta?

Glasul ei suna dur și fals, dar lui nu-i păsa. Julian își apropie buzele de urechea ei și zise:

— Mi s-a sculat. Așa mă simt chiar în clipa asta. Hai să mergem direct la hotel.

Pe Julia o luă cu frig, strânse în palmă lacătul învelit în hârtie colorată, pe care avea de gând să i-l dea drept cadou și pe care-l ținea în buzunar, încleștându-și degetele ca să-și dea curaj. Deși la Paris era cald, aproape sufocant, Julia își dădu seama, trecând-o fiori reci, că, în clipa aia, n-ar fi în stare să facă sex cu Julian decât dac-ar fi foarte, foarte beată.

Se opriră la coada pentru taxiuri. Ea propuse să ia un taxi care să-i lase aproape de Pont des Arts. Era încă soare, așa că se puteau plimba, dar se anunța ploaie mai târziu. El o apucă pe furiș de fund și o trase aproape de el.

Pe Pont des Arts, îl îndemnă să prindă lacătul de zăbrelele de la balustradă. În avion făcuse un pact cu numai dracu' știe cine. Iubirea lor ar fi în siguranță, prinsă cu lacătul de zăbrelele de la pod, ceva de genul ăsta. Mare prostie!

Trebui să-și impună să nu-și mai muște buza, fiindcă își făcuse răni tot încercând să-l convingă pe el s-o facă, să arunce cheia în apele obosite și plictisite ale Senei. El își tot cerea scuze. Voia să păstreze lacătul încă un pic, îi spuse. Merseră așa mai departe, fără scop, îmbătându-se tot mai mult în soarele cald al Parisului. Ea bău din diverse pahare până când picioarele începură să i se împleticească și trebui să se prindă de brațul lui și să-i dea lui să care geanta grea. Încerca să se lase absorbită de băuturi din anason și vin. El n-o pierdea din ochi.

Având sentimentul ăla că este urmărită, uneori era enervant să-și ridice ochii din ceva care o absorbea, cum ar fi o carte, și să-l găsească holbându-se la ea din celălalt capăt al unei camere. De câte ori făcea baie, el era întotdeauna acolo. Se bucurase de baia cu cada în formă de ou de la Firdaws fiindcă era singura care avea zăvor la ușă. În timpul mesei o urmărea din ochi cum duce mâncarea din farfurie la gură. El punea totul pe seama faptului că scria pe limba câinilor și îi spuse să mulțumească zodiei ei norocoase că nu i-a făcut felul când a intrat pe ușă. Julia n-a reușit nici măcar o dată să-și învingă sfiala pe care o simțea când el se uita cum se dezbracă.

Hotelul din Paris era cel mai elegant la care stătuse ea vreodată. Și el la fel. Pe lambriurile închise la culoare, de la lifturi până la bar, erau picturi reprezentând băieței ușor destrăbălați, cu gulere de dantelă, conți efeminați și tătici din aristocrație, cu mustăți nemiloase și onoruri militare. Chipurile și ramele aurite aveau strălucire doar de la lumina lumânărilor. În diferite puncte, vaze cât niște găleți, pline cu trandafiri înfloriți, în culori potrivite pentru lenjerie, adică roz, piersică și crem, sclipeau și scânteiau. Oglinzile cu mercur, bogat ornamentate, transformau trecătorii în stafii. Hotelul era luminat atât de slab, încât trebuia să faci un efort să nu te împiedici ca orbul. Chiar și liftul era pus pe silențios, așa că Julia nu reuși să descifreze numerele fără ochelari și Julian râse de ea și spuse că, probabil, în felul ăsta, hotelul rămânea în rândul lumii bune, devenind inaccesibil pentru băbătii ca ea. Julia îi trase un picior.

La barul hotelului muzica era ca de transă și la fel de tare ca într-o sală de fitness. Tablourile ducilor cu ochi languroși din vestibul cedară în favoarea nudurilor pline de

erotism. Arcuindu-și spinarea pe o parte a peretelui din spate, o savuroasă nimfetă sepia, dintr-o ceramică specială, își scotea la vedere patiseria palidă a feselor și, pe cealaltă parte, sânii cu sfârcuri de culoarea caramelului. Lumina sclipea cu discreție, venind de la lumânările cu miros de scorțișoară și de la aurul mat. Becurile de la candelabru erau de culoarea zahărului ars. Era acolo un bărbat într-un costum cafeniu de catifea reiată, a cărui respirație duhnea a futălău bătrân. Îi era recunoscătoare.

Chipul lui Julian se ridică deasupra ei.

— Ai vrut să i-o tragi, nu-i așa?

Luminile vin direct spre ea, ieșind din ceață. Camionul e pe contrasens. Julia încearcă să se ferească, aude țipătul lui Ruthie când parbrizul explodează și lumea devine roșie la culoare.

— Am vrut. Am vrut. Am vrut.

Douăzeci și nouă

La Brighton totul era întunecat din cauza norilor, alb cețos, pescărușii coborând ca niște săgeți și dând din aripi de parcă ar fi fost făcuți din aceeași pânză din care fusese croit cerul. Marea era cenușie cu inflexiuni de sidef. Era încremenită în nemișcare și se unea cu cerul într-un vălătuc ce se rostogolea, așa că era imposibil să spui unde se termina apa și unde începea văzduhul.

Își lăsă furgoneta la Hove Lawns, temându-se că n-o să găsească alt loc mai aproape, și se opri la o cafenea ca să întrebe pe unde putea să ajungă la hotelul lui Karl.

— Ida Heights.

Omul îi arătă spre răsărit.

— Vreo patru-cinci kilometri pe acolo.

Avusese parte de o circulație foarte intensă tot drumul din nordul Londrei și era zgândărită. Pe lângă asta, sosise mai devreme. O plimbare pe malul mării s-ar putea s-o ajute să-și mai calmeze nervii.

Fluxul se ridicase aproape pe jumătate sau se retrăsese aproape pe jumătate, nu putea să-și dea seama prea bine. Karl era la conferință toată ziua. N-avea rost să vină mai devreme, a zis el. Julia trecu pe lângă centrul de conferințe. O matahală care nu se potrivea deloc acolo și care acoperea privelișteа spre mare. O să se-ntoarcă la hotel la șase, când are o „fereastră“. O cină la opt, peste care nu putea să sară, cu niște biochimiști din Franța. O „fereastră“.

Avea pe ea o rochie făcută special ca să se întâlnească la Brighton cu Karl. N-ar vrea ca Julian să știe de treaba asta, nici de grija pe care o avusese, înainte de a pleca la drum, ca să arate bine. Nici unul dintre motivele astea n-ar avantaja-o în ochii acuzării.

Rochia era vintage, din brocart trandafiriu, fără mâneci. Se desfăcea ca un evantai în jurul picioarelor când mergea și numeroșii năsturei din sidef sclipeau. Părul lăsat liber îți lua ochii cu strălucirea lui, așa de curat era. Sandalele erau din piele moale, cu un șnur galben pal, comode. Înainte de a se îmbrăca, se masase, până ce pielea începuse să-i strălucească, cu o cremă abrazivă de măsline ce avea un miros îmbătător de-ți tăia respirația, pe care o găsise în fundul unui sertar.

Aerul era cald sub acoperământul alb al cerului, adierea cea mai blândă o mângâia pe obraji. Mergea și-și dădea jos câte un strat de haine, ținându-și jacheta atârnată de umăr și legându-și puloverul în jurul taliei. Se lipi de zăbrelele de la balustradă și se uită în jos, la

plaja cu pietricele și la un grup de pescărușii tineri cu pene cenușii ce stăteau înghesuiți și primeau porunci de la unul mai bătrân, foarte elegant și manierat, care era într-o splendidă ținută de dimineață. Un canoist venea spre mal cu mișcări lente, premeditate, cu ochii în pământ ca un barcagiu îndurerat. Julia se opri ca să se uite la el, cu coatele pe balustrada de fier. Marea, ciudat de monotonă, plimba pietre pe mal de colo-colo. Norii în nuanțe de cenușiu formau o cocoașă în locul unde ar fi trebuit să fie orizontul.

Se gândea doar la Julian când se apropie de Ida Heights. Nu că el ar afla despre asta vreodată.

Și-l închipuia fără încetare încremenit deasupra microscopului, în camera de student a lui Karl. Simțea lovitura de pumnal a geloziei de fiecare dată când se gândea la fata care fusese cu el în noaptea aia și îl făcuse să obțină mostra de spermă.

— Azoospermie.

Karl a fost foarte clar în explicația pe care a dat-o.

— Asta înseamnă că în lichidul lui seminal nu sunt deloc celule spermatice. Și-a dus mâinile la tâmple și a clătinat din cap. Am fost un tâmpit. Am încurcat lama lui cu a altcuiva, a zis el, ascunzându-și privirea. Tare-aș vrea să n-o fi luat drept a altuia. I-am făcut analiza din nou, de mai multe ori. N-a fost greu să-l conving, avea nevoie de bani. A donat pentru laborator. Era pentru cercetare, nu pentru reproducere, așa că nu și-a făcut probleme. Și era chiar normal să-i cer să-și facă analize de sânge.

Julia a întins mâinile ca să-l facă să se oprească. O ținea una și bună:

— Nu și iarăși nu.

A bombardat-o cu fapte dovedite, fiindcă acuma, că-ncepuse, se părea că nimic n-o să-l facă să se oprească.

— Îmi pare rău, dar starea în care e Julian nu e un blocaj, așa cum sperasem și eu, în ciuda tuturor dovezilor. M-am consultat cu un profesor: la fiecare mostră, FSH[117]-ul lui a fost ridicat, inhibina[118] lipsea cu totul. Avea fructoză în lichidul seminal, ceea ce indică faptul că acel canal care vine de la epididim este deschis. Mă tem că buba e în procesul de producere a spermei, și profesorul a confirmat diagnosticul pus de mine. Zero tot zero înseamnă și n-are cum să se schimbe.

Karl s-a uitat drept la Julia, pătrunzând în tăcerea care a urmat, a întins mâna spre scaunul în care se prăbușise ea, reluându-și locul. Sprâncenele i s-au unit, de amărât ce era.

— Vai, Doamne, Julia! Îmi pare-atât de rău, și acum am făcut mai rău, spunându-ți ție în loc să-i spun lui Julian.

— Da, așa e, a zis ea. Dar slavă Domnului că măcar mi-ai spus mie.

A simțit cum o cuprinde brusc un val de furie.

— De fapt, ai reușit să-i spui unei femei care voia tare mult să aibă un copil de la Julian.

Karl și-a lăsat capul în jos, așa că Julia i-a văzut numai șuvițele rărite din creștet.

— De ani de zile sunt pe punctul de-a mărturisi, dar ceva mă face mereu să-mi țin gura, de frică. Odată confirmat diagnosticul, m-am luptat cu propria conștiință noapte de noapte. De fapt propria lașitate morală, plină de mârșăvie, m-a făcut să decretez că n-aș

putea deveni doctor niciodată.

Karl și-a ridicat capul și a străfulgerat-o pe Julia cu privirea când i-a spus despre seara în care și-a dat, în sfârșit, pe brazdă conștiința și a pornit spre hogeagul lui Julian. Pe buze i-a apărut un rictus, care a scos la iveală cea mai vagă urmă de batjocură.

— Când am ajuns acolo, mi-a spus că erai gravidă.

Karl s-a aplecat spre fotoliul gonflabil în care se prăbușise Julia. Prin tot șocul ăla, o imagine i-a venit Juliei brusc în minte: Wychwood, cămașa ei roșie făcută zdrențe, Chris lăsându-se în genunchi peste ea și scuipându-și în palme.

— Ascult-aici, Julia, spunea Karl. Nu e sfârșitul lumii. Pot să-ți dau niște numere de telefon. Nu e greu de găsit ce ai tu nevoie.

Ea s-a cutremurat.

— A, da, ție ți-e ușor să spui.

— Ascult-aici! Cât am fost în anu-ntâi și doi de facultate, am putut să-mi plătesc o masă ca lumea, cu tot cu vin, în fiecare sâmbătă seara, cu ceea ce câștigam de pe urma băncii de spermă… Scuză-mă, sunt cam necioplit, știu asta. Toată lumea era cu ochii pe noi, studenții la Medicină, cum soseam în campus. Se plătea douăzeci de lire un jet și, pe vremea aia, nu prea-mi păsa. Acum, bineînțeles, nu pot să nu mă mir cât de nechibzuit am fost când mi-am dat ADN-ul unuia și altuia.

Julia și-a șters cu dosul palmei o lacrimă de pe obraz și glasul i-a prins forță, întrerupându-l pe Karl și rostind cuvinte pe care n-ar fi vrut să le rostească:

— Mai bine cu tine decât cu un străin.

Acum stătea lângă balustradă, cu ochii închiși. Marea, care spăla pietrișul, îmblânzea un pic lucrurile, ca un vis din care s-ar putea trezi. „Taci, copilașule, să nu scoți o vorbă!“

Pe faleză era liniște. Doar din când în când răsuflarea de ucigaș în serie a câte unui alergător care venea din urmă o scotea din gândurile ei, sau vreun câine care țopăia după vreo piatră. Un bărbat și o femeie, șold lângă șold, își vopseau ușa de la căsuța lor de pe plajă, atingându-se prietenește în timp ce lucrau. Blur[119] se auzea de la radio, la picioarele lor. Aproape o liniștise foșnetul mării pe pietriș. Își mișcă un pic brațele în mers, își linse dosul palmei și văzu că era sărat. Trecu pe lângă niște studenți care stăteau înghesuiți la mese în fața unui bar, pe lângă câțiva băieți cu skateboarduri, pe lângă cele două diguri, cel sfărâmat cu sclipiri de sticlă spartă, cu puntea mâncată de rugină, pe care nu se putea merge, căci erau afișe pe care scria „Trecerea oprită“. Dincolo de el, vârfurile albe ca de gheață de la Palace Pier[120] îi chemau cu luminițe și steguleț pe cei care voiau să facă pariuri și să joace jocuri de noroc. Un tobogan roșu, alb și albastru arăta cu un deget spre cer.[121]

Julia plecă de pe malul mării, traversă spre o moviliță ușor sinistră, unde arce cu zăbrele de fier închideau trotuarul. Urcă un grup de trepte abrupte de beton. Pâlcuri de micsandre galbene creșteau în crăpături. Se opri o clipă și, căutând să fie cât mai calmă cu putință, trase aer în piept o dată sau de două ori, ca să le simtă mireasma. Era acolo și o pasarelă, care păru părăsită la început. Auzi zgomot de bumbăceală în tufișuri și gemete, și o zbughi în sus, pe al doilea grup de trepte. Se trezi pe o stradă cu fum de la autobuze și cu cicliști furioși. Se strecură printre mașini și ajunse la un șir de case așezate în curbă, case superbe, chiar și cele ce stăteau să cadă, cu ferestre boltite spre mare, și trecu printr-o piață

unde o ceată de copii veseli se jucau într-o grădină publică de acolo, atârnându-se într-un copac și urlând ca niște giboni.

Ajunse la țanc la hotelul lui Karl. El lăsase un mesaj la recepție și Julia a fost condusă direct la camera lui de la etajul întâi. Când a fost invitată să intre în liftul din hol, abia avu timp să-și îndrepte rochia și să-și treacă degetele prin păr. Așteptă o clipă în fața ușii înainte să bată, roșie de rușine, când Karl deschise ușa și o găsi dându-și cu luciu de buze.

Karl nu ieșise de mult de la duș. Era cald, aburi și miros de esență de baie, ceva lemnos, cedru probabil. El era pe jumătate îmbrăcat pentru cină, cu o cămașă elegantă de mătase, pe care n-o băgase în pantaloni și care era de un albastru intens precum cerneala Quink, ce nu se șterge prea ușor. Mai trebuia doar să se încheie la manșete. Avea brațele negre, de păroase ce erau. Pantalonii negri, de lână, îi scoteau în evidență fundul de tip bine. Erau de la un costum, sacoul stătea atârnat de speteaza unui scaun, împreună cu cravata.

Nu se atinseră. Karl părea nervos (așa simțea și ea) când îi făcu semn să intre. Se răsese în cap. Avea fruntea lucitoare de la transpirație. Julia traversă camera, ținându-și coșul strâns, și rămase lângă fereastră, uitându-se la mare.

— Ai găsit lista pe care ți-am lăsat-o? întrebă el când tăcerea deveni insuportabilă. Să comand ceva de băut? Niște cocktailuri medicinale?

Ea răspunse dând din cap la amândouă întrebările, dar nu se întoarse spre el. Găsise lista imediat ce plecase el de la Cromwell Gardens, sigilată cu mult tact într-un plic pe care-l furase dintr-un sertar de la bucătărie. Trebuie să-l fi băgat în rama oglinzii de la baie în timp ce ea îi chema un taxi. A doua sticlă de vin era goală, masa era plină de firimituri, cu urme de brânză și pielițe unsuroase de la salam.

Ea continuă să se uită la mare. Iată-i, așadar, ca niște străini, neputând să-și dezlege limba, vorbe puține la număr și pompoase, presărate cu râsete nervoase. Și, de pe mare, venea o ceață deasă, pe care nici cea mai pătrunzătoare suliță a soarelui n-o putea străpunge. Ea își luă puloverul de la brâu ca să și-l pună pe umeri. Simți cum i se face un nod în stomac la gândul c-o luase gura pe dinainte când zisese: „Mai bine cu tine decât cu un străin“.

Rămase la fereastră, în vreme ce el se cocoță pe marginea patului, cu telefonul la ureche. N-o întrebă ce vrea: vodcă, martini, cartofi prăjiți, măsline. Ea luă o pungă din coș, se duse spre pat și i-o dădu.

— Totul e aici, zise ea. Ai avut dreptate, apropo de Wigmore Street.

El luă punga și bătu ușor cu palma în pat, făcându-i semn Juliei să se așeze lângă el. Începu să deschidă punga.

— Așa, ia să vedem ce e de făcut.

Cineva bătu la ușă.

— Vai, las-o, te rog, spuse ea, deja roșind, gândindu-se la ce era înăuntru. Hai să bem ceva!

Martini era tare și avea o felie de portocală pe marginea paharului. Julia se așeză la fereastră să-și bea paharul de martini. Karl rămase pe pat.

În cele din urmă Karl se uită la ceas și se duse înapoi la punga de plastic.

— Julia, dacă ești încă sigură, pe bune, de chestia asta, ar fi mai bine să-i dăm drumu'.

Ea se așează lângă el, cu mâinile în poală, în vreme ce el golea punga pe cuvertura de pe vremea străbunicii. Îi părea bine că el nu aprinsese lumina când umblase la pachetele sigilate chirurgical, la celofanul lucios și foșnitor, foarte clar la tubul încolăcit al unui cateter, la o seringă, la un specul ca ciocul celei mai nesuferite rațe, mulat în plastic transparent, care îi dădea fiori reci fie și numai dacă se uita.

— Toate astea sunt sterile, foarte bine.

Umplu la loc punga și simți o mare ușurare fiindcă nu mai erau toate întinse așa, acolo.

— Peste un minut o să trebuiască să mă duc să mă spăl pe mâini, dar mai întâi hai să te așezăm pe tine comod.

Julia se înroși brusc. Karl îi făcu semn să se întindă în pat. Erau tot felul de perne acolo. Le aranjă, una pentru cap, celelalte puse deoparte pentru picioare.

— Ai sigur ovulație acuma, da?

— Linia de pe stick a fost fără urmă de echivoc în dimineața asta. Am luat-o drept un semn… că asta e, știi și tu…

Vocea îi scăzu în intensitate. Nu era sigură drept ce luase ceea ce apăruse pe stick. Totdeauna simțea ovulația ca pe o durere surdă, care se întețea. Testerul doar o confirma o dată pe lună. Să fie oare o binecuvântare?

Un baldachin venea din tavan și se desfăcea în două la capul patului precum un voal de mireasă. Julia își plimba privirea de la faldurile de mătase verzuie la cârligul răsucit prin care mătasea aia se revărsa și ajungea jos. Partea de sus a camerei era plină de rodii și crini din ipsos. Nu se auzea nimic, în afară de răsuflarea lor. Un amurg ca de cretă pătrundea prin fereastră.

Se întinse pe pat, cu o pernă sub cap. Avea un sentiment de ireal ca și cum ar fi intrat și ar fi ieșit plutind dintr-un vis. Karl se cocoță lângă ea, uitându-se cu atenție la dosul palmelor și abia îndrăznind. Se așezase cu atâta precauție pe margine!

— Cel mai bine o să fie dacă rămâi cu picioarele în sus vreo jumătate de oră după aia.

El își dădea la o parte, pe rând, cuticulele de la unghii. Îi arătă cum să aranjeze pernele, una sub fund. Ea simți că o cuprinde o isterie febrilă, fiorul dat de o amintire din copilărie despre doctori și asistente, despre alunecarea rece a unui stetoscop. El își ridică privirea de la unghii, cu zâmbetul lui nervos, și isteria care o cuprinsese pe Julia deveni un iureș plin de vibrații.

— Așa, acum o să mă spăl pe mâini, spuse el, ridicându-se ca să se ducă la baie.

Un alt zâmbet, ușor apologetic.

— Și tu o să trebuiască să-ți dai jos chiloții, bineînțeles.

El se întoarse cu mânecile suflecate până la coate, frecându-și mâinile și scuturându-le ca să se usuce în vreme ce se apropia. Camera vuia de la bătăile inimii ei. Picături mici de apă căzură de pe mâinile lui.

Stătea gata pregătită, culcată cu perna sub ea, cu rochia ridicată deasupra coapselor. El se așeză cu spatele la ea și goli punga de tot ce era înăuntru, întorcându-se să-i arate Juliei fiecare lucru, ca un vizitator care vine cu fructe. Nu se uită la ea cât timp vorbi. Așadar, nu

era deloc un vizitator amabil, mai degrabă un doctor ajuns la capătul răbdării, în timpul vizitei prin saloane.

— O să-ți explic totul pas cu pas, bine? Ar trebui să repetăm procedura asta și mâine, dacă poți veni aici, dar, între timp, trebuie să facem în așa fel încât să-ți sporească șansele. O să am totul pregătit pentru când vin înapoi. Știi cum stă treaba cu speculul?

Îl ridică și i-l arătă așa cum era, în ambalaj.

— Da, îngrozitor. Mi-e teamă de fiecare lamă.

Julia încercă să repete o glumă, spusă de vreun comedian bătrân care zicea că e ca și cum ți-ar băga un Ford Cortina în fofoloancă, ceea ce, hai să fim sinceri, nu fusese niciodată o imagine îmbietoare.

El n-o luă în seamă, făcând-o să ia aminte la lucrurile rămase.

— În momentul în care pun speculul cum trebuie, o să fie ușor să împing cateterul ăsta spre colul uterin, și pe urmă o să mă duc la baie cu vasul ăsta…

Se auzi o bătaie nervoasă în ușă. Karl lăsă jos punga în care era vasul de plastic și țâșni de lângă pat ca să răspundă la ușă. Julia auzi o femeie cu glas gutural strigându-l pe nume și văzu vârful ascuțit al unui pantof, o gleznă. El bloca ușa. Până la urmă trecu în partea cealaltă. Cu toate astea, Julia îi auzea.

— Nu, Sofie, am spus că ne-ntâlnim la restaurant. Nu pot să te primesc acum, am treabă.

Femeia obiectă cu un hohot de râs plin de dispreț.

— O văd în pat prin ușa din spatele tău. Probabil că-ți închipui că-s proastă de-a binelea.

Karl încercă din nou s-o facă să tacă.

— Acuma pe bune, Sofie. Trebuie să pleci. E la mine o veche prietenă, care a fost un pic șocată.

Când veni înapoi la pat, Karl era vesel de parcă s-ar fi îndreptat spre propria execuție. Înainte de a pune el mâna pe vas, ea îl surprinse uitându-se din nou la ceas și o apucă furia cu aceeași rapiditate cu care un hipnotizator pocnește din degete. Se ridică, lovind pernele cu picioarele. Băgă mâna sub pernă ca să-și ia chiloții. El începuse să desfacă ambalajul și se opri.

— Julia, stai un pic. Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i păsa că o vedea el când își pune chiloții, se întoarse, dându-și repede părul la o parte de pe față.

— Nu vreau să întârzii din cauza mea la întâlnirea cu…

Julia avea un glas care sună copilăros când spuse numele „Sofie“. Se războia cu puloverul, îi tremurau degetele, lipsite de orice dorință de a coopera, în vreme ce-l încheia cu greu după ce-l trase peste rochie. Karl se prăbuși pe un scaun, ținându-și capul în mâini. Ea îl aștepta să spună ceva și, când văzu că nu spune nimic, trecu pe lângă el fără să-i dea vreo atenție. Se întoarse ca să se uite la el din ușă. Urmele tentativei lor riscante erau împrăștiate peste tot prin pat.

— Nu pot face așa ceva, Karl. Nu în felul ăsta.

Simți c-o înțeapă ochii când ieși pe stradă, în ceață. Marea se vedea cu greu din cauza norilor.

Se afundă mai adânc în ceață, alunecând cu mâna pe balustrada de fier de pe marginea treptelor abrupte, picioarele nefăcând, în mod ciudat, nici un zgomot pe beton, ceața de pe mare venind în valuri ca s-o salute. Nu vedea mai nimic, deși erau felinare pe stradă. Apărură, unul câte unul, faruri, într-o ceață cu miros de pucioasă. Glasul mării era înăbușit, Julia cu greu auzea când apa venea spre mal, și n-avea nici un semn după care să se ia ca să știe dacă valurile erau aproape sau departe. Un corn de ceață răsună undeva departe, zgomotul cel mai funest pe care-l auzise vreodată. Fața și părul i se umeziră repede pe partea dinspre mare. Se făcuse rece și își dădu seama, înjurând, că-și lăsase impermeabilul la hotel, în camera lui Karl.

Încercă să-și trimită gândurile spre viitor, să aducă o senzație bruscă și încurajatoare de emoție. O să fie la Paris cu Julian tocmai la țanc, de ziua lui. Mai erau doar două zile. Își puse în gând să sune câțiva anticari ca să vadă ce ediție interesantă din *Paradisul pierdut* și-ar putea ea permite. Se gândi la lenjerie, la vocea lui la telefon spunându-i că patul de la hotel avea cearșafuri negre.

Se gândi și la prima lor întâlnire: Julian, un băiat bătut de vânt, venind teleap-teleap spre ea peste dealuri, cu cracul de la pantaloni băgat în șosetă. Dacă stăteai aproape de el, simțeai c-a fost la o petrecere aseară. La urma urmei nici nu mai era un băiețel amărât, acolo. Era înalt și slab și avea cel mai larg zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată. Părea imposibil ca un singur chip să dea la iveală un zâmbet ca ăla. Pielea, părul și ochii aveau o strălucire ca de metal, care le unea pe toate, un praf fin de aur împrăștiat peste tot, irisurile mai mult aurii decât căprui, pupilele preschimbate de soare în mici orificii deschise. Nici măcar mahmureala nu i-a stricat farmecul. Genele erau un dar din deșert, lungi ca genele unei fete și atât de dese, încât lăsau impresia că le dăduse cu creion dermatograf.

Nu putea să-și închipuie că unui băiat atât de frumos o să-i cadă cu tronc una ca ea, nici că în brațele „băiatului“ ăstuia o să se simtă apărată și mângâiată singura dată în viața ei.

Își puse mâna pe creștet, își aduse aminte de atingerea degetelor lui când i-a dat părul la o parte ca să-i spele bucățica de piele de pe cap pe care Chris o lăsase cheală și plină de sânge. Își îngropase capul în perna lui, chiar și mirosul lui era blând și delicat, și „băiatul“ a ajutat-o să-și dea jos cămașa sfâșiată, i-a scos blugii murdari, chiloții rupți. Avea un castron cu apă caldă și un burete. A șters-o cu un prosop curat, i-a dat cu cremă de gălbenele pe vânătăile lăsate de degetele murdare. A băgat monede în gazometru ca să ardă focul în continuare, i-a dat lapte cald cu coniac, a învelit-o în puloverul lui cel mai moale, ca să nu-i mai clănțăne dinții.

La radio, lui Billie Holiday i se frângea inima de tot, în vreme ce el dansa cu Julia în pas domol. „Nu-mi pasă cât de mare e furtuna. Am iubirea care-mi ține de cald.“ Capul ei pe umărul lui și răsuflarea lui pe bucățica din creștet unde o să crească părul.

Oameni se desprind din ceață de-a lungul falezei, glasuri amuțesc și reînvie pe neașteptate, unii împingând biciclete, alții cu sticle de bere în mână, toți un pic uimiți să vadă niște siluete care vin spre ei, abia profilându-se la început, chipurile zărindu-se o clipă. Un lup alsacian apare și dispare, se face nevăzut ca o fantomă și reapare cu stăpânul lui, un bărbat cu o burtă respectabilă, blana de pe marginea glugii de la hanorac strălucind de atâta umezeală.

După un timp se aude doar cornul de ceață, singurul zgomot. Julia nu mai poate să-și audă nici măcar pașii. Nu mai e lume pe acolo, a pierdut șirul și nu mai știe cât de departe e mașina ei. Îi e atât de dor de Julian, încât lacrimile îi curg pe obraji. Asta e ceea ce-ar vrea ea să știe el.

Aude pași, cineva aleargă, o strigă pe nume. Karl vine s-o ia. Karl e lângă ea, aplecat deasupra ei, ținându-se cu mâinile de coapse ca să-și tragă sufletul. Se ridică și-i strânge impermeabilul în jurul umerilor, apucând de revere ca s-o tragă spre el. Ea îi simte respirația care se întețește. El o ține în brațe ca și cum s-ar putea să nu-i dea niciodată drumul. Se apleacă s-o sărute.

— Îl iubesc pe Julian, spune ea, sărutându-l la rândul ei.

— Și eu, zice el, oprindu-se din sărutat și învârtind-o ca pe un titirez.

Un individ pe role face un ocol apărând din ceață, grațios ca un ac ce trage un fir de mătase neagră după el și dispare. Merg pe urmele lui, zărindu-l încă o dată alunecând în drumul lui cotit, și apoi dispar în ceață ca între paginile unei cărți, cu brațele încolăcite precum crengile unui copac.

---

117. Hormon de stimulare foliculară, un hormon cu rol important în funcția de reproducere a organismului.

118. Hormon testicular cu acțiune de frânare asupra hipofizei.

119. Formație de muzică rock din Marea Britanie.

120. Parc de distracții în Brighton.

121. Tobogan în spirală, în jurul unui turn înalt.

FIRDAWS

August 2012

A sosit la Firdaws într-o zi de august, cu un cer incredibil de albastru. Era ziua Jennei, așa se nimerise, ziua aceea din an când soarele nu îndrăznea să nu strălucească.

Avea pe ea mai multe straturi de haine. Părul lung îi stătea de parcă era pus cu furca, nici în sus, nici în jos. Un maiou cenușiu, lăbărțat, acoperea un tricou purtat peste un pulover subțire cu mânecile suflecate. Avea brațele subțiri ca niște bețe, ochii de același albastru uimitor ca ai maică-sii și înconjurați de fard care se întinsese, nasul cârn și pistruiat. Avea unghiile roase și multe inele de argint, mărgele înșirate pe un șnur în jurul gâtului, chihlimbar, peruzele, soarele de aur al Elianei pe lănțișorul lui fin. De sub fusta scurtă de blugi i se vedeau picioarele caraghioase în colanți cu dungi albe și negre. Își ținea lucrurile într-un ghiozdan cafeniu, jucându-se întruna cu cataramele, pe când aștepta la capătul aleii unde o lăsase taxiul.

Soarele era sus pe cer și arunca o lumină orbitoare, când ea, clipind repede, se uita printre gene peste pajiștea necunoscută, care ducea la o casă acoperită cu plăci calde de teracotă. Margaretele, piciorul-cocoșului și diverse buruieni fuseseră culcate la pământ de trecătorii care călcaseră pe ele, făcând o cărare pe unde se mergea direct până la ușa din față, ce nu prea se mai ținea bine în țâțâni. Pentru ea, toate astea erau ciudate ca un vis: nu tu gard, doar priveliștea care se întindea cât vedeai cu ochii. Copacii, și tufele, și floricelele vânjoase care înconjurau casa pur și simplu se pierdeau în peisaj și, deși nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată acolo, își dădea seama că era o apă în apropiere.

Închise ochii: ideea unui râu îi trecu chinuitoare prin minte, un cer înceţoşat, cu bâzâit de insecte. Tot așa de greu ca și cum ți-ai impune să visezi ceva. Îi veni în minte cartea lui și aproape bătu cu piciorul în pământ de furie. Apa curgătoare, întunecată, cu nuferi plutitori de porțelan japonez îi fusese imprimată în minte de el.

Domnul doctor Wiseman, primul psihoterapeut la care au dus-o, se uita fără țintă pe fereastră, ciocănindu-și dinții cu ochelarii în vreme ce ea îi răspundea la întrebări. El i-a spus că era ceva neobișnuit să nu-ți aduci aminte absolut nimic despre o ședere îndelungată în spital sau despre ceva atât de traumatic ca accidentul de mașină cu ciocnire frontală. Spre deosebire de Ruth, i-a spus ea lui, nu-și amintea de rochiile de pânză negre și țepene pe care mama lor le obligase să le poarte în ziua accidentului.

Ruth putea să recreeze totul până în cele mai mici amănunte care țin de percepțiile senzoriale. Îi șoptea pernei ce grozăvii fuseseră: scrâșnetul și bubuitul, geamurile care au sărit în aer și s-au făcut țăndări, mirosul de cauciuc ars și răsucirea de la sfârșit, care a continuat la infinit. Mama lor, cu fața plină de sânge, scoasă cu greu dintre fiarele strâmbate, țăcănitul foarfecilor prin pânza neagră, chiar și numele celor de la ambulanță. Mama lor strigând:

— Ruthie, Ruthie…

Ruth a fost cea care i-a spus că societatea de transport aerian pierduse cufărul cu toate

jucăriile lor, când au plecat din Connecticut. Când părea că lacrimile n-o să li se usuce niciodată, bunicul Heino le dusese la Hamley's[122].

— Ți-aduci aminte de Heino? Cu cocoașa și bastonul ăla cu șarpele sculptat?

Ruth brodează și alte lucruri printre amintiri: un motan pe nume Marcel, căruia îi plăcea numai de Ruth și scuipa de câte ori Mira venea prea aproape, o Mira țâfnoasă care făcea pipi pe ea la școală și îi lua lui Ruth lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ia, pentru că nu erau ale ei. Uneori, îi spunea Mira domnului doctor Wiseman, avea impresia că a existat doar în amintirile altora. Ca și cum ar fi vrut să compenseze, Mira avea vise neobișnuit de colorate. Se lăsa dusă în toate părțile de valurile imense, niciodată nu se grăbea să se scoale și întârzia la școală. Ruth se dăduse bătută și n-o mai aștepta chiar și când era încă destul de micuță pentru ca drumurile lungi cu autobuzul de una singură să i se pară înfricoșătoare.

Nimeni nu-i ascunsese nimic Mirei. De fapt, dacă ne gândim la toată discuția asta despre amnezia din copilărie, cei din jurul ei păreau cu toții prea bucuroși să umple golurile: spitalul, rinichiul ei, apartamentul zugrăvit în culori vii din North London. Toate descrise în mare amănunțime, dar nici unul păstrat în memorie. Chestia cu Julian îi stârnise un oarecare interes când i-au explicat-o prima dată, dar într-adevăr n-o fost mare scofală c-au tot vorbit despre asta un timp. Poza lui Julian era într-o recenzie la una dintre cărțile lui, în *The Guardian*. Era bronzat și părea prietenos, cu păr negru și ochi triști. Nu semăna cu nici una dintre persoanele pe care le știa Mira.

Problema ei venea de la amnezie, spunea domnul doctor Wiseman, indiferent care-ar fi fost acea problemă. Niște ședințe cu un psihoterapeut specializat în probleme pediatrice ar putea ajuta la deblocarea situației. Sofie, care era spirt, a aranjat totul, deși a avut grijă să treacă în planul al doilea și să-l lase pe Karl să vorbească.

Pe Mira n-a deranjat-o faptul că a trebuit să se ducă la domnul Gabriel Rubin, Gabriel, Gabe. De fapt, era foarte ca lumea. În cabinetul lui era liniște, canapeaua pe care stătea ea întinsă în fiecare vineri, la ora patru, era cât se poate de comodă, cu o pernă de catifea pe care să-și pună capul. El nu-i cerea nimic, Mira nu trebuia nici măcar să se uite la el. Era al dracului de neplăcut că n-o lăsa să fumeze, dar nu le poți avea pe toate. De cele mai multe ori discutau pur și simplu despre ce citise ea în autobuz când venise spre el.

În afară de faptul că rămăsese prin preajmă, pe Lamb's Conduit Street, doar ca să le dea drumul în casă celor de la decorațiuni interioare, chemați de Sofie, Mira n-avea nimic altceva de făcut. Chiar și Gabe anulase programarea. Taică-su și Sofie ar fi putut foarte bine s-o lase și pe ea să vină cu ei la Marrakech, că tot n-avea mare lucru de făcut aici.

Trebuia să se uite pe listările de la UCAS[123].

— Să vezi dacă-ți face cu ochiul cât de cât ceva, spusese taică-su. Dacă nu, poți să-ți cauți dracului de lucru.

Așa că asta era situația. Până-n ultima zi înainte de plecare, Mirei nu i-a venit să creadă că taică-su o să ducă la îndeplinire ce spusese și a plâns ca un copil la ea în cameră în timp ce ai ei și-au făcut bagajele. A fost salvată de frățiorii ei, care se băteau în dormitor. Auzi bufniturile când se loviră de pereți, înjurăturile însoțite de țipete și, în clipa aia, simți brusc o bucurie venită pe neașteptate: las-o pe Ruth să fie și ea babysitter fără

nici un ban, de data asta. Se gândea chiar să dea și ea o mână de ajutor și să adune câteva cărți ca să și le pună băieții în rucsacuri, când o auzi pe Sofie zicând sotto-voce pe scări:

— Bine c-ai rămas pe poziție și-ai făcut-o să rămână aici. Mult mai bine e să se țină de ședințele ei cu Gabriel Rubin, zise ea.

Ca de obicei, Karl nu mișcă nici măcar un deget ca să fie de partea ei, abia dacă scoase un oftat.

— N-am nevoie în vacanță de cineva care să-mi facă din nou probleme cu mâncarea, și cu asta, basta, spuse Sofie șuierat și Mirei i se strânse stomacul de furie.

Mira aștepta deja pe pajiște de o bucată de vreme când sosi Dolly. Fetița era drăguță, soarele îi strecura puncte strălucitoare pe față prin găurile din borurile de la pălărie. Când zâmbea făcea aceleași două gropițe în obraji ca maică-sa. Un câine cu un guler de blană albă în jurul gâtului, țopăind pe picioarele din spate, alerga în cercuri în jurul ei. Fetița ținea strâns un tirbușon într-o mână și în cealaltă un băț pe care-l azvârlea câinelui. Nu îl aruncă bine, și bățul nu ajunse departe. Câinele îl luă de jos și o porni prin iarbă în salturi spre Mira, lăsându-i-l la picioare. Se așeză, lovind tare pământul cu coada, uitându-se tânjitor de la băț la ea și iarăși înapoi. Fetița o porni, tropa-trop, peste pajiște, supărată pe câine, care nu venea când îl chema ea.

— Așa o cheamă? Muriel?

Mira îi dădu bățul înapoi.

— Nu, nu Muriel. E băiat, zise fetița chicotind. Îl cheamă Uriel, da’ io-i spun Uri și Uri ursulețu’, da’ nu când e obraznic.

Mira întinse mâna.

— Eu sunt Mira. Pe tine cum te cheamă?

Fetița rămase blocată o clipă.

— Dolly.

Auzindu-i glasul, Mira își dădu seama că micuța cântărea primejdiile care o pândeau dacă vorbea cu o străină. Simți în inimă pumnalul unei învinuiri pe care n-o merita.

— Bună, Dolly, spuse Mira zâmbind ca s-o liniștească și Dolly dădu drumul bățului în gura câinelui. Îmi place rochița ta, zise Mira, și Dolly se hotărî să aibă destulă încredere în ea și să se învârtească o dată.

— E nouă, spuse ea. Mi-a cumpărat-o tăticu’ și-acuma-mi vine bine fiin’c-am mai crescut.

Dolly o porni țopăind, cu câinele venind cu pași mărunți și repezi pe lângă ea, și Mira merse după ei într-o călătorie magică și plină de mister, dincolo de poarta lui Horseman, prin iarba înaltă, aurie și plină de semințe, și prin miriștea brăzdată de urmele unor roți, și mai departe, în valea de lângă hambare, unde creșteau smochine, locuri pe care Mira le știa doar de la el din carte. Pe urmă în jos, printr-o pășune cu vaci. Cel puțin Mira spera că sunt vaci, mai ales când se apropiară și văzu că n-aveau ugere.

— Să nu fugi de ei, îi spuse Dolly autoritară. Doar să dai din mâini la ei și să zici „Nu“. Așa face tăticu’ meu. Uite-aici la mine, așa.

În câteva clipe, cele două fetițe făceau ce n-ar trebui nimeni să facă pe o pășune cu tăurași. Odată ajunse pe malul râului, auziră zgomotul animalelor dezlănțuite care veneau după ele. Mira apăru imediat, prinzând-o pe Dolly de mână. Pălăria de paie a lui Dolly

zbură cât colo, creând o diversiune înainte de a fi mâncată.

Pentru Julian, totul se petrecu în străfulgerări scurte, sacadate, ca de stroboscop sau dintr-un film de desene animate. Genunchii îi erau deja încordați ca să sară în clipa în care Jenna plecase de pe mal, făcând un arc perfect. Țipătul lui Dolly spintecă văzduhul și el se întoarse. Dolly zbiera:

— Tati!

Katie, cu lemne pentru foc în mâini, aruncându-le jos, alerga cu părul blond fluturând în vânt. William striga, Michael se holba, câinele lătra și, chiar în mijlocul pășunii, în parte ascunsă de un petic de anghelică albă, era o fetiță. Julian încercă să se oprească în mijlocul săriturii, dar era deja în cădere când o strigă pe nume din toate puterile.

Numai că nu era numele ei, era numele Juliei. Răbufni când ajunse în apa rece, blestemând și tușind de la apa din râu pe care o înghițise. Știa că pe Mira o văzuse, nu pe Julia. Curentul de apă era puternic, purtându-l ca pe o frunză, și Julian nu avea de ales decât s-o țină tot așa, înotând preț de o milă până la Swan Bank. Nu puteai ieși printre tufele de porumbar și urzici. O porni voinicește prin apă, lăsând-o pe Jenna în urmă să se lupte de una singură cu șerpii ei închipuiți.

La fiecare mișcare pe care o făcea, se temea că fata ar putea să dispară. Rămase fără suflu și-și juli amândouă fluierele de la picioare când ieși cu greu din apă, dar până la urmă reuși să scoată un răget, strigând-o pe nume. Chiar pe numele ei:

— Mira!

O luă la fugă prin fâneață, picioarele sângerându-i, mirиștea tăindu-l la picioare, căci era desculț.

— Mira!

Ea aștepta așezată la umbra unui stejar, cu spatele la trunchiul copacului, mestecând o pieliță pe care și-o rupsese de la degetul mare, cu ghiozdanul lângă ea. Ochii ei îți atrăgeau atenția, și deși Mira se uita la el cu îndrăzneală, lui îi era teamă că fata ar putea s-o șteargă de acolo. Se opri înainte de a ajunge la ea.

— Mira?

Ea dădu din cap. Cu o singură mișcare, își ridică straturile de haine de pe partea stângă, lăsând să se vadă osul triunghiular ieșit în afară deasupra fustei de blugi și, deasupra osului, cicatricea din talie ca un fir de mătase roz. Dădu drumul hainelor, dar rămase cu fața întoarsă de la el, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva plângea. Îl dureau brațele și pieptul, atât de mult dorea s-o strângă în brațe, și făcu un pas ca să se apropie de ea. Ea se întoarse, oprindu-l.

— Nu-mi aduc aminte de tine, spuse ea cu sfidare în ochi, nu cu lacrimi.

El încercă s-o ia de mână, dându-și seama brusc că, probabil, era ridicol, în mijlocul unei pajiști cu nimic altceva pe el decât chiloții de baie. Se uită la degetele ei. Era prea speriat ca s-o strângă de mână. Brațele ei erau numai piele și os.

Ajunsă înapoi acasă, Mira se ghemui în fotoliul de la fereastră în timp ce el își trase un scaun și încercă să nu se holbeze la ea. Katie intră și o strânse la piept, și Mira îi spuse doar lui, ca să n-o audă Katie, că *nu* mirosea a zambile, așa cum zisese el în carte. El clipi și făcu semeț din cap către William:

— Pe soțul ei îl doare capul de la miros.

Jenna se tot uita când la Mira, când la Michael, de parcă ar fi vrut să fie sigură. Își întinse brațele și apoi și le retrase, de mai multe ori, până când, în sfârșit, o îmbrățișă.

— Dar, draga mea fetiță, ești prea slabă, zise ea și începu să plângă.

Dolly, înțelegând greșit cum stă treaba, se holbă cu ochii cât cepele când William o luă pe genunchi și-i spuse că el îi dăduse Mirei numele întru Domnul.

— Deci, tati, asta înseamnă că noi două suntem surori întru Domnul? vru ea să știe, și William râse.

În cele din urmă plecară cu toții, mergând în bucătărie după Jenna. Mira își ținea bărbia pe genunchi.

Julian se aplecă spre ea.

— De ce acuma, Mira?

Mira trase de un șnur pe care-l avea la gât și Julian văzu că fata purta cheița de alamă de la lacătul în formă de inimă pe care i-l dăduse Julia la Paris.

— Am împlinit optsprezece ani în februarie…

— A, da, știu, zise el și din nou ochii fetei îl provocară.

— Și, evident, știi de la ce e cheia asta? spuse ea și el dădu din cap, făcându-i semn să continue.

Mira își băgă cheița înăuntru. Avea vocea spartă, la fel cum o avusese în copilărie.

— Aveam deja o cheie de la casă, așa că bănuiesc că nu era cine știe ce ciudățenie. N-am avut niciodată secrete. Lăcățelul de alamă a stat pe cutia din dulapul mamei de când mă știu pe lume.

Râse cu tristețe, adăugând:

— Și, de fapt, nici nu e nu știu cât de atunci.

Și treaba asta îl nedumeri.

Mira îi descrise tot ce era în cutie: fotografiile, amintirile și felicitările de care nu-și aducea aminte să le fi desenat vreodată, dar care îl făcură pe el să râdă pe înfundate recunoscându-le, linii ondulate, trase cu creionul, după puncte. „Îl iubesc pe Bubu al meu.“ Se uită în sus la el și, înainte de a continua, își țuguie buza. Erau fotografii pe care i le făcuseră asistentele la Great Ormond Street. O fetiță bolnavă, pierită, cu ochii duși în fundul capului, în care nu se recunoștea pe ea, legată cu plasturi și fire. Și lângă patul ei, un bărbat pe care nu-și amintea să-l fi întâlnit până acum.

— Îmi pare rău, zise ea, culegând niște scame de pe mânecile lăbărțate de la pulover. Dar nu-mi aduc aminte deloc de tine. E urât din partea mea dacă spun asta?

Îl copleși tristețea când Mira își întoarse capul de la el.

— Of, Mira, iartă-mă. Mi-am zis în sinea mea că fac lucrurile cum nu se poate mai bine…

Își cerea scuze.

— Am crezut că v-ați mutat cu toții în Connecticut… Aveam meningită… Nici măcar nu eram conștient… Am crezut că făceam ce trebuie pentru tine. O ruptură totală.

Își lăsă capul în pământ.

— Iartă-mă, spuse el tocmai când Katie venea ca o furtună din bucătărie fugărind-o pe Dolly, care ținea în mână o sticlă cu apă din care stropea în toate părțile.

Pe rochia înflorată a lui Katie era o dungă lată, udă. Dolly o luase prin surprindere

când era la chiuvetă. Katie puse frână. Îl observă pe Julian cufundat în gânduri pe marginea scaunului și văzu ochii imenși și plini de spaimă ai Mirei.

— Doamne Dumnezeule, zise ea. Să vă dau la amândoi câte o cană de ceai.

Se întoarse în bucătărie ca să pună ibricul pe foc, luând-o pe Dolly pe sus.

— Cărțile tale erau tot în cutie la mama. Le-am citit pe alea cu câinele mai întâi. Sunt nostime.

Mira își schimbă poziția, punându-și picioarele sub ea, fără să mototolească pernele mai deloc. Se juca, râcâind cu degetele în mijlocul fotoliului, unde era o pată. Pluşul era aspru acolo, urma lăsată de înghețata ei de acum nu știu cât timp se vedea mai bine, căci catifeaua de culoarea veșmintelor papale, pusă de Julia, se decolorase și ajunsese să fie movul cel mai șters.

— Și ți-am citit și cealaltă carte, era tot acolo. Cea pe care mi-ai dedicat-o mie.

Ochii îi sclipiră din nou și el își lăsă capul în pământ.

— Ce bine c-a primit-o! Nu mi-a venit în minte altă adresă mai potrivită decât a Fredei.

— Mi s-a părut ciudată când am citit-o, spuse ea. Și când m-am dus la mama ca s-o discutăm, mi-a spus că n-o citise.

Julian simți că i se urcă sângele în cap. Julia nu-i citise cartea? Avusese bunăvoința de a fi generos când povestise în carte despre trădarea ei, așa de sigur fusese că o s-o citească.

— La început n-am crezut-o. Dar s-a jurat că spune adevărul. A zis că-i era prea frică să dea cu ochii fie și numai de o pagină din carte, spuse Mira.

— Chiar așa?

Julian era cât pe-aci să cadă de pe scaun.

Mira începu să râdă pe sub mustață.

— Totuși, probabil c-o citește chiar acum, zise ea. Ruth e plecată cu tata, și cu Sofie, și cu frații noștri la Marrakech, așa c-o să poată să-i dea toată atenția.

Mira îl privea cu obrăznicie, pieziș, printre gene. El își aducea aminte de privirea aia și-i creștea inima de bucurie.

Încerca să fie calm, să pună cap la cap crâmpeiele astea de informații.

— Care frați? Câți? întrebă el.

— Tata și Sofie au trei băieți. Niște împielițați: zece, opt și șase ani, Max, Sam și Lucien. Nu-i rău deloc pentru doi oameni care s-au întâlnit când făceau cercetare asupra contracepției masculine, nu crezi? spuse ea, și lui începu să-i vâjâie capul un pic.

Simți deodată un impuls să valseze cu ea prin cameră. Se înecă, trezindu-se că întreabă:

— Da’ acuma-i bine? Maică-ta?

— Păi era bine ultima dată când am văzut-o, dar asta se întâmpla înainte s-o conving eu să-ți citească cartea. Dumnezeu știe în ce stare o mai fi acum!

Privirea aia era fără discuție răutăcioasă.

— Poate c-ar trebui să te duci s-o vezi, ca să te convingi singur.

Îi făcu semn Mirei să se așeze altfel și se așeză și el în poziția în care stătea ea în fotoliul de la fereastră, destul de aproape ca să li se atingă umerii.

— Deci nu mi-a citit cartea. Ești sigură?

Mira clătină din cap.

— Pân-acuma nu, spuse ea.

Din nou zâmbetul răutăcios. Prin ușa de la bucătărie veneau valuri de miresme delicioase de la carnea de miel pe care Jenna o scotea din Rayburn. Stătuse toată noaptea în cuptorul de jos, ca să se pătrundă încet. Le ghiorăiau la toți mațele cu un zgomot la unison.

— Mamă, ce foame mi-e! zise Mira și pufni în râs când se auzi vorbind.

El întinse o mână și-o trase pe Mira la piept. Ea rămase cu obrazul lipit de pieptul lui și închise ochii.

— Miroși tot așa, zise ea molfăit. Țigări, gumă de mestecat, ceva ce aduce a pâine uscată.

Își ridică privirea ca să se uite la el.

— Și a înghețată de vanilie.

Și arătă cu degetul spre pata de pe fotoliu.

— Erai aici la fereastră și eu încercam să urc la tine, cu ea în mână. Pernele erau mov închis pe vremea aia.

Jenna scoase capul pe ușa de la bucătărie să le spună c-o să mănânce carnea de miel afară, la apusul soarelui. Lumina înserării le dădea deja o tentă aurie.

— Vino aici, spuse el, ducând-o pe Mira de mână. Vreau să-ți arăt ceva.

Camera luă culoarea chihlimbarului. La fereastră, iasomia se revărsă în ghirlande peste geamul de cristal, cârcei întinzându-se și răsucindu-se în spirale duble, formând modele pe suprafața biroului. Pantofiorul era din piele roșie, zgâriat la vârf, unde se făcuse roz. Mira se așează pe scaunul lui și băgă și scoase bareta din catarama de argint, o fixă la gaura obișnuită, ridică ochii spre el și zâmbi.

---

122. Cel mai mare magazin de jucării din Marea Britanie.

123. Acronim de la Universities and Colleges Admission Service (serviciul pentru admiterea la universități și colegii).

Mulțumiri

Am fost norocoasă să-i am pe Cressida Connolly ca primă cititoare și pe Damian Barr ca prim editor. Ambilor le sunt imens de recunoscătoare, la fel cum îi sunt și lui David Gilmour pentru sprijinul necontenit și finețea psihologică.

Mulțumesc, Claire Singers, Louise Allen-Jones, Justine Picardie și Charlie Gilmour, pentru că ați citit și comentat versiunile inițiale, și mulțumesc, Clare Conville, pentru neprețuitele sugestii la text. Mulțumesc, Gabriel Gilmour, pentru că m-ai salvat de la căderea în anacronism când a fost vorba de călătoriile aeriene.

Îi sunt recunoscătoare lui Tony Wolff pentru că mi-a împărtășit cunoștințele și ideile lui din domeniul medical. Mulțumesc, Ghislaine Stephenson, Emma Sturgess, Renate Tulloh, Charlotte Jenkins și întregului personal nemaipomenit de la spitalul Great Ormond Street. Doamna profesor Kathy Pritchard-Jones m-a făcut să simt că Mira era în cele mai bune mâini cu putință, și domnia sa, alături de amintirile generoase ale lui Brian și Susan Hickey, m-a ajutat să construiesc și să dau viață capitolelor despre spital.

Mulțumiri pline de recunoștință tuturor celor de la Bloomsbury. E o bucurie așa de mare să-ți apară o carte la Bloomsbury. Alexandra Pringle este remarcabilă atât ca editoare, cât și ca prietenă. Mulțumiri lui Robin Jack pentru tutorialele despre Milton și lui Hugh Lillingston pentru reacțiile favorabile din social media. Mulțumesc, Esther Samson, Romany Gilmour, Joe Gilmour, Cassandra Jardine, Mike Moran, Gala Wright, Adam Phillips, Victoria Angell și Jaz Rowland. Mulțumiri Amandei și lui Chris Dennis de la Citrus Centre, Pulborough, pentru că m-au învățat cum se altoiește un pom.

Îi sunt recunoscătoare Lisei Allardice de la *The Guardian* pentru că a solicitat la comandă povestirea *The Man Who Fell*, ce a constituit scheletul acestei cărți. Mulțumiri lui Joe Winnington, care mi-a trimis, din Berlinul de Est, pantofiorul care a emoționat pe toată lumea, și tatălui meu, Lance Samson, care mi-a dat cele două povestiri – nucleul cărții de față.

În colecţia **Raftul Denisei** au apărut

Dario Fo, *Fiica papei*
Dave Eggers, *O hologramă pentru rege*
Marguerite Yourcenar, *Povestiri orientale*
Ludmila Uliţkaia, *Imago*
J.M. Coetzee, *Epoca de fier*
Mo Yan, *Femeia cu buchetul de flori şi alte povestiri*
Jeanette Winterson, *O paranteză în timp*
Howard Jacobson, *Shylock este numele meu*
Kenichi Yamamoto, *Enigma Rikyū*
Thomas Mann, *Alteţă regală*
Yu Hua, *În viaţă*
David Foenkinos, *Potenţialul erotic al soţiei mele*
Ismail Kadare, *Firmanul orb*
Alain de Botton, *Ce se întâmplă în iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
Care Santos, Francesc Miralles, *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*
Vesna Goldsworthy, *Marele Gorsky*
Lisa Strømme, *Fata cu fragi*
Adrien Bosc, *Constellation*

Anne Tyler, *Scorpia*
Djuna Barnes, *Pădurea nopţii*
Yukio Mishima, *Amurgul marinarului*
Nikos Kazantzakis, *Fratricizii*
Evgheni Vodolazkin, *Aviatorul*
Tom Rachman, *Creşterea şi decăderea marilor puteri*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Jonathan Safran Foer, *Iată-mă*
Aris Fioretos, *Mary*
Priya Parmar, *Vanessa şi sora ei*
J.M. Coetzee, *Viaţa şi vremurile lui Michael K*
Sara Gruen, *La marginea apei*
Romain Gary, *Clar de femeie*
Marguerite Yourcenar, *Alexis sau Tratat despre lupta zadarnică.Lovitura de graţie*
Jim Fergus, *O mie de femei albe*

Catherine Cusset, *Celălalt pe care-l adoram*
Francesc Miralles, *Iubire cu „i“ mic*
Dario Fo, *E-un rege nebun în Danemarca*
Jessie Burton, *Muza*
Yasushi Inoue, *Favorita*
Eshkol Nevo, *Trei etaje*

Yu Hua, *Cronica unui negustor de sânge*
J.M. Coetzee, *În inima ţării*
Colson Whitehead, *Ruta subterană*
Margaret Atwood, *Pui de cotoroanţă*
Carmen Domingo, *Gala-Dalí*
Jeanette Winterson, *Zile de Crăciun*
Kyung-sook Shin, *Dansul privighetorii de primăvară*
J.M. Coetzee, *Dezonoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Jon Krakauer, *În sălbăticie*
Melanie Benjamin, *Lebedele de pe Fifth Avenue*
Care Santos, *Jumătate de viaţă*
Jon Krakauer, *În aerul rarefiat*
Catherine Banner, *Casa de la Marginea Nopţii*
Guzel Iahina, *Zuleiha deschide ochii*
Sarah Dunant, *În numele familiei*
David Mitchell, *Visul numărul 9*
Antoine Laurain, *Pălăria Președintelui*
Anthony Burgess, *Omul din Nazaret*
Yukio Mishima, *Viaţă de vânzare*
Ismail Kadare, *Păpuşa*
A Cheng, *Cei trei regi*
J.M. Coetzee, *Zilele de şcoală ale lui Isus*
António Lobo Antunes, *Pe râurile ce duc…*
Francisc Miralles, *Wabi-Sabi*
George Saunders, *Lincoln între vieţi*
Tracy Chevalier, *Băiatul cel nou*
Etgar Keret, Şi, deodată, *cineva bate la uşă*
Alessandro Baricco, *Această poveste*
Yasunari Kawabata, *Țara zăpezilor*
Marguerite Yourcenar, *Obolul visului. Poveste albastră*
Hanif Kureishi, *Intimitate și alte povestiri*
Arundhati Roy, *Dumnezeul lucrurilor mărunte*
Christoph Ransmayr, *Cox sau Mersul timpului*
Anna Hope, *Sala de bal*
Yasunari Kawabata, *Povestiri de ţinut în palmă*

J.M. Coetzee, *Scene de viaţă provincială*
François-Henri Désérable, *Un anume domn Piekielny*
Romain Gary, *Promisiunea zorilor*
Yōko Ogawa, *Suspine tandre*
Lorenzo Marone, *Tentaţia de a fi fericit*
Boualem Sansal, *Satul neamţului sau Jurnalul fraţilor Schiller*
Ludmila Uliţkaia, *Scara lui Iakov*
Robert Musil, *Omul fără însuşiri*
Heather Morris, *Tatuatorul de la Auschwitz*
Nikos Kazantzakis, *Grădina de piatră*
Dario Fo, Ca din întâmplare, *femeie. Regina Cristina a Suediei*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Ludmila Uliţkaia, *Soniecika. Înmormântare veselă. Minciunile femeilor*
Hanif Kureishi, *Nimicul*
Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuţe*
Ann Patchett, *Comuniune*
Kate Morton, *Fiica ceasornicarului*
Paula McLain, *Hemingway şi cu mine*
Rose Tremain, *Sonata Gustav*
Maja Lunde, *Istoria albinelor*
Nikolai Leskov, *Pelerinul vrăjit*
Didier Decoin, *Biroul pentru Grădini şi Iazuri*

J.M. Coetzee, *Ţinuturi în crepuscul*
Mo Yan, Un lup atârna în cais, *cu capul în jos*
Ludmila Uliţkaia, Al dumneavoastră sincer, *Şurik*
Vesna Goldsworthy, *Monsieur Karenin*
Jo Nesbø, *Macbeth*
António Lobo Antunes, *Până ce pietrele vor deveni mai uşoare ca apa*
Yi In-Hwa, *Imperiul fără de sfârşit*
Arundhati Roy, *Ministerul fericirii supreme*
Michel Houellebecq, *Serotonină*

Romain Gary, *Dincolo de limita aceasta biletul îşi pierde valabilitatea*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Ryūnosuke Akutagawa, *Paravanul-Iad şi alte povestiri*
R.J. Gadney, *Alo? Albert Einstein la telefon*
Matteo Strukul, *Giacomo Casanova. Sonata inimilor frânte*
Lionel Duroy, *Eugenia*
Susana Fortes, *Septembrie poate aştepta*
Care Santos, *Tot binele şi tot răul*
Evgheni Vodolazkin, *Brisbane*
Eshkol Nevo, *Simetria dorinţelor*

Yukio Mishima, *O dimineaţă de iubire pură*
Pauline Delabroy-Allard, *Povestea asta este despre Sarah*
Władysław Szpilman, *Pianistul. Amintiri din Varşovia 1939–1945*
James Salter, *Tot ce este*
Colson Whitehead, *Intuiţionista*
Melanie Benjamin, *Soţia aviatorului*
Diane Setterfield, *A fost odată un râu*
Romain Gary, *Zmeie de hârtie*
Liu Zhenyun, *Nu mi-am omorât bărbatul*
Ismail Kadare, *Călăreţul cu şoim*
Kurt Vonnegut, *Tabachera din Bagombo*
Zeruya Shalev, *Viaţa amoroasă*
David Foenkinos, *Către frumuseţe*
Karen Viggers, *Soţia paznicului de far*
Lorenzo Marone, *Mâine poate am să rămân*
Holly Ringland, *Florile pierdute ale lui Alice Hart*
Anuradha Roy, *Toate vieţile pe care nu le-am trăit*
Melanie Benjamin, *Femei de Oscar*
Guzel Iahina, *Copiii de pe Volga*
Hiro Arikawa, *Memoriile unui motan călător*
Romain Gary, *Educaţie europeană*
Heather Morris, *Călătoria Cilkăi*
Ismail Kadare, *Generalul armatei moarte*
Yu Hua, *Ziua a şaptea*
Yōko Ogawa, *Înotând cu elefantul, în braţe cu pisica*
Roddy Doyle, *Zâmbeşte*
Sara Gruen, *Apă pentru elefanţi*

Francesc Mirrales, *Biblioteca de pe Lună*
Alan Hlad, *Lungul zbor spre casă*
George Saunders, *Pastoralia*
Paula McLain, *Soţia din Paris*
Lisa Strømme, *Doamna Nobel*
Colson Whitehead, *Băieţii de la Nickel*
Ji-min Lee, *Eu şi Marilyn*
Grigori Slujitel, *Zilele lui Savelie*
Maja Lunde, *Istoria apelor*
Jeanette Winterson, *Frankisstein*
Boualem Sansal, *Trenul de Erlingen*

Annette Hess, *Casa germană*
Núria Pradas, *Aroma timpului*

Ludmila Ulițkaia, *Cazul doctorului Kukoţki*
Melanie Benjamin, *Doamna de la Ritz*
David Mitchell, *Conacul Slade*
Italo Svevo, *Viitorul amintirilor*
Ismail Kadare, *Dimineţi la Café Rostand*
Eddy de Wind, *Auschwitz, ultima staţie*
Jessie Burton, *Confesiunea*
Matteo Strukul, *Michelangelo ereticul*
Daniela Krien, *Iubirea în caz de urgenţă*
Anaïs Nin, *Henry şi June*
Romain Gary, *Lady L.*
Ann Patchett, *Casa olandeză*
Lev Tolstoi, *Anna Karenina*
Kate Morton, *Grădina uitată*
Laura Imai Messina, *Ce încredinţăm vântului*
Kate Morton, *Casa de lângă lac*
Maria Stepanova, *În amintirea memoriei*
Christian Escribà, Sílvia Tarragó, *Cofetăria cu miracole*
Ludmila Ulițkaia, *A fost doar ciumă*
J.M. Coetzee, *Moartea lui Isus*
Norris von Schirach, *Cei mai frumoși ani din viața lui Anton*
Evgheni Vodolazkin, *Istoria Insulei*
Cho Nam-joo, Kim Jiyeong, *născută în 1982*
Simona Lo Iacono, *Albatrosul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus*
Nikos Kazantzakis, *Ascensiunea*
Heather Morris, *Poveşti despre speranţă*
Nick Bradley, *Pisica şi oraşul*
Anthony Doerr, *Despre Grace*
Kate Morton, *Casa de la Riverton*
Julie Orringer, *Portofoliul fugii*
Susana Fortes, *Iubirea nu e un vers liber*
Paula McLain, *Când stelele se întunecă*
Narine Abgarian, *Din cer au căzut trei mere*
Susan Choi, *Exerciţiu de încredere*
Akira Mizubayashi, *Inimă frântă*
Laura Lindstedt, *Prietena mea Natalia*
Romain Gary, *Marele vestiar*
Yōko Ogawa, *Poliţia Memoriei*

Etgar Keret, *Haide, zboară odată*
Care Santos, *Voi merge pe urmele paşilor tăi*
Guzel Iahina, *Trenul spre Samarkand*

Avni Doshi, *Zahăr ars*
Chris Cander, *Greutatea unui pian*
Lorenzo Marone, *Un băiat ca toţi ceilalţi*
Zülfü Livaneli, *Serenadă pentru Nadia*
Thomas Mann, *Moartea la Veneţia. Povestiri 1893–1912*
Clarice Lispector, *Cea mai mică femeie din lume. Proză scurtă 1940–1964*
Yukio Mishima, *Confesiunile unei măşti*
Nikolai Leskov, *Lady Macbeth din Mţensk*
Francesc Miralles, Ángeles Doñate, *Un ceai la capătul lumii*
Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară*
James Salter, *Un joc şi o desfătare*
Ismail Kadare, *Înfruntare la nivel înalt: Misterul convorbirii telefonice Stalin–Pasternak*
Anna Hope, *Aşteptări*
J.M. Coetzee, *Aşteptându-i pe barbari*

Melanie Benjamin, *Viscolul copiilor*
Maja Lunde, *Ultimii cai din stepă*
Yukio Mishima, *Cai în galop*
Heather Morris, *Trei surori*
David Foenkinos, *Familia Martin*
Alex Schulman, *Supravieţuitorii*
Teru Miyamoto, *Vis de primăvară*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Quentin Tarantino, *A fost odată la Hollywood*
Aleksandr Soljeniţîn, *O zi din viaţa lui Ivan Denisovici*
Polly Samson, *Un teatru pentru visători*
Rose Tremain, *Insulele iertării*
Fiona Davis, *Leii de pe Fifth Avenue*
Yaniv Iczkovits, *Fiica măcelarului*
Natsuko Imamura, *Femeia cu fustă violet*
Anaïs Nin, *Spioană în casa dragostei*
Janice Y.K. Lee, *Profesoara de pian*
Jay Parini, *Ultima gară*
Jane Smiley, *Perestroika la Paris*
Alan Hlad, *Mesagerul secret al lui Churchill*
Romain Gary, *Rădăcinile cerului*
Cormac McCarthy, *Drumul*
Eshkol Nevo, *Ultimul interviu*
Nicole Krauss, *Să fii bărbat*
Colson Whitehead, *Trișorii din Harlem*
Matteo Strukul, *Dante. Enigma*
Michel Houellebecq, *Anihilare*
Andrea Bajani, *Cartea caselor*

Vesna Goldsworthy, *Cortina de Fier*
Anthony Doerr, *Cetatea cucului din nori*
Arthur Koestler, *Întuneric la amiază*
Thomas Mann, *Mario și vrăjitorul. Povestiri 1919–1953*
François-Henri Désérable, *Stăpânul și cuceritorul meu*
Colm Tóibín, *Magicianul*
Naoise Dolan, *Vremuri interesante*
Susan Choi, *Studentul străin*
Clarice Lispector, *Fericire clandestină. Proză scurtă 1971–1977*
Genki Kawamura, *Dacă pisicile ar dispărea din lume*
Yukio Mishima, *Starul*
Anton Pavlovici Cehov, *Dragostea. 12 povestiri*

Gwen Strauss, *Cele nouă femei de la Ravensbrück: o poveste adevărată despre supraviețuire în Germania nazistă*
Nikola Scott, *Fetele din livada cu meri*
Giuliano da Empoli, *Magul de la Kremlin*
Fiona Davis, *Adresa*
Nina Lykke, *Din cauze naturale*
Zeruya Shalev, *Destin*
Jessie Burton, *Miniaturista*
F. Scott Fitzgerald, *Blândeţea nopţii*
Narine Abgarian, *Simon*
Polly Samson, *Bunătatea*